

TERI BRUKS
TRČANJE ZA DEMONOM
Prevod: Mirjana Živković

PROLOG

Stoji sam u središtu još jednog američkog spaljenog grada, ali u ovome je već bio. Čak i u razorenom, počađavelom stanju, zgrade koje ga okružuju su prepoznatljive. Ulice koje vode od raskrsnice na kojoj se nalazi protežu se u daljinu u obliku betonskih traka; vetar ih mete i one se gube i nestaju na obzorju - južno od mosta preko reke, severno od sprženih ravnica koje su nekada predstavljale polja pod kukuruzom, istočno prema ostacima Reganovog rodnog grada, i zapadno prema Misisipiju i Velikim ravnicama. Savijen ulični znak, na kome su kiša i vetar ostavili traga, potvrđuje mu da se nalazi na uglu Prve avenije i Treće ulice. Ovaj grad ima osam kvadratnih blokova, dva bloka u bilo kom pravcu od mesta na kome on stoji, a posle se rasplinjuje u pojedinačne skupine domova koji su pretvoreni u kancelarije za promet nekretninama i radionice ili su jednostavno srušeni sa zemljom da bi se obezbedio prostor za parkiranje. Još dalje se nalaze napuštene ruševine dva supermarketa i tržni centar, a tamo dole duž obale reke može da vidi urušene redove dimnjaka i zarđale valovite krovove od onoga što je preostalo od čeličane.

Lagano se osvrnuo oko sebe, kako bi se uverio da se nalazi na pravom mestu, jer je prošlo dosta vremena. Nebo je prekriveno oblacima i mračno. Preti kiša koja će verovatno i pasti pre nego što se spusti noć. Iako je tek podne, svetlost je tako bleđa da više podseća na sumrak. Vazduh i zemlja isprani su do bezbojnosti. Zgrade, ulice, napuštena vozila, otpaci i nebo - sve ima jedoobraznu nijansu sive, boja prelazi sa jednoga na drugo dok ne ostane ništa osim senki i svetlosti

koje omogućavaju da se bar nešto od toga razluči. U tišini, vetar blago ječi dok se diže sa reke i šiba praznim ulicama. Grančice, lišće i krš lete nisko, dodirujući u prolazu beton. Prozori zjape tamom i ispraznošću tamo gde su stakla razbijena. Vrata poživaju otvorena i razvaljena. Mrlje crnog pepela i čađi vide se na zidovima tamo gde su vatre sagorele drvo i plastični premaz na kancelarijama i radnjama. Kola zaglavljena na izduvanim gumama i osovinama, sa kojih je skinuto sve što je moglo da posluži, napuštene školjke koje se lagano pretvaraju u rđu.

Čovek premerava pogledom grad kao da je kakav leš, sećajući ga se iz vremena dok je još bio živ.

Iz jedne od zgrada pojavi se čopor pasa. Ima ih možda desetak, mršavi su i gladni, hitrih očiju i sumnjičavi. Trenutak ga proučavaju pre nego što nastave dalje. Ne žele da bilo šta imaju s njim. Gleda ih kako nestaju iza ugla zgrade, i kreće. Upućuje se na istok prema parku, iako zna šta će tamo naći. Prolazi pored banke, farbare, radnje sa metražnom robom, Alovog bara i parkirališta, i zaustavlja se kod Džosinog restorana. Znak još lupka po ulazu; email je izbledeo i ispucao, ali ime je raspoznatljivo. Prilazi i zaviruje unutra. Nameštaj i vitrine za kolače - sve je smrskano, posuđe polomljeno, a kožna sedišta iseckana u komadiće. Prašina prekriva površinu tezge, otpaci prljaju uništeni pod, a korov proviruje kroz pukotine u pločicama.

Okreće se na vreme da vidi dvoje dece koja se pojavljuju iz uličice s druge strane ulice. Nose platnene vreće sa stvarima koje su počistili. Nose noževe pričvršćene oko pasa. Devojčica je tinejdžerka, dečak je mlađi. Imaju dugačke i neuredne kose, odeća im je otrcana, a pogled tvrd i divlji. Usporavaju da ga osmotre, odmere. On ih čeka, okreće se prema njima, kako bi videli da ga se ne moraju plašiti. Međusobno se pogledaju, šapuću nešto, naglašavajući reči skrivenim gestovima, a zatim odlaze. Kao i psi, ne žele s njim da imaju posla. On nastavlja uz ulicu, bat njegovih čizama tvori isprazni odjek u podnevnoj tišini. Zgrade sa kancelarijama i radnje smenjuju porodične kuće. I porodične

kuće su prazne, one koje su još nedirnite. Mnoge su spaljene do temelja i polako se ponovo pretvaraju u zemlju. Posvuda raste korov, čak i kroz pukotine u betonu ulica. Pita se koliko je prošlo od kada je bilo ko ovde živeo. Pored lutalica, pasa, dece i nekolicine drugih koji su ostali jer nemaju kuda da odu, koliko ih je ostalo? U pojedinim gradovima nema nikoga. Samo gradovi još pružaju utočište, kampove sa zidovima u kojima se preživeli drže na okupu u očajničkom naporu da zadrže ludilo na odstojanju. Čikago je jedan od takvih gradova. Bio je tamo i video šta on ima da ponudi. Njegova sudbina mu je dobro poznata.

Jedna žena se pojavljuje iz senke vrata na jednoj od stambenih zgrada, krhko stvorenje isprazna pogleda, tamne, zamršene kose prošarane purpurnim pramenovima, opuštenih ruku, golih, kože istačkane od uboda igala. Imaš nešto za mene? - pita ona tupo. On odmahuje glavom. Ona se spušta do podnožja stepenica trema i zastaje. Istiskuje osmeh. Odakle si? On ne odgovara. Ona mu prilazi za nekoliko koraka, objumivši telo svojim tankim rukama. Želiš li da uđeš i provedeš se sa mnom? Zaustavlja je pogledom. U senkama kuće iz koje je izišla, primećuje kretanje. Oči žute, pogled prav, hladnokrvno ga proučava. Zna kome te oči pripadaju. Sklanjaj se od mene, kaže on ženi. Njeno lice se snuždi. Okreće se bez reči.

Odlazi do ivice grada, na milju odatle, tamo gde ga čeka park. Zna da ne bi trebalo, ali ne može da odoli. Ništa od onoga čega se seća nije preostalo, ali on ipak želi da vidi. Nema više starog Boba i bake. Nema Pika. Kao ni Denijela i Utvare. Park je zarastao u korov i guštaru. Od groblja je ostala gomila uništenih nadgrobnih spomenika. Stanovi, apartmani i kuće, sve je prazno. Ono što sada živi u parku može se naći samo u pećinama i predstavlja njegovog neumoljivog neprijatelja.

A šta je sa Nest Frimark?

I to zna. To je košmar koji ga progoni, neumoljivo i bespoštedno.

Zastaje na ivici groblja i gleda u senke sa druge strane. Nalazi se ovde, pretpostavlja, jer nema boljeg mesta na koje bi mogao otići. Nalazi se ovde jer je primoran da se vraća stazom svoga života, na taj način se kažnjavajući za greške koje je počinio. Progone ga na svakom koraku, tako da ga privlače mesta koja su nekada pružala utočište. Traga u uzaludnoj nadi da će na površinu ponovo isplivati bar nešto od onoga što je bilo dobro u njegovom životu, čak i onda kada zna da je to nemoguće da se dogodi.

Duboko je i lagano udahnuo. Uskoro će ga ponovo pronaći njegovi progonitelji, ali možda ne danas. I zato će se još jednom prošetati parkom i pokušati da se ponovo dočepa delića onoga što je zauvek izgubljeno za njega.

S druge strane puta od mesta na kome stoji, visi raspadnuta oglasna tabla. Jedva uspeva da razazna šta piše na njoj.

DOBRODOŠLI U DOBRU NADU, ILINOIS! RAZVIJAMO SE U VAŠEM PRAVCU!

Džon Ros se trgao iz sna. Uspravio se tako naglo da je oborio štap koji je zazveketao po podu autobusa. Na trenutak, nije znao gde se nalazi. Bila je noć, i većina njegovih saputnika je spavala. Trenutak mu je bio potreban da se pribere, da se seti kuda putuje, u kom je svetu. Zatim je ukočeno ispružio povređenu nogu u prolaz, vrpoljeći se na sedištu dok nije bio u stanju da se sagne i dohvati štap.

Shvatio je da je zaspao, iako to nikako nije želeo. Uprkos onome što je to značilo.

Smestio je štap pored sebe, pažljivo ga oslonivši o ranac, poduprevši ga kako ne bi ponovo skliznuo. Jedna starica na nekoliko sedišta od njega još je bila budna. Kratko se osvrnula na njega, pogledavši ga s neodobravanjem i sumnjičavo. Ona je bila jedina koja je sedela blizu njega. Bio je sam u dnu autobusa; ostali putnici, svi sem starice, postarali su se da se smeste što više napred. Možda zbog noge. Ili otrcane odeće. Ili pokrova umora koji je nosio kao što je Marlijev duh nosio svoje lance. Možda su u pitanju bile oči, način na koji su gledale kao da

vide dalje od bilo koga drugog, iznenada hladne i oštrove, a opet daleke i izgubljene, uznemirujuća suprotnost.

Ali, ne. Spustio je pogled na svoje šake, proučavajući ih. Na način onih koji su se pomirili s tim da ih izbegavaju, umeo je da se ne obazire na bol koji je izazivalo progonstvo. Njegovi saputnici su podsvesno doneli savršeno razumljivu odluku.

Između sebe i Smrti ostavljaš što je moguće više praznih sedišta.

PETAK, 1. JULI

1.

"Pssst! Nest!"

Glas mu se probio kroz pamučne slojeve njenog sna oštrinom mačje kandže.

Tgrnula je glavu sa jastuka, a oči zamagljene od sna se istog trena otvoriše.

"Pik?"

"Probudi se, devojko!" Glas šumskog stvorenja bio je kreštav usled hitnje.

"Žderači su se ponovo okomili! Potrebna si mi!"

Nest Frimark odgurnu čaršav i natera sebe da sedne, spustivši noge sa kreveta.

Noćni vazduh bio je topao i lepljiv uprkos naporu velikog podnog ventilatora postavljenog na ulazu u sobu. Protrljala je oči kako bi ih razbistrila i progutala knedlu uprkos suvom grlu. Mogla je da čuje postojano zujanje zrikavaca u drveću koje je dopiralo spolja.

"Na koga ovog puta?" upitala je, zevajući.

"Na malu Skotovu."

"Benet?" Oh, Bože! Potpuno se razbudila. "Šta se dogodilo?"

Pik je stajao na ispustu prozora s druge strane mrežastog paravana, ocrtavajući se na mesečini. Iako je bio visok svega šest inča, računajući od stopala-grančica

do vrha lisnate glave, ipak je mogla da pročita odvratnost u njegovim čvornovatim, drvenim crtama lica jasno kao da je visok šest stopa.

"Majka je ponovo izišla sa svojim bezvrednim momkom, da zatvaraju barove. Onaj momak koji ti se dopada, Džered, njega je ostavila da pazi na ostalu decu, ali je on dobio jedan od onih svojih napada. Benet je još bila budna - znaš kakva je kada joj nema majke, mada sam Bog zna zašto. Uplašila se i odlutala. Kada se momak povratio, nje više nije bilo. Sada su je se žderači dočepali. Da li je potrebno da ti sve ovo dam napismeno, ili ćeš se obući i poći da pomogneš?"

Nest je skočila iz kreveta, ništa mu ne odgovorivši, skinula spavaćicu i navukla majicu sa natpisom 'Grandž je živ', šorts, sokne i patike. Njeno lice se pomolilo i zagledalo u nju iz ogledala na toaletnom stočiću: okruglasto, širokog čela i razmaknutih jagodičnih kostiju, zatupastog nosa posutog pegicama, zelenih očiju koje su stalno imale želju da čkilje, ustiju koja su se izvijala naviše u uglovima kao da žele da nagoveste da je za nju sve zabava, i tena koji je počeo da se osipa bubuljicama. Prilično privlačna, ali ne baš lepotica. Pik je koračao napred-nazad po ispustu. Podsećao je na grančice i lišće povezano u sićušnog čovečuljka od drveta kakvog prave deca. Ruke su mu se nervozno trzale, kao i uvek kada je bio iznerviran - čupkao je mahovinastu bradu i lupkao se po butinama obraslim korom. On tu ništa nije mogao. Ličio je na likove iz crtanih filmova koji jurcaju unokolo, udarajući u zidove. Tvrdio je da mu je sto i pedeset, i mada je bio toliko star, izgleda da se još nije naučio strpljenju. Gurnula je nekoliko jastuka ispod čaršava kako bi ostavila utisak da je još u krevetu, da spava. Moglo je da prođe u slučaju da niko ne pogleda izbliza. Bacila je pogled na sat. Bilo je dva sata izjutra, ali njeni baka i deka nisu više čvrsto spavali i često su noću ustajali, movajući se unaokolo. Pogledala je prema otvorenim vratima i uzdahnula. Tuda se nije moglo.

Gurnula je mrežu kroz prozor i izišla za njom. Njena spavaća soba nalazila se na prvom spratu, tako da je lako mogla neprimećena da se izvuče. Bar leti, ispravi se ona, kada je bilo toplo i kada su prozori držani otvoreni. Zimi je morala da

uzme kaput i prođe hodnikom, te da iziđe kroz stražnja vrata, što je bilo mnogo rizičnije. Ali postala je prilično dobra u tome.

"Gde je ona?" upitala je Pika, ispruživši šaku, sa dlanom okrenutim naviše, kako bi on mogao da zakorači na njega.

"Poslednji put kada sam je video, uputila se prema liticama." Odvažno se odvojio od ispusta. "Denijel je prati, ali ipak će biti bolje da požurimo."

Nest je smestila Pika na rame gde je mogao čvrsto da se uhvati za njenu majicu, stavila mrežu nazad na mesto i potrčala. Ubrzavala je preko stražnjeg travnjaka prema živici koja je okruživala park, dok joj je noćni vetar Srednjeg zapada šibao lice, svež i dobrodošao posle ustajale skučenosti njene spavaće sobe.

Prošla je ispod krošnji usamljenih hrastova i američkih oraha koji su bacali senke na dvorište, granajući se i račvajući u visini u složenim ustrojstvima, dok im se lišće mutno odslikavalo na mešavini svetlosti koja je dopirala od meseca i zvezda. Nebo je bilo vedro i svet nepokretan dok je ona trčala, kuće oko nje tamne i utihle, ljudi usnuli. Pronašla je prolaz u živici iz prve, pognula se kako bi prošla kroz niski otvor i već je bila s druge strane.

Ispred nje pružao se Sinisipi park, romboidi za jednu vrstu pojednostavljenog bezbola, izletišta osvetljena mesečinom, šume i groblja prošarana senkama.

Skrenula je oštro desno, prema putu koji je vodio u park, jednoličnim, lakim korakom. Bila je snažan trkač, prirodna atletičarka. Trener koji ju je pripremao za kros-kantri rekao je da je najbolja koju je ikada video, mada je u produžetku dodao da bi morala da razvije naviku da više trenira. Sa visinom od pet stopa i osam inča i težinom od sto dvadeset funti, bila je vitka, dugačkih udova i čvrsta kao kamen. Nije znala zašto je takva; sigurno se nije trudila da postane takva. Oduvek je bila okretna, čak i sa dvanaest godina kada su njeni prijatelji udarali u stočiće za kafu i spoplitati se o vlastita stopala, svi zajedno pokušavajući da shvate šta će njihova tela u narednom trenutku da urade. (Sada su imali četrnaest, i uglavnom su znali.) Nest je bila obdarena telom trkača, i jasno se videlo iz njenih napora prošlog proleća da joj je talenat čudesan. Već je bila

uspela da obori sve kros-kantri rekorde u državi Illinois za devojčice do četrnaest godina i mlađe. To je uradila kada joj je bilo trinaest. Pre pet nedelja bila je pozvana na takmičenje kraj Stenovite reke na kome su učestvovali trkači do osamnaest godina, devojčice i dečaci. Prošišala je poljem u trci na deset hiljada metara, postigavši vreme koje je bilo bolje za gotovo tri minuta od rekorda državnih fakulteta. Posle toga su svi počeli malo drugačije da je gledaju. Razume se, gledali su oni drugačije Nest Frimark, iz ovog ili onog razloga, skoro celog njenog života, tako da pažnja koju su joj sada poklanjali nije na nju ostavljala onakav utisak kakav je to mogla ranije.

Pomisli samo, žalosno je razmišljala, kako bi me gledali ako bih im ispričala o Piku. Ili o magiji.

Pretrčala je preko romboida najbližeg njenoj kući, stigla do ulaza u park i prošišala pored ukrštenih šipki koje su blokirale put posle zalaska sunca. Osećala se odmorna i snažna; disala je s lakoćom, a otkucaji srca bili su joj ujednačeni. Jedno kratko vreme sledila je popločani deo, a onda je skrenula na travnatu površinu za izletnike koja je vodila do pogrebnih humki i litica. Mogla je da vidi svetla porodičnih kuća Sinisipija s desne strane, s niskom kirijom i lepim nazivom. Tamo su živeli Skotovi. Enid Skot je bila samohrana majka sa petoro dece, malo mogućnosti da bira u životu, i sa problemom vezanim za piće. Nest nije imala baš najbolje mišljenje o njoj, niko nije. Ali Džered je zato bio pravo srce, njen prijatelj još od osnovne škole, a Benet, najmlađa od petoro dece Skotove, bila je ptičica koja je zasluživala mnogo više nego što je u poslednje vreme dobijala.

Nest je osmotrila tamu ispred sebe, tražeći neki znak koji bi je odveo do devojčice, ali nije imalo šta da se vidi. Tražila je pogledom i Utvaru, ali ni od njega nije bilo ni traga ni glasa. Sama pomisao na Utvaru naterala ju je da se naježi. Park se prostirao ispred nje, ogroman, utihao i nepokretan. Ubrzala je, na to ju je nagonila situacija u kojoj se Benet nalazila. Pik se s lakoćom vozio na njenom ramenu, držeći se poput kakve štipaljke rukama i nogama za njen rukav.

I dalje je nešto mrmljao, onim svojim neprekidnim, nervirajućim trabunjanjem u koje je zapadao kada bi bio pod stresom. Nest ga je ostavila na miru. Pik je na svojim plećima nosio mnoge odgovornosti, koje mu sve drskije ponašanje žderača nimalo nije olakšavalo. Već je samo po sebi bilo dovoljno loše to što su nastanjivali pećine ispod litica u sve većem broju; njihovo stanovništvo se toliko namnožilo da im se više nije znao tačan broj. Ali dok su ranije svodili svoje aktivnosti na noćna pojavljivanja u parku, sada su, sasvim iznenada, počeli da niču svuda u Dobroj Nadi, ponekad čak i danju. Sve je to bilo usled pomeranja ravnoteže stvari, opominjao je Pik. A ako ravnoteža ne bude ponovo uspostavljena, žderača će uskoro biti posvuda. A šta on onda da radi?

Drveće ispred nje postalo je gušće, debla su se stisla u tamni zid, grane zaklonile noćno nebo. Nest je vijugala kroz taj lavirint, dok su joj se oči privikavale na promenu svetlosti, videla je sve, uočavala sve pojedinosti. Zaobišla je niz predmeta za igranje u parku, onih na oprugama - za jahanje, namenjenih najmlađoj deci - preskočila niski lanac i pojurila nazad preko puta i među pogrebne humke. I dalje nije bilo ni traga od Benet Skot. Vazduh je ovde bio hladniji, podižući se sa Stenovite reke na mestu gde je ona tekla prema zapadu ispod litica u širokom luku prema Misisipiju. U daljini, teretni voz je zavijao, napredujući ka istoku kroz obradiva polja. Letnja noć bila je gusta od toplote, te je zvižduk delovao prigušeno i izgubljeno. Lagano je zamro, i u novonastaloj tišini ponovo su se oglasili insekti svojim postojanim i upornim zujanjem.

Nest je tada ugledala Denijela, tamnu senku, kad se obrušio sa drveća, što je potrajalo dovoljno dugo da joj privuče pažnju, pre nego što je otišao dalje. "Tamo, devojko!" bespotrebno je povikao Pik u njeno uho.

Dala se u poteru za sovom, sledeći je prema liticama. Protrčala je između pogrebnih humki, niskih, travnatih uzvisina uz ivicu puta. Ispred nje put se završavao okukom na najvišoj tački parka. Tamo će pronaći Benet. Osim... Odagnala je tu reč od sebe, odbivši da prizna šta ona podrazumeva. Usled ogorčenosti koju je osetila prema Enid Skot steglo joj se grlo. Nije bilo pošteno

što je ostavila Džereda samog da pazi na braću i sestre. Enid je znala u kakvom je on stanju; samo joj je bilo zgodno da se tu i tamo pravi kao da to nije ništa. Blagi oblik epilepsije, napadi su mogli da potraju najviše pet minuta. Kada bi nastupili, Džered bi se jednostavno 'izgubio', nakratko, zagledao bi se u prazno, ništa ne čujući niti videći, i ničega nije bio svestan. Čak ni lekovi koje je uzimao nisu uvek mogli da spreče napade. Njegova je majka to znala. Znala je.

Drveće se rastvorilo pred njom, i Denijel je izronio iz senki, uputivši se ka liticama. Nest je još više ubrzala, gotovo uznemirivši Pika. Sada je mogla da vidi Benet Skot, stajala je na samoj ivici litica, neposredno iza okuke, mala, usamljena prilika naspram noćnog neba, presamićena i uplakana. Nest ju je čula kako jeca. Žderači su joj se umiljavali, mamili je, pokušavajući da joj još više zamagle misli kako bi napravila još tih nekoliko poslednjih koraka. Nest je bila besna. Benet je bila sedmo dete ovog meseca. Sve ih je spasla, ali koliko dugo će još imati sreće?

Denijel stade da se obrušava, a onda se bešumno udalji. Za njega je bilo suviše opasno da se umeša; njegovo neočekivano prisustvo moglo bi da prepadne devojčicu tako da ona izgubi ravnotežu. Upravo zbog toga se Pik oslanjao na Nest. Devojkina pojava neosporno će biti mnogo manje uznemirjuća od njegove vlastite ili Denijelove.

Usporila je i nastavila korakom, zbacivši Pika u travu. Nije imalo svrhe rizikovati; Pik je ionako više voleo da ostane nevidljiv. Miris borovine pirkao je vlažnim noćnim vazduhom, nošen sa groblja koje se nalazilo s druge strane, gde je drveće raslo u gustim skupinama duž ograde od veriga. Grobovi i spomenici bili su jedva vidljivi na mesečini, granit i mermer odbijali su treperavo svetlost. Nekoliko puta je duboko udahnula dok je prilazila Benet, krećući se sporo, obazrivo prema svetlosti. Žderači su je videli kako dolazi, i njihove svetleće oči se suziše. Nije na njih obraćala pažnju, usredsredivši se na devojčicu.

"Hej, malena Ben Ben!" trudila se da joj glas bude normalan, opušten. "To sam ja, Nest."

Oči Benet Skot ispunjene suzama hitro zatreptaše. "Znam."

"Šta radiš ovde, Ben Ben?"

"Tražim svoju mamu."

"Mislim da ona nije ovde, medena." Nest se primakla još nekoliko koraka, obazirući se unaokolo kao da traži Enid.

"Izgubila se", zajeca Benet.

Nekoliko žderača preteći je krenulo prema Nest, ali ona ih je prenebregla. Dobro su znali da im je bolje da je ne diraju kada je Utvara u blizini - a ona se i te kako nadala da jeste. Mnogo ih se ovde okupilo. Pljosnatih lica, bez izraženih crta, zdepaste karikature ljudskih bića, za nju su i dalje predstavljali misteriju, čak i posle svega što je čula o njima od Pika. Zapravo, uopšte nije znala od čega su. Kada je upitala Pika jednom o tome, on joj je odvratio uz podrugljiv osmeh da je, po pravilu, svako ono što jede, tako da žderači mogu biti gotovo bilo šta.

"Mama mora da ti se do sada već vratila kući, Ben Ben", reče ona, gotovo ushićeno. "Šta misliš da odemo i pogledamo?"

Devojčica šmrknu. "Ne želim da idem kući. Više mi se tamo ne dopada."

"Svakako da ti se dopada. A i Džered se pita gde si."

"Džered je bolestan. Imao je napad."

"Sigurno mu je sada već bolje. Napadi ne traju dugo, malena. I sama to znaš.

Hajde, idemo da pogledamo."

Benetina glava se pognu u senku. Obgrlila je sebe, počevši da odmahuje njome.

"Džordž me ne voli. Rekao mi je to."

Džordž Polsen, Enidova poslednja greška kada su muškarci u pitanju. Iako je imala samo četrnaest godina, Nest je umela da prepozna gubitnika kada ga vidi. Džordž Polsen bio je zastrašujući gubitnik. Prišla je još jedan korak, tražeći načina da stupi u fizički dodir sa Benet kako bi mogla da povuče devojčicu dalje od ivice stene. Reka je bila tamna, srebrni sjaj daleko ispod litica, ravna i mirna unutar granica močvarnog rukavca, gde su šine bile izdignute na nasip, divljija i brža s druge strane mesta gde je proticao glavni kanal. Tama je činila da ponor

deluje čak i dublji nego što je bio, a Benet se nalazila na svega korak ili dva od ivice.

"Džordž mora da preispita svoje ponašanje", predloži Nest. "Tebe svi vole, Ben Ben. Hajde da nađemo tvoju mamu i popričamo s njom o tome. Ja ću poći s tobom. Hej, Šta je sa Spukom? Mora da nedostaješ svojoj mačkici."

Lutkasta glavica Benet Skot brzo odmahnu, razbarušivši ravnu, tamnu, zamršenu kosu. "Džordž je odneo Spuka. On ne voli mačke."

Nest požele da pljune. Taj bezvredni kreten! Spuk je bio praktično jedina stvar koju je Benet Skot posedovala. Osetila je kako polako gubi kontrolu nad situacijom. Žderači su se uvijali oko Benet poput zmija, a devojčica se skupila, i dalje držeći ruke obavijene oko sebe u strahu. Ona ih, razume se, nije mogla videti. Niti će ih videti dok ne bude prekasno. Ali mogla je da ih čuje negde u pozadini svoga uma, kao neko nevidljivo prisustvo, podmukle glasove, koji su joj se rugali i zadirkiivali je. Bili su gladni nje, i ravnoteža je počela da se pomera u njihovu korist.

"Pomoći ću ti da pronađeš Spuka", brzo reče Nest. "I pobrinuću se da ga Džordž ponovo ne odnese. Šta kažeš na to?"

Benet Skot se još čvršće obgrlila, zagledana u svoja stopala, razmišljajući. Njeno mršavo telo se umirilo. "Obećavaš li, Nest? Zaista?"

Nest Frimark joj uputi ohrabrujući osmeh. "Obećavam, mila. A sada dođi do mene i uhvati me za ruku kako bismo mogle da se vratimo kući."

Žderači se pokrenuše kako bi se umešali, ali Nest sevnu očima na njih, i oni se trgnuše. Razume se da se nisu usuđivali da sretnu njen pogled. Znali su šta bi se dogodilo ako bi to uradili. Pa ipak, bili su hrabriji nego obično večeras, više nego spremni da je izazovu. To nije bio dobar znak.

"Benet", pozva je ona tiho. Devojčica podiže glavu i oči joj se pojaviše na svetlu. "Pogledaj me, Benet. Ne odvrćaj pogled od mene, važi? Samo gledaj pravo u mene. A sada dođi ovamo i prihvati moju ruku."

Benet Skot krenu napred, jedan mali korak za drugim. Nest je strpljivo čekala, ne skrećući pogled. Noćni vazduh ponovo je postao topao i miran, povetarac koji je dopirao sa reke sada je zamro. Insekti su zujali i leteli u pomahnitalim naletima; ne želeći da učini bilo šta što bi uplašilo devojčicu, Nest se uzdržavala da ih odagna pokretom ruke.

"Dođi, Ben Ben", umilno ju je mamila.

Dok je Benet Skot napredovala, žderači su se nerado povlačili, spuštajući se na sve četiri u odbrambeni čučanj i kružeći oko nje poput kraba. Nest duboko udahnu.

Jedan od žderača se odvoji od ostalih i posegnu za Benet. Nest besno siknu na njega, pronade mu oči i liši ga života jednim jedinim ledenim pogledom. To je bilo dovoljno - onog trenutka kada su im se pogledi sreli, njena magija preuzela je kontrolu. Žderač se pretvorio u hrpu i istopio u tle, ostavivši za sobom crnu mrlju. Ostali su se oprezno povukli.

Nest udahnu duboko da se smiri. "Dođi, Benet", stala je da je požuruje, šapućući kroz stisnute usne. "Sve je u redu, malena."

Devojčici je još sasvim malo nedostajalo da stigne do nje kada preko rukavca pređe far teretnog voza i lokomotiva izlete iz noći. Benet Skot zastade, a oči joj se najednom razrogačiše od nesigurnosti. Trenutak potom oglasila se sirena voza, prodorno zavijajući, i ona uplašeno kriknu.

Nest nije oklevala. Zgrabila je Benet Skot za ruku, odigla je od zemlje i čvrsto privila uz sebe. Jedan čas je odvažno ostala na tom mestu, gledajući odozgo žderače. Ali odmah joj je bilo jasno da ih je bilo suviše da bi im se mogla suprotstaviti, te se okrenula od litica i potrčala. Žderači su se dali u poteru za njom. Pik je već bio uzjahao Denijela, i sova se obrušavala na najbliže progonitelje, izbačenih kandži. Žderači skrenuše, omogućivši Nest nekoliko dodatnih jardi prednosti.

"Brže, Nest!" povika Pik, ali ona je već jurila punom parom, najbrže što je mogla. Čvrsto je stiskala Benet Skot uz sebe, osećajući kako se dete trese. Nest

je savladala okuku i prošišala pored pogrebnih humki grabeći prema izletištu. Tamo će se okrenuti i suočiti sa žderačima, jer je na tom mestu mogla da manevriše, na bezbednoj udaljenosti od litica. Magija će joj pružiti izvesnu zaštitu. A i Pik će biti tamo. Kao i Denijel. Međutim, noćas ih je bilo tako mnogo! Srce joj je divljački tuklo. Krajičkom oka videla je senke kako se približavaju, skaćući kroz park, sa žutim, suženim očima. Denijel je zahukao i ona oseti nalet njegovih krila dok je hitao pored nje, udaljujući se u tamu. "Žao mi je, mamice, žao mi je, žao mi je", jecala je Benet Skot, moleći za oprostaj zbog neke izmišljene greške. Nest zaškrjuta zubima i potrča još brže. A onda je iznenada pala, zamlataravši rukama i nogama kada se saplela o lanac preko puta koji nije preskočila. Ispustila je Bemet Skot i devojčica je u užasu kriknula. Vazduh izlete iz Benetinih grudi u času kada je udarila o tle. Nest se istog časa zakotrljala i ustala, ali žderači su bili posvuda, tamna, senovita obličja koja su joj se približavala sa opakim namerama. Okrenula se da sredi nekolicinu najbližih, onih koji su bili dovoljno blesavi da susretnu njene oči, razderavši njihova mračna obličja pogledom. Ali ostali su joj se približavali u tannom talasu.

A onda se Utvara materijalizovao pored nje, masivno prisustvo, ukočenog i nakostrešenog krzna, sa dlakama koje su štrčale s njegovog tela poput sićušnih šiljaka. Na prvi pogled, mogao je proći kao pas, demonski nemački čuvar stada možda, čudno izbrazdan. Imao je, međutim, upale grudi poput rotvajlera i bio je visok u ramenima kao bokser, dok su mu oči, koje su gledale iz guste šume crnih pruga na licu i podsećale na tigrovske, imale čudnu ćilibarnu boju. Zatim biste prepoznali koso čelo i usku njušku kao u vuka. A ako biste pogledali поблиže - što, ukoliko i spadate u one malobrojne koji su u stanju da ih vide, nikako ne biste želeli da učinite - shvatili biste da je on nešto sasvim drugo. Koprcajući se jedni preko drugih ne bi li umakli, žderači su se rasuli poput lišća na jakom vetru. Utvara je napredovao prema njima ukočenog koraka, pognute glave, iskeženih zuba, ali žderači su nestali brzo poput senki po izlasku sunca,

odskakutavši nazad u noć. Kada je i poslednji otišao, Utvara se istog časa okrenuo da Nest uputi jedan smrknut, značajan pogled, gotovo kao da je hteo da dokuči šta je nameravala da preduzme da se on nije tako kasno pojavio, a potom je izbledeo.

Nest je oštro ispuстила vazduh, a jeza koja se smestila na dno njenog stomaka polako je počela da se topi, dok je pritisak u grudima čileo. Ispuštala je vazduh u brzim naletima, a krv joj je dobovala u ušima. Brzo je pogledom potražila Benet. Devojčica je bila sklupčana u loptu, krijući lice u šakama, tako jako plačući da je štucala. Da li je videla Utvaru? Nest je mislila da nije. Svega je nekoliko ljudi ikada videlo Utvaru. Otrala je travu koja joj se zalepila za posekotine i oderotine na kolenima i laktovima, i pošla da uzme uplašenu štichenicu. Podigla je Benet u naručje i stala nežno da je ljuljuška.

"Hajde, hajde, Ben Ben", gugutala je, ljubeći devojčicino lice. "Ne treba više da se plašiš. Sve je u redu. Sve je sada u redu." Drhtala je nekontrolisano. "Bio je to samo mali pad. Vreme je da pođemo kući, malena. Pogledaj, eno tvoje kuće, blizu je. Vidiš li svetla?"

Denijel je još jednom proleteo pored nje i nestao u tami, odnevši Pika sa sobom. Žderači su se raštrkali, tako da su sova i šumsko stvorenje otišli, poverivši njoj da vrati Benet Skot. Umorno je uzdahnula i krenula kroz park. Disanje joj je postalo ravnomernije, a kucanje srca sporije. Znojila se, ali je na licu osećala samo topao i vlažan vazduh. U parku je bilo tiho, ušuškano i meko ispod pokrova noći. Posesivno je zagrlila Benet, osetivši kako devojčicini jecaji polako zamiru.

"Oh, Ben Ben", reče ona, "začas ćemo stići kući i smestiti te u krevet. Sigurno želiš odmah da odeš na spavanje, malena, pošto je u ponedeljak četvrti juli i ne treba propustiti vatromet. Sve te boje, sve te lepe boje! Šta ako zaspiš i propustiš to?"

Benet Skot joj se sklupčala na ramenu. "Hoćeš li poći kući sa mnom, Nest? Hoćeš li ostati sa mnom?"

Reči su delovale poput prodornog bola. Nest je osetila suze u očima. Zagledala se u noć, u zvezde i polunesec na nebu bez oblaka, u senke drveća koje su se pomaljale naspram obzorja, u svetla koja su dopirala sa poteza gde su počinjale stambene kuće, a park se završavao. Svet je bio zastrašujuće mesto za devojčice, ali najstrašnije stvari u njemu nisu uvek bile žderači i one nisu obitavale jedino u mraku. Ujutro će porazgovarati sa bakom o Enid Skot. Možda će zajedno uspeti nešto da smisle. Potražiće i Spuka. Pik će joj pomoći.

"Poći ću kući s tobom, Ben Ben!" prošaputa ona. "Svakako ću malo ostati."

Ruke su joj se umorile i bolele su je, ali je odbijala da spusti devojčicu. Kada je stigla do ukrštenih šipki koje su stajale na ulazu u park i skrenula prema porodičnim kućama Sinisipija, Benet Skot je već čvrsto spavala.

2.

Robert Ruzvelt Frimark - 'stari Bob' za sve osim za njegovu ženu, unuku i sveštenika - sišao je narednog jutra na doručak pomalo u strahu. Bio je krupan čovek, tri inča preko šest stopa, širokih ramena, krupnih šaka i stamen. Po stasu se baš nije moglo reći da mu je već šezdeset pet godina. Lice mu je bilo četvrtasto, crte istaknute, a snežno bela kosa gusta i talasasta, začesljana unazad od visokog čela. Ličio je na kakvog političara - ili bi bar trebalo da političari tako izgledaju. Međutim, stari Bob je bio radnik, celog svog života je to bio, a i sada, pošto je otišao u penziju posle trideset godina rada u Srednjezapadnoj kontinentalnoj čeličani, nosio je farmerke i plave radničke košulje i mislio je za sebe da je isti kao i svi drugi.

Stari Bob je bio stari Bob od vajkada. Naravno, nisu ga tako zvali dok je bio mladić, ali počeli su ubrzo posle toga, i sasvim sigurno još od vremena kada se vratio iz korejskog rata. Nisu mu se neposredno obraćali sa stari Bobe, razume se, već samo kada bi o njemu govorili u trećem licu. Na primer: "Stari Bob svakako zna svoj posao." Nije bio ni dobri stari Bob, u smislu da je bio dobri stari momak. A 'stari' nikada nije bila oznaka starosti. Pre bi se moglo reći da je

predstavljalo odrednicu statusa, izdržljivosti i odgovornosti. Bob Frimark bio je pouzdan i postojan građanin Dobre Nade, kao i dobar prijatelj celog svog života, čovek na koga ste se mogli osloniti kada vam je bila potrebna pomoć. Radio je za Džejsije, Ujedinjeni put, Fond za borbu protiv raka i Crveni krst tu i tamo, predvođeci njihove kampanje. Bio je član Kivanisa, Musa i VFV-a. (Držao se podalje od rotarijanske organizacije jer nije mogao da se pomiri s njihovom pritvornom etikecijom.) Bio je član Prve kongregacijske crkve - đakon i poverenik do Ketline smrti. Radio je kao predradnik u čeličani poslednjih deset godina; puno njih u sindikatu govorilo je da je bio najbolji koga su ikada imali.

Ali ovog jutra dok je mlitavo ulazio u kuhinju bio je namršten i zabrinut i uopšte se nije osećao kao da je bilo šta postigao u životu. Evelin je već bila ustala; sedela je za kuhinjskim stolom sa čašom soka od pomorandže sa votkom, cigaretom, kafom i nekim časopisom. Ponekad bi pomislio da ona uopšte više i ne ide u krevet, mada je noćas spavala kada je ustao da obiđe Nest. Već su skoro deset godina spavali u zasebnim spavaćim sobama, i sve je više i više imao utisak da vode i zasebne živote, sve to od kada je Ketlin...

Zaustavio se, sprečio sebe čak i da pomisli na to. Ketlin. Sve se vraćalo na Ketlin. Sve loše.

"Bro jutro", pozdravi on nemarno.

Evelin klimnu, podigavši i spustivši pogled poput zastora na prozorima.

Nasuo je sebi činiju pahuljica, čašu soka i šolju kafe i seo preko puta nje za sto.

Navalio je na pahuljice, ne razmišljajući ni o čemu drugom, gutajući ih ogromnim zalogajima, glave pognute nad činijom, utonuo u usamljenost bez reči. Evelin je pijuckala votku i sok od pomorandže i povlačila duge dimove cigarete. Tišina između njih tačno je odslikavala neizmernost ponora koji im je razdvajao živote.

Konačno je Evelin podigla pogled i s neodobravanjem se namrštila. "Šta te muči, Roberte?"

Stari Bob je pogleda. Oduvek ga je zvala Robert, ne stari Bob, čak ni samo Bob, kao da je izvesna formalnost bila neophodna u njihovom odnosu. Bila je to sitna, napeta ženica oštrog pogleda, mekih crta lica, sede kose i sa držanjem koje je govorilo da ne trpi besmislice. Nekada je bila prava lepotica, ali sada je bila samo stara. Vreme i promene u životu, kao i njeno tvrdoglavo odbijanje da malo povede računa o sebi, učinili su svoje. Pušila je i pila sve vreme, a kada bi je opomenuo zbog toga, odgovorila bi mu da je to njen život i da ga može živeti kako joj je volja. Zapravo, bilo ju je baš briga.

"Nisam mogao da spavam, pa sam ustao tokom noći i obišao Nest", reče joj on.

"Nije bila tamo. Nagurala je nekoliko jastuka ispod prekrivača kako bih pomislio da jeste, ali nije bila tamo." Zastao je. "Opet je bila napolju u parku, zar ne?"

Evelin ponovo spusti pogled na časopis. "Ostavi devojkicu na miru. Radi ono što mora."

Tvrdoglavo je zavrteo glavom, iako je znao šta sledi. "Šta ima da traži tamo napolju u dva ujutro?"

Evelin ugasi cigaretu i smesta upali novu. "Mnogo toga, i ti to znaš."

"Ti to znaš, Evelin, ja ne."

"Želiš li da izgovorim umesto tebe, Roberte? Izgleda da imaš muke da pronađeš prave reči. Nest napolju pazi na žderače. Ti to možeš prihvatiti ili ne - ali to ništa ne menja na stvari."

"Napolju pazi na žderače..."

"One koje ti ne možeš da vidiš, Roberte, jer se ti se verovanje, u stvari, ne proteže dalje od vrha nosa. Nest i ja nismo takve, hvala dobrom Bogu."

On odgurnu činiju sa pahuljicama i zagleda se u nju. "Nije bila ni Ketlin."

Njene pronicljive oči se usredsrediše na njega kroz izmaglicu dima od cigarete.

"Ne počinji, Roberte."

Oklevao je, a onda beznadežno zavrteo glavom. "Popričaću sa Nest o ovome, Evelin", blago je izjavio. "Ne želim da se nalazi tamo napolju noću. Ne zanima me razlog."

Njegova žena je još trenutak zurila u njega, kao da odmerava snagu njegovih reči. Zatim je oči ponovo spustila na časopis. "Ostavi Nest na miru."

Pogledao je kroz prozor u dvorište i park s druge strane. Dan je bio sunčan, nebo čisto, temperatura oko osamdesetog podeoka, a toplota se dizala sa trave u vlažnom svetlucanju. Bio je tek prvi juli, a već su imali rekordne temperature. U proleće je pala dobra kiša, tako da su usevi lepo napredovali, naročito rani kukuruz i soja, ali ako se ova vrućina nastavi, biće problema. Seljaci su se već žalili da će morati da navodnjavaju, pa čak ni to neće biti dovoljno ako ne padne kiša. Stari Bob je zurio u park i razmišljao o teškoćama seljaka, sećajući se borbe svoga oca dok je imao farmu gore u Jorktaunu pre mnogo godina. Stari Bob se nije razumeo u obrađivanje zemlje; nije mogao da shvati zašto bi iko želeo to da radi. Naravno, isto tako su i seljaci razmišljali o momcima koji su radili u čeličani.

"Je li Nest još u krevetu?" upita on posle kratke pauze.

Evelin ustade da naspe sebi još jedno piće. Bob je gledao koliko votke dodaje u sok od pomorandže. Previše. "Zašto malo ne usporiš to, Evelin? Još nije ni devet ujutro."

Oštro ga je pogledala, skupljenog lica i stisnutih usana. "Primećujem da se nisi žurio sinoć kući; opet si ispredao ratne priče sa svojim drugarima. I pretpostavljam da nisi pio čaj i igrao balote dole u predvorju, je li tako?" Otpila je poveći gutljaj pića, vratila se do stolice, sela i dohvatila časopis. "Ostavi me na miru, Roberte. I ostavi Nest na miru."

Stari Bob je polako klimnuo i ponovo se zagledao kroz prozor. Živeli su u ovoj kući skoro sve vreme koje su proveli u braku. Bila je velika, jednospratna, sa dva ara pošumljenog zemljišta koje se graničilo sa parkom; sâm je nadgledao njenu gradnju, tamo pedesetih. Kupio je zemljište za dve stotine dolara po aru.

Sada je vredelo stotinu puta toliko, čak i bez kuće. Ketlin je odrasla pod ovim krovom, a sada Nest. Sve što je imalo ikakvog značaja u njegovom životu dogodilo se dok je ovde živeo.

Očima je prešao preko ostarelog drveta kuhinjskih elemenata do friziranog gipsa između zidova i tavanice i jednostavnog nanosa gipsa između poda i zidova, pa niz hodnik do vrata prekrivenih drvenim pločama. Nekada je čak bio srećan ovde.

Ustao je, umorno, obeshrabreno, i dalje osećajući strah. Imao je utisak da ga je Evelin uškropila, da je bespomoćan suočen sa njenim nepokolebljivim načinom mišljenja, prepušten strujama života, nesposoban da na bilo koji bitan način izmeni stvari. Već godinama su stvari loše stajale među njima i postajale su sve gore. Šta će biti s njima? Još ih je jedino Nest povezivala. Kada ona jednom ode, a sigurno hoće kroz nekoliko godina, šta će ostati za njih?

Prošao je prstima kroz gustu, sedu kosu, zalizavši je. "Idem do grada, da vidim ima li nešto novo u vezi sa štrajkom", reče on. "Vraćam se za nekoliko sati."

Ona klimnu, ne podigavši pogled. "Ručak će biti na stolu u podne ako ga budeš želeo."

Još ju je jedan trenutak promatrao, a zatim se uputio niz hodnik i kroz prednja vrata izišao na letnju vrućinu.

Prošao je još jedan sat pre nego što se Nest pojavila u kuhinji. Protegnula se i zevnula kada je ušla, a potom se poslužila sokom od pomorandže. Baka joj je i dalje sedela za kuhinjskim stolom, pušeci, pijući i čitajući časopis. Podigla je pogled kada se Nest pojavila i uputila joj usiljen osmeh. "Dobro jutro, Nest."

"Bro jutro, bako", odvrati Nest. Izvadila je hleb i gurnula nekoliko parčića u toster. Razmišljajući o Benet Skot, zastala je kod radne ploče i stala da kruži ramenima ispod majice za spavanje ne bi li odagnala bol u mišićima. "Je li deda tu negde?"

Evelin spusti časopis. "Izišao je. Ali želi da razgovara s tobom. Kaže da si noćas bila u parku."

Nest još jednom podignu ramena, a zatim se mlitavo osloni o radnu površinu, ne skidajući pogled sa tostera. "Aha, u pravu je. Bila sam."

"Šta se dogodilo?"

"Kao i obično. Žderači su se dočepali Benet Skot ovog puta." Ispričala je baki šta se dogodilo. "Otpratila sam je do ulaznih vrata i predala Džeredu. Trebalo je da mu vidiš lice. Bio je tako uplašen. Svuda ju je tražio. Upravo se spremao da pozove policiju. Mama mu se još nije bila vratila. Ta žena je izgubljen slučaj, bako. Zar ne možemo ništa da učinimo povodom nje? Nije pošteno koliko je opteretila Džereda, prebacivši na njega svu odgovornost. Da li si znala da on mora da priprema sve obroke za tu decu - ili gotovo sve? Mora zbog njih odmah posle škole da ide kući. Mora sve da radi!"

Evelin povuče jedan dugačak dim. Oblak dima je obavi. "Poprićaću sa Mildred Volker. Ona ima veze sa ljudima iz socijalnih službi. Možda će neko od njih navratiti da popriča sa Enid. Ta žena gubi glavu svaki put kada uđe neki muškarac. Nije nikakva majka, ali je jedina koju ta deca imaju."

"Benet se plaši Džordža Polsena. Naredni korak jeste da se on useli kod njih." Evelin klimnu. "Džordž je genije da se pojavi tamo gde se nešto deli besplatno." Očima je potražila Nestine, i njeno sitno telo se nagnulo preko stola. "Sedi malo sa mnom. Donesi tost."

Nest uze tost i sok i sede. Namazala je džem od malina i zagrizla. "Dobro."

"Šta ćeš reći dedi kada te bude pitao šta si radila u parku?"

Nest slegnu ramenima, zabacivši unazad tamnu kosu. "Isto kao i uvek. Probudila sam se i nisam više mogla da zaspim, te sam odlučila da odem na trčanje.

Gurnula sam jastuke ispod prekrivača kako on ne bi brinuo."

Evelin klimnu. "Pretpostavljam da je to dovoljno. Rekla sam mu da te ostavi na miru. Ali zabrinut je za tebe. Ne može da izbaciti iz glave tvoju majku. Misli da ćeš završiti na isti način."

Zagledale su se jedna u drugu u tišini. Razgovarale su o ovome i ranije, mnogo puta. Ketlin Frimark, Nestina majka, pala je sa litica tri meseca po Nestinom

rođenju. Šetala je noću po parku. Stanje njenog uma već je neko vreme bilo nestabilno. Bila je veoma krhka i labilna mlada žena. Nestino rođenje i nestanak oca duboko su je uznemirili. Bilo je i nagađanja da je možda izvršila samoubistvo. Niko nikada nije uspeo da utvrdi da li jeste, ali glasine su i dalje kolale.

"Ja nisam moja majka", tiho reče Nest.

"Ne, nisi", složi se njena baka. Na trenutak se u njenim bistrim, starim očima pojavio udaljen, utvaran izraz, kao da se iznenada setila nečega što bi najbolje bilo da ostane zaboravljeno. Šake joj se uzmuvaše oko pića.

"Deda ne razume, je li tako?"

"Ni ne pokušava?"

"Da li mu i dalje govoriš o žderačima, bako?"

"On misli da se meni stvari pričinjavaju. Smatra da to iz mene progovara piće. Uveren je da sam stara pijanica."

"Oh, bako."

"Već je izvesno vreme tako, Nest." Evelin zavrte glavom. "I ja sam kriva koliko i on. I ja sam njemu zagorčala život." Zastala je, ne želeći da suviše odmakne tim putem. "Ali čak ne mogu ni da ga nateram da me sluša. Kao što rekoh, on ne vidi. Niti žderače, niti bilo koje od šumskih stvorenja što žive u parku. On nikada nije mogao da vidi ni delić toga sveta, čak ni kada je Ketlin bila živa. Pokušavala je da mu kaže, tvoja majka. Ali on je mislio da je sve to uobraženje, plod mašte mlade devojkje. Povlađivao joj je, pretvarao se da razume. Ali onda bi razgovarao sa mnom kada bismo ostali sami, i govorio mi koliko je zabrinut zbog tih gluposti koje mu ona govori. Rekla sam mu da ona možda ne izmišlja. Rekla sam mu da bi možda trebalo da je sasluša. Ali on jednostavno nije mogao da natera sebe ni to da uradi."

Tužno se osmehnula. "Nikada nije shvatio našu vezu sa parkom, Nest. I sumnjam da će ikada."

Nest je pojela poslednji zalogaj tosta, zamišljeno žvačući. Šest pokolenja žena iz njene porodice bilo je u službi tla koje je sačinjavao park. One su bile te koje su saradivale sa Pikom kako bi magija tokom godina ostala u ravnoteži. One su bile te koje su i same rođene za magiju. Gvendolin Vils, Karolin Glin, Opal Anders, baka, njena majka i sada ona. Nest ih je zvala ženama iz porodice Frimark, iako ta odrednica uopšte nije bila tačna. Njihove grupne slike visile su kod ulaza, uokvirene naspram pošumljenog parka u pozadini. Baka je uvek govorila da je najbolje partnerstvo sa ženama iz porodice, jer su žene ostajale dok su se muškarci suviše često selili.

"Deda nikada sa mnom ne priča o parku", tiho primeti Nest.

"Ne, mislim da se plaši." Evelin otpi votku i sok od pomorandže. Pogled joj je bio neusredsređen i vodnjikav. "A ja ne želim da ikada s njim pričaš o njemu."

Nest spusti pogled na tanjir. "Znam."

Starica pruži ruku preko stola i dohvati unukin zglavak. "Ni s njim ni bilo s kim drugim. Nikada. Postoji valjan razlog za to, Nest. Ti to shvataš, zar ne?"

Nest klimnu. "Aha, shvatam." Podigla je pogled prema baki. "Ali mi se baš mnogo ne dopada. Ne dopada mi se to što sam jedina."

Baka joj čvrsto stisnu zglavak. "Tu sam ja. Možeš uvek pričati sa mnom."

Pustila joj je zglavak i zavalila se. "Možda će i tvoj deda jednog dana biti u stanju da s tobom razgovara o tome. Teško mu je. Ljudi ne žele da veruju u magiju. Najviše na šta mogu sebe da nateraju jeste to da veruju u Boga. Ne možeš nešto videti, Nest, ako u to ne veruješ. Ponekad mislim da on jednostavno ne može sebi dozvoliti da veruje, da se to verovanje naprosto ne uklapa u njegovo viđenje stvari.

Nest je trenutak ćutala, razmišljajući. "Mama je, međutim verovala, je li tako?"

Evelin bez reči klimnu glavom.

"A šta je sa mojim ocem? Misliš li da je i on verovao?"

Starica posegnu za cigaretama. "Verovao je."

Nest je proučavala baku, posmatrala je kako joj se prsti tresu dok je baratala oko upaljača. "Misliš li da će se on ikada vratiti?"

"Tvoj otac? Ne."

"Možda će poželeti da vidi kakva sam ispala. Možda će se zbog toga vratiti."

"Štedi dah."

Nest je grizla usnu. "Ponekad se pitam ko je on, bako. Pitam se kako izgleda."

Zastala je. "Da li to tebe ikada muči?"

Evelin povuče dim, tvrda pogleda usredsređenog na neku tačku u prostoru levo od Nest. "Ne. Kakva svrha od toga?"

"On nije šumsko stvorenje, je li tako?"

Nije znala šta ju je nagnalo da postavi to pitanje. Zaprepastila se što je uopšte izgovorila te reči. A zbog načina na koji ju je baka pogledala požalila je što nije držala jezik za zubima.

"Kako ti je to uopšte moglo pasti na pamet?" odbrusi Evelin britkim glasom, dok su joj oči sevale od besa.

Nest proguta iznenađenje i slegnu ramenima. "Ne znam. Pretpostavljam da sam se samo pitala."

Baka ju je dugo i netremice posmatrala, a onda se okrenula. "Idi da namestiš krevet. A potom iziđi da se igraš sa drugaricama. Kas Minter te je već dva puta zvala. Napraviću ručak ako želiš. Večera u šest. Hajde."

Nest ustade i odnese sudove od doručka do sudopere. Niko joj nikada ništa nije kazao o njenom ocu. Izgleda da niko ništa nije ni znao. Ali to je nije sprečavalo da postavlja sebi pitanja. Rečeno joj je da njena majka nikada nije otkrila njegov identitet, čak ni svojim roditeljima. Međutim, Nest je podozrevala da baka ipak nešto zna o njemu. Zbog načina na koji je izbegavala tu temu - ili se ljutila kada bi ona bila pomenuta. Zašto je to radila? Šta je to znala zbog čega se osećala tako neprijatno? Možda je upravo zbog toga Nest uporno nastavljala da postavlja pitanja o njemu, čak i budalasta kao ovo malopredašnje. Njen otac nije

mogao biti šumsko stvorenje. Da jeste, i Nest bi bila šumsko stvorenje, nije li tako?

"Vidimo se kasnije, bako", reče ona dok je izlazila iz prostorije.

Uputila se hodnikom do svoje sobe da se istušira i obuče. Postojale su razne vrste šumskih stvorenja, jednom joj je rekao Pik. Mada joj nije tačno kazao koje sve. Da li je to značilo da su neka bila čovekolika, poput nje?

Stajala je naga ispred ogledala u kupatilu, gledajući se dugo pre nego što je otišla pod tuš.

3.

Stari Bob je unatraške isterao ulubljeni kamionet Ford iz garaže, odvezao se puteljkom kroz belogorična stabla širokih grana i skrenuo na put za Sinisipi. Uprkos toploti spustio je prozore i isključio rashladni uređaj jer je voleo miris šume. Prema njegovom mišljenju, Sinisipi park bio je najlepša šuma miljama unaokolo - oduvek je bio i uvek će biti. Bio je zelen i talasav tamo gde su se uzdizale litice iznad Stenovite reke, kao i tamo gde je gustiš od američkog oraha grube kore, belog hrasta, crvenog bresta i javora stigao pre belaca na indijansku teritoriju. Na mestima nastalim razređivanjem većeg drveća ugnezдили su se orah, trešnja, breza i tu i tamo bor i plava smreka. U proleće je cvetalo divlje cveće, a u jesen lišće menjalo boju, što je očaravalo svakog posmatrača. U Illinoisu, proleće i jesen bila su godišnja doba na koja ste čekali. Leto je bilo samo most između ta dva, tri do četiri meseca godišnje koja su vam nagoveštavala gde ćete završiti ako vas vrate sa kapija nebeskih, užasno vreme kada majka priroda puca pod temperaturama onoliko visokim koliko su to dozvoljavali lokalni termostati i milionima insekata koji izlaze na ispašu. Nije svakog leta bilo tako, i nije bilo tako svakog dana svakog leta, ali bilo je tako dovoljno često da ne primetite ništa drugo. Ovog leta bilo je gore nego inače, i činilo se da će današnji dan biti tipičan. Već je bilo veoma vruće, čak i ovde u šumi, mada ne toliko gadno ispod krošnji drveća kao što će biti dole u gradu. Stoga je stari Bob udisao mirise lišća,

trave i cveća i uživao u svežini hlada dok je vozio stari kamion prema autoputu; podsećao se šta je sve bilo dobro u njegovom rodnom gradu dok je išao na uobičajeni jutarnji razgovor o tome šta nije.

Štrajk u Srednjezapadnoj kontinentalnoj čeličani trajao je već sto sedam dana, i nikakvo okončanje nije bilo na pomolu. To su bile loše vesti i to ne samo za kompaniju i sindikat. U fabrici je bilo zaposleno dvadeset pet odsto gradskog stanovništva, a kada dvadeset pet odsto potrošnog kapitala u jednoj sredini nestaje, svi trpe. Sredkon je nekada bila najveća čeličana u rukama nezavisnih vlasnika u zemlji, ali posle smrti sina osnivača, naslednici su izgubili zanimanje, te je bila prodana konzorcijumu. To je izazvalo izvesno nezadovoljstvo već samo po sebi, iako je jedan od naslednika ostao nominalno deo tima kompanije.

Nezadovoljstvo je poraslo kada je krajem sedamdesetih i početkom osamdesetih godina tržište čelika pretrpelo krah usled buma koji je doživeo jeftiniji strani čelik. Konzorcijum je sproveo izvesne promene u upravi, poslednji član osnivačke porodice bio je otpušten, pogon za izradu čeličnih ploča od dvadeset četiri inča zatvoren, a nekoliko stotina radnika otpušteno. Na kraju su neki radnici vraćeni na posao, ali se do tada neslaganje između uprave i sindikata već toliko produbilo da nijedna strana više nije mogla da povрати poverenje u onu drugu.

Neslaganje je dostiglo vrhunac pre šest meseci, kada je sindikat otpočeo pregovore za novi ugovor. Povećanje nadnice usled godišnjeg porasta troškova života, veće medicinske olakšice, porast nadoknade za poslove koji se plaćaju paušalno, kao i plaćeni odmor bili su samo neki od zahteva na agendi sindikata. Ograničeni porast nadnica bez klizne skale tokom narednih pet godina, smanjenje medicinskih olakšica, sužavanje broja poslova koji se plaćaju paušalno i ukidanje plaćenih odmora nalazili su se visoko na spisku protivzahteva koji je sastavila kompanija. Vrlo brzo su dospeli u bezizlaznu situaciju. Obe strane su odbile arbitražu, obe su odabrale da čekaju da ona druga popusti. Sindikat je doneo odluku o početku štrajka ako se ne uvaže njihovi

zahtevi. Kompanija je odredila rok za povratak na posao. Pošto su se približili rokovi i nikakav pomak nije postignut u pregovorima, i sindikat i kompanija javno su objavili svoje pritužbe. Pregovarači na obe strane nisu silazili sa televizije i radio-stanica objavljujući zakulisne radnje protivnika. Uskoro su se obe strane obraćale svima osim jedna drugoj.

A onda, pre sto sedam dana, sindikat je otpočeo štrajk u pogonima za izradu čeličnih ploča od četrnaest inča i žice. Štrajk se ubrzo proširio i na pogone za proizvodnju čeličnih ploča od dvadeset četiri i dvanaest inča, a potom je ceo Sredkon bio zatvoren. U početku niko nije preterano brinuo. I ranije je bilo štrajkova i oni su se uvek sami od sebe rešavali. Pored toga, bilo je proleće, i po prolasku još jedne veoma hladne srednjojzpadne zime svi su bili puni nade, čili i bodri. Međutim, prošao je jedan mesec i nije učinjen nikakav napredak. Pozvat je posrednik po nalogu gradonačelnika Dobre Nade i guvernera države Illinois, kao i sa blagoslovom kako sindikata tako i uprave, ali ni on nije uspeo da napravi bilo kakav pomak. Nekoliko neprijatnih incidenata samo je produbilo netrpeljivost na obe strane. Do tada su već svi osećali posledice štrajka - manje kompanije koje su poslovale sa fabrikom ili koristile njihove proizvode, trgovci na malo koji su računali na novac koji troše zaposleni u fabrici, kao i razni profesionalci čija se klijentela uglavnom sastojala kako od pripadnika uprave tako i od članova sindikata. Svi su počeli da se opredeljuju.

Posle dva meseca, kompanija je objavila da više ne priznaje sindikat i da će primiti nazad one radnike koji žele da se vrate na dotadašnje poslove, ali ako se ne vrate u roku od nedelju dana, biće dovedeni novi ljudi da ih zamene. Prvog juna, počće da radi pogon za izradu čeličnih ploča od četrnaest inča - radnike će zameniti kompanijini predradnici. Kompanija je ovu akciju nazvala prvim korakom u opravdanom procesu zaštite svojih interesa; sindikat ju je nazvao štrajkolomačkom, govoreći da je njen cilj da razbije sindikat. Sindikat je upozoravao da ni ne pokušavaju da upotrebe štrajkolomce umesto 'pravih' radnika, da ne prilaze kordonu štrajkača, da ne preduzimaju bilo šta osim da

nastave da pregovaraju sa timom sindikata. Upozorio je da bi postavljanje kompanijinih ljudi za mašine bilo ludo i opasno. Samo obučeno osoblje trebalo je da rukuje mašinama. Kompanija je odgovorila da će obezbediti svu potrebnu obuku i predložila da sindikat počne da pregovara u dobroj veri.

Od tada su se stvari samo pogoršale. Kompanija je nekoliko puta otvarala pogon za čelične ploče od četrnaest inča, i svaki put ga ponovo zatvarala posle samo nekoliko dana. Sindikat je izveštavao o nepotrebnim povredama, a kompanija o sabotazi. Radnici koji su bili zamena dovoženi su autobusima iz okolnih gradova, tako da je dolazilo do tuča između njih i štrajkača. U dve prilike je dovedena nacionalna garda da uspostavi mir. Konačno je Sredkon zatvoren za stalno; objavljeno je da su svi radnici otpušteni i da je kompanija na prodaju. Prekinuti su svi pregovori. Niko se više nije ni trudio da se pretvara kako se trudi. Prošao je još jedan mesec. Demonstriranje štrajkača se nastavilo, niko nije zarađivao, Dobra Nada i njeni građani bivali su sve utučeniji.

I dok su letnje vrućine dostizale rekordne visine, prolećne nade su se osušile poput prašine koja je prekrivala puteve, a netrpeljivost je sagorela do belih ugaraka.

Stari Bob je stigao do Linkolnovog autoputa, skrenuo na mestu gde je strelica pokazivala odvajanje puta za Sinisipi i uputio se u grad. Prošao je Krogerovu samoposlugu i tablu koju je pre šest meseci postavila trgovačka komora i na kojoj je pisalo DOBRODOŠLI U DOBRU NADU, ILINOIS! RAZVIJAMO SE U VAŠEM PRAVCU! Tabla je bila izbledela i prekrivena prašinom, prigušeno se svetlucajući na poznojutarnjoj žezi, a reči kao da su se rugale stvarnosti. Stari Bob je podigao prozore i uključio hlađenje. Odavde nije više bilo mirisa koji su mu išta značili.

Vozio se putem sa četiri trake do mesta gde se on delio na dve jednosmerne: Četvrta ulica ulazila je u grad sa zapada, Treća sa istoka. Prošao je pored nekoliko restorana sa brzom hranom, radnje za prodaju alkoholnih pića, dve pumpe, hemijskog čišćenja, štamparije Dolina Stenovite reke i jedne

električarske radnje. Saobraćaj nije bio gust. Toplota se dizala sa pločnika u talasima, a lišće na drveću koje je tvorilo špalir duž pločnika mlitavo je visilo u vazduhu bez vetra. Muškarci i žene Dobre Nade pozatvarali su se u svoje domove i kancelarije sa rashladnim uređajima uključenim na najjače, obavljajući svakodnevne poslove s umornom odlučnošću. Osim ako nisu pohađala letnju školu, sva deca bila su po parkovima ili na bazenima, pokušavajući da se rashlade i zabave. Noću bi temperatura padala za deset do petnaest stepeni i ponekad bi se osetio povetarac, ali ipak niko se ne bi mnogo brzo kretao. Zajednicu je zahvatila pospanost koja je nagoveštavala da je u toku duga sijesta, a usporeni koraci šaputali su o očajanju.

Stari Bob zavrte glavom. Bliži se četvrti juli koji bi mogao da skrene misli ljudi sa njihovih problema svojim vatrometom, izletima u prirodu i igrankom u parku. Nekoliko minuta kasnije parkirao se na praznom mestu ispred Džosinog restorana i izvukao iz kabine. Sunce je tako žestoko sijalo, a zapara bila tako nenasna da mu se na trenutak zavrte u glavi. Šćepao je retrovizor da ne padne, osetivši se staro i veoma glupo. Pokušavao je da se pravi kao da ništa nije bilo dok je proučavao stopala. Kada je dovoljno povratio ravnotežu da je mogao sam da stoji, otišao je do parking sata, ubacio nekoliko novčića u prorez, prešao do ulaznih vrata bara i stupio unutra.

Zapahnuo ga je hladan vazduh - kakvo olakšanje! Džosin restoran nalazio se na uglu Druge avenije i Treće ulice preko puta radnje za prodaju alkoholnih pića, bančinog parkinga i osiguranja Hajs. Prozori koji su se protezali duž oba prednja zida omogućivali su dobar pogled na raskrnicu i na one koji su vukli noge ka svojim kancelarijama sa rashladnim uređajima i kolima ili izlazili iz njih. Duž prozora nalazili su se separei, sa klupama presvučenim crvenom kožom kao pedesetih godina, nedavno tapaciranim. Bar u obliku slova 'L' sa stolicama bio je smešten dublje unutra, a raštrkani stolovi ispunjavali su raspoloživ prostor između. U staklenom ormaniću na kraju bara bili su izloženi sveži uštipci, slatke rolnice i razne vrste peciva, a to se lakše moglo progutati uz kafu, espreso, toplu

čokoladu, čaj i bezalkoholna pića. Džosi se ponosila svojim sladoledom, sirupima i najgušćim šejkom miljama unaokolo. Doručak je služila u bilo koje vreme, a ručak ste mogli da dobijete do tri kada se zatvarala kuhinja. Mogli ste i da ponesete hranu sa sobom, što se mnogo koristilo. Džosi je imala najbolje dnevne obroke u gradu, i nema toga ko bar jednom ili dva puta nedeljno ne bi tu svratio.

Stari Bob i njegovi drugari iz sindikata bili su tamo svakog dana. Pre nego što je fabrika zatvorena, redovno su dolazili samo oni koji su bili u penziji, ali sada su se svi pojavljivali svakog prepodneva bez izuzetka. Većina ih je već bila tamo kada je stari Bob stao da se probija ka stražnjem delu prostorije i onima koji su prvi stigli i spojili stolove kako bi napravili mesta okasnelima. Stari Bob im mahnu, a onda skrenu prema šanku za primanje porudžbina. Presrela ga je Kerol Blijer, pitala ga kako je i rekla mu da ponekad navrati do kancelarije na razgovor. Stari Bob klimnu i nastavi dalje, osećajući kako ga Kerol prati pogledom i odmerava mu korak. Kerol je prodavala životno osiguranje.

"Stigao si", pozdravi ga Džosi iza bara, uputivši mu svoj najtopliji osmeh.

"Tvoji su se drugari pitali hoćeš li uopšte doći."

Stari Bob joj uzvрати osmeh. "Zaista?"

"Svakako. Nisu u stanju u hodu ni da pljunu, a da im ti ne pokažeš kako - i sam to znaš." Džosi veselo izvi jednu obrvu. "Kunem se da izgledaš sve bolje i bolje svaki put kada te vidim."

Stari Bob se nasmeja. Džosi Džekson imala je trideset i neku, bila je razvedena i imala maloletnu kćerku i beskorisnog bivšeg muža koji je poslednji put viđen pre pet-šest godina kada se uputio na jug. Izgledala je mlađa nego što je bila, bar se pravila da je mlađa, sa krupnim tamnim očima i spremnim osmehom, dugačkom plavkastom kosom i telom od koga bi vam se zavrtelo u glavi, a najvažnije od svega bila je i te kako spremna da potegne kada je posao bio u pitanju, čime je većinu mogla da posrami. Kupila je restoran novcem pozajmljenim od roditelja, koji su se bavili postavljanjem tepiha i pločica. Pošto

je najveći deo života radila kao kelnerica, Džosi Džekson je znala šta radi, i njen restoran je za tili čas postao najomiljenije mesto za doručak i ručak u Dobroj Nadi. Džosi je vodila posao ljupko i delotvorno, držeći se stava 'živi i pusti druge da žive', tako da su se svi osećali dobrodošli.

"Kako je Evelin?" upita ga ona, oslonivši se laktovima na bar dok ga je fiksirala tamnim očima.

On slegnu ramenima. "Isto kao i uvek. Odoleva starosti."

"Da, sve će nas ona nadživeti, zar ne?" Džosi pogladi zamršenu kosu. "Pođi pozadi. Želiš uobičajeno?"

Stari Bob klimnu i Džosi ode svojim poslom. Da je bio mlađi i slobodan, stari Bob bi ozbiljno porazmislio da se spetlja sa Džosi Džekson. Ali isto su osećali svi ostali matorci, a i većina mladih kicoša. To opčinjavanje bio je Džosin dar.

Provlačio se između zbijenih stolova, zastajkujući na kratko da tu i tamo porazgovara, na putu ka stražnjem delu gde su se okupili oni iz sindikata.

Podigli su poglede kada im je prišao, jedan za drugim, lako mu klimnuli glavom ili uputili reči pozdrava. Al Garsija, Mel Riorden, Deri Houv, Riči Staut, Peni Vilijemson, Majk Majklson, Junior Elvej, i još jedan ili dvojica. Napravili su mu mesta na jednom kraju stola; on privuče stolicu i sede, udobno se smestivši.

"I tako taj momak, on radi u pošti negde u Ajovi, je li tako?" govorio je Mel Riorden. Bio je to krupan, predebeo operator na kranu, sa oštrom ridom kosom, koji je imao običaj da ubrzano trepće dok govori. Upravo je sada to činio. Poput jedne od onih reklama koje su pokazivale kako se lako otvaraju i zatvaraju žaluzine. Trep, trep, trep. "Dolazi na posao u haljini. Ne, kunem vam se da je to istina. Bilo je u novinama. Dolazi na posao u haljini."

"Koje je boje haljina?" prekide ga Riči Staut, delujuć krajnje zbunjeno, što nije bilo neuobičajeno.

Riorden ga pogleda. "Kakve to, do đavola, ima veze? Reč je o haljini, koju na sebi ima službenik pošte, Riči! Razmisli o tome! I tako, on dolazi na posao, taj tip, njegov nadzornik vidi haljinu i kaže mu da ne može da radi tako obučen, da

mora kući da se presvuče. On to i učini. Vraća se u drugoj haljini, krznenom kaputu i sa maskom gorile. Nadzornik mu kaže da se ponovo vrati kući, ali on ovog puta neće da ode. Pozovu policiju i ovi ga odvedu. Optuže ga za narušavanje javnog reda ili tako nešto. A sada sledi ono najbolje. Nadzornik kasnije kaže reporteru - kunem se da je ovo cela celcijata istina - kaže reporteru, ozbiljnog lica, kako razmatraju mogućnost da tipa pošalju na psihijatrijsko posmatranje. Razmatraju!"

"Znaš, čitao sam o tipu koji je pre nekoliko nedelja odveo svog majmuna u hitnu pomoć." Albert Garsija je preuzeo reč. Bio je nizak i stamen, sa proređenom, tamnom kosom i uskim crtama lica, relativni pridošlica u grupi, jer je došao iz Hjustona sa porodicom radi posla u Sredkonu pre manje od deset godina. Pre štrajka je postavljao valjke u pogonu za ploče od četrnaest inča. "Majmun je bio njegovo mezimče, i razboleo se ili nešto slično. I tako ga je doveo u hitnu. To se dogodilo u Arkanzasu, mislim. Rekao je bolničarki da je to njegova beba.

Možete li to da zamislite? Njegova beba?"

"Da li je bar malo ličio na njega?" nasmeja se Mel Riorden.

"Nije u pitanju isti momak, je li tako?" iznenada upita Peni Vilijemson. Bio je to kršan crnac krupnih crta lica sa kožom koja se presijavala i bila gotovo plava poput nauljenog čelika. Bio je predradnik u pogonu broj tri, čvrst i pouzdan. Malo je pomerio krupno telo i namignuo starom Bobu. "Mislim, tip iz pošte, opet?"

Al Garsija je delovao zbunjeno. "Mislim da nije. Misliš li da je mogao biti?"

"I šta se dogodilo?" upita Riorden, zagrizavši svežu buhtlu. Oči su mu treptale poput blende fotoaparata. Ponovo je rasporedio poveću gomilu slatkih rolnica koje je nagomilao na tanjiru ispred sebe, već izabravši naredni zalogaj.

"Ništa." Al Garsija slegnu ramenima. "Sredili su majmuna i poslali ga kući."

"I to je sve? To je cela priča?" Riorden zavrte glavom.

Al Garsija ponovo slegnu ramenima. "Pomislih da je bizarna, to je sve."

"Ja mislim da si ti bizaran." Riorden skrenu pogled kao da ga otpušta. "Hej, Bobe, kakve nam vesti donosiš sa istoka ovog divnog jutra?"

Stari Bob klimajem glave prihvati kafu i slatku rolnicu koje je Džosi spustila ispred njega. "Ništa što već ne znate. I u ovom delu grada je vruće. Ima li vesti iz čeličane?"

"Sve je po starom. Život ide dalje. Ništa se ne menja."

"Obavljao sam neka posla u dvorištu Džoa Prestona", poče Riči Staut, ali niko ne obrati pažnju na njega, jer da je mozak dinamit, on ga ne bi imao dovoljno ni nos da izduva.

"Ja ću vam saopštiti neke vesti", iznenada reče Junior Elvej. "Neki momci su radi da pređu preko štrajkačke linije ako bi time povratili svoje poslove. U početku ih je bilo svega nekoliko, ali mislim da ih sada ima više."

Stari Bob ga je bez reči promatrao trenutak. Junior nije bio baš najpouzdaniji izvor vesti. "Stvarno, Juniore? Mislim da kompanija to neće dozvoliti, posle svega što se dogodilo."

"Dozvoliće, i te kako", umeša se Deri Houv. Bio je to visok, koščat čovek kratko podšišane kose i prodornog, sumnjičavog pogleda, od koga bi se ljudi zamislili. Bio je pomalo čudan kao mladić, i dva roka u Vijetnamu nisu stvar okrenula nabolje. Od Vijetnama, izgubio je ženu, bezbroj puta bio je hapšen zbog vožnje u pijanom stanju i toliko je ukaljao svoj fabrički karton da je ovaj izgledao kao da je neko kinuo mastilo po njemu. Stari Bob nikako nije razumeo kako to da ga nisu otpustili. Bio je neuravnotežen, pretplaćen na greške, a oni koji su ga poznavali najbolje smatrali su da mu nisu sve daske na broju. Junior Elvej bio je jedini prijatelj koga je imao, što je mnogo toga govorilo. Bilo mu je dozvoljeno da se druži sa ovom skupnom samo zato što je bio sin sestre Mela Riordena.

"Kako to misliš?" brzo upita Al Garsija.

"Tako lepo, dozvoliće jer nameravaju ponovo da otvore pogon za ploče od četrnaest inča preko vikenda i da ga osposobe za rad do utorka. Odmah posle praznika. Doznao sam to od prijatelja iznutra." Na Houvijevom čelu pulsirala je

žila, a usne su mu se stegle. "Žele da slome sindikat, i ovo im je najbolja prilika. Da ponovo pokrenu kompaniju bez nas."

"Već su probali", frknu Al Garsija.

"E pa, sada će ponovo da pokušaju. Razmisli o tome, Ale. Šta imaju da izgube?"

"Niko iz sindikata neće se vratiti da im pomogne", izjavi Peni Vilijemson, sevajući očima na Houvija. "To su gluposti."

"Zar ti se ne čini da napolju ima dovoljno muškaraca sa ženama i decom koje treba hraniti? Njima je to postalo važnije od štrajka", odbrusi Houvi. Počeo se po kratko podšišanoj kosi. "To znači da ne obraćaš pažnju, Peni. Glupaci su pruzeli stvar, a momci poput nas - mi smo istorija! Misliš li da će nas oni iz nacionalnog izvući iz ovoga? Đavola! Kompanija će slomiti sindikat, a mi sedimo ovde i puštamo ih da to urade!"

"E pa, sve mi se čini da ništa drugo ni ne možemo, Deri", istaknu Mel Riorden, opustivši pozamašno telo u metalni okvir stolice. "Digli smo se i proglasili štrajk, i to je sve što nam zakon dozvoljava. Iz nacionalnog čine šta mogu. Moramo samo biti strpljivi. Ranije ili kasnije ova stvar će se rešiti."

"Kako će se to dogoditi, Mel?" pritisnu Houvi, rumen od besa. "Reci mi samo kako će se to, do đavola, dogoditi? Vode li se pregovori? Ja ne vidim! Lepo je štrajkovati, ali to nas nikuda ne vodi. Ti ljudi koji upravljaju predstavom, oni nisu odavde. Boli ih dupe šta će biti s nama. Ako misliš da nije tako, onda si prokleta budala!"

"U pravu je", složi se Junior Elvej, nagnuvši se preko kafe. Svečano je zaklimao glavom, tako da mu je retka plava kosa pala preko lica. Stari Bob napući usne. Junior je uvek mislio da je Deri Houv u pravu.

"Svakako da sam pravu!" Houv je zakolutao očima i nagnuo se napred, dominirajući stolom. "Mislite da ćemo pobediti sedeći i serući jedan drugome? E pa, nećemo! I niko drugi nam neće pomoći. Ovo moramo uraditi sami, i to brzo. Moramo ih naterati da pate više od nas. Moramo im isprazniti džepove kao što oni prazne naše!"

"O čemu ti to?" zareža Peni Vilijemson. Imao je manje milosti prema Deriju Houvu od ostalih; čak je jednom izbacio Houva iz svoje smene.

Houv zacakli očima na njega. "Razmisli o tome, gospodine Peni Vilijemson. I ti si bio u Vijetnamu. Povredi ih više nego oni tebe, tako si preživeo. Ako želiš da negde stigneš u ratu, to je način."

"Mi ovde nismo u ratu", primeti Peni Vilijemson, uprevši prst u Hovija. "I Vijetnam nema nikakve veze s ovim. Šta to govoriš, čoveče? Da treba da odemo do fabrike i raznesemo nekoliko neprijatelja? Želiš li možda da upucaš nekoga?" Deri Houv lupi pesnicom po stolu. "Ako je to ono što je potrebno, do đavola - da!"

Nastupila je iznenadna tišina. Nekoliko glava se okrenulo. Houv se tresao od besa, dok se opuštao u stolici, odbijajući da odvrati pogled. Al Garsija salvetom pokupi prosutu kafu i zavrte glavom. Mel Riordern pogleda na sat.

Peni Vilijemson prekrsti ruke preko širokih grudi, posmatrajući Derija Houva na način na koji bi možda posmatrao onog službenika pošte u haljini, krznenom kaputu i sa maskom gorile. "Biće ti bolje da pripaziš pred kim govoriš takve stvari."

"Deri je samo uznemiren", reče čovek koji je sedeo pored njega. Stari Bob nije ranije primetio momka. Imao je plave oči koje su bile tako blede da su delovale isprano. "On radi u proizvodnji, a kompanija čak ni ne zna da on postoji. Jasno vam je kako se oseća. Nema potrebe da se ljutimo jedni na druge. Svi smo ovde prijatelji."

"Aha, Deri nije mislio ništa loše", složi se Junior Elvej.

"Šta ti misliš da bi trebalo da uradimo?" Majk Majklson upita iznenada Roberta Ruzvelta Frimarka, pokušavši da skrene razgovor u drugom pravcu.

Stari Bob je još posmatrao čoveka pored Houva, pokušavajući da se seti odakle ga zna. Prijatne, glatke crte lica bile su mu poznate kao da su njegove vlastite, ali iz nekog razloga nije mogao da mu se seti imena. Bilo mu je na vrhu jezika, ali nije mogao da ga prevali preko njega. Ni je mogao tačno da se seti ni šta ovaj

momak radi. Bio je zaposlen je u fabrici, u redu. Premlad je da bi bio u penziji, te stoga mora biti jedan od štrajkača. Ali odakle ga zna? Ostali su ga, izgleda, poznavali. Zašto onda on nije mogao nigde da ga smesti?

Pređe pogledom na Majklsona, visokog, suvonjavog, uravnoteženog fabričkog radnika koji je otišao u penziju nekako u isto vreme kada i stari Bob. Stari Bob je poznao Majka celog života, i odmah mu je bilo jasno da Majk pokušava da pruži priliku Deriju Houvu da se ohladi.

"Smatram da je potrebno veće zauzimanje nacionalnog sindikata", reče on. "Što se toga tiče, Deri je u pravu." Položio je krupne šake na sto ispred sebe i zagledao se u njih. "Mislim da je potrebno da vladini ljudi učine nešto više - možda da se umešaju jedan ili dva senatora kako bismo mogli da se vratimo za pregovarački sto."

"Još priče!" Deri Houv jedva prikri frktanje.

"To je najbolji način", posavetova ga stari Bob, pogledavši ga.

"Aha? Nije više kao što je bilo u tvoje vreme, Bobe Frimark. Više nemamo lokalne vlasnike, ljude sa materijalnim interesima u ovoj zajednici, ljude sa porodicama koje žive ovde kao i mi ostali. Imamo gomilu njujorških sisača krvi koji izvlače sav novac iz Dobre Nade, i njima nije stalo do nas." Deri Houv se sruči u stolicu, oborivši pogled. "Moramo nešto učiniti ako očekujemo da ovo preživimo. Ne možemo samo sedeti i nadati se da će nam neko pomoći. To se neće dogoditi."

"Negde na istoku beše neki tip, u jednom od velikih gradova, mislim Filadelfiji", počeo čovek koji je sedeo do njega, čudnih blelih očiju koje kao da su se podsmevale, ustiju blago izvijenih, kao da ga zabavljaju vlastite reči. "Žena mu je umrla, ostavivši ga sa petogodišnjom kćerkom, blago zaostalom. Skoro tri godine držao ju je u ormanu u dnevnoj sobi pre nego što je neko otkrio šta radi i pozvao policiju. Tokom ispitivanja, rekao je da je pokušavao da zaštiti devojčicu od neprijateljski raspoloženog sveta." Čovek blago nagnu glavu. "Kada su

upitali devojčicu zašto nije pokušala da pobjegne, rekla je da se plašila da potrči, da joj je jedino bilo preostalo da čeka da joj neko pomogne."

"E pa, mene niko neće zatvoriti u nikakav orman!" ljutito odbrusi Deri Houv.

"Umem ja sebi i te kako da pomognem!"

"Ponekad", reče čovek, ne gledajući nikoga posebno; glas mu je bio tih, ali je ipak vezao pažnju slušalaca, "ključ biva okrenut i pre nego što shvatite da su vrata zatvorena."

"Mislim da je Bob u pravu", reče Majk Majklson. "Mislim da bi trebalo da pružimo priliku pregovorima. Za te stvari je potrebno vremena."

"Vremena koje nas skupo staje, a njima pruža priliku da nas slome!" Deri Houv odgurnu stolicu i ustade. "Odoh ja odavde. Imam preča posla nego da sedim ovde ceo dan. Dosta mi je priče i nerada. Možda vama nije stalo do toga da li će vas kompanija ostaviti bez posla, ali ja to neću da trpim!"

Udaljio se, ljutito zaobilazeći zauzete stolove, te zalupivši vrata za sobom. Džosi Džekson napravi grimasu za šankom. Trenutak kasnije, ode i Junior Elvej. Ljudi koji su ostali za stolom nelagodno se promeškoljiše na stolicama.

"Kunem se, da taj momak nije sin moje sestre, ne bih ni trenutka više protraćio na njega", promrmlja Melvin Riorden.

"Ipak je u pravu u pogledu jednoga", uzdahnu stari Bob. "Stvari više nisu onakve kakve su nekada bile. Svet se promenio od vremena kada smo mi bili njegovih godina, i najveći deo je postao prilično ružan. Ljudi više ne žele da obavljaju stvari kao nekada."

"Ljudi samo žele funtu mesa", složi se Al Garsija. Njegova četvrtasta glava okrenu se na bikovskom vratu. "Sve je to zbog novca i želje da staneš za vrat nekom drugom. Zato kompanija i sindikat ništa ne mogu da reše. Na kraju se zapitaš nije li vlada ipak nešto stavila u vodu."

"Jeste li videli šta je bilo sa onim momkom koji je ušao u prodavnicu negde na Long Ajlendu i krenuo duž gondola, ubadajući ljude?" upita Peni Vilijemson.

"Imao je dva noža za meso, po jedan u svakoj ruci. Ubo je desetoro pre nego što

ga je neko zaustavio. Dvoje je ubio. Policija kaže da je bio ljut i depresivan. Do đavola, ko nije?"

"Svet je pun ljutih, depresivnih ljudi", primeti Majk Majklson, premeštajući šoljicu za kafu i pribor za jelo; nije pri tom skidao pogled sa svojih suncem opaljenih, naboranih šaka. "Pogledajte samo šta ljudi rade jedni drugima. Roditelji tuku i muče svoju decu. Dečaci i devojčice se međusobno ubijaju. Učitelji i sveštenici iskorišćavaju svoje položaje i čine grozne stvari. Serijske ubice lutaju unaokolo. Crkve i škole bivaju opustošene i spaljene. Prava travestija."

"Neki od tih ljudi koje si pomenuo žive upravo ovde u Dobroj Nadi." Progundā Peni Vilijemson. "Onaj Topov mali koji je ubio svoju nevenčanu ženu mesarskim nožem i isekao je na komadiće pre nekoliko godina. Odrastao sam sa njime. Stari Pitera je pobio sve one konje pre dve nedelje, rekavši da su Satanin okot. Tilda Mejson je probala da se ubije tri puta u proteklih šest meseci - dva puta u bolnici za mentalno obolele. Takođe je pokušala da ubije nekolicinu tamo zaposlenih. Rilej Krisp, znate ga, zovu ga 'zec', živi dole u Valasu? Stao čovek na most preko koga prelazi Prva avenija i pucao u ljude dok nije stigla policija, a zatim pripucao i na njih, pa onda skočio sa mosta i utopio se. Kada to beše? Prošlog meseca?" On zavrte glavom. "Pitam se kako će se sve to završiti?" Stari Bob zaliza sedu kosu. Niko od njih nije imao odgovor na to pitanje. To ga je odjednom nateralo da se zamisli o Evelin i njenim žderačima. Podjednako lako, tamo napolju mogli su se nalaziti žderači kao i nešto što je vlada stavila u vodu.

Iznenada je primetio da je čovek koji je sedeo sa Derijem Houvom otišao. Nabrao je veđe i skupio široke usne. Kada je taj čovek otišao? Ponovo je pokušao da mu se seti imena i nije uspeo.

"Imam neka posla kod Prestona", svečano objavi Riči Staut. "Samo se vi smejte, ali to mi obezbeđuje hleb na stolu."

Razgovor se vratio na štrajk i na nepopustljivi stav kompanije, ponovo su počeli da pričaju priče, i već trenutak kasnije stari Bob je potpuno bio zaboravio na čoveka.

4.

Demon je izišao na podnevnu žegu ispred Džosinog restorana. Tu, napolju, osećao se veoma prijatno. Možda mu je zbog ludila bilo tako ugodno na bleštećoj, beloju svetlosti sunca i zapari koja je gušila. Uistinu je neumoljivo peklo. Ili je to možda bila posledica njegovog dubokog i postojanog zadovoljstva zbog saznanja da mu ova zajednica i njeni žitelji stoje na raspolaganju da sa njima čini šta mu je volja.

Sledio je Derija Houva i Juniora Elveja do džipa Čiroki koji je pripadao ovom drugom; ušao je u kabinu zajedno s njima, udobno se smestivši na stražnjem sedištu, a da nijedan od njih nije, zapravo, bio svestan njegovog prisustva. To je bila jedna od veština koje je stekao - stopiti se potpuno sa okolinom tako da izgleda kao da baš tu pripada, predstaviti se kao stari poznanik, tako da čak ni oni koji sede odmah do njega ne osećaju potrebu da se upitaju šta će on tu.

Pretpostavljao je da u sebi sadrži još dovoljno srodnosti sa njima, tako da mu neće biti teško da prođe kao jedan od njih. I sam je nekada bio ljudsko biće, ali to je bilo davno i gotovo zaboravljeno. Od njegove ljudskosti ostala je samo senka sećanja na ta stvorenja, taman koliko je bilo potrebno da izgleda i da se ponaša poput njih onda kada bi to njegova dvostrukost zahtevala. Njegov postupni preobražaj iz ljudskog bića u demona odagnao je ostalo. Posle izvesnog vremena otkrio je da mu izgubljeno ne nedostaje.

Junior upali motor i rahladni uređaj, produvavši gusti oblak toplote kroz ventile u zatvorenu unutrašnjost. Junior i Deri spustiše prozore kako bi ispustili toplotu dok se džip odvajao od ivičnjaka, a demon je samo zadovoljno udisao i osmehivao se. U Dobroj Nadi bio je malo više od nedelju dana. Nije želeo da stigne ranije jer ga je Džon Ros i dalje neumorno sledio, ispoljavajući

uznemirujuću sposobnost da ga pronađe čak i onda kada se to činilo nemoguće. Ali prošla je jedna sedmica, približavao se četvrti juli, i moglo se desiti da Ros ovog puta zakasni. Bilo je od velike važnosti da se Ros ne umeša jer je demon posejao svoje razorno seme veoma duboko i dugo je čekao da ono nikne i poraste. Žetva je sada bila na vidiku, i demon nije želeo da se bilo ko umeša. Sve je bilo na svom mestu, sve na čemu je tako dugo radio - pametan izgovor, apokaliptična ruševina i nepovratan preobražaj koji će ubrzati dolazak Praznine i progonstvo Reči.

U glavi mu se vrtelo od raznih mogućnosti dok je džip skretao iz Druge avenije u Četvrtu ulicu i zapućivao se na zapad, izlazeći iz grada. S njegove leve strane, dugački, tamni, talasasti, metalni krovovi Srednjezapadne kontinentalne čeličane mogli su se nazreti kroz pukotine u nizu nekada elegantnih starih domova koji su se protezali duž Treće zapadne ulice što je vodila ka centru nekoliko blokova iznad Avenije G. Rashladni uređaj je proradio, i kada su prozori ponovo zatvoreni, demon je nastavio da crpi prijatnost iz svoje unutrašnje toplote. Strast ga je obavila, čahura u koju je mogao da se povuče i kojom je mogao da se hrani, crvena izmaglica nepopustljivosti, mržnje i pohlepe za moći.

"Ti stari momci ništa ne znaju", govorio je Deri Houv, zavaljen u svom uleglom sedištu, dok mu se glava nalik na metak presijavala na suncu. "Ne nameravam više da ih slušam. Samo sede i pričaju o tome kako i dalje treba da sede. Stare prdonje."

"Aha, ne vide kako stvari stoje", složi se Junior.

Ne, ne kao vi, pomisli zadovoljno demon. Ne onako jasno kao vi, zahvaljujući znanju koje sam vam podario.

"Moramo nešto učiniti ako želimo da zadržimo posao", reče Deri. "Moramo sprečiti kompaniju da razbuca sindikat, i to moramo smesta učiniti."

"Aha, ali kako?" upita Junior, nesigurno se osvrnuvši preko ramena, a zatim poteravši džip kroz žuto koje je već prelazilo u crveno.

"Oh, postoje načini. Postoje načini, drugar."

Da, postoji mnogo, mnogo načina.

Deri Houv pogleda Juniora, smešeći se. "Znaš kako kažu? Ako si rešen da nešto učiniš, onda ćeš pronaći i načina da to učiniš. E pa, ja sam rešen i neću odustati. Samo mi je potreban način. A i to ću smisliti, budi uveren u to! Stari Bob i ostali mogu da se razmeću strpljenjem tamo gde sunce ne sija."

Presekli su Aveniju G pored prodavnice guma, benzinske pumpe i glavne piljarnice u zapadnom kraju, te nastavili prema poljima zasejanim kukuruzom. Fabričke zgrade i dalje su se videle ako bi pogledali duž poprečnih ulica i između starih stambenih kuća: pogon broj tri ustupao je mesto pogonu broj četiri, dok je pogon broj pet još bio daleko, sa druge strane starog autoputa. Ceo Sredkon pružao se duž severne obale Stenovite reke. Demon je proučavao kuće i ljude pored kojih su prolazili. Stajali su mu na raspolaganju, mogao ih je slobodno uzeti, ali bi ipak zaboravljao na njih gotovo istog časa kada bi ih primetio. Ovo je za njega bilo puko mrestilište, ništa više. Četvrtog jula, sve to i svi oni preći će u ruke žderača, a on će krenuti na neko drugo mesto. Ovo je bio i njegov svet, ali on nije osećao nikakvu vezanost za njega. Posao je bio taj koji ga je gonio napred, koji mu je davao svrhu; njegovo robovanje tamnoj, haotičnoj viziji Praznine nije ništa drugo dozvoljavalo. U njegovom životu postojale su samo potreba i prinuda, koje je trebalo zadovoljiti tako što će dati oduška svom ludilu, i ništa iz fizičke sredine, kao ni bića koja su je naseljavala, nije za njega imalo bilo kakvog značaja.

Džip je prošao pokraj otpada punog zardalih lešina automobila, nagomilanih visoko iza žičane ograde koja je opasivala kamp za stambene prikolice. Bila je to poslednja stanica privremenih stanara na putu ka tome da postanu beskućnici ili završe u grobu. Iza ograde, par vitkih dobermana crnih njuški zurio je divljim očima. Odgojeni da napadnu sve što na silu uđe, pomisli demon. Odgojeni da uništavaju. To mu se dopadalo.

Misli su mu lutale u izmaglici podnevne letnje žege, a Derijev i Juniorov glas predstavljali su prijatno zujanje koje ga nije ometalo. U Dobru Nadu došao je

pešice, napustivši sparna kukuružišta i crne puteve, sa neumoljivom izvesnošću spuštanja noći. Hotimice je odabrao da se pojavi na taj način, želeći da omiriše i oseti grad, želeći da mu on podari jedan deo sebe, nešto što mu ne bi mogao pružiti da je stigao kolima ili autobusom, ako bi se desilo da bude zatvoren. Otelotvorio se poput fatamorgane, oblikujući se iz razočaranja i očaja, iznikavši iz lažne nade. Ušetao je u siromašno predgrađe, u metež oronulih kućeraka iskrpljenih ter-papirom i voštanim platnom, sa islikanim drvenim zidovima koji su se ljuštili, sa krovovima od šindre koji su popucali i potklobučili se, sa izrovanim dvorištima punim raštrkanih ostataka igračkaka, odbačenih alatki i zardalih vozila. A po zagušljivim unutrašnjostima zbijali su se ostaci očaja i beskrajnih razočaranja. Deca su se igrala u hladu drveća, prekrivena prašinom, haotično, bez veselja. Već su znala šta im nosi budućnost. Detinjstvo im se već završavalo. Demon je pored njih prošao sa osmehom.

Na uglu Avenije J i Dvanaeste ulice, u stecištu oronulih staja, pašnjaka i nekoliko raštrkanih stambenih kuća, stajao je jedan dečak na ivici puta sa ogromnim psom. Pas je težio više od stotinu funti, a dlaka mu je bila sva nakostrešena i prošarana zloslutnim, tamnim belezima; nije pripadao nijednoj rasi već je predstavljao nekakvu grotesknu mešavinu. Stajao je pored dečaka, vezan oko vrata lancem čiji je drugi kraj držao dečak. Oči su mu bile duboko usađene i zle, a njegovo držanje nagoveštavalo je da jedva obuzdava bes.

Demon mu se instinktivno nije dopao - nijednoj životinji nije se dopadao, uostalom - ali ga se istovremeno uplašio. Dečak je imao možda trinaest godina, nosio je farmerke, majicu i duboke patike, sve zajedno pohabano i puno mrlja. Dečakovo držanje, baš kao i držanje psa, odjednom postade napeto i drsko. Bio je visok i krupan, i očigledno sklon sukobima. Većinu onoga što je dobio u životu stekao je zastrašivanjem ili krađom. U njegovom osmehu, a sada se osmehivao, nije bilo topline.

"Hej, ti", izusti dečak.

Demonovo neupadljivo lice ostalo je bezizražajno. Još jedno glupo, beskorisno stvorenje, pomisli demon dok se približavao. Još jedan neuspeh u nečijem neuspelom životu. Ostaviće svoj znak ovde, na ovom dečaku, da nagovesti dolazak, da izvesti kako polaže pravo na ono što je sada njegovo. A to će učiniti krvlju.

"Ako želiš da prođeš ovuda, moraš mi platiti dolar", doviknu dečak demonu.

Demon zastade u mestu, tačno nasred puta, dok ga je sunce nemilosrdno pržilo.

"Dolar?"

"Aha, tolika je putarina. Ili ćeš morati da pođeš okolo drugim putem."

Demon pogleda uz ulicu kojom je došao, a onda ponovo u dečaka. "Ovo je javna ulica."

"Nije ispred moje kuće. Ispred moje kuće to je put na kome se plaća putarina, a ona staje dolar."

"Pretpostavljam da to važi samo ako putuješ pešice. Ne ako si u kolima.

Pretpostavljam da čak ni pas opak kao što je tvoj ne bi mogao da zaustavi kola."

Dečak se zagleda u njega, ne shvatajući. Demon slegnu ramenima. "Kaži, da li pas ubire dolare za tebe?"

"Pas će pobrati delove tvog dupeta ako ne platiš!" iznervirano odbrusi dečak.

"Želiš li to da iskušiš?"

Demon je trenutak ćutke odmeravao dečaka. "Kako se zove pas?"

"Nije bitno kako se zove! Samo ti meni plati dolar!" Dečakovo lice se zarumenelo od besa.

"Ako mu ne znam ime", blago reče demon, "kako da ga opozovem ako nekoga napadne?"

Pas je osetio dečakov bes, te se nakostrešio još više i iskezio zube, prigušeno režeći. "Biće ti bolje da mi daš taj dolar, drugar", reče dečak, dok mu je tanak osmeh krivio usne kada je spustio pogled na psa i značajno cimnuo lanac.

"Oh, mislim da to neću moći da uradim", reče demon. "Ne nosim sa sobom novac. Nije mi potreban. Ljudi mi jednostavno daju ono što želim. Čak mi nije

potreban ni jedan ovakav pas da bih ih na to naterao." Osmehnuo se, a bezizražajne crte lica iskrivile su se u ljubaznu grimasu; netremice se upiljio u dečaka svojim neobičnim očima. "To baš nisu dobre vesti za tebe, zar ne?"

Dečak mu je uzvratio prodornim pogledom. "Biće ti bolje da mi smesta platiš, tupoglavi, ili bih mogao da pustim ovaj lanac!"

Demon zavrte glavom kao da ga kori. "Ne bih to učinio da sam na tvom mestu. Čvrsto bih držao taj lanac dok ja dobrano ne odmaknem putem." Gurnuo je šake u džepove i naherio glavu prema dečaku. "Da ti kažem nešto. Ja sam pošten čovek. Upravo si napravio veliku grešku, ali sam voljan da to prođe nekažnjeno. Zaboraviću ako mi se izvineš. Samo reci da ti je žao i to će biti kraj priče."

Dečak zinu. "Šta? Šta reče?"

Demon se ponovo osmehnu. "Čuo si me."

Dečak se na trenutak sledio, neverica mu se jasno videla na licu. Zatim je izgovorio pravu bujicu psovki, kleknuo i otkacio lanac sa ogrlice psa. "Sad ćeš videti!" zareža on na demona, prezrivo odbacivši lanac, dok su mu oči sevale od besa.

Međutim, demon je već prizvao svoju veštinu jednim malim, nerazmetljivim pokretom šake koji je ličilo na blagosiljanje sveštenika na svršetku službe.

Spolja, kao da se ništa nije promenilo. Demon je i dalje stajao tamo na omamljujućoj vrućini, nagnute glave kao da je zamišljen, praznog lica. Dečak je skočio na noge kada je oslobodio psa, podstakavši ga jednim ljutitim povikom da napadne. Ali nešto se namah duboko izmenilo u dečaku. Po svom pogledu, mirisu i kretnjama sada je ličio na uplašenog zeca, isteranog iz zaklona, koji se očajnički trudi da nađe novo sklonište. Pas je reagovao instinktivno. Istog časa se okomio na dečaka, posegnuvši za njegovim grlom. Dečak je uplašeno i iznenađeno kriknuo kada je pas naleteo na njega i oborio ga. Podigao je ruke dok se prevrtao po prašini u svom dvorištu, očajnički pokušavajući da zaštiti lice. Pas je razdirao dečaka, a dečakovi povici prerastoše u krike. Kroz vazduh su letele kapi krvi. Skarletne niti išarale su prašnjavo tle.

Demon je ostao da stoji i gleda još nekoliko trenutaka pre nego što se okrenuo i nastavio putem. Kasnije je pročitao da bi dečak morao da bude identifikovan pomoću otisaka zuba da nije pronađen ispred njegove kuće. Porodica nije mogla da ga prepozna po onome što je ostalo od njegovog lica. Pas, koga je jedan od suseda opisao kao dečakovog najboljeg prijatelja, stavljen je u karantin na propisanih deset dana radi utvrđivanja da li je besan, posle čega će biti uspavan. Junior Elvej parkirao je džip uz ivičnjak ispred oronulog kompleksa apartmana smeštenog na Aveniji L i Trećoj zapadnoj ulici gde je Deri Houv iznajmio neveliki jednosoban stan. Još su malo razgovarali dok je demon slušao, dogovorivši se da se nađu kod Skrabija na pici i pivu te večeri. Obojica su bila razvedena, blizu četrdesete, i ubeđena da mnoge žene propuštaju dobru priliku. Deri Houv iziđe iz džipa, a demon krenu za njim. Zajedno su pošli prilaznim putem kada se Junior Elvej odvezao.

U stanu je prozorski ventilator čangrljao i zujao kao da se rvaao sa toplotom. Nije bio dorastao svojoj svrsi, tako da je vazduh u stanu bio zagušljiv i topao. Deri Houv ode do frižidera, izvadi konzervu piva, vrati se u dnevnu sobu i skljoka na sofuu. Trebalo bi da je sada među štrajkačima na dužnosti ispred pogona broj tri, ali je sinoć izmolio da ga preskoče jer ga leđa probadaju. Njegov nadglednik u sindikatu verovatno je znao da laže, ali je rešio da ga pusti da se provuče s tim izgovorom. To je ohrabrilo Derija. Već je počeo da se pita da li bi ista priča mogla da upali i u nedelju.

Demon sede na stolicu za ljuljanje koja je pripadala baki Derija Houva pre nego što je ova umrla, onu istu koju je njegova majka nasledila i predala je njemu kada se oženio i dok je ona još polagala nade u njega. Sada više niko nije polagao nade u Derija Houva. Dve runde u Vijetnamu i neuspeli brak sa devojkom za koju su neki mislili da će ga promeniti, desetak hapšenja po raznim optužbama, izvesno vreme koje je odsedeo u mesnom zatvoru, dvadeset godina u Sredkonu sa samo jednim unapređenjem i mnoštvo ukora - sve je to u priličnoj meri odredilo stvari. Put kojim je išao njegov život sasvim se suzio, i sve što je

preostalo da se odredi bilo je to dokle će se protezati i koliko će on još nervnih slomova doživeti idući njime.

Demonu uopšte nije bilo teško da pronađe Derija Houva. Zaista, bilo je toliko sličnih njemu da gotovo uopšte nije morao da se napreže. Demon je naišao na njega već drugog dana po dolasku u Dobru Nadu; trebalo je samo da poseti barove i oslušne šta ljudi iz tog grada imaju da kažu. Odmah se uselio kod Houva, postavši ubrzo nezamenjivo prisustvo u životu svog domaćina. Uvukao se u Derijeve misli, uvrćući mu um dok nije počeo da razmišlja i govori na prikladan način. Teško da je to za demona bio izazov, ali nema sumnje da je bilo neophodno ako je želeo da mu planovi uspeju. Sada je on bio senka Derija Houva, njegova savest, njegov rezonator, njegov đavolji advokat. Njegov vlastiti demon. A za uzvrat, Deri Houv je bio njegovo stvorenje.

Demon je posmatrao Houva kako završava pivo, s mukom ustaje u ustajali vazduh apartmana, odlazi do kuhinje i pretura po prenatrpanom frižideru tražeći novo. Strpljivo je čekao. Demonov život bio je najprisnije povezan s njegovim ciljem, a njegov cilj zahtevao je veliko strpljenje. Sve je žrtvovao da bi postao ono što jeste, ali je znao iz svog preoblikovanja u rukama Praznine da je žrtva bila neophodna. Pošto je prigrlio Prazninu, prikrio se dok mu savest nije istrunula, otpala i oslobodila ga. Ime mu je bilo izgubljeno. Istorija mu je izbledela. Ljudskost mu se raspala i pretvorila se u prašinu. Tokom promene nestalo je sve ono što je ranije bio, tako da je sada bio ponovo rođen i počeo da živi svoj sadašnji život, prešavši u viši oblik. U početku je bilo teško, i jednom, u trenutku velike slabosti i očajanja, čak je pomislio da odbaci ono što je tako spremno bio prigrlio. Ali na kraju je preovladao razum, i on je sve zaboravio. Sada je cilj bio taj koji ga je pokretao, hranio, koji mu je pružao smisao u životu. Cilj je bio sve, a Praznina je definisala cilj po potrebi. Za sada, u ovom kratkom odsečku vremena, cilj je podrazumevao uništenje ovog grada i njegovih stanovnika. Pretpostavljao je oslobađanje žderača koji su virili iz pećina ispod

Sinisipi parka. Kao i razaranje koje će izvesti Deri Houv. Unošenje haosa i ludila u poljuljani svet Dobre Nade.

Pretpostavljao je još jednu stvar, stvar koja je bila najvrednija.

Deri Houv se vratio do sofe i spustio se na nju, gundajući i pijuckajući pivo.

Pogledao je demona, videći ga prvi put jasno zato što je demon sada bio spreman da progovori.

"Moramo nešto preduzeti, drugar", svečano je objavio Deri Houv, klimnuvši glavom kako bi naglasio značaj te objave. "Moramo zaustaviti te seronje pre no što nas slome."

Demon klimnu u znak odgovora. "Ako ljudi iz sindikata prođu pored kordona štrajkača i vrate se na posao, sa štrajkom je gotovo."

"Ne smemo im to dozvoliti." Houv je prelazio krupnim šakama niz bocu piva.

"Prokleti izdajnici! Šta misle da će postići ako prodaju nas ostale!"

"Šta da se uradi?" mrmljao je demon.

"Pobiti nekolicinu, tako mi Boga! To će im pokazati da smo ozbiljni!"

Demon je razmotrio tu mogućnost. "Ali to možda neće sprečiti ostale da se vrate na posao. A ti ćeš u zatvor. Tada nećeš biti ni od kakve koristi, je li tako?"

Deri Houv se namršti. Dobrano povuče iz boce. "Kakav je onda odgovor, drugar? Moramo nešto preduzeti."

"Razmišljaj o tome na ovaj način", predloži demon, koji je to odavno već učinio.

"Kompanija planira da ponovo otvori pogon za ploče od četrnaest inča, tako da će odgovorne poslove obavljati kompanijini ljudi, a štrajkolomci će popuniti praznine. Ako im pođe za rukom da otvore jedan pogon i vrate nekolicinu članova sindikata, mogu nastaviti da otvaraju i ostale. Na vas će se sručiti lavina ako im samo pođe za rukom da otvore i puste u rad jedan pogon."

Houv klimnu glavom, rumen u licu, pomno slušajući. "Aha, i?"

Demon se osmehnu, uvlačeći ga u mrežu. "Šta se događa ako kompaniji ne pođe za rukom da otvori pogon broj tri? Šta se događa ako ne osposobe pogon za ploče od četrnaest inča?"

Deri Houv je bez reči zurio u njega, razmišljajući o tome.

Demon mu pomože. "Šta će se dogoditi ako svima postane jasno da je opasno proći liniju kordona štrajkača i raditi u pogonu? Šta će se dogoditi, Deri?"

"Aha, tako je." Svetiljčica se upalila negde iza ispraznih očiju Derija Houva.

"Niko više neće proći liniju kordona i štrajk će se nastaviti, a kompanija će morati da popusti. Aha, shvatio sam. Ali zašto ne bi pokrenuli pogon za ploče od četrnaest inča? Potrebni su im samo radnici. Osim..."

Demon je umesto njega izgovorio potrebne reči, njegovim glasom, gotovo kao da je to bila njegova ideja. "Osim ako ne dođe do nesrećnog slučaja."

"Nesrećnog slučaja", dahćući izgovori Deri Houv. Uzbudjenje je ozarilo njegove grube crte lica. "Veoma težak nesrećni slučaj."

"I to se ponekad događa", primeti demon.

"Da, događa se, nije li tako? Nesrećni slučaj. Možda čak neko pogine. Aha."

"Razmisli o tome", reče demon. "Nešto će ti već pasti na pamet."

Deri Houv se osmehivao, dok mu je mozak ubrzano radio. Dovršio je pivo, razmatrajući mogućnosti koje su mu demonove reči nagovestile. Moraće malo da se potrudi. Još nekoliko podsticaja. Da ga neko dobro gurne u pravom smeru. Houv je u Vijetnamu postavljao eksploziv. Neće mu mnogo biti potrebno da smisli kako ovde da iskoristi to znanje. Čak mu ni hrabrost neće biti potrebna. Posao je zahtevao glupost i slepo ubeđenje, a Deri Houv je imao i jednog i drugog u izobilju. Zbog toga ga je demon i izabrao.

Demon se zavalio u stolicu za ljuljanje i skrenuo pogled jer mu je odjednom postalo dosadno. Tako je malo bilo važno šta će se desiti sa Derijem Houvom.

On je samo bio još jedna šibica koja je čekala da bude zapaljena. Možda će i njega zahvatiti vatra. Nikad se ne zna. Demon je odavno naučio da do eksplozije najčešće dolazi usled nagomilavanja varnica. Ta mu je lekcija dobro poslužila.

Deri Houv je bio jedna od nekoliko varnica koje će demon zapaliti tokom naredna tri dana. Neke su bile predodređene da se zapale; neke bi čak mogle da eksplodiraju. Ali, u krajnjoj liniji, to su bile samo deverzije čija je svrha bila da

odvuku pažnju od pravog cilja demonovog dolaska u ovaj mali, beznačajni grad na Srednjem zapadu. Ako stvari pođu tokom kojim je on želeo da pođu - a nije imao razloga da misli kako neće - otići će pre nego što ikome uopšte padne na pamet da je zainteresovan za devojčicu.

A tada će već, razume se, biti prekasno da se ona spase.

5.

Preskačući po dva stepenika, Nest Frimark je sišla niz stražnje stepenište, pustivši da se žičana vrata zalupe za njom. Trgnula se na taj zvuk, kasno se setivši koliko to nervira baku. Uvek je zaboravljala da prihvati vrata. Nije znala zašto; naprosto, je zaboravljala. Skrenula je sa pošljunčane staze na travnjak, uputivši se preko dvorišta ka parku. Gospodin Češalo ležao je ispružen u hladu ispod najbližeg oraha, belo-narandžasti mačak čiji su se čupavi bokovi podizali i spuštali pri svakom napornom udisaju. Bilo mu je trinaest ili četrnaest godina, i sada je uglavnom samo spavao, sanjajući svoje mačje snove. Nije je čak ni pogledao dok je prolazila, držao je oči zatvorene, a krzave uši i lice u ožiljcima nalikovali su na oronulu masku zadovoljstva. Odavno je već prepustio svoje lovne dužnosti mlađoj i veselijoj gospođici Minks, koje, kao i obično, nigde nije bilo. Nest se osmehnu starom mačku u prolazu. Nisu za njega bile muke i nevolje koje je imala sa žderačima iz Sinisipi parka.

Nest je oduvek znala za žderače. Ili je bar znala za njih od vremena do koga joj seže pamćenje. Još dok nije znala šta su oni, znala je da su tamo. Na trenutak bi ih ugledala ponekad, sitne kretnje uhvaćene krajičkom oka, komadići senke koji se nisu sasvim uklapali u okolinu. Tada je bila sasvim mala i nije smela sama da iziđe iz kuće, tako da je u sumrak stajala na prozoru, kada je bilo najverovatnije da će se žderači pojaviti, i stražarila.

Ponekad bi je baka izvela u šetnju u kolicima u sveže predvečerje, sledeći tamnu traku puta koji je vijugao kroz park, tako da ih je i tada viđala. Pokazala bi prstom, pogledom potraživši bakin, sa ozbiljnim i upitnim izrazom lica, a njena

baka bi klimnula i rekla: "Da, Vidim ih. Ali ništa ti ne brini, Nest. Neće te gnjaviti."

I nisu, mada u to vreme Nest i nije, zapravo, mnogo brinula zbog njih. Ne znajući šta su, u stvari, žderači, jednostavno je pretpostavila da su poput ostalih stvorenja koja žive u parku - ptica, veverica, miševa, prugastih veverica, srna. Njena baka nikada ništa nije rekla o žderačima, nikada nije ponudila nikakvo objašnjenje, nikada im nije poklanjala mnogo pažnje. Kada bi Nest pokazala prstićem, ona bi uvek izgovorila istu stvar i potom prešla na nešto drugo. Nest je nekoliko puta pomenula žderače dedi, ali on bi se samo zabuljio u nju, a zatim bi pogledao baku i na kraju bi uputio unuci svoj najblaži osmeh.

"On ne može da ih vidi", konačno joj je kazala baka. "Nema svrhe njemu govoriti o tome, Nest. On ih jednostavno ne vidi."

"Zašto?" zbunjeno je upitala.

"Zato što ih većina ljudi ne vidi. Većina ljudi čak ni ne zna da oni postoje. Svega ih nekolicina odabranih može videti." Nagnula se i dodirnula vrh Nestinog nosića. "Ti i ja mi možemo. Ali ne i Robert. Ne tvoj deda. On ih uopšte ne vidi." Nije joj rekla zbog čega. Njena objašnjenja uvek su bila takva, oskudna i kratka. Nije imala vremena za suvišne reči, osim kada bi čitala, a čitala je mnogo. Kada je bila na nogama, nije prestajala da se kreće, ali nije mnogo govorila, gubila se u kućnim poslovima, sređivanju bašte ili šetnjama po parku. Tako je, razume se, bilo ranije. Sada više nije bilo isto, jer je baka bila starija, više je pila i veoma se malo kretala. Sitna, čvornovata i seda, sedela je za kuhinjskim stolom, pušeći i pijući votku sa sokom od pomorandže do podneva, a onda bi nastavila sa viskijem i ledom do sumraka. I dalje nije mnogo govorila, čak i kada je bila u prilici, čuvajući ono što je znala za sebe, čuvajući objašnjenja i tajne pažljivo skrivene negde duboko unutra.

Rano je kazala Nest da ne priča o žderačima. Bila je krajnje jasna u tom pogledu. Učinila je to otprilike u isto vreme kada je rekla devojčici da su samo njih dve u stanju da vide žderače, te tako nije imalo svrhe raspravljati o njima sa

dedom. Niti s bilo kim drugim - ubrzo potom se dopunila, očigledno se pobojavši da bi detetu, koje je sve više pričalo, tako nešto moglo pasti na pamet. "Ljudi bi samo počeli da razmišljaju o tebi", izjavila je. "To bi ih nateralo da zaključe kako si pomalo čudna. Jer si u stanju da vidiš žderače, a oni nisu. Razmišljaj o žderačima kao o tajni koju znamo samo ti i ja. Možeš li to, Nest?" Otkrila je da može. Međutim, nedostatak detaljnijeg objašnjenja ove pojave prilično ju je mučio, nervirao i na kraju je Nest proverila bakinu teoriju o drugima na nekolicini prijatelja. Ishodi su bili upravo onakvi kakve je baka i predvidela. Prijatelji su je u prvi mah zadirkivali, a potom su pohitali da o celoj stvari izveste roditelje. Njihovi roditelji pozvali su njenu baku, tako da je ova bila primorana da otkloni njihovu zabrinutost posluživši se odveć složenim objašnjenjem koje se zasnivalo na uticaju bajki i izmišljotina na dečju maštu. Očitala je Nest bukvicu. Naterala ju je da ode do svojih prijatelja i njihovih roditelja i da se izvini što ih je uplašila. Imala je pet godina kada se to dogodilo. Tada je poslednji put ikome pomenula žderače.

Razume se, to je bila tek prva u nizu tajni koje je naučila da skriva o stvorenjima koja su živela u parku. Ne pričaj o žderačima, upozorila ju je baka, i na kraju ona to više nije činila. Ali bilo je još mnogo drugih stvari o kojima takođe nije mogla da priča. Izvesno vreme imala je utisak da je iskršavalo nešto novo svaki put kada bi se okrenula.

"Šta misliš, bako, hoće li me žderači ikada povrediti?" upitala je jednom, uznemirena nečim što je videla u jednoj od svojih slikovnica, a što ju je podsetilo na tajnovitost njihovog kretanja kroz senke u letnjem sumraku i turobno sivilo zimskih podneva. "Mislim, ako im se ukaže prilika?"

Bile su same, sedele su za kuhinjskim stolom i igrale domine jedne hladne zimske nedelje, dok se njen deda povukao u svoju jazbinu da sluša raspravu o stranoj pomoći.

Baka je podigla pogled ka njoj, svoje sjajne, tamne, ptičje oči. "Ako im se ukaže prilika, da. Ali to se nikada neće dogoditi."

Nest se namršti. "Zašto?"

"Jer si ti moja unuka."

Nest se još više namršti. "Kakve to ima veze?"

"Velike", glasio je odgovor. "Ti i ja posedujemo magiju, Nest. Zar to nisi znala?"

"Magiju?" Nest je s nevericom ponovila reč. "Zašto? Zašto posedujemo magiju, bako?"

Baka se zaverenički osmehnula. "Jednostavno je posedujemo, dete. Ali to ne možeš nikome reći. Moraš to zadržati za sebe."

"Zašto?"

"Dobro znaš zašto. Hajde, na tebe je red, igray. I dosta o tome."

I to je bilo sve, bar što se tiče njene bake, ona to više nije pominjala. Nest je pokušala jednom ili dvaput da se vrati na tu temu, ali je baka uvek okretala stvar na šalu, kao da je posedovanje magije sitnica, kao da je to isto kao kada imaš smeđe oči ili si dešnjak. Nikada nije objasnila šta je pod tim podrazumevala, niti je pružila nekakav dokaz da je to tačno. Nest je mislila da je ona to izmislila, na isti način na koji je ponekad izmišljala bajke da zabavi devojčicu. Činila je to da Nest ne bi brinula zbog žderača. Magija, kako da ne, razmišljala bi Nest, a onda bi uperila prste u zid i bezuspešno pokušavala da izazove nekakvo magično dejstvo.

Ali kada je otkrila Utvaru, magija je odjednom dobila potpuno novo značenje. I to je bilo kada je imala pet godina, ubrzo pošto je pokušala prijateljima da ispriča o žderačima i skoro godinu dana pre nego što je srela Pika. Ljuljala se u stražnjem dvorištu, pretvarajući se da leti dok se dizala i padala na kraju škripavih lanaca, udobno smeštena u platnenoj nosiljci. Bilo je to u smiraj jednog prolećnog dana, vazduh je još bio hladan od zimskog daha koji je čilio, trava mlada i prošarana kozlacima i krvavim srcima, lišće na hrastovima i brestovima tek propupelo. Teški oblaci klizili su preko neba Srednjeg zapada, donoseći kišu iz ravnica na zapadu, a sunce je grejalo blede i slabo. Deda i baba

poslovali su po kući, i pošto joj je bilo zabranjeno da napušta dvorište bez njih i kako nikada ranije to nije učinila, nisu imali razloga da pomisle kako će sada biti drugačije.

Ali ona ga je ipak napustila. Sišla je sa ljuljaške i otišla do kraja dvorišta gde je živica tek počela da se zaodeva novim rastinjem, skliznula je kroz pukotinu između prepeletenih grančica i zakoračila na zabranjeno tle. Nije tačno znala šta ju je nagnalo da to učini. Imalo je neke veze sa razmišljanjem o žderačima; zamišljala ih je kako se pojavljuju i nestaju u senovitim potezima duž oboda dvorišta. Sve vreme je razmišljala o njima, i tog dana je jednostavno odlučila da pogleda. Da li se kriju s druge strane živice, tamo gde ne može da ih vidi? Da li se zakopavaju u tle poput krtica? Šta uopšte rade tamo pozadi, nedostupni njenom pogledu? Zašto, zapitao se njen znatiželjni petogodišnji um, ne bi pokušala to da otkrije?

I eto, sad je bila tu, stajala je na ivici parka i zurila preko velikog, ravnog, travnatog prostranstva romboida za bezbol i izletišta do mesta gde su počinjale strmine na jugu i pošumljeni delovi na istoku, pionir spreman da istraži čudesni novi svet. Možda ne tog dana, jer je znala da neće daleko odmaći već pri prvom pokušaju. Ali uskoro, obećala je sebi. Uskoro.

A onda je skrenula pogled i postala svesna žderača. Čučali su u gustom žbunju, koje je zaklanjalo Petersonovo stražnje dvorište nekih pedeset stopa odatle, i posmatrali je. Videla ih je kao što biste vi videli gomilanje senki za nekog sivog dana, neodređeno i mutno. Na trenutak im je ulovila pljosnate, žute oči koje su sijale iz mraka poput mačjih. Ostala je nepokretna, uzvativši im pogled, pokušavajući da ih jasnije razabere, upinjući se da odredi šta su oni. Napregnuto je zurila, zaboravivši na vreme, zaboravivši gde se nalazi i šta je smerala, kao opčinjena.

A onda joj je kap kiše pala pravo na nos, hladna i vlažna spram tople kože. Iznenadeno je trepnula i iznenada su se žderači nalazili svuda oko nje, a ona se toliko uplašila da je mogla da oseti kako se strah batrga u njoj kao da je živ.

Potom su, isto tako iznenada, nestali. To se dogodilo tako brzo da nije bila sigurna da li je bilo stvarno ili je sve samo uobrazila. Dok je trepnula, pojavili su se. Kada je ponovo trepnula, njih više nije bilo. Kako su mogli da se tako brzo kreću? Šta ih je na to nagnalo?

A onda je ugledala Utvaru, stajao je nekoliko stopa odatle, tamno obličje u sve jačem sivilu, tako nepokretan da je mogao biti i izrezbaren iz kamena. Tada nije znala njegovo ime, niti šta je on, kao ni odakle se tu obreo. Zurila je u njega, nesposobna da skrene pogled koji kao da je bio prikovan za njega. Pomislila je kako je on najveće stvorenje koje je ikada videla iz ovolike blizine, čak veći, bar joj se tako učinilo u tom trenutku, i od konja koje je milovala jednom dok su bili u poseti Lemanovoj farmi. Podsećao je na nekakvu vrstu psa, ogromnog i divljeg izgleda, i bio je nepokretan poput masivnog drveća koje je raslo i pravilo hlad u njenom stražnjem dvorištu. Bio je prugast; njuška i glava bile su mu išarane kao u tigra, a dlaka na telu nakostrešena kao u bodljikavog praseta. Čudno, ali uopšte ga se nije uplašila. Nikada to neće zaboraviti. Obuzelo ju je strahopoštovanje, ali se nije uplašila. Bar ne na isti način na koji se uplašila žderača. Nalazio se tu, shvati ona, da je zaštititi od njih, mada nije bila sigurna zašto.

A onda je nestao, i ona je ostala sama. Jednostavno je izbledeo, kao da se sastojao od dima koji je raspršio iznenadni nalet vetra. Zurila je u mesto na kome je stajao, razmišljajući o njemu. Park se pružao pred njom, tih i prazan pri sve slabijoj svetlosti. A onda je kiša počela jače da pada, i ona je pohitala kući. Od tada je često viđala Utvaru, možda zato što ga je tražila, a možda zato što je on odlučio da joj se otkrije. I dalje nije znala šta je on, kao što nije znao ni bilo ko drugi. Pik joj je kasnije rekao da je on neka vrsta mešanca, mešavina psa i vuka. Ali, zaista, pošto je stvoren pomoću magije i pošto se održavao pomoću magije, njegovo genetsko poreklo uopšte i nije bilo važno. Šta god da je predstavljao, verovatno je bio jedini od svoje vrste. Pik je potvrdio utisak koji je stekla da je on tu da bi je zaštitio. U stvari, izjavio je prilično svečano, Utvara je

bdeo nad njom još od vremena kada je prvi put došla u park, kao beba u kolicima. U početku je razmišljala o tome kako je mogao da joj promakne, ali onda je otkrila da su joj promakle i mnoge druge stvari, i da to i nije bilo tako čudno.

Kada je konačno rekla baki za Utvaru, bakin odgovor bio je čudan. Uopšte nije dovodila u pitanje ono što joj je Nest rekla. Nije nagovestila da se Nest možda prevarila ili zbunila. Na trenutak se ukočila, oči su joj zabludele, a mršave, stare šake stegle su rukavice koje je plela.

"Da li si videla još nešto?" blago je upitala.

"Ne", odvrati Nest, odmah se zapitavši nije li bilo još nečeg što je trebalo da vidi.

"Samo se pojavio, taj pas? Žderači su ti se približili, i pas se pojavio?" Bakine oči bile su prodorne i sjajne.

"Da. Prvog puta. Sada ga samo viđam kako me ponekad prati, posmatra. Ne prilazi suviše blizu. Uvek drži odstojanje. Ali žderači ga se plaše. Osećam to." Baka je ćutala.

"Znaš li ti šta je on?" nestrpljivo je navaljivala Nest.

Baka je izdržala njen pogled. "Možda."

"Da li je on tu da me zaštititi?"

"Mislim da ćemo to morati da otkrijemo."

Nest se namršti. "Ko ga je poslao, bako?"

Ali njena baka samo je odmahнула glavom i okrenula se na drugu stranu. "Ne znam", odgovorila je, ali način na koji je to učinila nagnao je Nest da pomisli kako možda ipak zna.

Dugo je Nest bila jedina koja je viđala psa. Ponekad je baka odlazila u park s njom, ali pas se nije pokazivao u tim prilikama.

A onda, jednog dana, iz nekog razloga koji Nest nije umela da odredi, pojavio se iz gaja omorika u sumrak dok su starica i njena unuka išle kroz zapadno igralište prema liticama. Baka se sledila, čvrsto stegavši devojčicinu ruku.

"Bako?" nesigurno reče Nest.

"Sačekaj me ovde, Nest", odvrati joj baka. "Ne miči se."

Starica je otišla do velike životinje i klekla pred nju. Spuštao se mrak, tako da je teško bilo jasno videti, ali Nest se učinilo da njena baka razgovara sa tom zveri. Bilo je veoma tiho, tako da je gotovo čula staričine reči. Izvesno vreme ostala je da stoji, ali onda se umorila i sela na travu, nastavivši da čeka. Nikoga nije bilo unaokolo. Počele su da se pojavljuju zvezde na nebu, a senke su gutale poslednje ostatke sve bleđe svetlosti. Njena baka i pas zurili su jedno u drugo, udubljeni u neki čudan, nemi razgovor koji je potrajao veoma dugo.

Konačno je baka ustala i vratila se do nje. Čudni pas ih je kratko posmatrao, a onda se lagano ponovo stopio sa senkama.

"Sve je u redu, Nest", prošaputala je baka tihim, umornim glasom, ponovo je uhvativši za ruku. "Zove se Utvara. Ovde je da te zaštititi."

Nikada više nije pomenula taj susret.

Pošto se Nest probila kroz živicu u stražnjem delu dvorišta, zastala je na trenutak na ivici prašnjavog lokalnog puta, koji je vodio uporedo sa južnom granicom parcele, i ponovo se prisetila kako joj je Sinisipi park izgledao tog prvog puta. Tako davno, pomisli ona, nasmešivši se. Tada joj se park činio mnogo veći, nepregledan, tajanstven svet pun tajni koje su čekale da budu otkrivene i pustolovina koje su vapile da budu doživljene. Ponekad noću, kada je bila napolju sa Pikom, ponovo se osećala kao kada joj je bilo pet godina, i park, sa svojim tamnim šumama i mračnim usecima, sa svojim tmastim vododerinama i masivnim liticama, izgledao joj je isto onako veliki i neobuhvativ kao i onda. Ali sada, na jarkoj svetlosti julskog podneva, dok je sunce ponovo pržilo sa neba bez oblaka, a toplota se treperavo dizala iz sprženih ravnica, park je izgledao mali i skučen. S druge strane lokalnog puta nalazile su se tereni za bezbol; njihovi sprženi romboidi postali su prašnjavi, stvrdnuti i suvi, a travnati spoljnji pojasevi prošarani sivilom i bodljičasti. Bilo ih je ukupno četiri, dva blizu i dva dalje prema istoku. Posle njih gaj belogorice i smreka zaklanjao je igralište za

decu, sa puno ljuljaški i prečki za pentranje, klackalica i obojenih životinja na debelim oprugama postavljenim u beton, tako da su mališani mogli da se popnu na njih i da ih jašu.

U park se stupalo desno od mesta na kome je Nest stajala, a put od crnog asfalta koji je tamo vodio kroz ulaz od dve uspravne i jedne poprečne grede nastavljao se prema reci, ubrzo se račvajući. Ako biste krenuli desnim krakom, on bi vas lučno odveo do litice, gde je prethodne noći Nest spasla Benet Skot. S druge strane ove okuke, odeljeno od parka visokom žičanom ogradom preko koje je svako dete starije od sedam godina i iole spretno lako moglo da se uspenra, nalazilo se groblje Riversajd, talasasto, u hladu drveća i bezmerno spokojno. To je bilo mesto na kome je sahranjena njena majka. Ako biste skrenul levo sa puta, prošli biste ispod mosta do obale reke pri dnu litice, gde je bilo smešteno nekoliko izletničkih stolova, ili biste nastavili još izvesno vreme prema istoku do kraja parka gde su se nalazili veliki, natkriveni paviljon, tobogan, igralište i duboka šuma. Tobogan se protezao sa prilične visina iza parkinga sve do trščane površine močvarnog rukavca. Ako biste se spustili njime po jakoj zimi, mogli ste preko leda da stignete sve do nasipa sa železničkim šinama koje su vodile na istok prema Čikagu i na zapad ka ravnicama. Cilj svakog ko se spuštao niz tobogan bio je da stigne do tog nasipa. Nest je to pošlo za rukom tri puta. Po celom parku videli su se oveći cigleni dimnjaci i manji gvozdeni štednjaci za kuvanje, kao i drveni izletnički stolovi, tako da se tu istovremeno moglo održati više crkvenih izleta i porodičnih okupljanja. Još dalje na istok, u dubokoj šumi, utrte staze vodile su iz Šumskog gorja, gde je živeo Robert Hepler, sve dole do obale Stenovite reke. Pojedina drveta bila su stara i preko dve stotine godina. Neka stabla hrastova, brestova i američkog oraha premašivala su visini od stotinu stopa. Park je bio ispunjen mračnim, tajanstvenim mestima koja su šaputala o stvarima koje niste mogli da vidite, već ste samo mogli da ih zamislite i potajno priželjkujete.

Nest je znala da je park star. Nikada nije bio ništa drugo do park. Pre nego što je bio zvanično proglašen za rezervat i stavljen pod zaštitu države, predstavljao je neukroćeni potez devičanske šume. Niko tamo nije živio još od vremena Indijanaca. Osim, razume se, žderača.

Ona ga je celog obujmila u trenutku, obuhvativši predeo svim čulima, doživivši ga kao vlastitu teritoriju, kao što je činila svaki put kada bi se vratila, taj poznati predeo koji je pripadao samo njoj. Doživljavala je park kao svoj posed. Tome su doprinosili prisnost koju je osećala sa njegovim bezbrojnim stvorenjima, upućenost u tajna mesta, nepromenljiv izgled i uopšte atmosfera ovog kraja, kao i njegova čudnovato privlačna samotnost. To bi je osećanje proželo svaki put kada bi stupila u park, kao da je tog časa ispunila neki cilj u životu, kao da je nekako upravo tada dokučila da baš ovde, od svih mesta na svetu, ponajpre pripada.

Razume se, Pik je i te kako bio odgovoran za to, jer ju je još pre mnogo godina odabrao za svog ljudskog partnera da mu pomaže oko očuvanja magije parka. Prešla je preko lokalnog puta, s dosadom šutirajući kamenčiće. Uputila se ka sparušenoj travi romboida za bezbol, s namerom da preseče preko parka do kuće Kas Minter na Spring Drajvu. Ostali su već verovatno bili tamo: Robert, Brajana i Džered. Ona će biti poslednja, kasnila je kao i uvek. Ali bilo je leto, i zaista nije bilo važno da li kasni. Dani su se vukli, i vreme je izgubilo smisao. Danas su nameravali da odu da pecaju dole ispod brane gde se nekada obavljalo porinuće čamaca, kraj istočnog dela parka. Grgeči, šarani i bucanji, još su se mogli upecati, mada ne onako lako kao nekada. Nisu bili za jelo, razume se. Stenovita reka nije bila dovoljno čista, svakako ne onako kao u vreme kada je njen deda bio dečak. Ali pecanje je bilo zabavno i moglo je da posluži kao i bilo šta drugo da se provede popodne.

Upravo je promicala pored zadnje baze najbližeg polja za bezbol kada je začula kako je neko doziva.

"Nest! Sačekaj!"

Pometeno se okrenula i istog trena kada je shvatila ko je to, oblilo ju je rumenilo; posmatrala je Džereda Skota kako pristize dugačkim koracima lokalnim putem od ulaza u park. Spustila je pogled na svoju majicu na kojoj je pisalo 'Grandž je živ', kao i na šorts. Sve je to glupo visilo na njoj, grudi su joj bile ravne, a noge i ruke žgoljave. Po hiljaditi put je poželela da više liči na Brajanu. Bila je ljuta na sebe što joj se takve misli motaju po glavi, zatim što se tako čudno oseća zbog jednog dečaka, a onda i zato što se našao kraj nje, osmehujući se, mašući joj i gledajući je na onaj njegov čudan način.

"Zdravo, Nest", pozdravi je on.

"Zdravo, Džerede." Žurno je skrenula pogled.

Krenuli su ukorak duž linije treće baze romboida, oboje zagledani u svoja stopala. Džered je na sebi imao stare farmerke, izbledelu majicu i patike na bosu nogu. Ništa nije bilo baš po meri, ali je Nest svejedno mislila da izgleda prilično slatko.

"Jesi li uspela da se uopšte naspavaš noćas?" upitao ju je posle kraćeg vremena. Bio je otprilike njene visine (oh, pa dobro, bio je otprilike jedan inč niži, možda), imao je kratko podšišanu, tamnoplavu kosu, neverovatno plave oči i stoički osmeh koji je nagoveštavao osećajnost i dugotrajno trpljenje što mu ih je dodelila sudbina. Imao je sklonost da pročisti grlo pre no što se oglasi, što je ukazivalo na to da ga obuzima nelagoda kada treba s nekim da povede razgovor. Nije znala zašto joj se dopada. Nije to osećala prema njemu pre godinu dana. Pre godinu dana smatrala ga je uvrnutim. I dalje nije bila sigurna šta je uslovilo da se stvari promene.

Ona slegnu ramenima. "Odspravala sam malo."

On se nakašlja. "Pretpostavljam ne zahvaljujući meni. Spasla si mi kožu što si vratila Benet kući."

"Ne, nisam."

"Strašni trenuci. Nisam znao šta da radim. Odlutao sam, i sledeće čega sam bio svestan bilo je da je izišla. Nisam znao kuda je otišla."

"Pa, ona je još mala, tako da..."

"Zabrljao sam." Mučio se s rečima. "Trebalo je da zaključam vrata ili da uradim nešto slično, jer napadi mogu..."

"Nisi ti kriv", žučno ga prekide ona. Na brzinu ga je osmotrila, pa onda opet skrenula pogled. "Vaša mama ne bi trebalo da te ostavi samog da čuvaš tu decu. Ona zna šta može da se dogodi."

Kratko je ćutao. "Nema novca da plati devojkju."

Oh, ali ima novca da pije po barovima, pretpostavljam, htede da kaže Nest, ali se uzdržala. "I tvoja mama mora malo da proživi", reče umesto toga.

"Aha, pretpostavljam. Džordž joj sigurno ne pruža mnogo."

"Džordž Polsen ne zna kako se to radi." Nest namerno pljunu. "Znaš li šta je uradio sa Benetinim mačatom?"

Džered se zagleda u nju. "Sa Spukom? Kako to misliš? Benet mi ništa nije pomenula."

Nest klimnu. "E pa, pomenula je meni. Rekla je da je Džordž odneo Spuka negde zato što ne voli mačke. Ti o tome ništa ne znaš?"

"Ne. Spuka?"

"Verovatno se plašila da ti kaže. Ne bi me čudilo da joj je taj kreten zabranio da bilo šta zucne." Zagledala se u park. "Rekla sam joj da ću joj pomoći da nađe Spuka. Ali ne znam gde da ga tražim."

Džered gurnu šake u džepove farmerki. "Ne znam ni ja. Ali i ja ću ga potražiti."

Odmahnuo je glavom. "Ne mogu da poverujem."

Prešli su park i uputili se prema šumi koja je oivičavala kuće što su vodile ka domu Kas Minter, izgubljeni svako u svojim mislima, teško dišući na jari i suvom vazduhu i posmatrajući kako im se prašina diže pod nogama u malim oblacima.

"Možda će tvoja mama dvaput promisliti pre nego što ponovo iziđe s njim, kada sazna za Spuka", reče Nest posle nekog vremena.

"Možda."

"Zna li ona šta se dogodilo sinoć?"

Oklevao je, a onda odmahnuo glavom. "Ne. Nisam hteo da joj kažem. Ni Benet nije ništa rekla."

U tišini su nastavili do početka šume, pa krenuli između drveća prema kućama i putu. Neko dete uzbuđeno je kriknulo negde ispred njih, što je bilo praćeno smehom. Mogli su da čuju zvuk prskalice. Visk, visk, visk. To je dozvalo sećanja na vreme koje je za njih već bilo minulo, prošlo sa kratkom detinjom bezazlenošću.

Nest se obrati Džeredu Skotu, ne pogledavši ga. "Ne krivim te. Znaš već, što nisi rekao mami. Ni ja joj ne bih rekla."

Džered klimnu. I još dublje zavuče šake u džepove.

Snažno mu je stegla ruku. "Kada te narednog puta ostavi samog da čuvaš decu, pozovi me. Doći ću da ti pomognem."

"Dobro", pristade on, uputivši joj osmeh uglovima usana.

Ali ona je znala po načinu na koji je to rekao da neće ispuniti obećanje.

6.

Nest i njeni prijatelji proveli su u pecanju duge, spore, dokone časove tog vrelog julskog popodneva. Smejali su se i šalili, ogovarali i lagali, popili šest pakovanja koka-kole, koje su hladili, vezane za užu, u vodama Stenovite reke, i zadovoljno su tamanili slatkiše.

Izvan zaklona koji je pružao park, podalje od povetarca koji je duvao nad rekom, temperatura se popela iznad stotog podeljka i nije se spuštala. Plava kupola neba bez oblačka prevukla se izmaglicom usled odbijene svetlosti; činilo se da toplota pritiska domove i poslove u Dobroj Nadi s namerom da ih zdrobi.

U centru grada, digitalni semafor na ciglenom zidu Prve nacionalne banke pokazivao je 1030 F, a beton ulica i pločnika buktao je i pušio se u belom sjaju.

U svojim kancelarijama sa rashladnim uređajima, muškarci i žene počeli su da planiraju gde će pobeći tog petka po podne; pokušavali su da smisle načine na

koje će rashladiti unutrašnjost svojih automobila, užarenu kao pećnica, dovoljno dugo da se odvezu kućama.

Radnici iz štrajkačkog kordona na ulazima u pet zatvorenih pogona Sredkona sedeli su zavaljeni u baštenskim stolicama ispod privremenih baldahina i pili ledeni čaj i pivo koje su držali u velikim prenosivim frižiderima. Bilo im je vruće, bili su umorni i obeshrabreni, besni na turobnost njihove zajedničke sudbine. Premetali su po glavi mračne misli, osećajući pri tom kako im dizgine života polako klize iz ruku.

U hladnoj, mračnoj unutrašnjosti Skrabijevog bara, na zapadnom kraju grada, u neposrednoj blizini Linkolnovog autoputa, Deri Houv sedeo je sam na jednom kraju pulta, pijuckajući pivo i nerazumljivo mrmljajući o svojim planovima sa Sredkonom nekom stvoru koga niko drugi nije mogao da vidi.

Bližilo se pet sati, sunce se klonilo na zapad i približavalo se vreme za večeru, kada su Nest i njeni prijatelji pokupili pribor za pecanje i nekoliko preostalih konzervi koka-kole i krenuli nazad kroz park. Popeli su se sa poteza obale gde je nekada obavljano porinuće čamaca (od toga se odustalo pošto je Riversajd kupio zemlju i zatvorio put koji je dotle vodio), stigavši do visine groblja, a zatim nastavili duž ograde pored strmih litica, sve dok one nisu ustupile mesto parku. Provukli su se kroz rupu u mrežastoj ogradi; Džered i Robert raširili su krzave ivice za devojke. Zatim su prošli okukom pokraj indijanskih humki, te skrenuli između drveća i dečjih igrališta prema romboidima za bezbol. Vrućina nije popuštala čak ni sada dok se sunce polako spuštalo ka zapadu, neprijatno, pritiskajuće prisustvo na ivicama hlada. Na tamnijim potezima smreka i borova, gde su grane bile debele, a senke nikada nisu bledele, ćilibarne oči, pljosnate i tvrde poput kamena, piljile su u njih, hladno procenjujući. Nest, koja ih je jedina mogla videti, podsetila se da su žderači sve slobodniji, osetivši tišteću nelagodnost zbog toga.

Robert Hepler potegnu oveći gutljaj iz konzerve koka-kole, a potom glasno podrignu prema Brajani Braun, posle čega krajnje neiskreno reče: "Izvini."

Brajana napravi grimasu. Bila je sitna i lepa sa prefinjenim crtama lica i gustom, talasastom, tamnom kosom. "Odvratani si, Roberte!"

"Hej, to je prirodna reakcija tela." Robert je davao sve od sebe da se predstavi kao žrtva. Nizak i mišićav, vragolastog lica i sa čupom nesavladive blede-plave kose, Robert bi na kraju ozlojedio svakoga s kim bi došao u vezu - naročito Brajanu Braun.

"Nema ničeg prirodnog ni u čemu što ti radiš!" iznervirano odbrusi Brajana, mada ne s dovoljno žestine da bi to delovalo uverljivo. Razmirice između Brajane i Roberta nisu trajale od juče. Postale su sastavni deo njihovih života. Niko više nije mnogo o njima razmišljao, osim kada bi se povremeno stanje u toj meri pogoršalo da su i ostali zbog toga imali poteškoća. To se u poslednje vreme dogodilo samo jednom, početkom leta, kada je Robert uspeo da ubaci neku crvenu ribicu u Brajanin kupaći kostim neposredno pre nego što je ušla u bazen u Lorens parku. Uvređena u toj meri da se to nije dalo iskazati nikavim izlivom besa zbog nastale crvene mrlje, Brajana bi bila ubila Roberta samo da je uspela da ga se dočepa. Posle toga nije ni reč prozborila s njim skoro dve nedelje, sve dok se nije izvinio pred svima i priznao da se poneo glupo i detinjasto. Robertu je, međutim, na neki bizaran način koji verovatno ni njemu samom nije bio jasan, čak i to predstavljalo zadovoljstvo.

"Ne, saslušaj me, pročitao sam to negde." Robert se osvrnuo unaokolo kako bi bio siguran da ga svi slušaju. "Podrigivanje i prdenje neophodne su telesne funkcije. Oslabađaju gasove koji bi inače zatrovali telo. Čuli ste za krave koje eksplodiraju?"

"Oh, Roberte!" Kas Minter zakoluta očima.

"Krave mogu da eksplodiraju ako se dovoljno gasa nagomila u njima. To je medicinsko stanje. One proizvode sav taj metan dok vare hranu. Ako ga se ne oslobode, mogu da eksplodiraju. Bio je ceo članak o tome. Pretpostavljam da je to slično kao sa kravama muzarama, ako ih ne pomužeš." Ponovo je otpio gutljaj koka-kole i podrignuo. Kod Roberta se nikad nije znalo da li nešto izmišlja.

"Razmislite o tome šta bi nam se moglo dogoditi ako bismo prestali da podrigujemo."

"Možda bi trebalo da prestaneš da piješ koka-kolu", suvo predloži Kas. Bila je to krupna, zdepasta devojčica okruglog, veselog lica i inteligentnih zelenih očiju. Uvek je nosila farmerke i široke košulje, kao prećutni ustupak svojoj težini, a njena retka, smeđa kosa delovala je kao da kroz nju davno nije prošao češalj. Kas je bila Nestina najstarija prijateljica, još iz vremena kada su zajedno išle u drugi razred. Sada je namignula Nest. "Možda bi trebalo da se držiš soka od paradajza, Roberte."

Robert Hepler je mrzeo sok od paradajza. Jednom su ga u kampu primorali da ga popije, to mu je naredio neki predvodnik pred desetak drugih kampera, ali on ga je odmah i povratio. Pre bi umro nego što bi ga ikada ponovo okusio; to je za njega sada bilo pitanje časti.

"Gde si to sve pročitao?" zapita Džered Skot sa dobronamernim zanimanjem. Robert slegnu ramenima. "Na Internetu."

"Znaš, ne smeš verovati svemu šta pročitaš", izjavi Brajana, ponovivši nešto što joj je majka često govorila.

"Pazi, molim te!" zafrekta Robert. "Pa to je ipak bio članak Dejva Berija."

"Dejva Berija?" žacnu se Kas. "Pouzdan izvor, nema šta. Preptostavljam da se o vestima iz sveta obaveštavaš kod Irme Bombek."

Robert zastade i polako se okrete preman joj. "Oh, baš sam glup!" Značajno je pogledao Nest. "Ne umem da pravim razliku između onog što je pouzdano i onog što nije, je li tako?"

"Izostavi me iz ovoga", zamoli ga Nest.

"Ne budi tako težak, Roberte!" zacvrkuta Brajana, popravljajući svoj besprekorno čist beli šorts. Samo je Brajana nosila beli šorts kada bi išla na pecanje i nekako uspevala da ga sačuva čistog.

"Težak? Nisam ja težak! Jesam li?" Zamlatarao je rukama. "Džerede, jesam li?"

Ali Džered Skot je samo zurio u prazno, spokojnog izraza lica, udaljenog pogleda, kao da se potpuno odvojio od svega što se dešavalo oko njega i otišao negde drugde. Nest shvati da je proživljavao još jedan napad - treći tog popodneva. Lek koji je uzimao izgleda da mu uopšte nije pomagao. Epilepsija je baš uzimala maha u njemu. Udaljavala ga je nakratko, a potom ga vraćala, otkidajući komadiće iz njegovog života, kao kada isecate sličice iz stripa.

"Ja uopšte ne smatram da sam težak", Robert se ponovo okrenuo ka Brajana.

"Šta mogu kad me sve zanima. Šta bi trebalo da uradim - da možda prestanem da čitam?"

Brajana nestrpljivo uzdahnu. "Mogao bi bar prestati da budeš tako dramatičan!"

"Oh, sada sam suviše dramatičan, je li tako? Prvo sam suviše težak, a onda sam suviše dramatičan! Kako uopšte da nastavim svoj život?"

"Svi mi svakodnevno mozgamo o tome", primeti Kas vragolasto.

"Provodiš suviše vremena za kompjuterom!" odbrusi Brajana.

"A ti provodiš suviše vremena ispred ogledala!" uzvratila joj isto tako zajedljivo Robert.

Nije bila tajna da je Brajana posvećivala neobično mnogo vremena sebi kako bi dobro izgledala, velikim delom zahvaljujući majci koja je bila frizerka, čvrsto ubeđena da šminka i odeća imaju velikog značaja u životu jedne mlade devojke. Još od vremena kada je Brajana postala dovoljno odrasla da obraća pažnju na to, majka joj je usadila potrebu da 'izgleda na nivou', kako je volela da kaže, obučavajući je da pravi frizure i da se šminka, kao i snabdevajući je bogatom garderobom u kojoj se uvek sve sa svime slagalo. Od Brajane se očekivalo da se uvek lepo odeva, bez obzira na prilike - čak i kada bi išla na pecanje. U poslednje vreme Brajana je počela malo da se buni zbog stega majčinih strogih očekivanja, ali mama je još čvrsto držala roditeljske dizgine i do potpune pobune trebalo je još sačekati godinu ili malo više dana.

Primedba vezana za ogledalo naterala je Brajanu Braun da se ljutito zajapuri i da se, sevajući očima, zagleda u Roberta.

Kas Minter se brzo umešala. "Oboje provodite suviše vremena ispred osvetljenih ekrana, Roberte" - ponovo je namignula Nest - "ali kod Brajane je ishod očigledno uspješniji."

Nest se slatko nasmejala i protiv svoje volje. Zavidela je Brajani na njenim blagim oblinama, besprekornoj koži i nežnom, ženstvenom izgledu. Bila je lepa na način na koji to Nest neće nikada biti. Njeno majušno telo osnovke razvijalo je obline po planu, dok je Nestino jednostavno odbijalo da propupi. Dečaci su gledali Brajanu, oblizujući se i sa strahopoštovanjem. Kada bi gledali Nest, ostajali su ravnodušni.

Robert je zaustio nešto da kaže i podriгнуo, na šta su se svi nasmejali. Džered Skot je pročistio grlo, a oči su mu se ponovo usredsredile na prijatelje. "Hoćemo li sutra na plivanje?" upita on, kao da se ništa nije dogodilo.

Prošli su kroz središte parka, držeći se hlada velikih hrastova. Stabla su prekrivala stenovitu strminu koja je počinjala od terena za golf, oivičavajući Nestino stražnje dvorište. Odatle su presekli do dvospratne, nepravilno postavljene kuće Kas Minter. Na četvrtom terenu, onom najjuvučenijem u park i u blizini tobogana, u toku je bila utakmica. Besciljno su krenuli prema njemu, obuzeti razgovorom, koji se sada vodio oko dobrobiti učenja stranog jezika, i gotovo da su stigli do zadnje baze kada je Nest sa zakašnjenjem shvatila da je jedan od igrača koji je besposličario na klupi, čekajući svoj red za udarac, bio Deni Abot. Pokušala je da ga zaobiđe, gurajući Kas ne bi li je naterala da se vrati ka putu, ali bilo je prekasno. Već ju je opazio i bio na nogama.

"Hej, Nest!" drsko je povikao. "Sačekaj!"

Nevoljno je usporila kada je krenuo prema njoj, već ljuta na samu sebe što je dopustila da se ovo dogodi. "Oh, divno!" promrmljao je Robert. Uske usne su mu se iskrivile.

"Samo nastavite", reče ona Kas, gledajući u cipele. "Odmah ću ja."

Kas je nastavila dalje kao da joj je to sve vreme i bila namera, a ostalo troje poslušno ju je sledilo. Svi su nastavili još nekih dvadeset stopa, a onda su stali.

Nest se nije micala s mesta dok se Deni Abot približavao. Bio je krupan, snažan i zgodan, i iz nekog razloga bacio je oko na nju. Ujeseu će krenuti u gimnaziju, bio je dve godine stariji od nje i ubeđen da je najneodoljiviji stvor u farmerkama. Pre nekoliko meseci, na školskoj igranci, polaskana njegovim zanimanjem, napravila je grešku i dopustila mu da je poljubi. Poljubac je bio sve što je želela, i pošto ga je iskusila, zaključila je da ipak nije baš toliko zainteresovana za Denija Abota. Ali Deni nikako da je se okane. Počeo je o njoj da priča svojim prijateljima, i neke od priča stigle su i do nje. Deni je govorio da je dobio mnogo više nego što jeste. Što je bilo još gore, pričao je da ona jedva čeka još. Prestala je da ima bilo kakve veze s njim, ali to je, izgleda, samo još više podstaklo njegovo zanimanje.

Došetao je do nje sa samouverenim osmehom na licu: veliki dasa prilazi očaranoj šiparici. Osetila je kako u njoj raste bes. "Pa, kako je bilo?" upita on sporo i razvučeno. "Jesi li išta uhvatila?"

Ona odmahnu glavom. "Ne mnogo. Šta želiš?"

"Hej, zašto odmah puštaš kandže." Prošao je prstima kroz tamnu kosu i zagledao se u daljinu, kao da posmatra budućnost i odmerava je. "Samo sam se pitao zašto te nigde ne viđam."

Prebacila je težinu s jedne noge na drugu, primoravaši sebe da gleda u njega, odbijajući da dozvoli da je zaplaši. "Znaš ti dobro zašto, Deni."

Napućio je usne i klimnuo, kao da razmišlja o tome. "U redu, pogrešio sam. Rekao sam neke stvari koje nije trebalo da kažem. Izvini. Možemo li da predemo preko toga? Dopadaš mi se, Nest. Ne želim da se ljutiš na mene. Hej, zašto se ne promuvaš unaokolo dok ne završim utakmicu, pa da odemo na pljeskavicu."

"Sa prijateljima sam", reče ona.

"Pa? I ja sam. Oni mogu da odu svojim putem, a mi ćemo našim, važi?"

Uputio joj je svoj najšarmantniji osmeh, tako da je poželela uprkos svemu da pristane. Glupo, glupo. Odmahnula je glavom. "Ne, moram kući."

On svečano klimnu. "U redu. Možda sutra uveče. Znaš šta? U nedelju je ovde u parku igranka. Džejsiji ga organizuju. Da li bi pošla sa mnom?"

Po drugi put je odmahнула glavom. "Mislim da ne bih."

"A zašto ne?" U glasu mu se sada već osećala blaga iznerviranost.

Ugrizla se za usnu. "Verovatno ću doći sa svojim prijateljima."

Uzdahnuo je s odvratnošću. "Provodiš mnogo vremena sa prijateljima, je li tako?"

Ništa nije odgovorila.

Pogledao je pored nje i odmahnuo glavom. "Zašto se uopšte gnjaviš s njima? Ne razumem." Sada je gledao pravo u nju, s visine. "Meni se čini da samo gubiš vreme."

Stisla je usne, ali i dalje ništa nije rekla.

"Ne želim da bilo šta ružno kažem o njima, ali razmisli samo. Oni su uvrnuti, Nest, u slučaju da to nisi primetila. Barbika, Velika Berta, Džo svemirski kadet, i Bobi Brbljivko. Uvrnuti, Nest. Šta ćeš ti s njima?"

"Deni", oslovi ga ona tiho.

"Hej, pokušavam samo nešto da ti saopštim. Tebe čekaju mnogo veće stvari nego njih, to je sve što hoću da kažem. Ti si jedna od najboljih trkačica u državi, a još nisi ni u gimnaziji! Praktično si slavna! Pored toga si i super riba. Nisi ni nalik njima. Zaista ne shvatam."

Polako je klimnula. "Znam da ne shvataš. Možda u tome i jeste stvar."

On uzdahnu. "U redu, neka tako bude. Ipak, zašto ne ostaneš malo."

"Hej, Deni, na tebe je red!" pozva ga neko.

"Aha, samo čas!" odvrati on. Spustio joj je šake na ramena, nehajno. "Hajde, Nest. Kaži da ćeš ostati dok ne završim utakmicu."

Koraknula je unazad, pokušavši da se oslobodi. "Moram da idem."

"Jedan udarac", stade on da navaljuje. "Pet minuta." Zakoračio je napred, ne skidajući ruke. "Šta kažeš?"

"Abote, ti si na redu!"

"Hej, Nest, sklanjaj ramena ispod njegovih šaka!" povika iznenada Robert Hepler. "Činiš ga nervoznim!"

Deni Abot trepnu, ali i dalje nije skidao tamne oči sa Nest. Pogled mu je bio tako prodoran, u toj meri odlučan, da je Nest Frimark jedva suzdržavala da ne uvene pod njegovom vrelinom. Ali sada je već bila dovoljno ljuta da bi mu pružila to zadovoljstvo.

"Moram da idem", ponovi ona, ne skidajući pogled sa njega.

Stisnuo joj je šakama ramena. "Neću te pustiti", reče on. Osmehnuo se, ali u njegovim očima nije bilo topline.

"Sklanjaj šake", reče mu ona.

Nekoliko dečaka koji su stajali oko poslednje baze počеше da im prilaze, znatiželjni da vide šta se dešava.

"Nisi ti tako opasna", reče on tiho, tako da ga je samo ona mogla čuti. "Ni upola koliko misliš da jesi."

Pokušala je da se izmigolji, ali držao ju je suviše čvrsto.

"Hej, Deni izaberi nekoga po svojoj meri!" povika Robert, prišavši nekoliko koraka.

Robert se nije nikoga plašio. Učestvovao je u toliko tuča u osnovnoj školi da su ga roditelji vodili i kod psihijatra. Nest nije mogla ni da se priseti koliko je puta bio ukoren. Njegov je problem bio u tome što nije baš pažljivo birao protivnike, tako da ni ovaj put nije bio izuzetak. Deni Abot se osvrnu na njega s neprekrivenim prezirom. Deni je bio krupniji, jači, brži i opakiji od Roberta, i tražio je izgovor da nekoga tresne.

"Šta reče, Hepleru?"

Robert se ni ne pomeri, već samo slegnu ramenima. "Ništa."

"To sam i mislio, uštvo jedna."

Robert podiže ruke glumeći očajanje. "Oh, divno! Uštvom me je nazvao tip koji se rve sa devojčicama!"

Već se bilo okupilo pet-šest igrača bezbola, i nekolicina se zasmejuljila na ovu primedbu. Deni Abot spusti šake sa Nestinih ramena. Stisnuo ih je u pesnice i okrenuo se prema Robertu. Robert mu se namerno sladunjavo osmehnu, ali u očima mu se sada već nazirala sumnja.

"Roberte", pozva ga Kas tihim, upozoravajućim glasom.

"Počistiću park tobom", reče Deni Abot i krenu napred.

Nest Frimark jurnu ispred njega, nateravši ga da zastane. Stajala je i tresla se, ruku opuštenih uz telo. "Ostavi ga na miru, Deni. Ja sam ta na koju si ljut."

Deni odmahnu glavom. "Ne više."

"Dvostruko si veći od njega!"

"Mislim da je o tome trebalo da razmišlja pre nego što je otvorio ta svoja pogana usta."

"Tresni ga, Deni", promrmlja jedan od njegovih prijatelja, posle čega mu se pridružiše još nekolicina.

Nest je osetila kako joj poslepodnevna vrućina peče grlo kada ju je udahnula.

"Hajde da zaboravimo sve ovo, Deni", ostala je uporna, i dalje ga sprečavajući da priđe Robertu. "Ostaću da te gledam kako udaraš, važi?" Mrzela je sebe što je morala da izgovori te reči, ali sada je već bila uplašena. "Ostavi Roberta na miru."

Pogledao ju je, a u očima mu se ogledao nedvosmislen prezir. Uživao je u ovome. "O tome je trebalo da razmišljaš ranije. Trebalo je malo više da vodiš računa o tome šta govoriš."

Ponovo je krenuo napred, a ona se hitro povukla i dalje mu preprečujući put.

Osećala je kako gubi kontrolu i počinje ubrzano da diše. Obećala je sebi!

Obećala je baki! "Deni, ne čini to!" obrecnula se na njega.

"Deni, ne čini to!" procedi on, oponašajući je, a momci koji su bili s njim se nasmejaše.

"Deni, molim te!"

"Sklanjaj mi se s puta", zareža on.

Posegnuo je ka njoj, pogledi su im se sreli, i njena ga je magija tresnula. Narednog trenutka ležao je ispružen na zemlji, prepletenih ruku i nogu, sa izrazom krajnjeg šoka na zgodnom licu. Povici bodrenja njegovih prijatelja pretvorili su se u dahtanje, a Nest se žurno sklonila, bleđa u licu, sjajnih očiju i prodornog pogleda usled usredsređenosti. Deni se iskobeljao i ustao, besno je ošinuo pogledom, ne znajući tačno šta ga je snašlo, ali svestan da je ona za to nekako bila kriva, a onda je poleteo na nju. Svojim pogledom je pronašla njegov. Ponovo se obreo na tlu, nalik na krpenu lutku, i kao da više nije bio u stanju da se uspravi. Prevrtao se i prevrtao, nerazgovetno krešteći; glas mu je bio neprirodno visok i prodoran, a reči su predstavljale gomilu nerazpoznatljivih zvukova.

Svi su se potpuno umirili. Stajali su podeljeni u dve skupine. Nestini prijatelji na jednoj strani, Denijevi na drugoj, sleđeni na omamljujućoj vrućini, zapanjeni onim čemu su prisustvovali, opčinjeni padom Denija Abota. Park je postao ogromna arena, prekrivena travom, sa zidovima od drveća, bez zvuka. Magija je jurila kroz vazduh sa divljom gracioznošću i bespoštednom neumitnošću, ali niko osim Nest nije mogao da oseti njeno prisustvo.

Deni se nekako uspravio na kolena i šake i ostao tako, dok mu je glava visila između ramena, a grudi se nadimale. Pomamno je kašljao i pljuvao, a onda je nekoliko puta željno uvukao vazduh. Pokušao je da ustane, odustao od toga, tihim glasom počevši da proklinje Nest, ali to se brzo pretvorilo u šaputavo stenjanje.

Nest se okrenula, osećajući hladnoću, prazninu i bol u srcu. Nije pogledala ni Denija Abota ni svoje prijatelje. Nije pogledala Kas ili Roberta, Brajanu ili Džereda. "Hajdemo", prošaputala je, jedva izgovorivši reč; ne čekajući da vidi hoće li je iko slediti, zaputila se dublje u park.

Nest je već imala jedanaest godina kada je otkrila da poseduje magiju. Kasnije nikada nije bila sigurna da li ju je posedovala sve vreme, ali toga nije bila svesna, ili je ta njena sposobnost sazrela s godinama. Čak ni baka, kada joj se

poverila, nije umela zasigurno da joj to kaže. U to vreme je Nest živela sa žderačima i Utvarom već skoro šest godina, a i sa Pikom skoro isto toliko, i znala je da tamo napolju postoji magija, tako da joj i nije bilo baš mnogo čudno što je otkrila da jedan njen delić poseduje i ona. Pored toga, baka joj je već toliko godina govorila da poseduje magiju, iako nikada nije dobila nikakav dokaz za to, tako da je oduvek napola verovala da je tako.

Svoje otkriće da poseduje magiju uglavnom ima da zahvali Lori Adami. Išle su u isti razred i uspele da razviju duboku i postojanu međusobnu netrpeljivost.

Obe su se veoma trudile da ignorišu jedna drugu i obe nisu propuštale da kažu svojim prijateljima kakav je kreten ona druga, ali na tome se sve završavalo. U šestom razredu, međutim, rat među njima iznenada se rasplamsao. Lori je počela da preteruje sa zajedljivim primedbama na Nestin račun, i to uvek pred drugom decom i uvek dovoljno blizu da ju je ova mogla čuti. Nest je uzvraćala tako što se pretvarala da ne čuje, čekajući da se Lori umori od ove nove igre.

Ali Lori Adami je bila veoma uporna i jednog je dana kazala da je Nestina majka bila luda i da se zato ubila, te da je najverovatnije i Nest luda. Bila je zima, i stajali su u hodniku ispred ormanića pre časova, skidajući kapute i čizme. Nest je čula opasku i, bez ikakvog premišljanja, ispustila kaput i rukavice na pod, okrenula se, otišla pravo do Lori i opalila joj šamar. Svih ovih godina Nest nikada nije podigla ruku na nju, tako da se Lori zgranula. Ali odrasla je sa tri starija brata, tako da je umela da se brani. Prosiktavši nešto užasno na Nestin račun, napala ju je.

A onda se dogodilo nešto čudno. Nest, koja nije znala gotovo ništa o tučama, nije bila sigurna šta bi trebalo da uradi. Bes i strah borili su se za prevlast u njoj. Da li da ostane gde jeste ili da pobegne? Ostala je. Lori je posegnula ka njoj, pogledi su im se sreli, i Nest je podigla šake da se odbrani, pomislivši: Biće ti bolje da me ne dodirneš, biće bolje da smesta odustaneš, bolje prestani! I Lori se samo skljkala, prepletenih nogu, ruku zabačenih postrance, zinuvši u čudu.

Potom se podigla, besneći, ali istog trenutka kada su im se pogledi sreli počela je

bespomoćno da se spopliće. Pokušala je nešto da kaže, ali izgleda da nije mogla da govori, reči su joj bile smušene i bez smisla. Pojedini učenici su pomislili da je dobila nekakav napad i vrišteći su otrčali po pomoć. Ni Nest nije bila manje zapanjena od njih, ali iz drugih razloga. Ona je znala šta se dogodilo. Nije umela da objasni, ali je razumela šta je to bilo. Osetila je nalet magije, poput daha, kada je ova napustila njeno telo. Osetila je kako je magija spetljala Lori, čvrsto i neumoljivo vezavši devojčicine zglavke svojim konopcima. Nikada neće zaboraviti užasnuti izraz na licu Lori Adami. Nikada neće zaboraviti kako se zbog toga osećala.

Bile su suspendovane iz škole zbog tuče. Nest je neko vreme razmišljala koliko da kaže baki, kojoj je odgovarala za sve vrste rđavog ponašanja, da bi joj na kraju, kao što je uglavnom uvek činila, sve ispričala. Zaključila je da mora sa nekim da popriča o onome što se dogodilo, i baka je predstavljala logičan izbor. Konačno, nije li ona bila ta koja je neprestano ponavljala da Nest poseduje magiju? Pa dobro, onda - neka objasni ovo!

Pošto je čula Nestinu priču, baka u prvi mah nije ništa rekla. Samo je upitala da li je Nest sigurna da se sve upravo tako dogodilo, a zatim je prenebregla celu stvar. Tek je kasnije odvela Nest u stranu da popriča sa njom, sačekavši da stari Bob iziđe iz kuće.

"To što poseduješ magiju nije baš onoliko čudno kao što se to možda tebi čini, Nest", rekla joj je. Sedele su za kuhinjskim stolom, Nest sa šoljom tople čokolade ispred sebe, baka sa svojim viskijem i vodom. "Znaš li zašto je to tako?"

Nest je odmahнула glavom, jedva čekajući da čuje bakino objašnjenje.

"Zato što si kćerka svoje majke i moja unuka, a žene iz ove porodice oduvek su ponešto znale o magiji. Nismo veštice niti išta slično, Nest. Ali oduvek smo živele u blizini magije, ovde pored parka, blizu žderača, i znale smo za magiju, i ako dovoljno dugo živiš u blizini nečega, i znaš da je tamo, ponešto od toga će preći i na tebe."

Nest ju je sumnjičavo gledala. Preći na tebe?

Baka se nagnu napred. "A sada me pažljivo saslušaj, mlada damo. Jednom davno, upozorila sam te da nikome ne govoriš o žderačima. Tada me nisi poslušala, zar ne? Ispričala si. Sećaš li se u kakvu si se nevolju uvalila?" Nest klimnu. "Dobro. Zato me sada pažljivo slušaj. Korišćenje magije uvaliće te u mnogo veće nevolje nego priča o žderačima. Naći ćeš se u takvoj neprilici da ja možda neću biti u stanju da te izbavim. I zato ti ovde i sada kažem da više ne smeš koristiti magiju. Jesi li me razumela?"

Nest zagriže usnu. "Da."

"Dobro. Ovo je važno." Bakino lice bilo je zbrčkano poput izgažene papirnate kese. "Kada odrasteš, moći ćeš sama da odlučiš kada želiš da koristiš magiju. Moći ćeš da odvagneš rizik i dobitak. Ali ne smeš je koristiti dok si dete i živiš u ovoj kući. Osim", zastala je, setivši se nečega, "ako si u opasnosti, ako ti je život u opasnosti, i nemaš drugog izbora." Naglo je skrenula pogled, kao da odbacuje neke stvari o kojima ne želi da razmišlja. "Tada smeš da upotrebiš magiju. Ali samo tada."

Nest je nekoliko trenutaka razmišljala o tome. "Kako da budem sasvim sigurna da posedujem magiju ako je ne isprobam?"

Baka je ponovo usredsredila pogled na nju. "Izgleda da si bila prilično sigurna u to dok si se borila sa Lori Adami. Da nećeš možda da mi kažeš da si sve izmislila?"

"Ne." Nest istog časa stade da se brani. "Samo nisam sigurna. Sve se tako brzo dogodilo."

Baka otpi krupan gutljaj iz čaše i zapali cigaretu. "Znaš ti. I od sada radi kako sam ti rekla."

Nest ju je poslušala, iako je bilo dosta teško. Na kraju je ipak prekršila obećanje, ali tek posle nekoliko meseci, kada je upotrebila magiju na dečaku koji joj je svukao kupaći kostim u bazenu. Zatim ju je ponovo upotrebila na klincu koji je kamenjem gađao mačku lutalicu. Tako se uverila da stvarno poseduje magiju i

da može da je upotrebi na bilo kome ako to poželi. Međutim, čudno je bilo to što se nije baš najbolje osećala kada bi je upotrebila. Trebalo bi da joj to donese izvesno zadovoljstvo, ali umesto toga samo je osećala mučninu u želucu, kao da je učinila nešto zbog čega bi trebalo da se stidi.

Pik je bio taj koji joj je razjasnio stvar kada joj je rekao da je baka htela da kaže kako ne treba da koristi magiju protiv drugih ljudi. Uvek kada je bude koristila protiv drugih ljudi, osećaće se loše jer je to bilo kao da iskorišćava nekoga ko nije u stanju da uzvрати. Pored toga, to će privući neželjenu pažnju. Ali zato su žderači bili odgovarajuća lovina. Zašto je ne upotrebi protiv njih?

Pikova ideja je upalila. Upotrebljavajući magiju protiv žderača, zadovoljavala je svoju znatiželju i to joj je davalo mogućnost da eksperimentiše. Na kraju je rekla baki. Baka nije bila baš rečita, ali se složila. Zatim ju je Pik odabrao za borbu protiv noćnih aktivnosti žderača, tako da je prizivanje magije odjednom postalo ozbiljna stvar. Posle toga, dobro se čuvala da je ponovo ne iskuša na ljudima. Sve do sada, umorno je razmišljala dok je išla kući kroz park. Rastala se sa ostalima čim su stigli do drveća, na mestu gde ih više nisu mogli videti oni na terenu. Vidimo se sutra, rekla im je, kao da se ništa nije dogodilo, kao da je sve bilo u redu. Vidimo se sutra, odvratili su ostali. Jedva da je koja reč bila izgovorena u vezi sa incidentom, ali znala je da svi razmišljaju o tome, prisećajući se nekih priča koje su kružile o njoj.

Samo je Robert na rastanku izrekao kratku opasku. "Isuse, nisam čak video ni da si ga dodirnula!" Kazao je to na svoj osoben, otvoren, nepromišljen način. Bila je toliko rastrojena da nije ni pokušala da mu odgovori.

Kada je stigla do ivice lokalnog puta, iznenada joj pade na pamet da bi mogla da povрати. Stomak joj se prevrtao i glava ju je bolela. U ustima je imala ukus bakra, i disala je ubrzano i neravnomerno. Napravila je grešku kada je upotrebila magiju na Deniju Abotu, iako je time najverovatnije spasla Roberta batina.

Obećala je baki da je neće ponovo upotrebiti. Što je bilo još važnije, obećala je

sebi. Ali nešto se dogodilo s njom danas po podne. Bila je tako ljuta da je zaboravila na obećanje. Jednostavno je izgubila kontrolu.

Skrenula je kroz drveće i između kuća koje su se prostirale uporedo sa parkom, približavajući se svojoj kući. Bilo ju je lako uočiti po upadljivim belim zidovima i velikom kamenom dimnjaku. Tu se nalazilo njeno pribežište od sveta. Dobro je znala šta je najviše muči u vezi sa onim što se dogodilo. Denijeve reči: "Tvoji prijatelji su uvrnuti. Šta ćeš s njima?" A, u stvari, ona je bila uvrnuta, a upotreba magije samo je istakla tu uvrnutost. To što je posedovala magiju razlikovalo ju je od svih drugih - ali to je bio tek jedan deo njene neobičnosti. Uz to je bila svesna da je jedina koja može da vidi žderače, jedina koja ima neku vrstu psa čudovišta za zaštitnika i jedina koja ima silvana za prijatelja.

Ona je ta koja tu ne pripada, znala je to. Suze su joj tekle niz obraze i očajnički je želela da se tako ne oseća.

7.

Nest je otišla da trči pre večere, smatrajući da joj je ispod časti da sačeka da postane manje vruće. Osećala je potrebu da nekud pobegne. Pitala je baku da li može, a baka, koja je imala nepogrešiv instinkt da proceni dubinu unukinih potreba, dopustila joj je da slobodno pođe. Bilo je prošlo šest, sunce se još videlo na zapadnom nebu, podnevni sjaj smekšao je do zlatne izmaglice. Boje su tamnele dok je svetlost postajala sve bleđa, zelenilo lišća i trave pretvorilo se u vlažni smaragd, stabla su stekla mastiljavi preliv, a nebo je postalo tako bistro, bezgranično, duboko plavo da se čoveku činilo kako bi mogao da pliva u njemu kao u okeanu samo kada bi se oslobodio sile teže. Kada je Nest skrenula sa prilaznog puta i potrčala niz drum za Sinisipi, mogla je da oseti kako grane visoke belogorice uzdišu na kratkim naletima povetarca. Činilo se da su ti uzdasi zajednički i sveprožimajući. Petak se približavao kraju, radna nedelja se završila, i sada je produženi vikend za četvrti juli mogao stvarno da počne. Otrčala je do ruba Sinisipija, jedva jedan blok od njenog prilaznog puta, i

skrenula na istok prema Vudlonu. Ispred nje, put se pružao u daljinu, široko, pravo trkalište koje se sužavalo između kuća sa travnjacima, živicama i drvećem, gubeći se na obzorju. Trčala je ravnomerno, osećajući kako joj krv struji žilama, kako joj srce dobuje, kako ravnomerno diše, kako joj misli lutaju. Pokretanje nogu i udaranje stopala svu ju je obuzelo, obavilo, a zatim progutalo. Bila je svesna sveta koji promiče pored nje poput vodene boje koja klizi niz platno. Osećala je kako se sva topi u njoj. Ljudi su poslovali u svojim baštama ili sedeli na tremovima pijuckajući čaj i limunadu, a pojedini i nešto jače. Psi i mačke ležali su spavajući. Deca su se igrala u dvorištima, i dok je prolazila, nekoliko je pojurilo nakratko prema njoj, kao da su i oni žudeli da pobegnu. Povremeno bi joj neko mahnuo ili joj nešto doviknuo, čineći da se oseća dobrodošlom, da je ponovo deo sveta.

Trčala je celom dužinom Vudlona, zatim je skrenula levo ka Zalivu Mesečine. Prošla je pored čamaca i prikolica na njihovom putu do sidrišta i kampera koji su se uputili u Državni park Beli borovi, koji se nalazio šezdeset milja severno. Optrčala je kružni tok zaliva pored stambenih kuća na samoj obali, zatim je ponovo skrenula ka zapadu i nastavila da trči nazad ka kući. Trauma koju je doživela popuštala je lagano, ali postojano, ostajući u otiscima njenih stopala u prašini. Kada je ponovo zaokrenula na svoj prilazni put, osećala se mnogo bolje. Znojjava majica prijanjala joj je uz telo i koža joj je bila sjajna od znoja. Bila je iscrpljena, opuštena i kao nova. Kada je stigla do stražnjeg ulaza, dozvolila je sebi jedan letimičan pogled prema parku, gledajući unazad kroz vreme na događaje od tog popodneva. Sada je bila sposobnija da se suoči s onim što je učinila Deniju Abotu - ili možda, tačnije, s onim što je učinila sebi. Bol koji je to sećanje izazvalo u njenom srcu bio je oštar, ali kratak. Umorno je uzdahnula, rekavši sebi ono što je ponekada govorila kada su stvari loše stajale - da je još samo dete - i znala je kao i uvek da to nije tačno.

Na brzinu se istuširala, navukla čist šorts i majicu (na ovoj je pisalo 'Latte Lady') i sišla na večeru. Sela je za kuhinjski sto sa bakom i dedom i pojele tunjevinu,

gulaš s knedlama, grašak i breskve. Obedovali su iz pribora za jelo od porculana koji se svakodnevno koristio. Baka je pijuckala viski sa vodom i jedva da je išta stavila u usta. Predstavljala je bezglasno prisustvo. Stari Bob upitao je Nest kako je provela dan, pažljivo je slušao dok mu je pričala o pecanju sa prijateljima, i nijednom reči nije pomenu prošlu noć u parku. Kroz otvorena mrežasta vrata dopirali su zvuci večeri, udaljeni i meki - povici igrača i gledalaca iz parka u kome su se igrale večernje utakmice bezbola, škripa po vrelom asfaltu guma automobila koji su prolazili putem za Sinisipi, prigušeno brundanje kosilice za travu koja je radila nekoliko kuća odatle, i slabi, srebrnasti smeh dece koja su se igrala. U Frimarkovoj kući nije bilo rashladnog uređaja, tako da su se svi ti zvuci jasno čuli. Nestini baka i deka nisu mogli da se sažive sa pomišlju da se odvoje od sveta. U stanju si bolje da izideš na kraj sa vrućinom ako živiš s njom, običavali su da kažu.

"Ima li vesti o štrajku?" upitala je Nest dedu pošto su završili razgovor o pecanju, uglavnom zato da bi nastavili da pričaju.

On odmahnu sedom glavom, proguta poslednji zalogaj večere i odgurnu tanjir. Zatim slegnu širokim ramenima. "Ne, ne mogu čak ni da se dogovore oko toga koji je dan u nedelji, Nest." Posegnuo je za novinama i stao da preleće pogledom preko naslova. "Ne očekujem u skorije vreme nikakvo razrešenje."

Nest pogleda baku, ali ona je zurila kroz prozor ispraznog pogleda, dok joj se zapaljena cigareta pretvarala u pepeo između prstiju.

"To više nije moj problem", čvrsto objavi stari Bob. "Bar na tome treba da budem zahvalan. Sada je to problem nekog drugog."

Nest je završila večeru i počela da razmišlja o Piku i parku. Pogledala je napolje kroz sve slabiju svetlost.

"Vidi ti ovo", promrmlja stari Bob, tresući novine kao da sadrže buve. "Vidi samo ovo. Dva dečaka ispustila petogodišnjaka kroz prozor stana u Čikagu. Sa petnaestog sprata, jednostavno su ga ispustili. Nisu imali nikakvog razloga za

tako nešto, naprosto su odlučili da to urade. Imaju deset i jedanaest godina. Deset i jedanaest! U šta se to, do đavola, svet izmetnuo?"

"Roberte." Baka ga prekorno pogleda preko okvira naočara.

"Pa, moraš da se zapitaš." Stari Bob spusti novine i pogleda Nest. "Izvini na mom rečniku." Nekoliko trenutaka je ćutao i čitao. A onda je otvorio srednju stranu. "Oh", uzdahnuo je i zavrteo glavom, sevajući očima u besu. "Evo još jedne nesreće, ova se dogodila mnogo bliže nama. Jedna od onih Andersonovih devojaka, koje su nekada živele na Tridesetom putu, ubila je sinoć oca. Tvrdi da je zlostavljao sve devojčice odmalena. Rekla je da je zaboravila na to sve dok joj se nije javilo u snu." Malo je čitao, ključajući od besa. "Takođe piše da se ranije lečila od mentalnih poremećaja i da porodica već izvesno vreme nije htela ništa da ima s njom."

Čitao je još neko vreme, a onda je odložio novine u stranu. "Vesti više nisu vredne hartije na kojoj su odštampane." Trenutak je proučavao sto, a zatim pogledao baku, čekajući odgovor. Baka je ćutala, ponovo se zagledavši kroz prozor. Mehaničkim pokretom spustila je ruku do pepeljare da ugasi cigaretu. Pogled starog Boba bio je tužan i dalek. Skrenuo ga je na Nest. "Ideš li ponovo napolje da se igraš?" tiho je upitao.

Nest klimnu, počevši da se odguruje od stola.

"U redu je", reče njen deda. "Ali da si se vratila pre mraka. Nema izvinjenja." Način na koji je to rekao jasno je stavljao do znanja da, iako tu stvar nije pomenuo za večerom, nije zaboravio prošlu noć. Nest ponovo klimnu da je razumela.

Deda ustade i udalji se od stola, ponevši novine sa sobom. Povukao se u osamu svoje jazbine. Nest je nekoliko trenutaka ostala da sedi i zuri za njim, zatim i ona poče da ustaje.

"Nest", blago je oslovi baka, gledajući sada pravo u nju. Sačekala je da joj devojčica pokloni punu pažnju. "Šta se dogodilo danas po podne?"

Nest je oklevala, pokušavajući da odluči šta da kaže. Slegla je ramenima. "Ništa, bako."

Baka joj uputi dug i prodoran pogled. "Oduzi svoje posude u sudoperu pre nego što odeš", reče na kraju. "Nemoj zaboraviti šta ti je deda rekao."

Dva minuta kasnije, Nest je izišla kroz stražnja vrata i sišla niz stepenice trema. Gospodin Češalo je nestao, a gospođica Minks je zauzela njegovo mesto. Pošto je sada bila glavni lovac na miševе, bila je više na oprezu; čučala je pored šupe za alat, mirišući unaokolo i umorno se osvrćući. Nest joj priđe i počeša je po belom vratu, a potom se uputi ka živici i parku. Komarci su joj zujali oko ušiju, i ona ih je srdito rasterivala. Magija, izgleda, nije mogla da pomogne oko komaraca. Pik je jednom izjavio kako ima napitak koji može da ih drži na odstojanju, ali se ispostavilo da je tako groznog mirisa da je i sve ostalo držao na odstojanju. Nest napravi grimasu, setivši se toga. Čak ni jedan silvan od sto pedeset godina nije sve znalo.

Približavala se živici, osluškujući zvuke utakmice u bezbolu koja se igrala s druge strane, kada je bacila pogled ulevo u Petersonovo dvorište i ugledala žderače. Bila su dvojica i skrivala su se u grmlju ljljana u blizini gomile đubriva koje je Ani Peterson koristila za povrće. Posmatrali su Nest, zureći u nju pljosnatim, bezizražajnim očima, nimalo nevidljivi u nailazećem sumraku.

Njihova hrabrost ju je uplašila. Kao da su je čekali, nadajući se da će je uhvatiti nespremnu. Bili su neumoljivi i nemilosrdni, a izvesnost onoga što bi joj učinili kada bi im se pružila prilika veoma ju je ozlojeđivala. Nest skrenu ka njima, ponovo ozlojeđena osećanjima koja su oni izazivali u njoj. U poslednje vreme nije mogla nikuda da krene, a da ih ne vidi.

Žderači trepnuše kada se približila, a onda jednostavno izbledeše u senkama.

Nest je zurila u praznu pomrčinu i drhtala. Žderači su bili nalik na lešinare, čekajući da se dočepaju svega što bi mogli da počiste. Samo što su bili zainteresovni jedino za žive.

Setila se onoga što joj je Pik rekao pre nekoliko godina kada ga je pitala o žderačima. Njena baka je izbegavala tu temu koliko se Nest sećala, ali Pik je bio više nego spreman da se upusti u raspravu.

"Tvoja baka neće da priča o njima? Neće da kaže ni jednu jedinu reč? Nijednu reč? Pa stvarno!" Namrštio je lice sa bradom od mahovine i počeo se po glavi kao da je želeo da mislima zarobljenim u lobanji pomogne da se oslobode. "U redu, slušaj. Kao prvo, moraš shvatiti da su žderači anomalija. Ti znaš šta ta reč znači, je li tako?"

Kako joj je tada bilo samo osam godina, nije imala blagog pojma. "Ne baš", reče ona.

"Strašno, tvoje obrazovanje je prava zbrka! Zar nikada ne čitaš?"

"Ti ne čitaš", istaknu ona.

"To je nešto drugo. Ja ne moram da čitam. To mi nije potrebno za ono čime se bavim. Ali ti, ti bi trebalo da čitaš gomile..."

"Šta to asnoma... ili kako si već rekao... znači?" stade da navaljuje ona, ne želeći da sasluša već poznatu Pikovu pridiku o današnjoj neobrazovanoj mladeži.

Zastao je u pola rečenice, narogušio se zbog njenog nestrpljenja, pa pročistio grlo. "Anomalija. To znači 'čudan'. To znači 'drugačiji'. To znači da je žderače teško klasifikovati. Sećaš se one igre pogađanja koju si nekada igrala? One koju počinješ pitanjem: 'Životinja, ruda ili povrće?' E pa, tu vrstu igre moraš igrati kada pokušaš da odgonetneš šta su žderači. Samo što žderači nisu nijedno od toga, a istovremeno su i sve zajedno, jer je ono šta su oni u velikoj meri određeno time šta si ti."

Tupo je zurila u njega.

Namrštio se, očigledno zaključivši kako mu je objašnjenje manjkavo. "Hajdemo iz početka", izjavi on, pohitavši bliže njoj preko izletničkog stola u njenom stražnjem dvorištu.

Nagnula se napred tako da joj je brada počivala na šakama, a oči su joj bile u istoj ravni sa njegovim. Bilo je kasno prolećno popodne i lišće na drveću šumelo

je pod naletima vetra, a oblaci su mileli preko sunca nalik na pamučne gusenice, bacajući pegave senke koje su se uvijale i grčile.

"Žderači", rekao je on, značajno produbivši glas, "ne postoje u različitim veličinama, oblicima i bojama. Oni jedva da i imaju lica. Nisu poput ostalih stvorenja. Oni ne jedu i ne spavaju. Nemaju roditelje niti decu, ne idu u školu, niti biraju vlade, ne čitaju knjige niti pričaju o vremenu. Reč je stvorila žderače kada i sve ostalo, i to zato da bi držali stvari u ravnoteži. Sećaš li se šta sam ti pričao o tome da je sve u ravnoteži, kao na nekoj vrsti klackalice, da su neke stvari na jednoj, a neke na drugoj strani, i da obe strane isto teže. Žderači su deo toga. Iskreno rečeno, ne znam zašto. Ali nije moje da znam. Reč je odlučila da stvori žderače, i kraj priče. Ali to što sam rekao, to da nije moje da znam zašto su ti žderači stvoreni, ne znači da nije moje da znam šta oni rade. E to je, mlada dama, veoma zanimljivo. Žderači imaju samo jednu svrhu na svetu, samo jednu, jedinu stvar koju rade."

Prišao joj je tada još bliže; isušeno lice nakostrešilo mu se od oduševljenja, a glas mu se utišao do zavereničkog šapata. "Žderači, moja mlada prijateljice, proždiru ljude!"

Nest je razrogačila oči, a šumsko stvorenje Pik stade da se smeje, poput kakvog manijaka iz crtaća.

Još ga se sećala kako je to izgovorio. Žderači proždiru ljude. To nije bio kraj objašnjenja, razume se, jer se složenost žderača nije mogla tako jednostavno definisati. Nije bilo ni pomena o žderačima kao prirodnoj sili, iznenadnoj, pomamnoj i nemilosrdnoj poput uragana na Srednjem zapadu, niti o njihovom čudnom, simbiotskom odnosu sa ljudskim bićima koja unište. No, s druge strane, teško je bilo bliže odrediti suštinu te pojave. Pikov opis, provokativan i nepotpun, ipak je bio najtačniji koji je Nest do sada čula. Čak i ovom času, šest godina kasnije, njegove su reči odzvanjale istinom.

Nozdrve joj je ispunio jetki miris omorike koji je doneo nalet povetarca, i sećanja izbledeše. Okrenula se i otrčala do kraja dvorišta, skliznuvši kroz

pukotinu u živici. Gotovo da je već bila na drugoj strani kada se Pik pojavio na njenom ramenu kao kakvom čarolijom, iskočivši sa mesta na kome se skrivao u lisnatom šipražju. Sa samo šest inča visine i devet unci težine, bio je mali i lagan poput ptice. Predstavljao je sasušeni komad drveta sa neodređeno ljudskim crtama lica utisnutim iznad mahovinaste brade. Umesto kose, iz glave mu je raslo lišće. Udovi su mu bili gipke grančice koje su se sužavale u sićušne prste na rukama i zdepaste na nogama. Ličio je na Diznijevu animaciju koja je malo grublje napravljena. Njegove divlje oči bile su tvrde i pljosnate, nalik na mrlje od mastila na kamenu.

Udobno se smestio, uhvativši se za njenu kragnu. "Šta sam ti rekao o izazivanju žderača?" obrecnu se on.

"Da ih ne izazivam", odvrati ona poslušno, zavivši ka zapadu niz lokalni put prema ulazu u park.

"Zašto me onda ne slušaš?"

"Slušam te. Ali ljuti me kada ih vidim da njuškaju unaokolo dok je još dan."

Bacila je brz pogled ka igračima bezbola kako bi se uverila da Deni Abot nije među njima. "Nekada nisu bili takvi. Nisu se pokazivali pre zalaska sunca, čak ni tamo gde su senke najdublje. Sada ih viđam posvuda."

"Vremena se menjaju." Pik je zvučao sumorno. "Nešto se događa, to je izvesno, ali ja još ne znam šta. Šta god da je, uzrokovalo je još veće pomeranje ravnoteže. U poslednje vreme dogodilo se mnogo rđavih stvari unaokolo. To nije dobro."

Zastao je. "Kako je mala Skotova?"

"Dobro. Ali Džordž Polsen je ukrao njenu mačkicu, Spuka." Nest je ponovo usporila, prešavši u hod. "Obećala sam Benet da ću pokušati da je nađem. Možeš li mi pomoći?"

Iako nije mogla da ga vidi, znala je da čupka mahovinastu bradu i odmahuje lisnatom glavom. "Svakako, svakako, kakva druga posla imam nego da tražim nečiju izgublenu macu? Strašno!" Načas je ćutao dok su prolazili pored zadnje baze. Gledaoci koji su se okupili na ivici polja pili su pivo i koka-kolu i bodrili

svoje omiljene igrače. "Udri, udri, udri... raspali!" navijao je neko. Niko nije obratio pažnju na Nest.

"Poslaću Denijela da vidi može li da je pronađe", gundavo predloži Pik.

Nest se osmehnu. "Hvala."

"Možeš mi zahvaliti tako što ćeš se držati podalje od žderača!" Pik nije dozvoljavao da ga smekša. "Misliš da su tvoja magija i onaj veliki pas dovoljni da te zaštite, ali ti ne znaš žderače onako kako ih ja znam. Oni se ne pridržavaju istih zakona kao ljudska bića. Srede te kada to najmanje očekuješ!" Mogla je da oseti kako se ljutito uvija na njenom ramenu. "Puzavci! Ne znam zašto ti ovo govorim! Ti to sve već i sama znaš, i ne bi trebalo da kažem nijednu reč više!" Onda, molim te, nemoj, pomisli ona, prikrivši osmeh. Mudro je progutala reči, ne izgovorivši ih. "Biću obazriva, obećavam", umirila ga je, krenuvši crnim putem ka liticama.

"Postaraj se da tako i bude. A sada, preseci preko poljane do pogrebnih humki. Za jednim izletničkim stolom sedi neki Indijanac i zanima me šta smeru."

Pogledala ga je postrance. "Indijanac?"

"Tako sam rekao, zar ne?"

"Pravi Indijanac?"

Pik uzdahnu u očajanju. "Ako uradiš kao što sam ti rekao, moći ćeš i sama da se uveriš!"

Znatiželjna, pitajući se da li se tamo zaista nalazi Indijanac ili je šumsko stvorenje to samo izmislilo, sišla je sa puta na travu i stala ravnomernim korakom da trči prema liticama.

8.

Indijanac je sedeo za izletničkim stolom na suprotnom kraju igrališta, odmah s druge strane puta koji je vodio od pogrebnih humki. Bio je sam, izabravši mesto dosta povučeno u gustišu borova i smreka koje je štitilo severnu granicu parka od jakih zimskih oluja što su dopirale iz Kanade. Sedeo je leđima okrenut putu i

prostranom parku, pogleda uprtog prema zapadu i suncu na zalasku. Senke su išarale njegovo nepokretno, samotno obličje; da ga Nest nije tražila, mogao je sasvim lako da joj promakne.

Nije podigao pogled kada se približila i prešla iz trčanja u hod. Njegova dugačka kosa, crna poput gavranovog perja, bila je povezana u pletenicu koja mu je sezala do sredine leđa, a glatka koža presijavala mu se bakarnim sjajem na mestima gde bi je okrznule nasumične pruge sunčeve svetlosti. Bio je to krupan čovek, čak i ovako pogrbljen nad stolom. Spojeni u prepletenom čvoru pred njim, prsti su mu izgledali čvornovati i debeli. Na sebi je imao nešto što je ličilo na vojničku bluzu otkinutih rukava, široke, izlizane pantalone, čizme u toj meri oguljene da se na njima nije nazirao ni tračak prvobitnog sjaja, kao i crvenu bandanu labavo vezanu oko vrata.

Negde u daljini neko je dete oduševljeno zaklicalo. Indijanac nije reagovao. Nest je prišla jednom izletničkom stolu na trideset stopa od Indijanca i sela. Nalazila se izvan njegovog vidnog polja, na mestu odakle je mogla natanane da ga osmotri. Pik je sedeo na njenom ramenu, srdito joj šapućući u uho. Kada mu nije odgovorila, počeo je iznervirano da skače gore-dole.

"Šta je to s tobom?" prosikta on. "Kako možeš bilo šta da saznaš odavde? Moraš prići bliže! Zar ja sve moram da ti kažem!"

Posegnula je naviše, podigla ga sa svog ramena i spustila na sto, namrštivši se u znak neodobravanja. Strpljenja, oblikova ona usnama.

Nije znala kako treba da postupi. Izgledalo je da bi ovaj čovek mogao biti Indijanac, ali kako je mogla biti sigurna? Većinu onoga što je znala o Indijancima sakupila je iz filmova i nekoliko referata koje je radila u školi - a to se baš ne bi moglo nazvati detaljno obrazovanje. Nije mogla jasno da mu vidi lice; uz to, nije nosio ništa što bi makar izdaleka izgledalo kao indijansko. Nije imao ukrase, pera, pantalone od jelenje kože, haljetak od kože bufala. Više je ličio na ratnog veterana. Iznenada se zapitala da li je možda beskućnik. Pored

njega na klupi ležali su teški ranac i savijena vreća za spavnanje. U svakom slučaju, delovao je poput čoveka koji je dosta vremena provodio napolju.

"Šta misliš, ko je on?" upitala je tiho, gotovo kao da se obraća samoj sebi. Zatim je pogledala Pika. "Jesi li ga ikada ranije video?"

Šumsko stvorenje se ukočilo. "Ne, nikada ga ranije nisam video! I nemam blagog pojma ko je on! Šta misliš da radimo ovde? Zar nisi čula ništa od onoga što sam rekao?"

"Ššššš", blago ga je ućutkala.

Izvesno vreme sedeli su bez reči (iako je Pik neprekidno nešto mrmljao) i posmatrali čoveka. Činilo se da uopšte nije svestan njihovog prisustva. Nije se okrenuo u njihovom pravcu. Uopšte se nije pomerio. Sunce je skliznulo ispod ivice drveća, i senke su se produbile. Nest se oprezno osvrnula unaokolo, ali nigde nije videla žderače. Iza nje, prema sredini parka, polako su se okončavale utakmice bezbola i prva kola su već počela da napuštaju parkirališta iza poslednjih baza i skreću ka autoputu.

A onda je čovek iznenada ustao, dohvatio ranac i vreću za spavanje i uputio se ka Nest. Nest je bila u toj meri iznenađena da joj čak nije ni palo na pamet da pobegne. Sedela je sleđena dok se on približavao. Sada je jasno mogla da mu vidi lice, njegove grube i istaknute crte lica - tamne veđe, zatupast nos i široke jagodične kosti. Kretao se skladno i s lakoćom mlađeg čoveka, mada su bore u uglovima njegovih očiju i oko usta nagoveštavale da je stariji.

Seo je naspram nje bez ijedne reči, odloživši stvari na klupu pored sebe.

Iznenađena je shvatila da je Pik nestao.

"Zašto me posmatraš?" upita on.

Pokušala je nešto da kaže, ali reči nisu izlazile. Nije zvučao kao da je ljut, niti je tako izgledao, ali je njegovo lice i reči teško bilo rastumačiti.

"Maca ti pojela jezik?" bio je uporan.

Pročistila je grlo i progutala knedlu. "Pitala sam se da li si Indijanac?"

Zurio je u nju bez ikakvog izraza. "Misliš, američki domorodac, je li tako?"

Ugrizla se za donju usnu i porumenela. "Izvini. Američki domorodac."

Osmehnuo se čvrsto stisnutim usnama. "Pretpostavljam da uopšte i nije važno kako me oslovljavaš. Američki domorodac. Indijanac. Crvenokožac. Reči me same po sebi ne opisuju. Ništa bolje nego što vaše istorije opisuju moj narod."

Tamne oči začkiljiše prema njoj. "Ko si ti?"

"Nest Frimark", odvrati ona.

"Ha, Ptičicino Gnezdo, <Igra reči: 'Nest' - 'гнездо'; prim. prev.> napravljeno od grančica i kanapčića. Živiš li u blizini?"

Ona klimnu, a zatim pogleda preko ramena. "Na ivici parka. Zašto si me nazvao Ptičicino Gnezdo?"

Tamne oči uneše se u nju. "Zar te nisu tako zvali kada si bila mala?"

"Baka me je tako zvala, ali to je bilo davno. Zatim su me tako zvala neka deca u školi, kada su htela da me zadirkuju." Izdržala je njegov pogled. "Kako si znao?"

"Bavim se magijom", rekao joj je šapatom. "Zar se ti ne baviš?"

Zurila je u njega, ne znajući šta da kaže. "Ponekad."

On klimnu. "Devojku po imenu Nest mora neko zvati 'Ptičicino Gnezdo'. Za to bar nije potrebna neka pamet. Ali Nest - to je moćno ime. Ono ima istoriju u svetu, prisutno je."

Nest klimnu. "Velško je. Žena koja ga je prva nosila bila je supruga i majka velških i engleskih kraljeva." Iznenadilo ju je s koliko je slobode razgovarala s tim čovekom, kao da ga već poznaje.

"Imaš dobro ime, Nest. Ja se zovem Dva Medveda. To ime dao mi je otac, koji je, kada me je prvi put ugledao onako krupnog, izjavio: 'Velik je kao dva medveda!' I tako mi je to postalo ime, mada to nije moje indijansko ime. Na jeziku mog naroda, moje ime glasi O'oliš Amaneh."

"O'oliš Amaneh", ponovi pažljivo Nest. "Odakle si, Dva Medveda?"

"Prvo se moramo rukovati kako bismo označili početak našeg prijateljstva, Ptičicino Gnezdo", izjavi on. "Potom ćemo moći slobodno da razgovaramo."

Dao je znak Nest da pruži ruku, a zatim ju je čvrsto stegao u svojoj. Šaka mu je bila tvrda i gruba poput zardalog gvožđa.

"Dobro. Zbog tvojih godina preskočićemo onaj deo koji podrazumeva pušenje lule mira." Nije se osmehnuo niti promenio izraz lica. "Pitaš me odakle sam. Odasvud. Živeo sam na mnogim mestima. Ali ovo je" - pokazao je rukom oko sebe - "moj pravi dom."

"Ti si iz Dobre Nade?" sumnjičavo upita Nest.

"Ne. Ali moj narod je sa ovog tla, iz doline Stenovite reke, od pre Dobre Nade. Svi su oni odavno mrtvi, moj narod, ali ponekad se vratim da ih posetim. Sahranjeni su, eno, tamo." Pokazao je prema indijanskim humkama. "Rođen sam u Springfildu. I to je bilo dosta davno. Šta misliš, koliko mi je godina?" Čekao je, ali je ona samo uspela da odmahne glavom. "Ne znam."

"Pedeset dve", reče on tiho. "Moj život ubrzano odmiče. Borio sam se u Vijetnamu. Hodao sam i spavao sa smrću; upoznao sam je kao što bih upoznao ljubavnicu. Prethodno sam bio mlad, ali posle, posle toga postao sam veoma star. Umro sam u Vijetnamu toliko puta, da sam izgubio račun. Takođe sam ubio dosta ljudi. Bio sam LURP. Znaš li šta to znači?"

Nest ponovo odmahnu glavom.

"Nije važno", reče on, mahnuvši velikom šakom kroz vazduh. "Bio sam tamo šest godina, i kada je bilo gotovo, više nisam bio mlad. Vratio sam se kući, i više nisam poznavao sebe, svoj narod, niti svoju zemlju. Bio sam Indijanac, američki domorodac i crvenokožac, sve zajedno, i nisam bio ništa od toga. Bio sam mrtav, ali i dalje sam hodao unaokolo."

Nekoliko trenutaka samo ju je gledao, ništa ne govoreći, neprobojnih očiju. "S druge strane, možda je to sve bio samo san." Njegove grube crte lica pokretale su se na sve slabijoj svetlosti, gotovo kao da menjaju oblik. "Nevolja sa snovima jeste u tome što su oni ponekad stvarni kao i život, tako da to dvoje ne možeš razlikovati. Sanjaš li, Ptičicino Gnezdo?"

"Ponekad", odvrati ona, očarana načinom na koji se njegov glas dizao i spuštao dok je govorio, grub i svilenkast, mek i drzak. "Jesi li zaista Indijanac, Dva Medveda?"

On na trenutak obori pogled, odvojivši težak pogled od nje, položivši dlanove krupnih šaka na površinu izletničkog stola. "Zašto bih ti to rekao?"

I dalje je držao oči oborene, ne gledajući u nju. Nest nije znala šta da kaže.

"Reći ću ti zato što smo prijatelji", ponudi on. "A i zato što nemam razloga da ti ne kažem." Njegove se oči ponovo podigoše da pronađu njene. "Ja sam Indijanac, Ptičicino Gnezdo, ali sam i nešto više. Ja sam nešto što niko nikada ne bi trebalo da bude. Ja sam poslednji od svog soja."

Prineo je kažiprst desne šake nosu. "Ja sam Sinisipi, jedini preostali, jedini na celom svetu. Moji deda i baba umrli su pre nego što sam otišao u Vijetam. Moj je otac umro od pića. Majka od tuge. Brat mi je umro pavši sa čeličnih kula na čijoj je izgradnji radio u Njujorku. Sestra od droge i alkohola na ulicama Čikaga. Mi smo bili jedini preostali, a sada sam samo ja. Od svih koji su nekada bili Sinisipiji, koji su ispunjavali ovu ravnicu miljama u svim pravcima, koji su otišli u svet u potrazi za ostalim plemenima, ostao sam samo ja. Možeš li zamisliti kako je to?"

Nest je ukočeno odmahнула glavom.

"Znaš li išta o Sinisipijima?" upitao ju je. "Učite li o njima u školi? Da li vaši roditelji pričaju o njima? Odgovor je odričan, je li tako? Da li si uopšte znala da smo postojali?"

"Ne", reče ona tiho.

Osmehnuo se stisnutim usnama. "Razmisli o ovome na trenutak, Ptičicino Gnezdo. Bili smo narod kao i vi. Imali smo tradiciju i kulturu. Uglavnom smo se bavili lovom i ribolovom, ali su neki od nas bili i ratari. Imali smo domove; bili smo čuvari ovog parka i sve zemlje koja ga okružuje. Sve je to nestalo, i nikakav zapis o nama nije sačuvan. Čak se i za naše pogrebne humke veruje da pripadaju nekom drugom plemenu. Kao da nikada nismo ni postojali. Mi smo samo puke

glasine. Mi smo mit. Kako je to moguće? Od nas je ostalo samo ime. Sinisipi. Mi smo park, ulica, stambena zgrada. Naše ime je tu, sačuvano i posle našeg nestanka, pa ipak ono ništa ne znači, ništa ne kazuje, ništa o nama ne govori. Čak ni istoričari ne znaju šta znači naše ime. Davno sam to proučavao. Neki misle da ono ima veze sa Saucima i da se odnosi na zemlju. Drugi, opet, da je u vezi sa Lisicama i da se odnosi na reku koja protiče kroz ovu zemlju. Ali nikom ne pada na pamet da je to ime našeg naroda. Niko u to ne veruje."

"Jesi li ikada pokušao da im kažeš?" upita Nest kada je on učutao.

On odmahnu glavom. "Zašto bih? Možda su u pravu. Možda i nismo postojali. Možda nije bilo Sinisipija, a ja sam lud. U čemu je razlika? Sinisipija, ako su ikada i postojali, više nema. Tu sam samo ja, a i ja čilim."

Reči su u se izgubile u sve dubljoj tišini parka. Svetlosti gotovo da više nije bilo, sunce je zašlo za obzorje, tako da je njegov jarki narandžasti sjaj predstavljao samo bledu mrlju iznad sve tamnije linije neba na zapadu. Zujanje skakavaca je počelo, podižući se i opadajući u nepotpunom skladu sa udaljenim zvucima kola i glasova dok su poslednji igrači bezbola i gledaoci odlazili iz parka.

"Šta se dogodilo s tvojim narodom?" konačno upita Nest. "Zašto ne znamo ništa o njima?"

Bakarno lice Dva Medveda ponovo se promeni. "Bili su stari narod i odavno su nestali. Sauci i Lisice došli su posle njih. Zatim su beli Evropljani postali novi Amerikanci. Sinisipije je progutalo vreme, i niko ko je živeo za mog veka nije umeo da mi kaže zašto. Ono što su im pričali njihovi preci sasvim je neodređeno. Sinisipiji se nisu prilagodili. Nisu se menjali kada su promene bile potrebne. To je poznata priča. To se događa tolikim narodima. Možda su Sinisipiji bili naročito neumešni u tome da preduzmu neophodnu promenu kako bi osigurali svoj opstanak. Možda su bili budalasti ili slepi, nesavitljivi ili jednostavno nepripremljeni. Nikada nisam saznao." Zastao je. "Ali sam se vratio da saznam."

Pljesnuo je krupnim šakama ispred namrgođenog lica. "Dugo mi je trebalo da se na to odlučim. Na neki način mi se činilo da je bolje ako ne znam. Ali to me je pitanje proganjalo, i evo me ovde. Sutra uveče prizvaću duhove mrtvih sa mesta na kome leže u zemlji. Posedujem šamanske moći, Ptičicino Gnezdo, koje su mi se otkrile za vreme ratnog ludila u Namu. Upotrebiću te moći da prizovem duhove Sinisipija da igraju sa mnom i u igri će mi otkriti odgovore na moja pitanja. Ja sam poslednji od njih, tako da moraju razgovarati sa mnom."

Nest je pokušala to sebi da predstavi. Duhovi Sinisipija igraju noću u parku - u istom parku u kome vrebaju oslobođeni žderači.

"Da li bi volela da posmatraš?" tiho je upitao Dva Medveda.

"Ja?" Izustila je tu reč kao da je molitva.

"Sutra, u ponoć. Plašiš li se?"

Plašila se, ali je odbila da to prizna.

"Ja sam stranac, krupan čovek, ratni veteran koji priča o užasavajućim stvarima. Trebalo bi da se plašiš. Ali mi smo prijatelji, Nest. Zapečatili smo naše prijateljstvo stiskom ruke. Neću ti nauditi."

Tamne oči odslikavale su ubode svetlosti izlazećeg meseca. Tama je obavila park, sumrak samo što nije nestao. Nest se setila obećanja koje je dala dedi. Uskoro će morati da pođe.

"Ako dođeš", blago reče čovek, "možda naučiš nešto o sudbini svoga naroda.

Duhovi neće govoriti samo o Sinisipijima. Igra će otkriti stvari koje bi trebalo da znaš."

Nest trepnu. "Kakve stvari?"

On polako odmahnu glavom. "Ono što se dogodilo mom narodu može se dogoditi i tvom." Zastao je. "Šta bi bilo kada bih ti rekao da se već događa?"

Nest oseti kako joj se grlo steže. Prošla je šakom kroz kratku, kovrdžavu kosu.

Mogla je da oseti graške znoja na čelu. "Kako to misliš?"

Dva Medveda se zavali, a lice mu istog časa nestade u senci. "Svi narodi misle da će trajati večno", tiho je zabrundao. "Ne mogu da poveruju da ih jednog dana

neće biti. Sinisipiji su bili takvi. Nisu mislili da će biti izbrisani. Ali upravo se to dogodilo. Tvoj narod, Nest, veruje to za sebe. Misle da će živeti večno. Da ih ništa ne može uništiti, da ih ništa ne može zbrisati sa lica zemlje i iz istorije, tako da od njih ostane samo ime, pa čak možda ni to. Polazu neizmernu veru u svoju neranjivost.

A njihovo uništenje je već počelo. Obrušava se na njih postepeno, malo-pomalo. Njihova vera u sebe same postaje sve nagriženija. Nihovim životima preovladava sve veći cinizam. Odbacuju se ljubaznost i milosrđe kao besmisleni i kao pokazatelji slabosti. Mali nedostaci u ponašanju vode ka većima. Nije dovoljno ne obazirati se na neučivosti drugih; na neučivost treba odgovarati ljubaznošću. Ljudi su nepopustljivi i prekomerno skloni kritici. Nedostaje im predusretljivost. Ako neki čovek objavi da mu se Bog obratio, drugi istog časa objavi da je njegov Bog lažan. Ako beskućnik nije u stanju da pronađe zaklon, onda sasvim sigurno njega samog treba kriviti za stanje u kome se našao. Ako siromašni nemaju posla, onda je to zasigurno stoga što neće da rade. Ako bolest pogodi one čiji se način života razlikuje od našeg, onda su to sasvim izvesno sami sebi navukli na vrat.

Pogledaj svoj narod, Nest Frimark. Napuštaju svoje stare. Izbegavaju bolesne. Odbacuju svoju decu. Vređaju svakoga ko je drugačiji. Svakog dana pokazuju da nisu odani, da umeju da iznevere i da su pokvareni. Izmišljaju laži koje podrivaju ubeđenja. Svaka mala tama rađa novu. Svaki mali ispad besa, ogorčenosti, sitničavosti i pohlepe rađa nove. Proždire ih osećanje ispraznosti. Ne osećaju se sposobni čak ni da izvedu i najmanju promenu. Sami su krivi za svoje ludilo, a ipak su nemoćni kada je ono u pitanju jer odbijaju da prepoznaju njegov izvor. U ratu su sa samim sobom, ali ne shvataju prirodu bitke koja se vodi."

Polako je udahnuo i izdahnuo. "Da li makar šačica tvojih ljudi veruje da je život u ovoj zemlji sada bolji nego što je bio pre dvadeset godina? Da li veruju da su mračne stvari koje je opsedaju manje opasne? Da li se osećaju bezbedniji u

svojim domovima i gradovima? Nalaze li da čast, poverenje i samilost pretežu nad pohlepom, prevarom i omalovažavanjem? Možeš li mi reći da se ne bojiš za njih?"

U njegovim tamnim očima naziralo se hladno odmeravanje. "Ne uspeva nam uvek da prepoznamo stvar koja je došla da nas uništi. To je nauk Sinisipija. Može da se pojavi u mnogo različitih oblika. Možda je moj narod nestao kao žrtva sveta što je zahtevao promene koje on nije mogao da sprovede." Polako je odmahnuo glavom, kao da pokušava da vidi s one strane svojih reči. "Ali moguće je da tvoj narod uništava sam sebe."

Ućutao je i nastavio da zuri u devojčicu, udaljenog pogleda, neprobojnog izgleda. Nest duboko uvuče vazduh. "Nije baš tako loše", reče ona, pokušavši da odagna sumnju iz glasa.

Dva Medveda se osmehnu. "Još je gore. Znaš da jeste. Viđaš to posvuda, čak i u ovom parku." Osvrnuo se unaokolo, kao da traži neki dokaz za to na dohvat ruke. Žderači su se mogli videti na ivicama dubljih senki, ali Indijanac kao da ih nije bio svestan. Ponovo je pogledao Nest. "Tvoj narod rizikuje da ga snađe sudbina Sinisipija. Dođi sutra u ponoć na zazivanje i sama proceni. Možda će duhovi mrtvih govoriti o tome. Ako ne budu, onda sam ja možda samo još jedan Indijanac sa suviše vatrene vode u svom telu."

"Nisi ti takav", brzo reče Nest, mada u isto vreme nije bila sigurna šta je on, u stvari.

"Hoćeš li doći?" navaljivao je on.

Ona klimnu. "U redu."

Dva Medveda ustade, glomazna prilika među senkama. "Približava se četvri juli", reče on blago. "Dan Nezavisnosti. Rođendan tvoje nacije, Sjedinjenih Američkih Država." On klimnu. "I moje nacije, iako sam ja Sinisipi. Rođen sam u njoj. Podsticala je moje snove. Borio sam se za nju u Vijetnamu. Moj narod je sahranjen u njenom tlu. Ona je moj dom, bilo kakvo ime da nosi. Stoga pretpostavljam da imam prava da budem zainteresovan za njenu sudbinu."

Podigao je ranac i vreću za spavanje i prebacio ih preko ramena. "Sutra uveče, Ptičicino Gnezdo", ponovi on.

Ona klimnu u znak odgovora. "U ponoć, O'oliš Amaneh."

Uputio joj je kratak osmeh stisnutim usnama. "Reci svom malom prijatelju da sada može izići ispod izletničkog stola."

Zatim se okrenuo ka tami i tiho udaljio.

SUBOTA, 2. JULI

9.

Vitez Reči dovezao se u Dobru Nadu autobusom koji polazi iz Čikaga u devet i petnaest. Nijedan od putnika koji su se vozili s njim nije imao pojma ko je on. Nije na sebi imao oklop niti je nosio mač, a jedini bojni konj koga je sebi mogao da priušti bio je ovaj autobus marke Grejhaund. Delovao je kao sasvim običan čovek osim što je upadljivo hramao i što mu se u bledozelenim očima odražavao čudan pogled progonjenog. Izgledao je prekomerno pogrbljen za svojih trideset osam godina, prekomerno propao još pre četrdesete. Bio je prosečne visine i težine, prilično vitak, gotovo izmožden kada biste ga pogledali iz određenih uglova. Lice mu je bilo neugledno. Bio je to klinac koji vam je kroz celu gimnaziju šišao travu, porastao i približio se srednjem dobu. Ravnu, smeđu kosu češljao je unazad sa visokog čela; padala mu je do ramena i bila pričvršćena pozadi urolanom vrpcom. Nosio je farmerke, plavu radnu košulju, visoke cipele za štrapac koje su bile oguljene i iznošene, sa pertlama na kojima je bilo poviše čvorova.

Ostavio je veliku vreću za stvari u prtljažniku, i kada se autobus zaustavio ispred hotela Linkoln, pošao je da je uzme. Svom težinom se oslanjao na čvornovati, crni štap od orahovog drveta dok se probijao ka prednjem delu autobusa, sa rancem ovlaš prebačenim preko ramena. Nikoga nije pogledao u oči. Oni koji su

putovali s njim, a koje će put odneti dalje na zapad do Kvad Sitiza i Dez Moinesa, stekli su utisak da je lualica, i ta procena nije bila sasvim pogrešna. No, koliko god da je možda ostavljao drugačiji utisak, on je ipak bio vitez, najbolji koga će ljudi ovog sveta dobiti, a možda i bolji nego što su zaslužili. Deset dugih godina nastojao je da ih zaštiti, paladin koji je zastupao njihovu stvar. U svetu su postojali demoni na slobodi, stvari nepojamno zle, koje će, ako ne budu uništene, uništiti čovečanstvo. Žderači su im se već pokoravali: izlazili iz svojih rupa, usuđujući se da se pojave čak i za videla, hraneći se mračnim osećanjima koja su demoni posvuda podsticali kod ljudi. Démoni su bili vešti u svom poslu, a ljudska bića koja su vrebali bila su i te kako voljna da postanu žrtve. Démoni su mogli da budu bilo šta dovoljno dugo da ljudima zacrne srca, a kada bi ovi shvatili šta im se dogodilo, bilo je suviše kasno. Tada bi ih žderači već proždirali.

Vitez Reči bio je poslat da istrebi demone. Potraga ga je vodila s jednog kraja zemlje na drugi bezbroj puta iznova, ali on je i dalje putovao. Ponekad, kada bi ga obuzele mračne misli, imao je utisak da se njegova potraga nikada neće okončati. Ponekada se pitao zašto je uopšte pristao. Odrekao se svega zarad ovog poslanstva, njegov se život nepovratno izmenio. Opasnosti koje je ono podrazumevalo bile su mnogo užasnije od onih sa kojima su se suočavali vitezovi koji su jahali pod Arturovim stegom. A on nije imao ni okrugli sto niti sadruge vitezove koji ga čekaju da se vrati - nije imao kralja koji bi ga odlikovao niti gospu koja bi ga utešila. Bio je sasvim sam, i kada se njegova potraga okonča, i dalje će ostati tako.

Zvao se Džon Ros.

Uzeo je vreću od vozača, zahvalio mu se na trudu, zatim se oslonio o štap i osvrnuo unaokolo, dok su se vrata autobusa zatvarala, vazdušne kočnice popuštale i njegov srebrni at polako stao da se udaljava. Stajao se na uglu Četvrte ulice i Avenije A, hotel se nalazio ispred njega, farbara s suprotne strane jedne ulice, a biblioteka preko puta u drugoj. Kitin ugao bio je pumpa i radnja sa

gumama. Sve zgrade bile su oronule i izbledele od sunca, s njih je bila sprana sva boja osim bež i peščano sive, cigle su se krunile i izgledale potpuno suve, daščani zidovi su se ljuštili i sa njih se odvajalo iverje od vrućine. Beton na pločnicima i kolovozima isijavao je sunčevo bleštavilo, a na mestima gde je ulica bila zakrpljena asfaltom javljao se vlažan, svetlucavo crni odsjaj.

Uhvatio je sebe kako zuri niz Četvrtu ulicu do njenog ukrštanja sa Prvom avenijom, prisećajući se onoga što je video u snu. Zatvorio je oči ne bi li odagnao sećanje na to.

Podigao je vreću, othramao uz stepenice do ulaznih vrata hotela, i ušao unutra. Dobrodošlicom ga je dočekaio mlaz hladnog vazduha iz uređaja za hlađenje, tako da mu je ubrzo postalo hladno. Prijavio se na recepciji, uzevši najjeftiniju sobu koju su imali, i to na nedelju dana jer ga je to manje došlo nego da ju je uzeo na tri dana na koliko je prvobitno želeo. Veoma je vodio računa o novcu, jer je uglavnom živeo od ono malo što su mu roditelji ostavili kada su umrli.

Odloživši vreću i ranac kod recepcionera koji se ponudio da ih odnese do njegove sobe, dohvatio je jednu od tankih brošura pod naslovom 'Dobra Nada - razvijamo se u vašem pravcu' sa gomile pored knjige gostiju, otišao do malog salona i spustio se u izlizanu naslonjaču.

Prednju stranu brošure prekrivao je kolaž fotografija - polje kukuruza, park, bazen, centar grada i jedan pogon u Sredkon čeličani. Unutra se, pored ostalog, nalazio plan grada. Posle kraćeg čitanja saznao je da Dobra Nada ima petnaest hiljada stanovnika, da se nalazi u srcu Reganove zemlje (i grad u kome se Ronald Regan rodio i onaj u kome je odrastao bili su udaljeni po dvadesetak milja), da može da se pohvali sa preko sedamdeset crkava, da se iz nje lako moglo stići do autoputeva koji su vodili do većih gradova u svim pravcima, kao i da se u njoj nalazila Srednjezapadna kontinentalna čeličana, svojevremeno najveće postrojenje ove vrste koje je posedovalo jedno privatno lice u Americi. Dalje se u brošuri navodilo da je zajednica, pored toga što je više od dvadeset odsto radne snage Dobre Nade radilo u čeličani Sredkon, obezbeđivala

zaposlenja i za ostale zahvaljujući svojoj raznovrsnoj i razvijenoj poljoprivredni, kao i poslovnoj ekonomiji.

Recepcioner se vratio s njegovim ključem. Nijedna druga duša nije prošla predvorjem dok je on bio odsutan. Džonu Rosu se učinilo da mu je bio zahvalan kada mu je dao dolar napojnice.

Ros je završio čitanje brošure i gurnuo je u džep farmerki zajedno sa ključem. Ostao je još trenutak da sedi u rashlađenom predvorju, slušajući zujanje rashladnog uređaja i gledajući u šake. Nije mu preostalo mnogo vremena da uradi ono što je bilo potrebno. Dovoljno je znao iz svojih snova za početak, ali snovi su ponekad bili varljivi tako da im se nije moglo u potpunosti verovati. Sećanja na budućnost iz snova bila su tek nagoveštaji. Nisu bila ni postojana; ispoljavala su težnju da se preinačuju s prolaskom događaja i promenom okolnosti. To je bilo kao da pokušavate da gradite pomoću vode i peska. Ponekad nije umeo da odredi kog se dela svog života seća, pa čak ni to u kojoj tački vremena se neki događaj dogodio ili će se dogoditi. Povremeno je mislio da će zbog toga poludeti.

Izvukao se iz naslonjače jednim naglim, odlučnim pokretom. Oslonivši se na štap, izišao je kroz prednja vrata na vrućinu i krenuo Četvrtom ulicom prema središtu mesta. Hodao je polako i metodično po užarenom betonu, dok su se pločnici pekli na već gotovo sto stepeni. Zgrade su delovale spoljošteno, kao da su pogle pod težinom vreline. Ljudi pored kojih je prolazio na ulici izgledali su iscedeno, žmirkali su iza naočara za sunce, hodali pognutih glava i pogrbljenih ramena. Prešao je u Ulicu Skakavaca, koja se protezala u pravcu sever-jug i izvan grada postajala Državni put 88; nastavio do Druge avenije i skrenuo niz Drugu ulicu prema Trećoj. Već je mogao da vidi crvenu plastičnu tablu na kojoj je pisalo 'Kod Džosi'.

Nad njim se nadnosila crkva, pružajući mu nekoliko trenutaka hladovine.

Usporio je i podigao pogled, proučavajući njen kamen boje rđe, obojene prozore, lučna drvena vrata i otvorenu kulu zvonika. Na natpisu ispod stakla na

travnjaku pisalo je da je to Prva kongregacijska crkva. Sveštenik je bio Ralf Emeri. Mise su držane nedeljom u 10:30 pre podne, a časovi veronauke u 9:15. Naslov ovonedeljne pouke glasio je: 'Kuda idete'. Džon Ros je znao da će unutra biti hladno i tiho, pravi raj u poređenju sa ovom jarom i ovim paklenim svetom. Prošlo je mnogo vremena od kada nije bio u crkvi. Poželeo je da proveriti kako će se osećati, pitajući se da li je još u stanju da izgovori molitve sporo i mirno, bez žurbe izazvane očajanjem. Pitao se da li njegov Bog još veruje u njega.

Stajao je i zurio u crkvu još nekoliko trenutaka, a onda se okrenuo od nje.

Njegova veza sa Bogom moraće da sačeka. Demon je bio taj koga je lovio i koji je sada zahtevao njegovu pažnju, onaj koga je došao da uništi u Dobroj Nadi.

Nastavio je dalje da hramlje kroz podnevnu jaru, razmišljajući o prirodi svog protivnika. Bio je siguran da bi u otvorenom sukobu on nadvladao. Ali demon je bio lukav i prevaran; bio je u stanju potpuno da prikrije svoj identitet. Pomno je vodio računa o tome da se nikada otvoreno ne pokaže. Koliko je samo puta Džon Ros mislio da će ga uhvatiti u klopku, demaskirati i naterati da se suoči s njim, ali je demon svaki put umakao. Poput bolesti koja prelazi s osobe na osobu, demon bi ih prvo zarazio svojim ludilom, a zatim ih predavao žderačima da ih prožderu. Dosad je Ros uzalud tragao za načinom da ga zaustavi. Bilo ga je čak teško i pronaći, a praktično nemoguće dočepati ga se. Ali to će se uskoro promeniti. Snovi su mu konačno otkrili nešto korisno, nešto izvan sablasne ruševine budućnosti koja ih je neumitno čekala ako on ne uspe, nešto toliko bitno za preživljavanje demona da bi moglo izazvati njegovu propast.

Džon Ros je stigao do ugla Druge avenije i Treće ulice i zastao da sačeka da se upali zeleno svetlo na semaforu. Kada se to dogodilo, prešao je do 'Džosi', odšepesao do vrata i ušao unutra.

U kafeu je vladala subotnja gužva, slobodni su ostali samo jedan sto i jedan separe, u vazduhu se osećao miris kafe i uštipaka. Ros se osvrnuo oko sebe, osmotrivši lica gostiju - posebnu pažnju privukao mu je veliki sto pozadi oko koga su sedeli muškarci - a zatim je otišao do bara. Barske stolice uglavnom su

bile prazne. Odabrao je jednu na kraju i udobno se smestio. Rashladni uređaj je zujao, sušeci mu znoj na licu i šakama. Oslonio je crni štap za hodanje između pulta i svog kolena. Čuo je oko sebe čavrljanje i smeh izmešanih glasova, ali nije se obazreo unaokolo. Nije to morao da učini. Čovek koga je došao da nađe bio je tu.

Žena koja je posluživala za barom lagano mu priđe. Bila je zgodna, imala je dugačku, razbarušenu plavkastu kosu vezanu pozadi u rep, izražajne tamne oči i preplanulu kožu. Beli pamučni shorts i bluza sa kragom prijanjali su uz meke obline njenog tela. Ali njen osmeh bio je taj koji mu je vezao pogled. Bio je širok i otvoren, vragolast. Prošlo je dosta vremena od kada mu se niko nije na taj način osmehnuo.

"Dobro jutro", pozdravi ga ona. "Da li biste želeli kafu?"

Zurio je u nju i ćutao, osećajući kako se nešto uskomešalo u njemu, nešto što je dugo bilo uspavano. A onda se pribrao i žurno odmahnuo glavom. "Ne, hvala, gospođice."

"Gospođice?" Osmeh je postao još širi. "Prošlo je poprilično od kada me niko nije tako oslovio. Znam li vas?"

Ros po drugi put odmahnu glavom. "Ne, nisam odavde."

"Tako sam i mislila. Dosta dobro pamtim lica, a vas se ne sećam. Želite li da doručkujete?"

Na trenutak je razmišljao, proučavajući jelovnik na zidu iza nje. "Znate, zapravo bih najradije popio sok od višnje."

Izvila je obrvu. "Mislim da vas možemo uslužiti."

Udaljila se, a on ju je ispratio pogledom, iznenađen neočekivanom naklonošću koju je osetio prema njoj, pokušavajući da se seti kada je poslednji put osetio nešto slično prema nekome. Spustio je pogled na svoje šake koje su počivale na pultu. Šake su mu se tresle. Znao je da je njegov život prava zbrka.

Neki čovek i dečak uđuše u restoran, približiše se baru, osmotriše prazna mesta, a potom se uguraše između dva čoveka na suprotnom kraju. Ros je mogao da

oseti njihove poglede na sebi. Nije reagovao. Uvek je bilo ovako, kao da su ljudi mogli da oseće šta je on, zapravo.

Žena sa osmehom se vrati, noseći sok od višnje. Ako je i mogla da oseti kako je delovala na njega, nije to pokazivala. Spustila je sok na salvetu i prekrstila ruke ispod grudi. Verovatno je imala koju preko tridesete, ali je izgledala mlađe.

"Sigurno ne želite dansku kiflu ili možda neki kolač? Izgledate kao da niste skoro jeli."

Osmehnuo se i protiv svoje volje, zaboravivši na trenutak umor. "Mora da sam od stakla, kada me tako lako čitate. U stvari, umirem od gladi. Samo sam pokušavao da odlučim šta da naručim."

"To već nekuda vodi", izjavi ona, uzvativši mu osmehom. "Pošto ste ovde prvi put, dozvolite da vam predložim. Naručite haše. Moj vlastiti recept. Nećete zažaliti."

"U redu. Vaš recept, zaista?"

"Aha. Ovo je moj restoran." Ispružila je ruku. "Ja sam Džosi Džekson."

"Džon Ros." Prihvatio je njenu šaku i zadržao je u svojoj. Šaka joj je bila hladna. "Drago mi je."

"I meni je drago. Lepo je sresti nekoga ko me još oslovljava sa 'gospođice' i iskreno to misli." Nasmejala se i udaljila.

Popio je sok, a kada je dobio haše, naručio je još i čašu mleka. Jeo je haše i pio mleko, ne dižući pogled. Krajičkom oka, uhvatio je Džosi Džekson kako ga gleda dok je išla duž pulta.

Kada je završio, ona se vratila i stala ispred njega. Pegice su joj se nazirale kroz potamnelu skramu na nosu. Ruke su joj bile glatke i smeđe. Odnekud mu se javila želja da joj dodirne kožu.

"Bili ste u pravu", reče on. "Haše je bio dobar."

Sva je zasijala i očaravajuće se osmehnula. "Želite li još? Mislim da kuća može da časti repete."

"Ne, ali u svakom slučaju hvala."

"Mogu li da vam donesem nešto drugo?"

"Ne, sve je u redu." Pogledao je preko ramena kao da nešto proverava, a onda ponovo pogleda u nju. "Smem li nešto da vas upitam?"

Usta joj se izviše u uglovima. "To zavisi od pitanja."

Ponovo je pogledao preko ramena. "Da li je ono tamo pozadi Robert Frimark s onim ljudima?"

Sledila je njegov pogled, a onda klimnula. "Poznajete starog Boba?"

Ros se spustio sa stolice pomoću štapa. "Ne, ali bio sam prijatelj njegove kćeri."

Laž ga je zapekla u grlu dok ju je izgovarao. "Odmah ću platiti račun, Džosi, samo da ga pozdravim."

Odšepesao je od pulta prema stolu u pozadini, hrabreći sam sebe. Ljudi koji su sedeli za njim pričali su priče, smejali se, jeli uštipke i fino pecivo, i pili kafu. Imao se utisak da se osećaju ovde kao kod kuće, kao da tu često svraćaju. Bob Frimark mu je sedeo okrenut leđima tako da nije video pridošlicu, sve dok neki njegovi prijatelji nisu podigli poglede kada se ovaj primakao. Onda se i stari Bob osvrnuo, podigao krupnu, sedu glavu i zagledao se u Rosa prodornim plavim očima.

"Da li ste vi Robert Frimark, gospodine?" upitao ga je Džon Ros.

Krupni čovek klimnu. "Jesam."

"Zovem se Džon Ros. Nismo se ranije sreli, ali smo vaša kćerka i ja bili prijatelji." Ovoga puta je laž lakše skliznula. "Samo sam želeo da se pozdravim." Stari Bob je zurio u njega. Svi oko stola su začutili. "Ketlin?" tiho upita ovaj drugi.

"Da, gospodine, pre dosta vremena, dok smo oboje pohađali koledž. Tu sam je upoznao." Ros se trudio da mu lice ostane bezizražajno.

Stari Bob se malo pribrao. "Sedite, gospodine Ros", ponudi mu on, privlačeci praznu stolicu od jednog od susednih stolova. Ros je polako seo, ispruživši nogu daleko od stola tako da je bio okrenut prema Robertu Frimarku, ali ne i prema

ostalima. Razgovor za stolom se nastavio, ali Rosu je bilo jasno da ih ostali ipak slušaju.

"Kažete da ste poznavali Ketlin?" ponovi stari Bob.

"Upoznali smo se u Ohaju, gospodine, dok smo oboje pohađali koledž. Ona je bila na Oberlinu, isto kao i ja, godinu ispred nje. Upoznali smo se na nekom prijemu. Povremeno smo izlazili, ali ništa ozbiljno. Uglavnom smo bili samo prijatelji. Često je pričala o vama i gospođi Frimark. Nisam je više video pošto je napustila školu. Koliko znam, ubijena je. Žao mi je."

Stari Bob klimnu. "Pre skoro četrnaest godina, gospodine Ros. Sve je to prošlost."

Nije delovalo kao da zaista tako misli, zaključi Ros. "Obećao sam sebi da ću se, ako ikada budem prolazio ovuda, nakratko zaustaviti da pozdravim vas i gospođu Frimark. Mnogo sam mislio na Ketlin."

Sagovornik mu klimnu, ali nije delovao kao da mu je sve bilo jasno. "Kako ste nas pronašli ovde u Dobroj Nadi, gospodine Ros?"

"Molim vas, gospodine, zovite me Džon." Namestio je povređenu nogu u novi položaj. Ljudi za stolom gubili su zanimanje za ono što je imao da kaže. Njima nije bilo važno prijateljstvo od pre četrnaest godina sa sada mrtvom devojkom. "Znao sam odakle je Ketlin", objasni on. "Pošao sam od pretpostavke da vi i gospođa Frimark još živite ovde. Raspitao sam se u hotelu u kom sam odseo. Zatim sam došao ovamo. Džosi mi vas je pokazala."

"Baš neobičan susret", odvrati Stari Bob.

"Da, gospodine."

"Odakle ste, Džone?"

"Iz Njujorka." Ponovo je slagao.

"Zaista? Iz Njujorka? Šta vas dovodi ovamo?"

"Putujem autobusom da obidem prijatelje u Sijetlu. Nemam neki određeni plan putovanja koga se moram držati, tako da sam malo skrenuo. Zaključio sam da je došlo vreme da održim obećanje."

Zastao je, kao da razmišlja o nečemu što je gotovo zaboravio. "Ako sam dobro obavješten, Ketlin ima kćerku."

"Da, Nest", potvrdi stari Bob, osmehujući se. "Živi sa nama. Prava mlada dama."

Džon Ros klimnu. "To je lepo čuti." Pokušao je da ne misli na snove. "Da li imalo liči na majku?"

"Zapravo, veoma." Osmeh starog Boba se još više raširi. "To što imamo Nest bar nam malo nadoknađuje gubitak Ketlin."

Ros pogleda u pod. "Uveren sam da je tako. Baš bih voleo da je vidim. Često mislim na Ketlin." Ućutao je, kao da nije mogao da smisli ništa više da kaže. "E pa, hvala vam, gospodine. Baš mi je drago što mi se ukazala prilika da vas upoznam."

Počeo je da ustaje, podižući se uz pomoć štapa. "Molim vas da pozdravite u moje ime gospođu Frimark i vašu unuku."

Već je počeo da se udaljava kada ga je stari Bob sustigao. Šaka krupnog čoveka dodirnu mu ruku. "Sačekajte trenutak, gospodine Ros. Džone. Mislim da nije u redu da prevalite toliki put, a da ne dođete u priliku da još malo popričate o Ketlin. Zašto ne biste došli na večeru danas? Mogli biste da upoznate Evelin - gospođu Frimark - a i Nest. Voleli bismo da čujemo vaše uspomene na Ketlin. Da li biste navratili?"

Džon Ros duboko udahnu. "Veoma rado, gospodine."

"Odlično. Baš dobro. Dođite oko šest." Stari Bob prođe šakom kroz gustu, sedu kosu. "Možete li da nađete neki prevoz ili da ja dođem po vas?"

"Snaći ću se već", odvrati Ros uz osmeh.

Robert Frimark pruži šaku i Ros je prihvati. "Lepo od vas što ste došli, Džone. Baš se radujemo što ćemo vas videti večeras."

"Hvala, gospodine", odvrati Ros, iskreno to misleći.

Potom se vratio do bara, slušajući kako se razgovor ostalih za stolom vuče za njim. Poznavao je Ketlin, a? U koledžu? Kako reče da mu je ime? Misliš li da je

jedan od onih hipija? Deluje pomalo izlizano po ivicama. Šta misliš da mu se dogodilo s nogom? Ros pusti da se reči slivaju niz njega, ne osvrnuvši se. Bio je tužan i osećao se star. Kao da je bio lišen saosećanja. Niko od njih nije bio važan. Niko, zapravo, nije bio važan osim Nest Frimark.

Vratio se do bara i Džosi Džekson. Predala mu je račun i sačekala da iskopa nekoliko dolara iz džepa na farmerkama.

"Poznavali ste Ketlin?" upita ona, proćavajući ga.

"Davno, da." Izdržao je njen pogled, pokušavajući da nađe načina da ponese nešto od nje pre nego što ode.

"To vas je dovelo u Dobru Nadu? Ne delujete mi kao trgovaćki putnik, vozać kamiona, predstavnik osiguravajućeg društva ili neko sličan tome."

Uputio joj je kratak osmeh stisnutim usnama. "To me je dovelo."

"Kuda ćete sad?" Prihvatila je novac koji joj je pružio, ni ne pogledavši ga. "Ako nemate ništa protiv što pitam."

On odmahnu glavom. "Nemam ništa protiv. Da vam kažem istinu, mislio sam da se vratim u sobu. Pomalo sam umoran. Upravo sam stigao autobusom i nisam mnogo spavao." Reć 'spavati' izazva nevoljnu jezu.

"Odseli ste u hotelu Linkoln?" upita ona.

"Nekoliko dana."

"Onda ćemo vas možda videti još koji put dok ste ovde?"

Ponovo se osmehnuo, jer mu se dopao način na koji ga je gledala. "Ne vidim kako bi se to moglo izbeći ako je i sve ostalo kod Džosi onako dobro kao haši."

Uzvratila mu je osmeh. "Neke stvari su još i bolje." Nije spustila pogled, nije se postidela. "Vidimo se, Džone."

Vitez Reći se okrenuo i izišao na podnevnu jaru, pometen i s nadom.

Sedeći za stolom u pozadini kafea sa starim Bobom i ostalima, nevidljivo prisustvo među njima, demon, ispratio ga je pogledom.

10.

Noć je. Nebo je vedro, i puni mesec počiva iznad istočnog obzorja, prelivajući se poput blistavog opala. Zvezde ispunjavaju nebeski svod, probadajući ga kao srebrne igle, a preko njegove zagrejane kože struji svež i blag povetarac.

Nekoliko trenutaka stajao je zagledan uvis, razmišljajući o tome kako se ništa od ludila sveta u kome stoji ne odražava na nebesima koja posmatra. Želja mu je da pronade načina da prikrije to ludilo spokojem i mirom koje tamo nalazi.

Nakratko se priseća kako je nekada bilo.

Zatim ponovo kreće, trčeći postojanim korakom betonskim autoputem ka gradu, i već čuje vrištanje i kuknjavu zatvorenika. Torovi se nalaze na dve milje odatle, ali je broj zatvorenika u njima toliki da zvuk stiže sve do imanja. Ne poznaje ovaj grad. Nalazi se u nekadašnjem Kansasu ili Nebraski. Okolina je ravna i pusta. Nekada su tu uspevali usevi, a sada samo prašina. Ništa ne živi na selu. Sva polja su se sasušila. Sve životinje su ubijene. Svi ljudi su pohvatani i poput stoke oterani u torove; učinili su to stvorovi koji su nekada bili kao oni. U noćnoj tišini, čuje se samo zujanje i cvrčanje insekata i opori, šuškavi šapat suvog lišća koje vetar nosi preko kamena.

Žderači izviruju iz senki dok on prolazi, ali se drže na odstojanju. On je Vitez Reči, i oni ne poseduju moć nad njim. Osećaju to i ne izazivaju ga. Oni su stvorenja sazdana od instinkta i navike, i reaguju na ono što nalaze u ljudskim bićima onako kako grabljivice reaguju na miris krvi. Džon Ros zna toliko o njima. Razume šta su oni, ta mu je lekcija održana davno dok je još bilo nade, dok je još imao razloga da veruje kako može nešto da izmeni. Žderači su prirodna sila koja reaguje instinktivno, a ne razumno. Oni ne razmišljaju, od njih se ne očekuje da razmišljaju. Oni ne postoje da bi razmišljali, već da bi delovali. Reč ih je stvorila iz razloga koje Džon Ros ne razume. Oni su deo životne ravnoteže, ali tačno mesto koje zauzimaju u toj ravnoteži za njega ostaje tajna. Privlače ih mračnija osećanja koja kaljaju ljudska bića. Pojavljuju se kada ova osećanja više ne mogu da se zadrže. Hrane se tim osećanjima i pri tome nagone

u ludilo ljudska bića koja su njihove žrtve. Ako im se pruži dovoljno vremena, prilike i podsticaja, sve će uništiti.

Vitez Reči se i te kako trudio da odredi zašto to mora biti tako, ali stvar zahteva dublje razumevanje ljudskog ponašanja od onog koje on poseduje. I tako je na kraju prihvatio žderače naprosto kao prirodnu silu. Mogao je da ih vidi, što većina nije bila u stanju, te je tako znao da su stvarni. Malo je onih koji to shvataju. Malo je onih koji uopšte imaju pojma da žderači postoje. Ako su znali, prisetili bi se biblijskih opomena i upozoravajućih priča iz detinjstva, i lakomisleno bi opisali žderače kao Sotanina stvorenja ili Đavolove sluge.

Žderači, međutim, pripadaju Reči. Nisu ni dobri ni zli, i njihova svrha daleko je složenija i ne može se objasniti tako jednostavno.

Prolazi kroz nekadašnju oblast industrijskih skladišta grada, a ćilibarne oči ga slede, pljosnate i bezizražajne. Žderači ništa ne osećaju, ništa ne otkrivaju.

Potpuno su ravnodušni prema njemu. To nije njihova svrha. Vitez Reči mora da se podseća na to, jer mu svetlucanje njihovih očiju liči na izazov i opasnost.

Žderači su, međutim, kao što je naučio, neprijemčivi za osećanja kao što je sudbina neprijemčiva za molitve. Oni su poput vetra i kiše; kada su uslovi valjani, oni će se pojaviti. Tragajte za njima kao što biste tragali za promenom u vremenu, jer oni reaguju na isto tako bezličan i proizvoljan način.

Pa ipak, njemu se čini, dok prolazi pored njihove mračne jazbine, da znaju ko je on i da ga shodno tome procenjuju. Ne može ništa protiv toga, jer oni su bili svedoci svih njegovih neuspeha. Ima utisak kao da ga upravo sada procenjuju, sećajući se isto kao i on mnogih prilika koje je propustio. Noćas ga čeka još jedna provera. Njegovi nedavni uspesi kao da ublažuju ranije neuspehe, ali neuspesi su ti koji su najvažniji. Da nije pretrpeo neuspeh u Dobroj Nadi sa Nest Frimark, ogorčeno razmišlja, ne bi bilo potrebe da sada bude uspešan. Priseća se nje, četrnaestogodišnjeg deteta, kako je samo bio blizu da je spase, kako je samo gadno pogrešio u procenjivanju onoga što je bilo potrebno. Priseća se demonu,

koji odnosi prevagu čak i ako mu se on onako divlje usprotivio. Sećanje ga ne napušta. Progoniće ga do groba.

Ali on neće noćas umreti, bar tako misli. U rukama mu je magični štap izrezbaren runama koji mu je Gospa dala pre toliko godina. Rukuje njime kao što bi Artur rukovao Ekskalibrom, verujući da nema te brojčane premoći koja bi mu se mogla suprotstaviti niti oružja dovoljno jakog da ga uništi, kao ni zla dovoljno mračnog da izbriše svetlost njegove magije. To je ostavština njegovog neuspeha, talisman koji mu je zaveštan kada ništa drugo nije ostalo osim same bitke. Nastaviće da se bori jer je samo to preostalo. Snažan je, čist i ima cilj. On je vitez-lutalica prepušten potrazi koju je sâm smislio. On je Don Kihot koji mapada vetrenjače bez ikakve nade da dosegne spokoj.

Prešao je u hod, već je bio dovoljno blizu torova da je mogao videti zadimljenu svetlost baklji koje su osvetljavale zemljište. Nikada ranije nije bio ovde, ali zna šta će pronaći. Video je iste ovakve u drugim gradovima. Svi su istovetni - grubo sklepani ograđeni prostori u koje su saterana i zatvorena ljudska bića. Muškarci, žene i deca pretvoreni u robove, da bi tamo bili razdvojeni i obrađeni, da bi bili označeni za jednu svrhu, da bi bili iskorišćeni i oslabljeni i na kraju uništeni. Takav je sada svet, takav je već više od sedam godina. Svi gradovi Amerike su ili naoružani logori ili ruševine. Nuklearni projektili, otrovni gas i uništivači lišća upotrebljeni su u ranoj fazi, dok su još postojale vlade i vojske da njima rukuju. Zatim su projektili, gas i uništivači lišća odbačeni u korist ličnijeg, rudimentarnijeg oružja kada su se vlade i vojske raspale, a porastao nivo divljaštva. Vašington je bio zbrisan. Njujork se sam raspao. Atlanta, Hjuston i Denver podigli su zidove i nagomilali oružje, te počeli sistematično da uništavaju sve koji bi se približili. Los Anđeles i Čikago postali su lovno područje za demone i njihove sledbenike. Strane su izabrane i bitke su se vodile na svakom uglu. Razum je ustuknuo pred žudnjom za krvlju i bio izgubljen. Negde su postojala mesta, kako je čuo Vitez, na kojima je ludilo još držano na odstojanju, ali on ih nije pronašao. Neka se nalaze u drugim zemljama, ali on ne

zna gde. Tehnologija je rascepkana i ne dejstvuje, tako da se na nju nije mogao osloniti. Avioni više ne lete, brodovi više ne plove, vozovi više ne voze. Znanje se osipa prolaskom svakog dana i smrću svakog čoveka. Prazninu ne zanima tehnologija jer tehnologija podrazumeva napredak. Broj demona se povećava i njihov cilj je sada da slome ono što je ostalo od ljudskog razuma i da okončaju svaki otpor. Malo šta im stoji na putu. Ludilo koje je obeležilo početak kraja nastavlja da raste.

Ali Vitez nastavlja da se bori, usamljeni prvak Reči, sputan svojom sudbinom kao kaznom za neuspeh jer nije uspeo da spreči prevagu ludila kada je još bio u prilici da to uradi. Ide od grada do grada, od jednog naoružanog logora do drugog, oslobađajući ta jadna stvorenja zatvorena u torove za robove, u nadi da će bar nekolicina uspeti da pobegne na neko bolje mesto, da će jedno ili dvoje značiti nešto u užasnoj bici koja se bila. Ne očekuje ništa posebno. Bilo kakva nada predstavlja luksuz koji sebi ne može da priušti. Mora nastaviti dalje jer je dao reč. Ništa drugo mu ne preostaje. Ništa drugo više nije važno.

Džon Ros usporava i nastavlja odmerenim korakom, držeći štap popreko ispred sebe obema šakama. Priseća se kako je bilo kada mu je štap koristio pri hodu, i pružao oslonac jer je hramao. Ali njegovi su se snovi okončali i njegova budućnost postala je sadašnjost. Sutrašnje ludilo postalo je današnje. Prestao je da hramlje i preobražen je. Štap je sada njegov mač i štit; u njega je prešla njegova moć i postao je snažan. Magiju koju se ranije plašio da upotrebi sada je slobodno koristio. To što ga više ništa ne sputava predstavlja meru njegovog napredovanja, ali i znak da nije uspeo.

Ispred njega, svetlost baklji postaje jača. Život je ponovo postao rudimentaran. Nema električne struje koja bi napajala ulične svetiljke, nema goriva za turbine ili generatore, gotovo da više uopšte nema uglja i nafte. Nema vodovoda. Ne postoji kanalizacija niti se odlaže smeće. Mali je broj automobila koji se još kreću kao i broj puteva kojima mogu da se kreću. Beton na ulicama je naprsao

ili raspuknut. Kroz njega se probija trava i šipražje. Zemlja polako ponovo uzima ono što je njeno.

Skreće u stranu kako bi ostao u senci. Ne boji se, ali u iznenađenju je prednost. Žderači koji zure u njega se povlače, oprezno. Osećaju da može da ih vidi dok većina ostalih to ne može - čak i oni koji su pali kao žrtve ludila i služe demonima, čak i oni od kojih žderači zavise. Njihov broj se strašno uvećao, postao je toliki da nema mračnog ugla iz koga ne vire. Razmnožili su se u pomami dok je ludilo obuzimalo čovečanstvo, ali u poslednje vreme njihovo se razmnožavanje usporilo. Pojedini će uskoro početi da iščezavaju jer nestajuća populacija ljudskih bića ne može dalje da ih izdržava. Prolaskom vremena ravnoteža će se povratiti, i svet će početi iznova. Ali suviše je kasno za civilizaciju. Sa civilizacijom je gotovo. Broj ljudi je opao, svedeni su na nivo životinja. Ponovno rođenje, kada do njega dođe, predstavljaće čistu besmislicu. Istog časa mu pada na pamet pitanje kako li je drugde u svetu. Ne zna zasigurno. Čuo je da nije dobro, da se ono što je počelo u Americi još brže proširilo na drugim mestima, da je ono što je ovde polako hvatalo korena, našlo plodnije tle u inostranstvu. Smatra da su sve zemlje napadnute i da ih je većina poklekla. Smatra da je uništenje posvemašnje. Gospa ga već dugo nije posetila. Nije viđao nikakve dokaze da ona još postoji. Nema nikakvih vesti od Reči.

Upravo se približava torovima, lavirintu žičanih ograda i kapija iza kojih su zatvorena ljudska bića. Baklje se dime i svetle na visokim potpornjima, otkrivajući razmere bede među zarobljenicima. Muškarci, žene i deca, svih doba, rasa i vera - bili su isterani iz svojih skrovišta u ovom kraju, opkoljeni i sprovedeni poput stoke u torove, nagurani tamo; niko nije mislio na njihovu udobnost ili potrebe, a pružano im je tek toliko da prežive. Koriste ih za rad i razmnožavanje sve dok ne malakšu, a onda ih uništavaju. Njihovi čuvari su nekadašnji ljudi, ljudska bića koja su podlegla ludilu što su ga demoni posvuda podsticali, ludilu koje je nekada bilo izolovano, a sada je uzelo maha. Nekada je bilo prihvaćeno da su svi ljudi stvoreni jednaki, ali to više nije tako.

Čovečanstvo je evoluiralo u dva raznorodna i veoma različita životna oblika, jake i slabe, lovce i lovinu. Praznina vlada; Reč je uspavana. Nekadašnji ljudi su se potpuno prepustili svojim mračnijim nagonima i sada misle samo na to kako da prežive, čak i po cenu života svojih sunarodnika, čak i po cenu da izgube duše. Vremenom će nekolicina i sami postati demoni. Žderači se slave svojim žrtvama, dolazeći do hrane zahvaljujući takvim zlodelima da ih je teško čak i zamisliti. Mora da je slično bilo i u koncentracionim logorima u starini. Ali Džon Ros to ne može da zamisli.

Sada je već toliko blizu da može videti lica zatvorenika. Zure u njega iza žice, tupim i ispraznim pogledima. Uglavnom su nagi, priljubljeni uz žicu jer su ih pritisnuli oni koji guraju otpozadi, čekajući da se noć okonča i dan počne, čekajući bez nade, razloga ili cilja. Mjauču i plaču i skupljaju se u strahu.

Beskrajno se češu. Jedva je u stanju da ih gleda, ali primorava sebe da to čini, jer oni su nasleđe njegovog neuspeha. Nekadašnji ljudi stoje spremni na osmatračnicama razmeštenim po celom logoru, držeći automatsko oružje.

Oružja, paradoksalno, još ima u velikim količinama u ovom postapokaliptičnom svetu. Stražari patroliraju perimetrom logora. Džon Ros je iznenada naleteo na njih da su tek sada shvatili da je on tu. Neki se okreću da pogledaju, neki preteći zamahuju oružjem. Ali to je samo jedan čovek, sam je i nenaoružan. Ne uzbuđuju se. Ni sada nisu u stanju da prepoznaju ono što će ih uništiti kao ni kada su, pre toliko godina, demoni prvi put stigli među njih.

Nekolicina mu je doviknula da stane, da ostane gde jeste, ali je on nastavio, ne usporivši. Začula se komanda i ispaljeni su hici, upozorenje. On nastavlja dalje.

Ponovo odzvanja pucnjava, ovog puta razdražljiva, sa ciljem da ga obori. Ali njegova magija već deluje. Zove je Crni Led - glatka, klizava, nevidljiva.

Obuhvata ga svojim zaštitnim poljem. Meci se neškodljivo odbijaju. Odguruje u stranu najbližeg nekadašnjeg čoveka i odlazi do žičane ograde tora. Čvrsto držeći štap obema šakama, prelazi njegovim vrhom preko otvora u obliku dijamanata. Seva svetlost i mreža se raspada poput rascepanih konfeta. Stanari

tora padaju nauznak u šoku i strahu, ne znajući šta se događa, ne znajući šta da rade. Ros ne obraća pažnju na njih, već se okreće prema nekadašnjim ljudima koji hitaju da ga zaustave. Razbacuje ih jednim jedinim zamahom štapa. Stražari na osmatračnicama okreću oružje na njega i počinju da pucaju, ali meci njemu ne mogu da naude. Uperuje svoj štap u kule. Seva svetlost, užarena i zaslepljujuća, i jedna za drugom kule se ruše i pale.

Logor je sada u haosu. Nekadašnji ljudi jurcaju pomamno unaokolo, pokušavajući da se pregrupišu. Vitez Reči je nemilosrdan. Razdire žičanu ogradu tora dok ona ne ostane da visi raskomadana. Viče na šćućurene zatvorenike, požurujući ih da ustanu, potrče, beže. U početku se niko ne miče. Zatim nekolicina počinje da se puzeći izvlači, oni hrabriji, ispitujući prostore novostečene slobode. Za njima kreću i drugi, i ubrzo ceo logor hita u noć. Onih nekoliko, oni koji se još drže za ostatke svoje ljudskosti, zastaju da pomognu deci i starijima. Nekadašnji ljudi kreću u poteru, urlajući usled osujećenosti i besa, ali ih plima i plamen Vitezove sjajne magije odbacuju u stranu. Džon Ros korača kroz logor, niko ga ne izaziva, sklanja u stranu one koji bi želeli da ga zaustave. Žderači su se do sada već pojavili, u ogromnom broju, skaču i đipaju oko njega, vide u njemu moguću svežu hranu. Ne voli da služi kao njihov katalizator, ali zna da tu nema pomoći. Žderači reaguju jer je u njihovoj prirodi da tako čine. Žderači su tu jer su privučeni bedom i bolom ljudskih bića. On tu ništa ne može.

Probija se kroz veći deo logora, uništavajući torove i oslobađajući one u njima, kada ugleda demona. Prilazi mu gotovo nehajno, pojavivši se iz senki. I dalje deluje pomalo ljudski, iako na groteskan način, jer je najveći deo njegovog prerusavanja otkazao zbog nekorišćenja. Nekadašnji ljudi staju mu uz bok, odslikavajući na svojim licima mržnju i strah koji gore u dubinama njegovih sjajnih očiju. Iako je demon došao da ga zaustavi, Džon Ros se ne plaši. I drugi od njegove vrste već su pokušavali da ga zaustave. Svi leže mrtvi.

Priprema se da se suoči sa demonom. Iza njega, zarobljenici iz tora kuljaju praznim ulicama razorenog grada, zapućujući se ka ravnicama u pozadini. Možda će neki umaći poteri koja će uslediti. Možda će pronaći slobodu na nekom drugom mestu. Vitez je izmenio stvari onoliko koliko je to mogao. To je sve što on može da učini.

Svuda oko njega okupljaju se žderači, predviđajući da će se uskoro gostiti ostacima koje će obezbediti bitka između Viteza i demona. Puze poput senki pri dimljivom sjaju baklji. Njihova fluidna obličja nadiru i povlače se poput talasa na obali.

Vitez podiže štap i kreće na demona. Dok to čini, preko njega pada mreža. Teška je i debela, istkana od čeličnih vlakana, sa utezima na krajevima. Obara ga na kolena. Istok časa na njega se obrušavaju nekadašnji ljudi, hitajući iz skrovišta, jureći na svetlo. Zamka, i Vitez je uleteo u nju. Nekadašnji ljudi su na njemu, trudeći se da mu otmu štap iz ruku, da ga liše njegovog jedinog oružja. Svuda unaokolo, žderači skaču i divljački nasrću, pomama ih privlači kao plamen noćne leptirove. Demon se približava iz pozadine, usredsređenog, željnog i sjajnog pogleda punog mržnje.

Duž celog Vitezovog štapa sevine svetlost, suknuvši ka središtu napadača...

Džon Ros se budi s krikom, razdirući neprijatelje kojih više nema, bacajući se ispod lakog ćebeta koje je prebacio preko sebe kada je podlegao potrebi za snom. Prigušio je krik, prestao da se bori i pridigao se u sedeći položaj, čvrsto stežući obema šakama crni štap. Sedeo je i zurio u sobu pred sobom, vraćajući se iz sna, polako uspostavljajući osećanja za prostor i vreme. Pokretni rashladni uređaj jednolično je brundao sa svog mesta na prozoru, a hladni vazduh mu je prelazio preko oznojenog lica. Disao je ubrzano i neravnomerno, i puls mu je dobovao u ušima. Imao je utisak da će mu srce pući.

Ponekad je bilo ovako. Sanjao bi, a onda bi se probudio usred sna, budućnost bi mu se otkrila u mučnim delićima, ali ne ponudivši nikakvo razrešenje. Hoće li pobeći iz mreže i od nekadašnjih ljudi ili će biti ubijen? I jedno i drugo je bilo

moгуće. Vreme je u njegovim snovima bilo iščlašeno, tako da nije mogao znati.

Ponekad su mu odgovori bivali otkriveni u narednim snovima, ali ne uvek.

Naučio je da živi sa neizvesnošću, ali ne i da je prihvata.

Pogleda na sat pored kreveta. Bila je sredina popodneva. Spavao je svega tri sata. Zatvorio je oči ne bi li odagnao ogorčenost. Tri sata. Moraće noćas ponovo da spava ako želi da sačuva snagu. Mora se vratiti u svet svojih snova, u budućnost svog života, u neumitnost onoga što tamo predstoji ako on ovde i sada ne uspe, i tu nije bilo pomoći. To je bila cena koju je plaćao zbog onoga što je bio.

Lagano se ponovo spustio na krevet i zagledao u tavanicu. Znao je da sada neće ponovo zaspati. Nikada nije mogao da zaspri neposredno pošto bi se probudio iz snova, jer je adrenalin kolao kroz njega, a nervni završeci bili su mu iskrzani i osetljivi. Svejedno. Pokušavao je uopšte više da ne spava, ili da spava samo u kratkim navratima, ne bi li smanjio nalet snova. Međutim, bilo je teško živeti na taj način. Ponekad je gotovo bilo neizdrživo.

Pustio je da mu misli blude. Sećanje na vremena i mesta kada je bio spokojan i kada je postojalo bar malo udobnosti bila su daleka i izbledela. Detinjstva se sećao nejasno, dečastva samo kao ispremetane zbirke nepovezanih lica i događaja. Čak i godine kada je već postao muškarac, pre dolaska Gospe, nisu više bile jasne u njegovom umu. Izgubio je ceo svoj život. Odrekao ga se.

Nekada mu se činilo da je krajnje ispravno i neophodno da to učini. Njegova strast i uverenja upravljali su njegovim razumom, i važnost odgovornosti koja mu je ponuđena prevagnula je nad bilo čim drugim.

Ali to je bilo davno. Više nije bio siguran da je ispravno izabrao. Nije više bio siguran ni u samoga sebe.

Prizvao je sliku Džosi Džekson u težnji da se odvoji od svojih misli.

Materijalzovala se pred njim, zamršene kose i preplanule kože, sa pegicama i blistavim osmehom. Utešio se, misleći na nju, ali za to nije bilo razloga.

Osmehivala mu se i razgovarali su. Nije znao ništa o njoj. Nije mogao sebi da

priušti da je bolje upozna. Kroz tri dana će otići. Kakve je imalo veze to kako se osećao zbog nje?

Ali ako nije bilo važno, zašto se ne bi prepustio makar samo na tren?

Zurio je u tavanicu, u pukotine u malteru, u linije koje su senke bacale preko boje, u svetove koji su bili tako daleko izmešteni da su se mogli naći samo u snovima.

Ili u košmarima.

Džosi Džekson je nestala. Džon Ros zatrepta. Suze su se oblikovale u uglovima njegovih očiju, i on ih žurno obrisa.

11.

Nest Frimark je provela subotnje jutro spremajući sa bakom kuću. Nije bilo važno što je to bio vikend za četvrti juli, kao ni to što je Nest jedva čekala da iziđe. Niti je bilo važno koliko je prethodne noći dugo ostala napolju. Subotnja prepodneva bila su određena za čišćenje i to je imalo prednost nad svim ostalim. Baka je ustala u sedam, doručak je bio na stolu u osam, a čišćenje je već bilo u toku u devet. Tu nije bilo pogovora. Nije bilo ulagivanja. Stari Bob je već bio izišao iz kuće kada su baka i Nest počele da rade. Nestini baka i deka strogo su podelili svoje dužnosti, već prema tome da li se obavljaju unutra ili napolju. Za one poslove koji su se obavljali unutra, baka je bila odgovorna. Šišanje trave, skupljanje lišća, uklanjanje snega, cepanje drva, sađenje i briga oko povrtnjaka, nabavka i tegljenje, kao i uglavnom sve ostalo što nije bilo vezano za leje sa cvećem bilo je u nadležnosti starog Boba. Sve dok je održavao dvorište i spoljašnjost kuće, bio je u bakinoj milosti i bio je oslobođen bilo kakvog posla unutra.

Nest je, s druge strane, bila odgovorna za kućne poslove kako unutra tako i napolju, počevši od čišćenja subotom pre podne. Ustala je sa bakom u sedam da se istušira i obuče, a zatim se sjurila na doručak koji se sastojao od kajgane, tosta i soka. Znala je da što pre krene, pre će završiti. Baka je već pušila jednu za

drugom i pila votku sa sokom od pomorandže, dok je doručak nedirnut stajao ispred nje, a stari Bob se s neodobravanjem mrštio na nju. Nest je pojela jaja i tost i popila sok čutke, trudeći se da ne gleda ni u jedno od njih i razmišljajući o prošloj noći i Dva Medveda.

"Otkud je znao da sam tamo?" sav očajan upitao ju je Pik dok su se vraćali kroz park i toplu julsku tamu koja se spustila oko njih poput vlažnog somota. "Bio sam nevidljiv! Nije trebalo da me vidi! Kakav je on to Indijanac?"

I Nest se to pitala. Makar bio i Indijanac, Dva Medveda nije bio sličan nikome koga je ikada srela. U njegovom društvu osećala se neobično spokojna; bio je krupan, otvoren, razborit, ali na neki način ju je i plašio. Otprilike kao Utvara - a taj paradoks nije umela do kraja da objasni.

Razmišljala je o njemu dok je čistila sa bakom, brisala prašinu i glancala nameštaj, usisavala tepih, prala i brisala podove, žaluzine i ispuste na prozorima, ribala toalete i lavaboe i prala kade i tuševе. Uobičajeno čišćenje podrazumevalo je brisanje prašine i usisavanje, ali prve subote u mesecu čistile su sve. Pomogla je baki oko rublja i sudova, i već se bližilo podne kada su konačno završile.

Kada joj je baka kazala da može da ide, smazala je sendvič sa maslacom od kikirikija i želeom, popila veliku čašu mleka i izletela na stražnja vrata, nepažljivo dopustivši da se ponovo zalupe za njom. Skupila se kada je odjeknulo, ali se nije osvrnula.

"Rekao je da je šaman", saopštila je Nest Piku prethodne noći. "Možda to znači da je u stanju da vidi stvari koje drugi ljudi ne vide. Zar indijanski vračevi ne bi trebalo da poseduju naročite moći?"

"Otkud ja znam šta vračevi mogu ili ne mogu?" iznervirano odbrusi Pik. "Zar ti ja ličim na stručnjaka za Indijance? Živim u ovom parku i, za razliku od nekih ljudi koje bih mogao da navedem, ne idem na odmor u one delove zemlje gde bi moglo biti Indijanaca! Zašto ne znaš čime se Indijanci bave? Zar nisi učila o Indijancima u školi? Kakvo to obrazovanje dobijaš? Da sam na tvom mestu, postarao bih se da znam sve što je važno, a ima veze sa istorijom..."

I tako u nedogled, jedva da je napravio pauzu da udahne i poželi joj laku noć kada je stigla do kuće i ostavila ga da bi ušla. Pik je ponekad bio nepodnošljiv. Mnogo puta, zapravo. Ali ipak je on i dalje bio njen najbolji prijatelj.

Nest je sreća Pika na početku leta kada je imala šest godina. Sedela je na dasci u uglu kutije sa peskom jedne večeri posle jela, zureći u park kroz pukotine u živici koja se još popunjavala novim prolećnim rastinjem. Pevuškla je onako za sebe, lenjo premećući pesak dok je osmatrala park, kada je ugledala jednog žderača. Promicao je kroz senke u Petersonovom stražnjem dvorištu, na sve četiri naspram sve slabije svetlosti, s lakoćom napredujući s jednog mesta na drugo. Uporno ga je pratila pogledom, pitajući se kuda ide i šta je naumio.

"Čudni su, zar ne?" reče neki glas.

Žurno se osvrnula oko sebe, ali nikoga nije bilo.

"Ovde dole", reče glas.

Spustila je pogled, i tamo, na poprečnoj dasci u suprotnom uglu kutije za pesak, nalazilo se nešto što je ličilo na drvenog čovečuljka napravljenog od grančica i lišća sa sitnim, starim licem izrezbarenim u drvetu i bradom od mahovine. Bio je tako mali i tako nepokretan da je u prvi mah pomislila da je lutka. A onda se malo pomerio, nateravši je da se trgne, i tako je saznala da je živ.

"Nisam te valjda uplašio?" upitao ju je, glupo se iskeživši i pomerajući prste-grančice uperene u nju.

Bez reči je odmahнула glavom.

"Nisam ni mislio da jesam. Nisam očekivao da ćeš se mnogo uplašiti. Kad se ne plašiš žderača niti onog velikog psa, Nosira, nećeš se uplašiti ni jednog silvana, rekoh sebi."

Zurila je u njega. "Šta je to silvan?"

"Ja. Ja sam to. Silvan. Šumsko stvorenje. Ceo život sam to bio." Zakikotao se na vlastitu duhovitost, a potom je zvanično pročistio grlo. "Zovem se Pik. A ti?"

"Nest", odvrati mu ona.

"Ja to, zapravo, znam. Posmatram te već duže, mlada damo."

"Zaista?"

"Silvani to najviše vremena i rade. Prilično smo dobri u tome. Bolji od mačaka, u stvari. Ne očekujem da znaš mnogo o nama."

Razmislila je trenutak. "Jesi li ti vilenjak?"

"Vilenjak!" uzviknu on užasnut. "Vilenjak? Ne bih rekao! Vilenjak, kako da ne! Kakva glupost!" Isprasio se. "Silvani su stvarni, mlada damo. Silvani žive u šumi - kao odrpanci i skitnice - samo što su oni vredni i radini. Oduvek su bili, i uvek će biti. Imamo značajne odgovornosti."

Ona klimnu, mada nije baš bila sigurna šta on to govori. "Čime se ti baviš?"

"Brinem o parku", pobeđnički izjavi Pik. "Sasvim sâm, mogao bih dodati. Tu ima dosta posla! Održavam magiju u ravnoteži. Ti znaš za magiju, je li tako? E pa, ovako, malo magije ima u svemu, a mnogo u pojedinim stvarima, i sve to treba održavati u ravnoteži. Postoji mnogo stvari koje mogu da naruše ravnotežu, tako da moram pažljivo da motrim kako bih to sprečio da se dogodi. I pored svega toga, nisam uvek uspešan. Tada moram da pokupim ostatke i krenem iz početka."

"Umeš li da izvodiš magiju?" znatiželjno je upitala.

"Pomalo. Više od većine šumskih stvorenja, ali ja sam i stariji od većine. U ovome sam veoma dugo."

Zamišljeno je napućila usne. "Jesi li ti nalik Ramplstiltskinu?"

Pik je postao grimizan. "Jesam li ja nalik Ramplstiltskinu? Strašno! Kakvo ti je to pitanje? Šta sam ti upravo govorio? To je nevolja sa šestogodišnjacima! Ne drži ih pažnja! Ne, nisam nalik Ramplstiltskinu! To je bajka! Nije stvarno!

Silvani ne idu unaokolo predući slamu u zlato, pobogu! Kakvo to obrazovanje danas dobijate u školi?"

Nest ništa nije odgovorila, jer ju je uplašio čovečuljkov ispad. Lišće koje je štrčalo s vrha njegove glave mahnito je zašuštalo, a on je tako snažno zalupao stopalima od grančica da se ona uplašila da će mu pući i otpasti. Nervozno je pogledala prema kući.

"Ne čini to! Ne traži pogledom baku, kao da misliš kako bi ti mogla ustrebat i iziđe i otera me. Upravo sam ti rekao da sam znao kako nema mnogo stvari kojih se plašiš. Nemoj praviti lažova od mene." Pik obeshrabreno raširi ruke.

"Uzbudim se ponekad zbog svih tih brbljarija oko bajki. Nisam hteo da te uznemirim. Znam da imaš samo šest godina. Slušaj, meni je preko sto pedeset! Šta ja znam o deci?"

Nest ga pogleda. "Tebi je sto pedeset? Nije valjda?"

"Jeste. Bio sam ovde i pre nego što je bilo ovog grada. Bio sam ovde dok još nigde nije bilo kuća!" Pik nabra veđe. "Život je tada bio mnogo lakši."

"Kako si uspeo da budeš tako star?"

"Tako star? Nije to nikakva starost za jednog silvana! Ne, gospodine! Silvan od od stotine pedeset je star, ali ne od sto pedeset." Pik nakrivi glavu. "Ti mi veruješ, zar ne?"

Nest ozbiljno klimnu, mada nije bila sigurna da li mu veruje ili ne.

"Važno je da mi veruješ. Jer ćemo ti i ja biti odlični prijatelji, Nest Frimark. Zato sam ovde. Da ti to kažem." Pik se ispravi. "Šta misliš? Možemo li biti prijatelji, čak i ako budem s vremena na vreme vikao na tebe?"

Nest se osmehnu. "Svakako."

"Prijatelji pomažu jedni drugima, znaš", nastavio je silvan. "Ponekad bi mi mogla zatrebati tvoja pomoć." Uputio joj je jedan zaverenički pogled. "Možda ćeš mi biti potrebna da zajedno održimo magiju u ravnoteži. Ovde, u parku. Mogao bih te naučiti onome što znam. Bar ponešto, u svakom slučaju. Šta misliš? Da li bi to volela?"

"Ne bi trebalo da idem u park", svečano ga je obavestila Nest i iz prikrajka pogledala preko ramena ponovo prema kući. "Baka kaže da smem u park samo s njom."

"Hmmm. Ovaj, da, pretpostavljam da to ima smisla." Pik se počesa po bradi i napravi grimasu. "Roditeljska pravila. Ne želim da ih kršim." Ozario se. "Ali to će važiti još samo godinu ili malo više, ne zauvek. Samo dok ne budeš malo

starija. Tvoje učenje može onda početi. U stvari, tada ćeš biti u pravom dobu. U međuvremenu, imam ideju. Potrebno nam je samo malo magije. Hajde, podigni me i stavi me u šaku. Nežno. Nisi od one nespretne dece koja ispuštaju stvari, zar ne?"

Nest ispruži ruke sa spojenim dlanovima i Pik zakorači na njih. Smestivši se udobno, naložio joj je da ga podigne ispred svog lica.

"Eto, drži me tako." Njegove šake stadoše da pletu paperjasta ustrojstva pred njenim očima, i on poče da mrmlja neke čudne reči. "Sklopi oči", reče joj on.

"Dobro, dobro. Nemoj ih otvarati. Misli na park. Misli o tome kako izgleda iz tvog dvorišta. Pokušaj da ga zamisliš u svom umu. Ne miči se..."

Toplo, sirupasto osećanje skliznu kroz Nestino telo, krenuvši negde iza njenih očiju i nastavivši da teče naniže kroz ruke i noge. Vreme je usporilo svoj tok.

A onda je najednom letela, vinuvši se kroz sumrak visoko iznad Sinisipi parka.

Vetar je hujao pored njenih ušiju i preko njenog lica, svetla Dobre Nade postala su udaljene žute tačkice tamo dole. Jahala je sovu: ogromna krila ptice, sa smeđebelim perima, bila su raširena. Ispred nje je sedeo Pik, i ona ga je obuhvatila oko pasa kako ne bi pala. Neverovatno, bili su iste veličine. Nest je srce sišlo u pete kada se sova nagnula na jednu stranu i prepustila vazдушnim strujama. Šta ako padne? Ali veoma brzo je shvatila da je promena kretanje neće zbaciti, da bezbedno sedi na ptici, i strah joj se ubrzo pretvorio u oduševljenje.

"Ovo je Denijel", doviknu joj Pik preko ramena. Uprkos hujanju vetra mogla je jasno da ga čuje. "Denijel je ambarska sova. On me nosi s jednog na drugo mesto u parku. Mnogo je brže nego kad bih pokušao da se sam krećem unaokolo. Sove i silvani su u dobrim poslovnim odnosima na većini mesta. Istinu govoreći, nikada ništa ne bih obavio da nije Denijela."

Sova je reagovala na stisak Pikovih kolena i obrušila se prema tlu. "Šta misliš o ovome, Nest Frimark?" upita je Pik, pokazavši pokretom ruke na park ispod njih.

Nest se široko osmehnula i malo čvršće stegla šumsko stvorenje oko struka.

"Mislim da je predivno!"

Nastavili su da lete kroz sumrak, preko igrališta i terena, paviljona i puteva.

Jurnuli su na zapad preko nizova granitnih i mermernih nadgrobnih spomenika koji su istakali zeleni tepih groblja Riversajd, istočno do kuća Mineralnih Vrela u hladu drveća, južno do vrletnih stena i uskih obala Stenovite reke, i severno do dotrajalih, oronulih porodičnih kuća koje su se nalazile naspram ulaza u park.

Preleteli su u širokom luku preko Sinisipija do pošumljenih oblasti dublje unutra, ovlaš dodirujući vrhove starog drveća, hrastova, brestova, američkog oraha i javorova, koji su štrčali iz sve gušće tame kao da žude da pometu zvezdano nebo svojim lisnatim krošnjama. Pronašli su dugački tobogan, čiji je donji deo bio odložen u stranu, da sačeka zimu, sneg i led. Otkrili su košutu i njeno lane na tršćanoj obali močvare, u pozadini gde ih niko nije mogao videti. Duboko u najtamnijem delu šume sledili su varljivo kretanje senki koje su, zaodene u sivu tajnu sumraka, mogle biti i nešto živo.

Projurili su pored masivnog, starog, belog hrasta, koji je bio mnogo veći od ostalog drveća, čije je stablo bilo čvornovato od starosti i vremena i čiji su udovi bili povijeni i izuvijani na način koji je nagoveštavao da su u njegovoj srži zatopljeni neverovatan bes i očajanje, kao da je kakav div zamrznut u mestu i preoblikovan jedan tren pre nego što je pao na svet na kome sada pravi senku.

A onda Nest zaslepi sjaj svetiljke dok su se vraćali prema Vudlonu, i ona iznenađeno trepnu, obnevidevši na trenutak.

"Nest!"

To ju je baka zvala. Ponovo je trepnula.

"Nest! Vreme je da uđeš unutra!"

Ponovo je sedela na poprečnoj daski u kutiji za pesak, zureći u sve tamniji potez bašte prema parku. Šake je i dalje držala skupljene ispred sebe, ali one su bile prazne. Pik je otišao.

Nije ispričala baki o njemu te noći, jer se plašila da bilo kome ispriča bilo šta o parku i njegovoj magiji, čak i baki. Umesto toga, sačekala je da vidi hoće li se Pik vratiti. Učinio je to dva dana kasnije, pojavivši se usred dana dok je ona tapkala duž živice; sedeo je na grani iznad njene glave, mahnuo joj u znak pozdrava tankim štapićem-rukom i rekao da moraju da požure, da treba da obave neke stvari, da moraju otići na neka mesta i da se moraju videti s nekim ljudima. Kada je te iste večeri ispričala baki o njemu, starica je jednostavno klimnula, kao da je pojava silvana bila najprirodnija stvar na svetu, i rekla joj da dobro sluša sve što je Pik imao da joj kaže.

Posle toga Pik je postao njen najbliži prijatelj, bliži od školskih drugarica, čak i od onih koje je znala celog života. Nije umela da objasni zašto je tako. Konačno, on je bio silvan, a za većinu ljudi takva bića ne postoje. Gledano površno, nisu imali ništa zajedničko. Pored toga što je bio šumsko stvorenje, imao je sto pedeset godina i bio je veliko zakeralo. Uz to, bio je hirovit i temperamentan. Nisu ga zanimale igračke koje je želela da podeli s njim kao ni dečje igre koje je naročito volela.

To što ih je zbližilo, zaključila je kada je postala starija, što ih je vezalo na način na koji ništa drugo nije moglo, bio je park. Park sa svojim žderačima i svojom magijom, svojim tajnama i svojom istorijom, bio je njihovo naročito mesto, njihov privatni svet, i mada je bio javan i otvoren i svako je mogao da dođe da ga poseti, pripadao je samo njima jer niko drugi nije umeo da ga ceni na način na koji su to oni mogli. Pik se brinuo o njemu, a ona je postala njegov šegrt.

Naučio ju je koliko je važno tragati za štetom u šumama i za povređenim životinjama koje su živele u njima. Objasnio joj je prirodu svetske magije: kako ona sve obuhvata, zašto postoji ravnoteža u njoj, i šta se u malome moglo učiniti da se ona održi. Podučio ju je kako da izađe na kraj sa žderačima kada ugroze bezbednost onih koji nisu u stanju sami da se zaštite. Pozvao ju je da mu pomaže u borbi protiv njih. Pružio joj je uvid u uporedno postojanje svetova ljudi i šumskih stvorenja, što joj je promenilo život.

Na kraju joj je kazao da su mu njena baka i majka, kao i tri pokolenja s majčine strane pre bake, pomagala da se brine o parku.

O tome je razmišljala dok je prelazila preko stražnjeg dvorišta tog subotnjeg jutra. Zastala je da počese uspavanog gospodina Češala iza sivkastih ušiju i uzalud se osvrnula tražeći gospođicu Minks. Dan je bio topao i usporen, a vazduh vlažan i sparano. Njeni su prijatelji želeli da idu na plivanje, ali ona još nije odlučila da li da im se pridruži. I dalje joj iz glave nije izlazio Dva Medveda, tako da nije bila spremna da razmišlja o bilo čemu drugom. Začkiljila je na suncu, punom i sjajnom na nebu bez oblačka, oterala muvu koja joj se zaletela u lice, i približila se živici i parku. Trava ispod njenih nogu bila je krhka i suva i tiho se osipala. Saletala su je pitanja. Da li će se duhovi Sinisipija pojaviti noćas kao što je Dva Medveda verovao da hoće? Hoće li joj otkriti nešto o budućnosti? Samo njoj? Šta će reći? Kako će ona odgovoriti?

Zalivala je kovrdžavu kosu, odlepivši nekoliko pramenova sa čela. Znoj joj je već natapao kožu, a jedan sveži ujed komarca pojavio joj se na mišici. Smrknuto je stala da se češe. Stalno je iznova pitala Pika zašto ona jedina može da vidi žderače, ili njega, i zašto samo ona zna za magiju u parku. Prvi put kada mu je postavila to pitanje, Pik joj je kazao da ona nije jedina, da i njena baka može da vidi šumska stvorenja i žderače i da ona zna više o magiji od Nest, kao i to da postoje i drugi poput nje na drugim mestima. Posle toga, kada je suzila broj pitanja, isključivši baku i druge na drugim mestima, Pik je samo odmahnuo, rekavši da je imala sreće, i to je bilo sve, i da bi trebalo da bude zahvalna i okane se takvih pitanja. Ali Nest nije mogla da to pusti tek tako, čak ni sada, posle svih tih godina proživljenih s tim. To je bilo ono što ju je odvajalo od svih ostalih. To je bilo ono što ju je određivalo. Neće biti zadovoljna dok ne shvati razloge koji stoje iza toga.

Pre nekoliko nedelja tako je jako pritisla Pika, da joj je konačno otkrio nešto novo.

"To ima veze s tim ko si ti, Nest!" odbrusio je on, pogledavši je u oči. Nabrao je veđe i usredsredio pogled, a njegovo ukruženo držanje značilo je da je krajnje rešen da više ne pominje tu stvar. "Razmisli o tome. Ja sam šumsko stvorenje, što znači da sam stvoren uz pomoć magije. Pošto ti znaš za magiju i za mene, i ti mora da si rođena uz pomoć magije. Ili da imaš prisan afinitet prema njoj. Poznata ti je ta reč, je li tako? 'Afinitet'? Nemam vremena baš svemu da te učim."

"Da li ti to hoćeš da kažeš da ja imam krv silvana?" uskliknula je. "Je li to ono što mi govoriš? Da sam slična tebi?"

"Oh, tako ti mačke, usredsredi se malo!" Pik se zajapurio. "Zašto se uopšte trudim da ti bilo šta kažem?"

"Ali kazao si..."

"Uopšte nisi nalik meni! Ja sam šest inči visok i imam sto pedeset godina! Ja sam silvan! Ti si devojčica! Silvani i ljudska bića dve su različite vrste!"

"U redu, u redu, smiri se. Nisam slična tebi. Hvala Bogu, ako smem da dodam. Čangrizalo." Kada je pokušao da se usprotivi, žurno je nastavila. "Znači afinitet je taj koji nas spaja, veza usled koje se tako dobro osećamo u parku..."

Ali Pik je odrečno zamlatarao rukama prekinuvši je. "Idi pitaj baku. Ona je ta koja je rekla da poseduješ magiju. Ona je ta koja bi trebalo da ti kaže zašto."

Što se Pika tiče, tu više nije imalo šta da se kaže, i od tada je odbijao da prozbori i jednu reč više o tome. Nest je razmišljala o tome da pita baku, ali baka nikada nije htela da razgovara o poreklu njene magije, već samo o tome kakve će biti posledice ako bude nepažljiva. Ako želi od bake da dobije neuvijen odgovor, moraće da priđe toj stvari na pravi način, u pravom trenutku i na pravom mestu. Do sada, Nest još nije smislila kako to da uradi.

Pik joj je skočio na rame sa jedne niske grane kada se približila otvoru u živici. Nekada bi je uplašio kada bi se neočekivano pojavio, jer bi pomislila da je na nju sletela neka velika buba, ali se s vremenom navikla. Pogledala ga je i primetila nestrpljenje i uznemirenost u njegovim očima.

"Onaj prokleti Indijanac je nestao!" obrecnu se on, zaboravivši čak i da je pozdravi.

"Dva Medveda?" Usporila je.

"Nastavi dalje. U stanju si da pljuješ i zviždiš u isto vreme, zar ne?" Uzjahao je njeno rame, mamuzajući je petama kao kakvog nepokornog konja. "Nestao, izgubio se u oblačiću dima. Ne bukvalno, razume se, ali kao i da jeste. Svuda sam ga tražio. Bio sam ubeđen da ću ga pronaći za onim stolom, kako gleda izlazak sunca onim svojim ispraznim pogledom. Ali ne mogu čak ni tragove da mu nađem!"

"Je li spavao u parku?" Nest se probijala kroz živicu, pazeći da ne obori Pika.

"Pojma nemam. Pročešljao sam ceo park na Denijelovim leđima jutros. S kraja na kraj. Indijanca nema. Ni traga ni glasa od njega." Pik je nemilosrdno čupkao bradu. "Stvar je strašna, ali to je još najmanja od naših nevolja."

Zakoračila je u park i prešla preko lokalnog puta prema romboidima za bezbol.

"Zaista?"

"Veruj mi." Zabrinuto ju je pogledao. "Pođi stazom prema dubokoj šumi, pa ću ti pokazati."

Nikada ne hodajući bez potrebe, Nest poče lagano da trči preko otvorenog prostranstva središnjeg parka prema šumama na istoku. Prošla je pored terena za bezbol, igrališta, tobogana. Zaobišla je istočni paviljon i skupinu izletnika okupljenih oko jednog stola. Glave su se na trenutak okrenule da je pogledaju, ali samo na trenutak. Namirisala je viršle, salatu od krompira i usoljenu govedinu. Graške znoja izbile su joj po čelu, a u grlu je osećala topao i suv dah. Sunce ju je zasipalo krzavim linijama i nepravilnim tačkama dok je trčala ispod poroznih krošnji belogoričnog drveća, spuštajući se sa uzvišenja prema rečnom rukavcu i dubokoj šumi iza njega. Prošla je pored para koji je pešačio duž jedne staze, kratko im se osmehnula u znak pozdrava i pohitala dalje. Pik joj je šaputao u uho, usmeravajući je, dopunjujući uputstva nepotrebnim savetima kako da izbegne drveće.

Prešla je preko drvenog mosta koji je premošćivao potok što je pristizao iz šume i praznio se u rečni rukavac, pa ponovo krenula uzbrdo. Šume ispred nje bile su pune senki i šipražja. Tamo nije bilo izletničkih stolova niti ognjišta za kuvanje, već samo staza za pešačenje. Drveće je predstavljalo neme stražare svuda oko nje, vremešna, tamna trupla neuznemirena još od svog začetka, svedoci prolaska mnogih pokolenja života. Nadnosili su se nad sve, masivno i neumoljivo prisustvo. Sunčeva svetlost ovde je bila uljez, jedva uspevajući da prodre kroz baldahin šume, pojavljujući se u vidu razbacanih magličastih pruga usred tame. Žderači su vrebali na ivicama njenog perifernog vida, jedva primetno kretanje koje je nestajalo istog trena kada bi ga opazila.

"Pravo napred", upućivao ju je Pik dok su prelazili preko prevoja uzvisine, i njoj je istog časa bilo jasno kuda su se uputili.

Zaronili su duboko u staro rastinje, staze su se sužavale i vijugale poput zmija. Trnovite grane štrčale su iz šipražja i povremeno pretile da potpuno onemogućće prolaz. Korov-svrabež prekrivao je dosta velike površine, a humke čička kostrešile su se između reckave trave. Ovde je bilo tiho, vladao je takav spokoj da ste mogli čuti glasove izletnika s one strane potoka na gotovo četvrt milje odatle. Nest se pažljivo probijala, birajući staze, oslanjajući se na iskustvo, a ne više na Pikova uputstva. Znoj ju je svu oblio, tako da je na koži osećala vlažnu odeću i svrab. Oko ušiju su joj zujali komarci i muve i zaletali joj se u nos i oči. Uzalud je pokušavala da ih otera, odjednom poželevši da popije nešto hladno. Konačno je izbila u srce duboke šume, na čistinu kojom je preovlađivao jedan jedini, čudovišni hrast. Izgledalo je kao da se ostalo drveće postideno povuklo od njega; debla i grane rasle su im izuvijane i savijene, u naporu da dopru do hranljive sunčeve svetlosti koju im je uskraćivala raširena krošnja velikog hrasta. Čistina na kojoj je raslo staro drvo bila je gola, na njoj nije raslo ništa osim nekoliko mrlja reckave trave i korova. Nijedna ptica nije proletala između drevnih grana hrasta. Nijedna veverica nije našla utočište u njegovom okrilju. Iz njegovih mračnih visina nije dopiralo nikakvo vidljivo kretanje niti se čuo bilo

kakav zvuk. Svuda unaokolo, vazduh je bio težak i nepokretan od toplote i senki.

Nest je zurila naviše u staro drvo, prateći liniju njegovih grana do debelog kišobrana lišća koji je skrivao nebo. Odavno nije dolazila ovamo. Nije joj se dopadalo što je sada tu. Ovo drvo je činilo da se oseća mala i ranjiva. Prošli su je žmarci kada se setila kakvoj je mračnoj svrsi služilo i kakvo je čudovišno zlo sadržalo.

Jer to je bio mentrogov zatvor.

Pik joj je ispričao priču o mentrogu ubrzo posle njihovog prvog susreta. Setila se da je videla to ostarelo drvo leteći iznad parka na Denijelu. Videla ga je u magličastoj tami sumraka koji se spuštao, i dobro ga je osmotrila. I sa šest godina je znala kada je nešto opasno. Pik je potvrdio njene sumnje. Mentrozi su bili, da upotrebimo reči šumskog stvorenja, "delimično grabljivice, delimično sumanuti stvorovi, a svakako skroz-naskroz loši". Pre mnogo hiljada godina lovili su kako silvane tako i ljudska bića, proždirući pripadnike obe vrste u iznenadnim, kataklizmičnim, mahnitim naletima; iza ovih nasrtaja stajala je potreba koju su samo oni razumeli. Istrgnuli bi duše iz svojih žrtava dok su još bile žive, ostavljajući ih prazne i opsednute ludilom. Hranili su se na način žderača, ali se nisu oslanjali na mračna osećanja da bi reagovali. Oni su bili stvorenja koja su razmišljala. Bili su lovci. Ovaj ovde bio je zatvoren u drvo pre hiljadu godina; tamo ga je smestila indijanska magija kada je postao toliko razoran da se to više nije moglo trpeti. S vremena na vreme, pretio je da će uteći, ali je magija čuvara parka, kako iz redova ljudi tako i silvana, uvek bila dovoljno jaka da ga zadrži.

Do sada, užasnuto pomisli Nest, shvativši zbog čega ju je Pik doveo ovamo.

Masivno deblo drevnog hrasta široko je naprslo na tri mesta. Kora je bila ispresecana brazgotinama tako da se drvo ispod nje videlo u tamnim, krzavim zasekotinama iz kojih je cureo smrdljivi, zelenkasti biljni sok.

"Oslobađa se", tiho primeti silvan.

Nest je bez reči zurila u krzave napukline u koži starog drveta, ne mogavši da odvoji pogled. Tle oko hrasta bilo je suvo i popucalo, i videlo se korenje, svo pegavo i obolelo.

"Zašto se ovo dešava?" upita ona šapatom.

Pik slegnu ramenima. "Nešto napada magiju. Možda ju je oslabio poremećaj ravnoteže stvari. Možda su žderači promenili način ishrane. Ne znam. Znam samo da to nekako moramo zaustaviti."

"Možemo li?"

"Možda. Naprsline nisu stare. Ali je zato šteta mnogo veća nego ikada ranije."

On zavrte glavom, a onda pogleda levo i desno od njih prema drveću. "Žderači to osećaju. Pogledaj ih samo."

Nest je sledila njegov pogled. Žderači su izvirivali iz senki svuda oko njih, zadržavajući se u mraku tako da su im se samo oči videle. U njihovom pogledu očitavala se nedvosmisljena žudnja, kao i u njihovim potajnim pokretima, iščekivanje koje je bilo uznemiravajuće.

"Šta će se dogoditi ako se mentrog oslobodi?" upitala je tiho Pika, drhteći zbog utiska da je njegove oči motre.

Pik izvi obrvu i namrši se. "Ne znam. Bio je predugo zarobljen u drvetu, tako da mislim da to niko ne zna. Takođe mislim da niko ni ne želi to da sazna."

Nest je bila sklona da se složi. "Znači, mi moramo da se pobrinemo da se to ne dogodi. Šta mogu da učinim da pomognem?"

Pik joj skoči sa ramena na ruku, a zatim se sjuri niz nogu na tle. "Donesi mi soli. Jednu veliku vreću onoga što koriste u uređajima za vodu. Kamena so, ako je to sve što možeš da nađeš. Biće mi potrebna i vreća komposta. Puna kolica. Vreća đubriva ili stajskog gnojiva će poslužiti. Smola ili katran, takođe. Da popunimo te putkotine." Pogledao ju je. "Daj sve od sebe. Ostaću ovde i pokušati da ojačam magiju."

Nest zbunjeno zavrte glavom, ponovo pogledavši drvo. "Pik, šta se dešava?"

Silvan je razumeo šta ga je pitala. Ljutito je stao da povlači rukave košulje.

"Neka vrsta rata, pretpostavljam. Na šta tebi liči? Kreći."

Duboko je udahнула i jurnula između drveća. Trčala je niz usku stazu, ne vodeći računa o trnjacima i žarećim koprivama koji su je šibali. Iako ga nije čula kako izgovara reči, mogla je da oseti kako je Pik požuruje.

12.

Deset minuta kasnije, trčala je pošljunčanom stazom ka kući Roberta Heplera. Kas Minter je bila bliža, i Nest je mogla da ode do nje, ali bilo je mnogo verovatnije da će Robert imati ono što joj je bilo potrebno. Heplerovi su živeli na kraju privatnog puta koji je skretao sa Spring Drajva; imali su tri ara pošumljenog zemljišta koje se graničilo sa istočnim vrhom parka, odmah iznad obala Stenovite reke. Mesto je bilo idilično, minijturni park sa velikim, starim, belogoričnim drvećem i travnjakom koji je Robertov otac, hemijski inženjer po struci, ali i baštovan iz hobija, besprekorno održavao. Robert je smatrao da je predanost njegovog oca radu u dvorištu sramna. Voleo je da kaže da mu je otac na dugoročnoj terapiji koja je trebalo da ga izleči od morbidne opsednutosti travom. Jednog dana će se probuditi i otkriti da ipak nije gospodin Zeleni Farmerko.

Nest je stigla do imanja Heplerovih, popevši se preko ograde na severnoj granici i pretrčavši preko dvorišta da bi presekla do pošljunčanog prilaza koji je vodio ka kući. Kuća pred njom bila je velika i tiha, dvospratnica sa izbledelom šindrom i belim daskama. Šarene zavese visile su na prozorima, a cveće raznih boja nicalo je iz drvenih sanduka i saksija na prozorima. Žbunje je bilo uredno potkresano, a leje su stajale pod konac. Ratan garnitura na tremu je sijala. Sav baštenski i dvorišni alat bio je sklonjen u šupu. Sve je bilo na svom mesu. Robertova kuća ličila je na one sa slika Normana Rokvela. Robert je uporno tvrdio da će je jednog dana spaliti do temelja.

Nest je, međutim, malo pažnje danas poklonila Heplerovoj kući. Nije iz glave mogla da odagna Pikove reči i njegov izgled. Već je i ranije viđala Pika zabrinutog, ali nikada ovako. Pokušala je da ne razmišlja preterano o tome koliko je staro drvo izgledalo bolesno, sa raspuknutom grubom korom iz koje je curelo, sa korenjem koje je izvirivalo iz suvog, ispučalog tla, ali slika je bila veoma živa i upečatljiva u njenom umu. Potrčala je Heplerovim prilaznim putem, podižući u prolasku oblačiće prašine sa šljunka, koji su se zadržavali na letnjoj jari. Robertovi roditelji sigurno su na poslu, oboje su bili zaposleni u Združenoj industriji, ali Robert bi trebalo da je kod kuće.

Skočila je na uredno pometen trem, ostavljajući za sobom tragove od prašine i šljunka, i pozvonila. Kako se niko nije odazvao, stala je nestrpljivo da lupa po okviru zaštitne mreže. "Roberte!"

Znala je da je tu; ulazna vrata bila su otvorena iza mreže. Konačno ga je čula, užurbano tapkanje koraka po stepenicama pošto je izleteo iz svoje sobe.

"Polako, dolazim!" Njegova plava glava pojavila se iza mreže. Na sebi je imao majicu, na kojoj je pisalo 'Majkrosoft vlada', i farmerke. Ugledao je Nest. "Zašto tako lupaš na vrata? Zar misliš da sam gluv?"

"Otvori, Roberte!"

Krenuo je da otkači zasun. "Biće ti bolje da je nešto važno. Usred sam skidanja fraktalnog sistema za kodiranje koji sam nedeljama tražio na mreži. Ostavio sam ga nezaštićenog. Ako ga izgubim, tako mi..." Petljao je oko zasuna. "Šta ćeš ti ovde? Mislio sam da si otišla na plivanje sa Kas i Brajanom. U stvari, oni te čekaju. Zar te Kas nije zvala? Šta sam ja, neka vrsta službe za prenos poruka. Zašto sve uvek zavisi... Hej!"

Otvorila je žičana vrata i izvukla ga napolje za ruku. "Potrebna mi je vreća komposta i vreća soli za omekšivanje."

On iznervirano trgnu ruku i oslobodi se. "Šta?"

"Kompost i so za omekšivanje!"

"O čemu ti to? Šta će ti to?"

"Imaš li ih? Možemo li da pogledamo? Ovo je važno!"

Robert zavrte glavom i prevrnu očima. "Tebi je sve važno. U tome je tvoj problem. Oladi. Budi kul. Leto je, u slučaju da nisi primetila, tako da ne moraš da..."

Nest ispruži ruke i uhvati ga za uši. Stegla ga je jako, tako da je Robert zadahtao. "Slušaj, Roberte, nemam vremena za ovo! Potrebna mi je vreća komposta i vreća soli za omekšivanje! Ne teraj mi da ti to još jednom ponovim!" "U redu, u redu!" Robert se divlje uvijao od vrata naniže, pokušavajući da ne pomera glavu ili izazove dalji pritisak na priklještene uši. Usko lice grčilo mu se od bola. "Puštaj!"

Nest ga je oslobodila i zakoračila unazad. "Ovo je važno, Roberte", pažljivo je ponovila.

Robert protrlja povređene uši i uputi joj pokajnički pogled. "Nisi to morala da uradiš."

"Izvini. Ali umeš da izvučeš ono najgore iz mene."

"Uvrnuta si, Nest, znaš li to?"

"Potreban mi je i katran."

Robert je pogleda. "Da nećeš možda i jarebicu na krušci kad smo već kod toga?"

"Roberte."

Robert odstupi ne bi li se zaštitio. "U redu, dozvoli mi da odem i pogledam u šupi za alat. Mislim da tamo ima nekoliko vreća komposta. Ima i nešto soli za filtere za vodu u podrumu. Pobogu."

Otrčali su do šupe i našli kompost, a zatim su se vratili do kuće i sišli u podrum, gde su našli so za omekšivanje. Vreće su težile svaka po pedeset funti, tako da su oboje morali da zapnu ne bi li ih izneli na trem. Obilato su se znojili kada su završili, a Robert je i dalje zvocao zbog ušiju.

Spustili su kompost preko soli za omekšavanje, i Robert ljutito šutnu vreće.

"Nemoj nikada više onako da me ščepaš, Nest. Da nisi devojčica, složio bih te."

"Imaš li smole, Roberte?"

Robert se podboči, spustivši šake na uska bedra i zagleda se u nju. "Šta ti misliš da je ovo, prodavnica mešovite robe? Moj tata prebrojava sve ove stvari, znaš li ti to. Možda ne so jer to nema veze s njegovim dragocenim dvorištem, ali kompost sasvim sigurno. Šta da mu kažem kada me bude pitao zašto mu nedostaje jedna vreća?"

"Reci mu da sam je ja pozajmila i da ću je vratiti." Nest je nestrpljivo pogledala prema parku. "Šta je sa smolom?"

Robert zabaci ruke unazad. "Smolom? Šta će ti to? Misliš na ono čime se popravljaju putevi? Katran? Želiš katran? Gde to da ti nađem?"

"Ne, Roberte, ne katran. Smolu, ono čime se maže drveće."

"O tome je ovde reč? Krpimo drveće?" Robert se zagleda u nju s nevericom.

"Jesi li ti poludela?"

"Imaš li kolica?" upita ona. "Znaš, neka stara iz vremena kada si bio mali?"

"Nemam, ali mislim da bi bilo pametno kada bismo pozvali jedna za tebe! Znaš, ona tapacirana?" Robert je proključao. "Slušaj, našao sam kompost i so, i to je sve što ja..."

"Možda ih Kas ima", prekide ga Nest. "Pozvaću je. Ti se vrati u šupu i potraži smolu."

Ne čekajući da joj on odgovori, jurnula je u kuću, kroz predvorje i dnevnu sobu do telefona u kuhinji, zalupivši vratima sa mrežom za sobom. Osećala se kao u klopci. Teško joj je bilo što je znala sve to o parku, stvorenjima koja su živela u njemu i njihovoj magiji, a nikada nije smela išta da pomene svojim prijateljima. Ali šta bi bilo da znaju? Šta će se desiti ako se mentrog oslobodi iz svog zatvora? Nešto toliko strašno da će biti sasvim očigledno, pa nikome neće promaći, zar ne? Ne nešto nalik na žderače, Pika ili Utvaru. Kako će to uticati na barijeru koja je postojala između sveta ljudskih bića i sveta šumskih stvorenja? Okrenula je broj, nervozno grizući donju usnu. Sve je ovo predugo trajalo. Kas je podigla slušalicu posle drugog zvona. Nest je kazala prijateljici šta joj je

potrebno, i Kas joj reče da odmah dolazi. Dobra, stara Kas, pomisli Nest kada je spustila slušalicu. Bez pitanja, bez raspravljanja - samo uradi.

Vratila se napolje i sela na trem da sačeka Roberta. Pojavio se posle nekoliko trenutaka sa kofom nečega na čemu je pisalo 'Tri pečata' za šta je rekao da misli kako će poslužiti. Pronašao je stari štap za mešanje i očerupanu četku za nanošenje sadržaja. Spustio je sve to na tle i seo pored nje na stepenice. Nijedno od njih ništa nije reklo, zureći ispred sebe u senovito dvorište i vrućinu. Negde niz put, prema Vudlonu, mogli su da čuju muziku sa kamioneta prodavca sladoleda.

"Znaš, juče bi sa mnom bilo sve u redu", konačno reče Robert, tvrdoglavo. "Ne plašim se ja Denija Abota. Ne plašim se tuče s njim." Vukao je po stepeniku trema cipelom. "Ali, ipak, hvala za ono što si učinila, šta god to bilo."

"Ništa nisam učinila", reče mu ona.

"Aha, kako da ne", iskezi se Robert.

"Zaista nisam."

"Bio sam tamo, Nest. Sećaš se?"

"Deni se sapleo." Izravnala je dlanovima kožu na kolenima, gledajući u stopala.

"Nisam ga ni pipnula. Video si."

Robert ništa nije kazao. Nagnuo se napred i gurnuo lice među kolena. "Samo znam da bih radije da si mi prijatelj nego neprijatelj." Provirio je i pogledao je, a onda pažljivo protrljao pocrveneale uši. "Znači, idemo da krpimo neko drvo, zar ne? Pobogu. Kakva uživancija. Dobro je što mi se dopadaš, Nest."

Nekoliko minuta kasnije Kas je stigla sa Brajanom, vukući crvena, metalna kolica. Natovarili su so za omekšivanje, kompost i kofu sa oznakom 'Tri pečata' i uputili se nazad prilaznim putem. Nest i Robert vukli su kolica, a Kas i Brajana pazili su da se teret ne prevrne. Kada su došli do Spring Drajva, nastavili su njime sve dok nisu stigli do prilaznog puta gospođe Eberhart, koji se protezao preko njenog zemljišta do garaže na ivici parka. Bili su negde na pola prilaznog puta kada se pojavila Elis Eberhart, grdeći ih što prelaze neovlašćeno preko

privatnog poseda. To nije bilo ništa novo. Gospođa Eberhart vikala je na svako dete koje je išlo prečicom kroz njeno dvorište, a mnoga su to činila. Robert je kazao da je sama gospođa Eberhart kriva što ovde postoji ta prečica. Ovog puta ju je uverio, pogledom koji je rečito saopštavao 'ne petljaj se sa mnom', da je u pitanju hitan slučaj, te je stoga zakon na njihovoj strani. Gospođa Eberhart je bila agent osiguravajućeg zavoda u penziji i bila je ubeđena da sva deca samo traže priliku da se uvale u nevolju, naročito ona koja bi se obrela u njenom dvorištu. Doviknu im da zna čiji je Robert sin i da će porazgovarati s njegovim roditeljima. Robert joj reče da nazove pre sedam jer mu otac provodi noći u zatvoru do kraja meseca, a mama će verovatno posle večere otići da ga obiđe. Stigli su do kraja prilaznog puta, zaobišli garažu, stigli do ruba parcele i prešli u park. Šuma je odmah tu počinjala, pa su oni otišli do najbliže staze i nastavili njome.

"Zaista tražiš đavola, Roberte", primeti Brajana, ali joj se u glasu ipak osećalo divljenje.

"Hej, evo kako ja na to gledam." Robert nakrenu glavu poput narogušenog petlića. "Svaki dan je nova prilika da se uvališ u nevolju. Nikada ne propuštam takve prilike. Znaš li zašto? Zato što, čak i onda kada ne iziđem iz kuće, upadnem u nevolju. Ne pitaj me zašto. To je dar. U čemu je onda razlika da li ću upasti u nevolju u dvorištu gospođe Eberhart ili kod kuće? Svejedno je." Iskezio se Brajani. "Pored toga, zabavno je upadati u nevolje. Trebalo bi da probaš ponekad."

Probijali su se dublje u šumu, a vrućina i tišina su se pojačavale. Zvuci koji su dopirali iz spoljnog sveta postajali su sve prigušeniji. Mušice su ih saletale u rojevima.

"Bljak", napravi grimasu Brajana.

"Samo malo dodatnog proteina u tvojoj ishrani", zakrešta Robert, oblizujući se. "Šta ćemo ovde?" upita Kas Nest. Poslušno je klipsala putem, pridržavajući jednom šakom vreće soli i komposta na kolicima koja su se zanosila.

Nest ispljunu neku bubu. "Ima jedan veliki hrast koji ne izgleda baš najbolje. Hoću da vidim šta mogu da učinim da mu pomognem."

"Pomoću soli i komposta?" upita Robert u neverici. "'Tri pečata', to mi je jasno. Ali so i kompost? Bilo kako bilo, zašto to radiš? Zar nemaju ljude koji su zaposleni u parku i koji bi trebalo da krpe bolesno drveće?"

Staza se suzila i tle je postalo neravnije. Kolica stadoše da poskakuju i škripe. Nest zaobiđe veliku rupu. "Pokušala sam da uhvatim nekoga, ali svi slave četvrti jul", improvizovala je.

"Ali otkud znaš šta treba da radiš?" pritisnu je Kas, sumnjičavo je gledajući.

"Aha, jesi li već izlečila koje bolesno drvo?" upita je Robert i iskezi joj se na poznati način.

"Jednom sam gledala kako to deda radi. Pokazao mi je." Nest slegnu ramenima, kao da želi da kaže da tu nema šta više da se doda, i nastavi dalje.

Srećom, niko nije zatražio dodatne pojedinosti. Probijali su se stazom kroz korov i šipražje, pljeskajući bube i izbegavajući koprivu; bilo im je vruće, vlaga i vrućina dodatno su ih pritiskali. Nest je počela da nagriza krivica što je naterala prijatelje da joj se pridruže. Verovatno je mogla i sama ovo da obavi, pošto je nabavila kolica i zalihe. Robert je mogao da se vrati svom kompjuteru, a Kas i Brajana mogle su da odu na kupanje. Pored toga, šta će sa Pikom?

"Vi ne morate dalje", rekla je na kraju. Pogledala ih je preko ramena, gurajući drške kolica. "Možete se vratiti. Sama ću dalje."

"Zaboravi!" odbrusi Robert. "Želim da vidim to bolesno drvo."

Kas klimnu u znak slaganja. "I ja. Konačno, ovo je zabavnije od friziranja."

Uputila je Brajani vragolasti pogled.

"Ima li još mnogo?" upita Brajana, pažljivo zaobišavši jedan ogroman žbun čičaka.

Pet minuta kasnije stigli su do odredišta. Izvukli su kolica na čistinu i sa strahopoštovanjem se zagledali u drvo. Nest nije bila sigurna da li ga je iko od njih ranije video. Ona ih nije ovamo dovodila, tako da možda nisu. Bilo kako

bilo, bila je sigurna, zaključivši to po izrazima na njihovim licima, da ga nikada neće zaboraviti.

"Auh!" prošaputa Robert. Neobično za njega, ali ostao je bez reči.

"To je najveći hrast koji sam ikada videla", reče Kas, zureći uvis u njegove potamnele grane. "Najveći."

"Znaš šta?" reče Robert. "Pošto su napravili ovo drvo, bacili su kalup."

"Misliš na majku prirodu", reče Kas.

"Boga", izusti Brajana.

"Ko god", odvrati Robert.

Nest se već udaljavala od njih, tobože da izbliza pogleda hrast, ali, u stvari, da pronade Pika. Nigde nije bilo ni traga od njega.

"Vidi samo kako je kora popucala", primeti Kas. "Nest je bila u pravu. Ovo drvo je zaista bolesno."

"Nešto gadno ga je napalo", izjavi Brajana, bojažljivo zakoračivši napred.

"Vidite ono što curi iz rana?"

"Možda je samo biljni sok", reče Robert.

"Možda i svinje lete noću" reče Kas, značajno ga pogledavši.

Nest zaobiđe drvo odostrag, osluškujući tišinu, mrmor glasova njenih prijatelja, šuškanje žderača koji vire iz senki tamo pozadi gde ih ne mogu videti. Pogledala je levo i desno, videla žderače, ali ne i Pika. Iznerviranost je prerasla u zabrinutost. Šta ako mu se nešto dogodilo? Pogledala je drvo, uplašivši se iznenada da je šteta mnogo veća nego što su mislili, da je ono stvorenje uhvaćeno unutra već nekako uspelo da se oslobodi. Vrućina i strah stegoše obruč oko nje.

"Hej, Nest!" pozva je Robert. "Šta bi trebalo da radimo kad smo već tu?"

Dovijala se šta da odgovori kada joj Pik skoči sa grane na rame, nateravši je da se i protiv svoje volje trgne. "Pik!" zadahta ona, oštro ispustivši vazduh.

"Koliko ti je samo trebalo", uvređeno je frktao, ne obraćajući pažnju na njenu iznenađenost. "Slušaj me sada, a ja ću ti reći šta da radiš."

Pružio je Nest kratko objašnjenje, a potom ponovo nestao. Nest zaobiđe drvo, okupi prijatelje i reče im šta je potrebno. Narednih pola sata izvršavali su njena naređenja. Robertu su dali 'Tri pečata' da ga nanese na pukotine u deblu, i on je upotrebio štap za mešanje i četku da u debelim namazima nabaca materijal sličan smoli. Kas i Brajana su nanele kompost preko korenja koje se pojavilo na površini i preko ispucalog tla, sipavši ga prvo na gomilu, a posle ga poravnajući šakama. Nest je uzela so i stala da je sipa po tlu u vidu tanke linije koja je okruživala drvo na nekih dvadeset pet stopa od njegove osnove. Kada ju je Robert pitao šta to radi, odgovorila mu je da sipa so kako bi zaštitila stablo od jedne naročito opasne vrste crva koja napada drveće i uzrok je ove bolesti. Smola će zalećiti brazgotine, kompost će nahraniti korenje, a so će sprečiti druge crve da nađu put nazad do drveta. To, razume se, nije bilo tačno, ali je dobro zvučalo.

Kada su završili, izvesno vreme su ostali zajedno da stoje i nadgledaju ono što su uradili. Robert je izneo teoriju o crvima koji prave rupe u drveću, neku suludu zamisao za koju je kazao da ju je skinuo sa Interneta, a Brajana je iznela svoju teoriju o Robertu. Onda je Kas ustvrdila kako je ovo njihovo stajanje i zurenje u drvo podseća na gledanje trave kako raste. Brajana je stala da se žali da joj je vrućina i da je žedna, a Robert se setio programa koji je skidao. Još nije bila ni sredina popodneva, tako da su još imali vremena da odu na plivanje. Ali Nest im reče da je umorna i da misli da će umesto toga otići kući. Robert je prezrivo frknuo i nazvao je plačljivicom, a Kas i Brajana su predložile da još malo ostanu. Nest je, međutim, bila uporna zato što joj je bilo potrebno da ostane nasamo sa Pikom, a i bila je rasejana jer je sve vreme razmišljala o mentrogu i noćasnjem susretu sa Dva Medveda. Čudno se osećala zbog izrečene laži, a kada je uz to još kazala da ju je baka zamolila da obavi neke dodatne poslove po kući, samo se uvećala nelagodnost koja ju je obuzela. Obećala je da će se naći s njima narednog dana u parku kod indijanskih humki posle službe u crkvi i ručka.

"Kako god hoćeš" reče Robert, slegnuvši ramenima; nije uspeo da prikrije iznerviranost i zlovolju.

"Pozvaću te večeras", obeća Kas.

Uхватила je ručke kolica i udaljila se sa Brajanom i Robertom koji su se vukli iza nje. Odlazeći, njeni prijatelji nekoliko puta su se okrenuli. Mogla je da pročita pitanja u njihovim pogledima. Zurila je za njima, nesposobna da odvoji pogled, smatrajući samu sebe sebičnom i lažljivom.

Kada su nestali s vidika, tiho je pozvala Pika. Silvan se pojavio kod njenih nogu, i ona posegnu naniže, podiže ga i smesti ga sebi na rame.

"Hoće li bilo šta od ovoga pomoći?" upitala je, neodređeno pokazavši prema drvetu i boreći se da obuzda plimu osećanja.

"Moglo bi", odvrati on. "Ali to je u najboljem slučaju privremeni lek. Problem je u pomeranju ravnoteže. Magija koja čuva drvo se raspala. Moram otkriti zašto." Izvesno vreme su ćutke stajali, proučavajući veliki hrast, kao da bi mogli da ga izleće pukom snagom volje. Nest je bilo vruće i sve ju je svrbelo od znoja i napora, ali još dublji nemir nagrizao je njenu unutrašnjost. Očima je sledila obrise drveta naspram neba. Bilo je tako masivno i staro, veliki div izuvijanih grana, zamrznut u vremenu. Koliko je već godina živ, pitala se. Koliko je već svedok istorijskih događanja u ovoj zemlji? Da je mogao da govori, šta bi joj ispričao?

"Misliš li da je Reč stvorila ovo drvo?" iznenada je upitala Pika.

Šumsko stvorenje slegnu ramenima. "Pretpostavljam da jeste."

"Zato što je Reč i sve drugo stvorila, je li tako?" Zastala je. "Kako Reč izgleda?" Pik se zagleda u nju.

"Misliš li da je Reč isto što i Bog?"

Pik je i dalje zurio u nju.

"Ne misliš, valjda, da postoji više Bogova, zar ne?" Nest poče da brza. "Hoću da kažem, ne misliš, valjda, da su Reč i Bog i Majka priroda sve različita bića? Ne misliš, valjda, da svi oni trčkaraju unaokolo praveći različite stvari? Recimo,

Bog pravi ljudska bića, Reč šumska stvorenja, a Majka Priroda drveće? Ili da je Alah odgovoran za jednu rasu i jedan deo sveta, a Buda da je odgovoran za neke druge? Ti to ne misliš, zar ne?"

Pik je samo zurio.

"Jer sve te različite zemlje i sve te različite rase imaju svoju verziju Boga. Njihove ih religije uče ko je njihov Bog i u šta on veruje. Ponekad različite verzije čak sadrže slična uverenja. Ali nikako da se slože oko toga čiji je Bog onaj pravi. Svako tvrdi da oni drugi nisu u pravu. Ali osim ako nema više od jednog Boga, kakve to ima veze? Ako postoji samo jedan Bog i ako je On sve stvorio, čemu onda rasprave hoće li ga zvati Bog, Reč ili nekako drugačije? To je nalik raspravama oko toga čiji je park. Park je za sve."

"Da ti to nemaš nekakvu krizu identiteta?" svečano upita Pik.

"Ne. Samo želim da znam u šta ti veruješ."

Pik uzdahnu. "Ja verujem da su stvorenja poput mene potpuno neshvaćena i uglavnom nedovoljno cenjena. Takođe verujem da uopšte nije važno u šta ja verujem."

"Meni je važno."

Pik slegnu ramenima.

Nest se zagleda u svoja stopala. "Mislim da se ponašaš nerazumno."

"Kuda nas vodi ovaj razgovor?" iznervirano upita Pik.

"Želim da saznam ko me je stvorio." Nest duboko udahnu kako bi se smirila.

"Samo jednu stvar želim da saznam. Jer mi je dozlogrdilo da budem drugačija, a da ne znam zbog čega je to tako. To drvo i ja slični smo na izvestan način. Drvo nije ono što izgleda da jeste. Možda je i izraslo iz semena pre mnogo, mnogo vremena, ali je potom natopljeno magijom koja drži mentroga zarobljenog. Ko ga je učinio takvim? Ko je doneo odluku? Reč, Bog ili Majka Priroda? A onda se zapitam, šta je sa mnom? Ko je mene stvorio? Od svih se razlikujem, je li tako? Ljudsko sam biće, ali sam u stanju da upražnjavam magiju. Mogu da vidim žderače, mada niko drugi to ne može. Znam za ovaj drugi svet, svet iz

koga ti dolaziš, za koji niko drugi ne zna. Zar ne shvataš? Ja sam kao to drvo, pripadam i jednom i drugom svetu i jednom i drugom životu - ali osećam da, zapravo, ne pripadam nijednom od njih."

Skinula ga je s ramena i stavila na dlan šake, prinevši ga blizu licu. "Pogledaj me, Pik. Ne volim kada sam ovako zbunjena. Ne volim osećanje da nigde ne pripadam. Ljudi me čudno gledaju; iako nisu sigurni, osećaju da nisam poput njih. Čak i moji prijatelji. Pokušavam da ne dozvolim da mi to smeta, ali ponekad je to nemoguće. Kao sada." Osetila je da joj naviru suze, ali ih je potisnula. "Znaš, moglo bi mi pomoći ako bih znala nešto o sebi, makar i to da sam u pravu kad mislim kako su Bog i Reč jedno te isto. Čak i samo to, kako bih znala da nisam sklepana od različitih stvari, da nisam nešto potpuno uvrnuto, već da sam napravljena kao celina i da sam potpuna upravo ovakva kakva jesam!"

Pik se nije prijatno osećao. "Strašno, Nest. Ne posedujem nikakav naročiti uvid u to kako se prave ljudi. Meni ne deluješ uvrnuto, ali ja sam šumsko stvorenje, tako da se moje mišljenje možda ne računa."

Stisla je usne. "Možda se računa i više nego što misliš."

Duboko je uzdahnuo i istog časa počeo da čupka bradu od mahovine, netremice je posmatrajući prodornim pogledom. "Ne volim ovakve razgovore, te se stoga manimo okolišenja. Obrati pažnju. Pitala si me da li verujem da su Bog i Reč jedno te isto. Verujem. Možeš nazvati Reč bilo kojim imenom koje izabereš - Bog, Muhamed, Buda, Majka Priroda ili Sova Denijel; to ništa neće izmeniti. Svi su oni jedno, i to jedno je stvorilo sve, uključujući i tebe. Te stoga ne bih baš tipovao na mogućnost da te je sklepala i oblikovala onako usput šaćica nezadovoljnih božanstava. Ne znam zašto si ispala takva kakva jesi, ali sam i te kako ubeđen da je to učinjeno iz nekog razloga i da si napravljena iz jednog komada."

Nabrao je veđe. "Ako već želiš zbog nečega da brineš, ne mislim da bi to trebalo da bude da li duguješ svoje postojanje Bogu, Reči ili nekom trećem. Mislim da

bi trebalo da brineš o tome šta se od tebe očekuje sada kada si tu, i kako ćeš se sačuvati od toga da ne postaneš najveće razočaranje."

Ona zbunjeno zavrte glavom. "Kako to misliš?"

"Evo ovako. Sve što postoji ima i svoju protivtežu. Reč je samo polovina jednačine, Nest. Druga polovina je Praznina. Reč i Praznina - jedan gradi, drugi razgrađuje, jedan je dobar, drugi zao. Oni su u ratu i bore se od početka vremena. Jedan teži da održi ravnotežu života; drugi da je naruši. Svi smo mi deo te borbe jer su u pitanju naši vlatiti životi. Ravnoteža ne postoji samo u svetu oko nas; ona je i u nama. Dobro koje predstavlja Reč i Zlo koje je Praznina postoje takođe u nama. Unutar nas, oboje se trude da nadmudre onog drugog, oboje nastoje da pronađu načina da nadjačaju onog drugog."

Zastao je i zagledao se u nju. "Jasno ti je da nisi poput većine ljudi. Ti si posebna. Sa jednom nogom čvrsto stojiš u jednom, a sa drugom u drugom svetu, šumsko biće i ljudsko biće. Nema mnogo takvih kao što si ti. Kao što rekoh, za to postoji razlog, isto kao što postoji razlog i za sve drugo. Nemoj ni na trenutak pomisliti da Praznini to nije jasno. Ti imaš uticaj i moć. Ti imaš cilj. Praznina bi volela da sve to preokrene u svoju korist. Možda misliš da si dobra osoba i da to ništa ne može izmeniti. Ali još nisi bila stavljena na probu. Na pravu probu. Nisi bila izložena stvarima u životu koje bi te mogle preobratiti u nešto što ne bi bila u stanju čak ni da prepoznaš. Ranije ili kasnije, to će se dogoditi. Možda ranije, ako je suditi prema stepenu nemira među žderačima. Nešto se događa, Nest. Biće ti bolje da se zbog toga zabrineš. Biće ti bolje da budeš na oprezu."

Usledila je poduža pauza kada je završio dok je ona pronicala u dublji smisao njegovog ukora. Stajao je ukrućen u njenoj šaci, prekrštenih ruku na drvenih grudima, čvrsto stisnutih usana, i očiju sjajnih i izazivačkih. Pokušavao je nešto da joj kaže, iznenada je shvatila. Njegove su reči imale višestruki smisao; njegovo se upozorenje odnosilo na nešto drugo. Prože je osećanje nelagodnosti, senka duboke nesigurnosti. Uхватила je sebe kako razmišlja o nekoliko proteklih dana, o spasavanju Benet Skot sa litica, o mentrogovom pojavljivanju iz

tamnice, kao i o pojačanom prisustvu i drskosti žderača. Da li je to imalo veze s ovim?

Šta je to Pik pokušavao da kaže?

Znala je da to neće danas otkriti. Viđala je već i ranije taj izraz na njegovom licu, tvrdoglav i razdražljiv. Završio je priču.

Odjednom se osetila iscedena i iscrpljena. Spustila je Pika na tle, nestrpljivo sačekala da siđe s njene šake i odmah potom se uspravila. "Idem kući sada", reče mu. "Vidimo se večeras."

Ne sačekavši njegov odgovor, okrenula se i zamakla za drveće.

Ipak nije otišla kući. Umesto toga, prošla je kroz park, skrenuvši naniže do ivice rukavca, te je nastavila obalom reke ka zapadu. Nije žurila, pustivši da joj se osećanja slegnu, pruživši sebi priliku da porazmisli o stvarima koje su je mučile. Neke od njih mogla je da formuliše, ali još ne sve. Mučila ju je kombinacija onoga što se već zbilo i onoga što je osećala da će se još dogoditi. Ovo drugo baš i nije bilo neka slutnja - već više kao neprijatni šapat mogućnosti. Dan je bio vreo i sparan, i sunce je pržilo sa neba bez oblačka na svom sporom putovanju na zapad. Park je bio tih i naizgled pust, tako da su čak i glasovi izletnika zvučali udaljeno i prigušeno. Kao da su svi čekali ono što je ona predosetila. Kao da su svi znali da dolazi.

Prošla je ispod tobogana i iznad dvojice dečaka koji su pecali na obali pored zaklona za klizanje. Podigla je pogled naviše prema dugačkom, pravom, drvenom žlebu koji je vodio do kule odakle su oni koji su se spuštali kretali zimi, setivši se osećanja koje ju je obuzelo dok je jurila prema smrznutoj reci, dobijajući na brzini na ledu. U sebi je osećala kao da joj se to isto upravo sada događa samo na drugi način, kao da juri prema nečem neizmernom, širokom i glatkom, i da će, kada jednom do toga stigne, izgubiti kontrolu.

Popodne se bližilo kraju. Potražila je žderače, ali nije ugledala nijednog.

Potražila je Denijela, ali ni njega nije videla. Setila se da je zaboravila da pita Pika ima li kakve vesti o mačkici Benet Skot, o Spuku. Lišće je bacalo pegave

senke po tlu preko koga je išla, i ona stade da nazire lica i obličja u njihovim ustrojstvima. Uхватила je sebe kako razmišlja o ocu i majci. Oboje su bili krajnje tajanstvene ličnosti u njenom životu, tako daleki u vremenu, gotovo mitski.

Razmišljala je o baki i njenom tvrdoglavom odbijanju da priča o njima na neki određeniji način. U njoj je počela da stasava hladna i snažna odluka. Nateraće baku da joj kaže, obećala je samoj sebi. Nateraće je da progovori.

Otišla je do podnožja litica, držeći se podalje od mesta gde su se pećine nastavljale u obliku tunela kroz stenje. Pik joj je kazao da nikada ne ide tamo. Naveo ju je da obeća da neće. Uporno je tvrdio da tamo za nju nije bezbedno. Uopšte nije bilo bitno što su ostala deca redovno istraživala pećine, i što im se ništa loše nije događalo. Ostala deca nisu mogla da vide žderače. Ostala deca nisu posedovala magiju. Ona je bila u opasnosti i zato se morala držati podalje. Odmahnula je glavom kada je skrenula i stala da se uspinje putem koji je vodio do strmine. Eto ga opet, pomisli ona. Opet to ubeđenje da je drugačija. Uvek drugačija.

Stigla je do vrha i skrenula ka groblju. Pomisli da bi mogla posetiti majčin grob. Osetila je iznenadnu potrebu da to učini, potrebu da se na neki slabašan način poveže sa svojom izgubljenom prošlošću. Prešla je preko puta kod indijanskih humki i zamakla za drveće. Sunce je pakleno pržilo na popodnevnom nebu, zaslepljujući je svojim sjajem dok mu je išla u susret. Čkiljila je, zaklanjajući oči šakom.

Ispred nje se neko pomerio u blistavoj svetlosti.

Usporila je kada je naišla na hlad i pokušala da vidi ko je to. U prvi mah je pomislila da je to Dva Medveda, da se rano vratio zbog noćasnje posete. Ali onda je primetila da je to neki čovek u zelenom jednodelnom kombinezonu šumara, čuvar parka. Skupljao je otpatke štapom sa metalnim vrhom i bacao ih u platnenu vreću. Oklevala je, a potom nastavila dalje. Kada se približila, okrenuo se i zagledao u nju.

"Baš je vruće, zar ne?" Njegovo prijatno lice bilo je glatko i bezizražajno, a plave oči toliko blede da se gotovo činilo da su bezbojne.

Klimnula je i nesigurno se osmehnula.

"Došla si u posetu groblju?" upita on.

"Moja majka je ovde sahranjena", odgovori mu ona i zastade.

Čovek osloni oštar vrh štapa o tle i položi šake na dršku. "Teško je kada izgubiš majku. Da li je odavno preminula?"

"Još dok sam bila beba."

"Aha, to jeste odavno, svakako. Znaš, ja se moje jedva sećam."

Nest je na trenutak pomislila da mu ispriča o velikom hrastu, ali je potom odlučila da on ionako ne može ništa da učini, da mu je bolje u Pikovim sposobnim rukama.

"Imaš oca?" iznenada upita čovek.

Nest odmahnu glavom. "Živim sa bakom i dekom."

Čovek ju je tužno pogledao. "To nije isto kao da živiš sa ocem, je li tako? Malo je verovatno da će starci poput njih još dugo biti sa nama, te stoga moraš početi da učiš da se uglavnom oslanjaš na samu sebe. Ali onda počneš da se pitaš jesi li dorasla tom zadatku. Razmisli o jednom od ovih stabala. Staro je i istrošeno. Ono, zapravo, nikada nije moralo da zavisi od bilo koga. A onda naiđe neki drvoseća i poseče ga za par minuta. Šta ono može? Pratiš li me?"

Zbunjeno ga je gledala.

Čovek pogleda u nebo. "Vreme se neće skoro promeniti. Dolaziš li na vatromet u ponedeljak?"

Ona klimnu.

"Dobro. To bi trebalo da bude nešto. Četvrti juli je uvek nešto posebno."

Osmehnuo se nekako podrugljivo. "Možda se vidimo tamo."

Odjednom se osećala neprijatno. Uznemirilo ju je nešto u vezi sa ovim čovekom. Želela je da se udalji od njega. Pade joj na pamet da je ionako već

skoro vreme večere i da bi trebalo da pođe kući. Posetiće majčin grob uveče, kada bude hladno i tiho.

"Moram da idem", reče ona žurno.

Čovek se ponovo zagleda u nju, ne rekavši ništa. Naterala je sebe da se osmehne i okrene od njega. Senke visokog drveća već su počele da se izdužuju. Koračala je brzo, terana nelagodnošću koju je osećala.

Nije se osvrnula, tako da nije videla kako čovekove čudne oči postaju tvrde, hladne i pomno usredsređene dok ju je ispraćao pogledom.

Kada je Nest Frimark dovoljno odmakla, demon prebaci platnenu vreću i štap preko ramena i krenu. Prešao je preko puta do indijanskih humki, te odatle skrenuo naniže prema reci, zviždućući sebi u bradu. Držeći se zaklona drveća, postojano je napredovao ka istoku kroz park. Svetlost je bila bleđa i siva na mestima gde je padina brda zaklanjala sunce, tvoreći duboke i stopljene senke. Završavale su se popodnevene utakmice bezbola i izletnici su kretali kućama.

Demon se osmehnuo i nastavio dalje.

Riči Staut čekao je kod tobogana, sedeći za jednim od izletničkih stolova i zureći u reku. Demon samo što se nije sudario s njim pre nego što je Riči shvatio da je tu. Riči poskoči, glupavo se isceri, zatrese glavom.

"Hej, kako je?" upita pometeno on. "Nisam te čuo. Mada sam te čekao kao što si mi rekao. Dobio sam tvoju poruku. Završio sam kod Prestonovih i došao pravo ovamo."

Demon klimnu, osmehnu se i nastavi da hoda. "Hajdemo, onda."

"Svakako, svakako." Riči je već bio na nogama. Bio je nizak i mišićav, a njegovo mršavo lice virilo je ispod neposlušne, tamne kose. Na sebi je imao jednodelno radno odelo sa plavom košuljom i visoke radničke čizme. Sve na njemu delovalo je pohabano i iznošeno. "Mislim da nisam znao da radiš za park", reče on, pokušavši da povede razgovor. "Pretpostavljam da imaš stalno radno vreme i tako to. Jesi li siguran da je ovo u redu, ovako kasno? Šta, zapravo, radimo?"

Demon nije odgovorio. Umesto toga poveo je Ričija između velikog drveća iza paviljona prema padini koja se spuštala do malog potoka. Vazduh je bio topao i nepokretan ispod baldahina krošnji, a komarci su počeli da izlaze u rojevima. Riči ih je nervozno mlatio.

"Mrzim ih", promrmlja on. Kada demon ni na ovo ništa nije rekao, on primeti: "Rekao si da će mi se ovo i te kako isplatiti i da bih mogao dobiti priliku da uhvatim korak sa gradom? Je li to izvesno?"

"Izvesno kao kiša", odgovori demon, ne potrudivši se da ga pogleda.

"E pa, u redu, to je strava, zaista strava!" Riči je zvučao oduševljeno. "Hoću da kažem, ne znam hoće li se ovaj prokleti štrajk ikada okončati, a meni je potrebno nešto sigurno."

Sišli su niz padinu do potoka, prešli preko drvenog mosta i stali da se penju naspramnim nasipom prema dubokoj šumi. U daljini, rukavac je bio gladak i siv poput valjanog lima. Riči je nastavio da nagvažda o komarcima i vrućini, a demon je nastavio da ne obraća pažnju na njega. Prešli su preko grebena, sledeći stazu kojom su Nest i Pik prošli nešto ranije, i posle nekoliko trenutaka našli su se ispred velikog hrasta. Demon se obazrivo osvrnuo unaokolo, ali nije bilo ni traga od bilo koga osim žderača, koji su ih sledili celim putem i sada su čučali na ivici čistine, motreći svetlucavim očima.

"Auh, vidi ovo!" uzviknu Riči, zabljuvši se u bolesno drvo. "Ovaj dasa izgleda kao da su mu dani odbrojani!"

"Zato smo ovde, da utvrdimo je li tako", objasni demon, bezizražajnog lica.

Riči brzo klimnu. "Dobro. Samo mi reci šta da radim?"

Demon spusti platnenu vreću i čvršće stegnu štap sa metalnim vrhom. Slobodnu šaku spusti na Ričijevo rame. "Samo pođi sa mnom na trenutak do stabla", reče on tiho.

Senke su bile duboke i prožimajuće dok su išli napred, a demon nije skidao šaku sa Ričijevog ramena. Kada su stigli do samog masivnog debla, demon skloni šaku.

"Pogledaj gore u granje", reče on.

Riči ga poslušao, pomno se zabljuvši u senke. "Ništa ne vidim. Ne mogu pri ovoj svetlosti."

"Priđi malo bliže. Prisloni lice uz samo deblo."

Riči ga nesigurno odmeri, a onda učini kako mu je bilo rečeno, pritisnuvši obraz uz grubu koru, zagledan u granje. "I dalje ne mogu..."

Demon protera zašiljeni kraj štapa kroz Ričijev vrat jednim silovitim zamahom.

Riči zakrklja od šoka i bola kada su mu dušnik i grkljan ostali smrskani.

Pokušao je da krikne, ali više nije imao glasa, a krv koja mu se slivala niz grlo počela je da ga guši. Prstima je grebao po drvetu kao da hoće da zdere koru, a oči iskolačio. Divlje se bacakao, pokušavajući da se oslobodi, ali je demon čvrsto pritiskao drveno koplje, držeći Ričija prikovanog i gledajući kako tamna krv lipti iz njegovog rastrganog grla.

Žderači jurnuše između drveća i stadoše da se bacaju na Ričija, kidajući njegovo telo u grču. Besomučno su kidisali, ne obazirući se na njegova jalova nastojanja da se zaštiti, nestrpljivi da okuse njegov bol i strah.

A onda je kora drveta, nakvašena Ričijevom krvlju, počela da puca stvarajući dugačke, krzave pukotine, i pojedini delovi Ričija behu uvučeni u njih. Prvo odoše šake i kolena, uronivši u deblo kao u žitko blato, dok se on upinjao da umakne. Njegov užasnuti krik završio je kao jedva čujno kašljanje, a onda se usisavanje lagano nastavilo. Delovi Ričija neumoljivo su nestajali s vidika. Kada mu je i glava bila progutana, prestali su svi zvuci. Demon je oslobodio zašiljeni štap i ostao da gleda kako se Ričijeva leđa dižu i spuštaju u poslednjim uzaludnim naporima da se oslobode.

Trenutak kasnije, Riči Staut je potpuno nestao. Žderači su se ponovo stopili s noći.

Demon je čekao, gledao je kako drvo počinje da izbacuje ono što nije želelo od Ričija, kako kora nastavlja da puca, a pukotine da se produbljuju zahvaljujući

ponudi u krvi. U svom zatvoru, mentrog se gostio, skupljajući snagu koja mu je bila potrebna da se oslobodi, spremajući se da odgovori na demonov poziv. Demon spusti pogled. Jedna od Ričijevih čizama ležala je na tlu. Demon se sagnu i podiže je. Odneće je do obale reke iznad brane gde je voda brza i ostaviće je na mestu gde će je pronaći. Neka ljudi sami izvuku zaključak. Pevušeći, pokupio je platnenu vreću i nestao među drvećem.

13.

Nest je gurnula žičana vrata na tremu upravo u trenutku kada je veliki sat u dedinoj jazbini otkucao pola šest. Zastala je u tišini koja je usledila, a istog časa baka se otelotvorila iz senki kuhinje, sitna, siva pojava sa loncem u ruci.

"Večera će biti za jedan sat, Nest. Idi da se opereš. Imaćemo društvo."

Nest je uhvatila vrata kada je opruga počela da ih vraća i polako ih zatvorila. Osećala je znoj, toplotu i ulepljenost na koži ispod odeće. "Koga?" upita ona. "Neko koga je tvoj deda pozvao. Moraćeš njega da pitaš." Baka nije uopšte delovala zadovoljno. Napravila je pokret rukom u kojem je držala lonac. "Idi prvo da se središ. Kao da te je mačka dovukla sa đubrišta."

Ponovo je nestala u kuhinji. Nest je namirisala pečenje, sočno i mirisno, i iznenada je shvatila koliko je gladna. Uputila se niz hodnik pored bake i prijatnih mirisa i zavirila u jazbinu u potrazi za dedom, ali on nije bio tamo. Oslušnula je još trenutak ne bi li ga negde čula; ali pošto nije bilo nikakvog zvuka, nastavila je do svoje sobe, zatvorila vrata, ubacila Nirvanu u CD-plejer, svukla odeću i pošla na tuširanje. Pokušala je da se ne pogleda u ogledalu, ali ipak je završila radeći upravo to. Devojka koja joj je uzvraćala pogled bila je mršava i ravnih grudi. Imala je koščate ruke i noge i delovala je kao da će potpuno nestati ako se okrene bočno. Mogla je biti takoreći lepa da joj lice nije tako gadno buknilo. Kao i obično, Nest nije mnogo marila za nju.

Dosta vremena je provela pod tušem, perući se i natapajući. Zatim se obrisala, obukla i zagledala kroz prozor u park. Razmišljala je o parku i velikom hrastu, o

svojim prijateljima i magiji koju je krila od njih, o šumaru i Utvari, kao i o žderačima. Razmišljala je o Dva Medveda i igri duhova mrtvih Indijanaca, koji je trebalo da se održi za manje od šest časova. Pitala se da li Dva Medveda može da vidi žderače. Pika je sasvim jasno video, te zašto onda ne bi bio u stanju da vidi i žderače? Nikada još nije srela nikoga ko je mogao da vidi žderače osim nje same i bake. Pik je kazao da postoje i drugi, ali da ih nema mnogo i da svi žive negde drugde. Pik je rekao da samo šačica ljudi može da vidi žderače, i da je to stoga što moraš imati neke veze sa magijom. Možda je Dva Medveda mogao da upražnjava magiju, pomisli ona. Zar neće morati da se posluži magijom da bi prizvao duhove?

Odvojila se od prozora i uputila hodnikom ka dnevnoj sobi, zaokupljena razmišljanjem. Kosa joj je još bila vlažna i opuštena. Uvojci su joj golicali uši. Polousvesno ih je sklonila šakom, odjednom zažalivši što neko dolazi na večeru. Zbog nečega je pretpostavljala da će ta poseta najverovatnije biti dosadna. Već je počela da kuje planove kako da se izvuče čim završi jelo...

"Zdravo."

Iznenadeno je zastala. Na ulaznim vratima stajao je neki čovek i posmatrao je. Toliko se bila zadubila u misli da ga uopšte nije primetila.

"Zdravo", odvrati ona.

"Izvini ako sam te uplašio."

"Niste, sve je u redu. Razmišljala sam o nečemu."

Sopstvene reči joj zazvučaše glupo, tako da je blago porumenela. Čovek to, izgleda, nije primetio. Nije skidao s nje svoje zelene oči. Pogled mu je bio tako prodoran da je ona i protiv svoje volje zažmirkala.

"Ti mora da si Nest." Osmehnuo se kao da je zbog toga zadovoljan. "Ja sam Džon Ros."

Pružio je šaku i ona ju je prihvatila. Imao je snažan stisak i ona pomisli da je naviknut na težak rad. Javio joj se utisak da je čovek sav od kostiju i mišića, ali odeća je visila na njemu kao na kakvom strašilu. Delovao je čudno sa kosom do

ramena svezanom pozadi tom bandanom, ali istovremeno i nekako kul.

Pomislila je kako zbog bandane liči na kakvog dečaka. Iznenada se upitala šta on traži ovde. Da li je on bio taj njihov gost na večeri ili samo neko ko traži posao.

Shvatila je da još drži njegovu šaku te ju je brzo pustila. "Izvinite."

Osmehnuo se i osvrnuo unaokolo. Pogled mu se zaustavio na portretima Frimarkovih žena, nanizanih s jedne strane vrata. "Tvoja porodica?" upita on. Ona klimnu. "Šest pokolenja."

"Lepe žene. Ova kuća ima dobar ukus za to. Jesi li živela ovde celog života?"

Razmišljala je da li da mu odgovori ili da mu sama postavi neko pitanje kada se iz jазbine pojavio deda. "Izvinite što mi je ovoliko bilo potrebno. Tražio sam njen godišnjak, iz završne godine, kada je bila predsednik veća učenika. Nest, jesi li upoznala gospodina Rosa?"

Nest klimnu, pomno posmatrajući dedu. Držao je godišnjak njene majke.

"Gospodin Ros je poznao tvoju majku, Nest. Dok je pohađala koledž u Ohaju." Kao da ga je opčinila ta ideja. "Došao je da nas poseti, da se javi, upoznali smo se jutros kod Džosi i ja sam ga pozvao kod nas na večeru.

Pogledajte, Džone, evo Ketlinine slike iz završne godine."

Otvorio je godišnjak i pružio ga Džonu Rosu da vidi. Ros je pažljivo othramao da pogleda, a Nest je tek tada primetila uglačani crni štap oslonjen o zid pored stalka za kišobrane. Štap je bio prekiriven nekim čudnim znacima urezanim u drvo, duboko crno ispod izbledeog laka. Nest je jedan dug trenutak zurila u oznake dok su Džon Ros i njen deda pregledavali majčin godišnjak. Bilo je nečeg poznatog u tim oznakama. Već ih je negde videla. Bila je sigurna u to.

Ponovo je pogledala Džona Rosa i zapitala se kako je to moguće.

Nekoliko trenutaka kasnije, baka ih je pozvala na večeru. Posela ih je za veliki sto u dnevnoj sobi, Nest pored Džona Rosa, a preko puta Robert i ona. Iznela je hranu, zatim završila viski i nasula novi pre nego što je sela za sto. Dohvatila je

viljušku i počela da jede, jedva pogledavši ostale. To uopšte nije ličilo na baku koja je bila pobornik lepih manira. Nest pomisli kako je nešto očigledno muči. "Da li ste dugo poznavali moju majku?" upita Nest, odjednom se zainteresovavši za stranca.

Ros odmahnu glavom. Priniosio je ustima male, odmerene zalogaje. Njegove zelene oči bile su daleke dok je govorio. "Ne, bojim se da nisam. Upoznao sam je kada je bila na drugoj godini, a na kraju te godine ona se već vratila kući. Proveli smo svega nekoliko meseci zajedno. Žao mi je što je nisam bolje upoznao."

"Bila je lepa, zar ne?"

Džon Ros klimnu. "Bila je."

"Rekli ste da ste bili godinu dana ispred nje na Oberlinu", podstače ga stari Bob.

"Da li ste ostali do kraja i diplomirali?"

"I Ketlin je mogla da diplomira, da je to htela", tiho reče baka, uputivši mu oštar pogled.

"Mislim da je Ketlin bila jedna od najpametnijih osoba koje sam ikada upoznao, gospođo Frimark", primeti Džon Ros, zagledavši se u baku. Krajnje smotreno mu je uzvratila pogled. "Ali bila je krhka. Veoma osetljiva. Mogli ste je povrediti mnogo lakše nego ostale. Divio sam se tome kod nje."

Baka spusti viljušku i gucnu viski. "Nisam sigurna da razumem ono što govorite, gospodine Ros."

Ros klimnu. "Većina nas je toliko očvrsla tokom života da smo zaboravili da reagujemo na bol. Ketlin nije bila takva. Shvatala je koliko je važno prepoznati sitne povrede koje ostali ljudi zanemaruju. Uvek je bila zaokupljena lečenjem. Ne mislim na fizičke povrede, shvatate. Emocionalne povrede, one koje povređuju dušu. Umela je da ih prepozna i izleči s nekoliko dobro odabranih reči. U tome je bila bolja od bilo koga drugog. To je bio urođeni dar."

"Rekli ste da ste izlazili? Vi i Ketlin?" Stari Bob se posluži ponovo pečenjem, ne obazirući se na strelovit pogled koji mu je baka uputila. Nest je sa zanimanjem

pratila razgovor. Baka se strašno uzбудila zbog prisustva Džona Rosa. Nest je nikada nije videla ovako nervoznu.

"Tu i tamo jednim delom te godine." Džon Ros se osmehnu, ali ne podiže pogled sa tanjira. "Uglavnom smo bili samo prijatelji. Odlazili smo zajedno na razna mesta. Mnogo smo pričali. Ketlin je sve vreme pričala o vama. I o svom domu. Volela je park."

"Moram vam reći da vas nikada nije pomenula, gospodine Ros", zajedljivo primeti baka, posmatrajući njegovo lice.

Džon Ros klimnu. "Žao mi je što to čujem. Ali ona je mnoge stvari zadržavala za sebe. Pretpostavljam da joj ja nisam bio mnogo važan na nekom višem planu. Ali veoma sam joj se divio."

"Možda vas je i pomenula, samo smo mi zaboravili", primeti stari Bob u želji da izgadi stvar, uputivši baki pogled upozorenja. Baka frknu i otpi još malo pića.

"Imala je mnogo prijatelja dok je bila na Oberlinu", iznenada dodade Ros, osmotrivši njihova lica kao da je želeo da mu potvrde kako je to tačno. Pogledao je baku. "Pečenje je izvrsno, gospođo Frimark. Već dugo nisam pojeo ništa tako ukusno. Veoma sam vam zahvalan što ste me pozvali."

"Hvala", promrmlja baka, a grub izraz na licu malo joj se ublaži.

"Tačno je da je imala mnogo prijatelja", izjavi stari Bob. "Ketlin je imala mnogo prijatelja tokom celog školovanja. Imala je dobro srce. Ljudi su to prepoznavali kod nje."

"Jeste li upoznali mog oca?" iznenada upita Nest.

Svi za stolom začutaše. Nest je istog časa bilo jasno da je pitala nešto što nije smela. Deda je zurio u tanjir, zaokupljen hranom. Džon Ros je otpio malo vode i pažljivo spustio čašu nazad na sto.

"Ne", tiho je rekao. "Žao mi je, ali nikada ga nisam sreo."

Posle kraćeg ćutanja razgovor za stolom se ponovo uspostavio. Deda je postavljao pitanja Džonu Rosu, Ros davao kratke odgovore, a baka sedela besna i nepomična. Nest je završila obed, zamolila da je izvine i udaljila se skoro pre i

nego što je dobila dozvolu. Izišla je na trem i sišla stepenicama u stražnje dvorište. Gospodin Češalo je ležao ispružen na travnjaku i spavao, a gospođica Minks ga je gledala sračunato sumnjičavo. Nest je otišla do ljuljaške, smestila se u staru izandalu gumu i stala polako da se ljulja na večernjoj sparini. Bilo joj je neprijatno i osećala je osujećenost zbog reakcije dede i bake na njeno pitanje; ponovo se zapitala zašto niko nikada nije hteo ništa da kaže o njenom ocu.

Postojalo je tu nešto više od činjenice da je njenoj majci napravio dete, a onda se nije njome oženio. To i nije bilo ništa strašno; to se sve vreme događalo. Bilo je to nešto više i od činjenice da je odmah posle toga nestao. Mnoga deca odrasla su samo s jednim roditeljem. Ili sa dedom i babom, kao ona. Ne, bilo je tu još nečeg, a ona nije bila sigurna da je to nešto što bi iko umeo da joj objasni. Pre je posredi nešto što su podozrevali, ali nisu umeli rečima da izraze. Nešto što je bilo moguće, ali su oni odbijali pobliže da se suoče s tim, kao da se plaše da bi moglo biti tačno.

Nekoliko trenutaka kasnije Džon Ros je izišao kroz stražnja vrata, oslanjajući se na štap, pažljivo savladao dotrajale stepenice i dohramao do mesta gde se ona uvertala i ljuljala na gumi. Nest se zaustavila kada joj je prišao, soustivši stopala na tle kako bi mogla da ga posmatra.

"Pretpostavljam da je ono pitanje o tvom ocu otvorilo staru ranu", primeti on, ovlaš i bolno se osmehnuvši. Začkiljio je kao da posmatra skori zalazak sunca. Nebo na zapadu bilo je jarkocrveno i prošarano niskim oblacima koji su češali vrhove drveća u parku.

Nest klimnu, ništa ne odgovorivši.

"Pitao sam se da li bi me povela do majčinog groba." Nastavio je Ros, i dalje gledajući put zapada. "Deda je rekao da možeš. Baka mi je uputila jedan od onih pogleda, ali se potom i ona složila." Okrenuo se ponovo prema njoj, namrgođena čela. "Možda grešim, ali imam neko neprijatno osećanje da ona misli kako mi daje sasvim dovoljno konopca da se obesim."

Nest se osmehnu u znak odgovora, pomislivši na Utvaru.

Ros lagano pređe šakom celom dužinom štapa. "Da ti kažem istinu, mislim da mi tvoja baka ne veruje. Ona je veoma oprezna žena kada si ti u pitanju."

Nest se slagala sa ovom procenom. Baka je ponekad bila besna na nju, toliko obuzeta brigom da je Nest hvatala sebe kako se pita ne pretili joj kakva opasnost koje nije svesna.

"Pa, imaš li ti nešto protiv?" bio je uporan Ros. "Da li bi htela da me odvedeš do groblja?"

Nest klimnu, izvuče se iz gume za ljuljanje i pokaza na prolaz u živici. Povelaga je bez reči, idući sporo kako bi on mogao da je sledi, osvrćući se s vremena na vreme da proverida li je tu. Zapravo, izgleda da je bio snažniji i pokretniji nego što je očekivala. Pitala se šta mu se dogodilo s nogom, i postoji li način da ga to priupita, a da ne ispadne nepristojna.

Prešli su preko dvorišta, progurali se kroz pukotinu u živici i ušli u park.

Večernje utakmice bezbola već su bile u toku, i svi tereni bili su zauzeti, a klupe i travnate površine iza zadnjih baza ispunjene porodicama i obožavaocima.

Povela je Rosa lokalnim putem iza najbliže zadnje baze do kapije od greda na ulazu u park, a zatim putem do pogrebnih humki i litica. Nijedno od njih ni reč nije prozborilo. Dnevna vrućina još je preovladavala u večernjem vazduhu i ništa nije ukazivalo na to da će se temperatura promeniti dolaskom noći. Insekti su zujali u dosadnoj kakofoniji u senci drveća, a zvuci igrača bezbola oštro i iznenada su se prolamali u zavisnosti od toka igre.

Usporila je malo kako bi se našla pored njega. "Koliko ostajete?" upitala je, želeći da sazna nešto više o njemu, o njegovoj vezi s njenom majkom.

"Svega nekoliko dana." Pokreti su mu bili umereni i lagani. "Mislim da ću ostati na vatrometu. Čujem da je spektakularan."

"Možete sedeti s nama, ako želite", ponudi ona. "Tako biste bili s nekim koga znate. Nikog više ne znate u Dobroj Nadi, je li tako?"

On odmahnu glavom.

"Prvi put ste ovde?"

"Prvi put."

Prešli su preko puta na mestu gde se račvao i skrenuli na zapad prema okuci i ulazu u Riversajd. Džon Ros je gledao prema liticama, ka mestu gde je Stenovita reka tekla na zapad sa obe strane nasipa sa šinama. Nest ga je promatrala krajičkom oka. Kao da je video nešto iza onoga što je gledao: pogled mu je bio udaljen i neusredređen, a izraz lica opterećen bolom. Načas joj se učinio gotovo mlad, kao da su godine spale s njega. Pomislila je da u njemu vidi dečaka, onakvog kakav je bio pre možda dvadeset godina, pre nego što ga je život povukao nizbrdo, poteravši ga teškim putem, kakav god on bio, kojim je putovao.

"Jeste li bili zaljubljeni u moju mamu?" naglo ga je upitala.

Iznenadeno ju je pogledao, napetog, mršavog lica, zapanjenih, zelenih očiju.

Odmahnuo je glavom. "Mislim da sam se mogao zaljubiti da sam je bolje upoznao, ali nije mi se pružila prilika." Osmehnuo se. "Nije li to tragično?"

Prošli su između igračaka na oprugama i uputili se prema gaju smreka. "Ličiš na nju", izjavi Ros posle kratke pauze.

Nest ga je pogledala, pa nastavila da ga posmatra kako hramlje pored nje, oslanjajući se na štap, pogleda uperenog napred prema mestu ka kome su se uputili. "Ne", odvrati ona najzad. "Mislim da ne ličim ni na koga. Što i nije tako loše, jer mi se mnogo ne sviđa kako izgledam, u ovom trenutku."

Ros klimnu. "Ponekad smo svoji najgori kritičari." Zatim izvi jednu obrvu na nju. "Ali meni se dopada kako izgledaš, čak i ako se tebi to ne dopada. Možeš me tužiti zbog toga."

Osmehnula se i protiv svoje volje. Prošli su kroz gaj smreka do okuke i litica. Dvoja kola bila su parkirana kod ivice litica i članovi neke porodice ljuljali su se na obližnjim ljuljaškama. Setila se Benet Skot i žderača, prizvavši taj prizor u svom umu, setivši se noći, vrućine i straha. Takođe se setila Dva Medveda i iznenada se zapitala da li je i on u parku. Osvrnula se oko sebe ne bi li ga ulovila

pogledom, ali nije ga bilo nigde na vidiku. Prestala je da razmišlja o Dva Medveda i o duhovima mrtvih Sinisipija.

Povela je Rosa do pukotine u ogradi, a potom do groblja iza nje. Išli su ivicom crnog puta, između nizova mermernih i granitnih nadgrobnih spomenika, preko besprekornog travnatog tepiha i ispod tihih, starih belogoričnih stabala. Izmešani mirisi borovine i sveže pokošene trave ispunjavali su vazduh, bili su bogati i reski. Nest je bila neobično opuštena. Džon Ros je za to bio odgovoran. Što je duže bila s njim, to se osećala prijatnije - kao da ga je znala veoma dugo, a ne samo nekoliko časova. Bilo je to zbog načina na koji je razgovarao s njom: nije se ophodio prema njoj ni kao prema detetu ni kao prema odrasloj osobi, već jednostavno kao prema osobi. Takođe zbog načina na koji se kretao: ni samouvereno ni zaštitnički prema svom osakaćenom telu, ne podupirući ga na očigledan, nelagodan način, već ga prihvatajući onakvog kakvo jeste. A ponajviše zbog toga što se mirio sa svakim trenutkom, kao da je samo ovo ovde i sada važno, kao da je dovoljno to što priča s njom, dok za ono što se dogodilo ranije ili će doći posle nema mesta u njegovim mislima.

Išli su kroz zelenilo groblja i nizove nadgrobnih ploča u hladu drveća, sve dok nisu stigli do mesta gde je počivala njena majka, na obronku sa koga se pružao pogled na reku i predeo na drugoj obali. Nadgrobnni spomenik njene majke bio je od sivog kamena. Crnim slovima bilo je ispisano VOLJENA KĆER I MAJKA ispod njenog imena, Ketlin En Frimark. Nest je zurila u grob bez reči, neizmenjena i daleka, odneta u druga vremena i na druga mesta na krilima svojih misli.

"Uopšte je se ne sećam", konačno je rekla, posle čega su joj se u očima pojavile suze.

Džon Ros se zagledao prema drveću. "Bila je sitna i nežna, kose boje peska i plavosivih očiju od kojih nisi mogao da odvojiš pogled. Bila je lepa, gotovo vilinski. Bila je veoma bistra i imala je intuiciju za stvari koje bi drugima potpuno promakle. Kada se smejala, mogla je da te prenese u neko bolje vreme i

na neko bolje mesto u tvom životu ako si tog časa tužan ili da učini da ti bude milo što si s njom ako si srećan. Bila je hrabra i ničega se nije plašila. Nikada se nije zadovoljavala da joj se samo kaže kako stoje stvari; uvek je sve želela sama da iskusiti."

Zastao je i iznenada začutao, kao da je naišao na nešto što dalje nije želeo da istražuje. Nest nije pokušala da ga pogleda. Obrisala je oči i ugrizla se za usnu ne bi li se smirila. Uvek je bilo ovako kada bi došla da je obiđe. Bez obzira na to koliko vremena prošlo, uvek je bilo isto.

Kasnije su se vratili kroz groblje do ograde pri sve slabijoj svetlosti, osluškujući zamiruće zvuke udaljene kosilice za travu i povremeno trubljenje automobila na autoputu. Večeras nikog nije bilo na groblju; njegovo zeleno prostranstvo, pod baldahinom krošnji, ljuljuškalo se u tišini bez pokreta. Veče na srednjem zapadu bilo je sparno, vazduh se osećao na znoj, a vreme kao da je usporilo svoj neumoljiv hod do gamizanja. Javio se čudnovat utisak da nešto izmiče, odlazi poput prilike za ljubav ili poput nade za razumevanje.

"Hvala vam što ste mi pričali o njoj", tiho je rekla Nest dok su išli niz put od crnog asfalta prema ogradi parka. Oči su joj ponovo bile suve i um joj se razbistrio.

"Pa, podsećaš me na nju", odvratio je Džon Ros posle kratke pauze. "To mi pomaže kada ti pričam o tome kakva je bila."

"Imam slike", reče Nest. "Ali to nije isto."

"Nije ako nemaš sećanja na vremena koja su te slike zabeležile." Ros je ujednačeno hramao napred, a štap mu je lupkao po crnoj površini puta sa svakim napravljenim korakom.

"Dopada mi se vaš štap", osmelila se Nest. "Imate li ga dugo?"

Ros je pogleda i osmehnu se. "Ponekad mi se čini kao da sam ga imao celog života. Kao da sam rođen s njim. Mislim da možda, na neki način, i jesam."

Ništa više nije kazao. Stigli su do ograde i provukli se kroz pukotinu, te se ponovo obreli u parku. Opet su došli do okuke, blizu litica. Sumrak je postajao

sve gušći. Sunce je zašlo za obzorje, ostavivši samo svoj grimizni trag da osvetljava svet. Porodica na ljuljaškama i dvojica kola koja su stajala parkirana kod okuke nisu više bili tu. A utakmice bezbola u daljini polako su se završavale.

U senkama drveća koje je podupiralo ivicu stene skupljali su se žderači; njihova zdepasta, tamna tela pokretala su se nečujno, a žute oči treptale su im poput svitaca. Dok su Džon Ros i Nest išli putem, broj žderača se povećao. I nastavio je da raste. Nest se nervozno osvrnula levo i desno, svuda nailazeći na oči koje su pomno i neumoljivo zurile. Zašto ih je toliko? Uznemiravajuća mogućnost prođe joj kroz um: nameravaju da napadnu, svi zajedno, suviše ih je da bi se mogla odbraniti. Nikada ranije nisu učinili ništa slično, ali ništa nije išlo u prilog tome da ni sada neće. Za žderače se sa sigurnošću moglo reći samo to da su nepredvidljivi. Postala je napeta, pitajući se šta da učini. Srce joj je snažno tuklo, a disanje joj se ubrzalo.

"Ne dozvoli da ti oni smetaju", tiho joj je rekao Džon Ros, blagim i mirnim glasom. "Nisu ovde zbog tebe. Ovde su zbog mene."

Kazao je to kao nešto sasvim normalno, tako da ona u prvi mah nije shvatila smisao njegovih reči. A onda ga je iznenađeno pogledala i prošaputala: "Vi možete da ih vidite?"

Klimnuo je, ne pogledavši je, a činilo se da ni u šta određeno ne gleda. "Isto onako jasno kao i ti. Zato sam ovde. Zbog toga sam došao. Da pomognem, ako mogu. Ja sam u službi Reči."

Nest je bila ošamućena. Nastavili su da idu putem koji je sve više obavijala tama kroz gomile žderača, kao da se šetkaju kroz kakav vrt, a Nest se trudila da pribere misli.

"Ti znaš za žderače, je li tako?" upitao ju je on kao da pita koliko je sati. "Znaš šta ih privlači?" Tupo je klimnula. "Ja ih privlačim zbog štapa." Istog časa ga je pogledala, uprevši pogled u crnu orahovinu ispisanu runama. "Taj štap je talisman, a njegova magija veoma je moćna. Dat mi je kada sam stupio u službu

Reči. To je oružje koje nosim u borbu svakog bogovetnog dana. Takođe je kugla i lanac koji me vezuju za moju sudbinu.

Reči su mu bile prigušene i opore, ali i neobično poetske, i Nest uhvati sebe kako posmatra njegovo lice, sagledavajući ga u sasvim novoj svetlosti. Nije joj uzvratio pogled, već je samo zurio ispred sebe, dalje od nje, dalje od žderača.

"Jesi li ti nadzornik?" upitao je posle kratke pauze. "Da li saraduješ sa silvanom i brineš se o ovom parku?"

Broj njenih pitanja istog se časa udvostručio, što ju je ponovo pomelo. "Da. Zove se Pik."

"Ja sam Vitez Reči", dodade on. "Da li ti je Pik pričao o Vitezovima?"

Ona odrečno odmahnu glavom. "Pik ne govori mnogo o bilo čemu što se događa izvan parka."

Ros klimnu. Nalazili su se naspram humki gde su skrenuli prema igralištima, pažljivo prekoračivši preko niskih lanaca koji su ih razdvajali. Išli su preko trave posute grančicama ispod belogoričnog drveća, usamljeni duhovi. Ispred njih su se tereni za bezbol punili senkama, a praznili od ljudi. Nest je primetila kako se svetla pale po kućama koje su se protezale duž ivice parka i u zgradama Sinisipija. Zvezde su počele da se pojavljuju na sve tamnijem nebu na istoku, a mlad mesec počivao je iznad reke na severu.

"Da li ste zaista poznavali moju majku?" upitala ga je Nest, jer ju je nagrizala izvesna sumnja. Počela je da dovodi u pitanje sve što je rekao.

Kao da je nije čuo, jedan trenutak ništa nije rekao, a onda je usporio i pogledao je. "Hajde da negde sednemo i popričamo, pa ću ti reći šta radim ovde."

Pažljivo ga je proučavala dok je on čekao na njen odgovor. "U redu", konačno je pristala.

Izišli su iz belogorične šume i udaljili se od igrališta. Žderači koji su ih pratili kao senke odustali su kada su ponovo izišli na otvoreno; nisu bili voljni da nastave za njima. Ostali su sa zapadne strane puta koji je vodio iz parka, podalje od terena na kojima su se završavale utakmice, a igrači i navijači pakovali ćebad

i opremu, te se uputili ka izletničkom stolu kod jedne usamljene smreke blizu kapije od greda.

Seli su jedno preko puta drugog dok je svetlost bledela, devojčica i muškarac, a mogli su biti zaverenici ili borci ako je suditi po položaju njihovih ramena i šaka; reči im se nisu mogle čuti u neizmernom, praznom prostoru noći i neba koji su se zatvarali oko njih.

"Evo kako sam postao Vitez Reči", blago reče Džon Ros, netremice je gledajući je svojim zelenim, postojanim, mirnim očima.

I on ispriča Nest Frimark svoju priču.

14.

Još je bio dosta mlad kada se otisnuo u svoju odiseju, nije bio napunio ni tridesetu. Ponovo je lutao, što mu se događalo celog života. Diplomirao je englesku književnost (uradio je tezu o Vilijemu Fokneru), i diplomiranje je značilo ostvarenje jedinog prepoznatljivog cilja u njegovom životu. Kasnije je išao iz jedne škole u drugu i pohađao razne programe za svršene studente, dva puta umalo nije magistrirao, ali se u oba navrata povukao kada se već sasvim približio. Predstavljao je klasičan primer akademskog građanina koji nije bio ni spreman ni voljan da se suoči sa svetom izvan učionice. Bio je inteligentan i intuitivan; bio je sposoban da pronađe svoj put. Problem sa Džonom Rosom uvek je bio jedan te isti. Njemu putovanje nikada nije delovalo dovoljno važno da bi krenuo na njega.

Oduvek je bio takav. Isticao se u školi od samog početka, s lakoćom je dobijao počasti, bez po muke dolazio do najviših ocena i najtoplijih preporuka. Dok je pohađao školu, dok se od njega tražilo da bude prisutan, nikada nije bilo neophodno da razmišlja o tome da radi još nešto. Bilo je to udobno, disciplinovano, učaureno postojanje, i on je bio srećan. Ali pošto je diplomirao, postalo je očigledno da se mora opredeliti za nešto određeno. Mogao je postati nastavnik i na taj način ostati u učionici, obezbediti sebi sigurnost akademskog

okruženja, ali držanje predavanja nije ga zanimalo. Otkrivanje je za njega bilo bitno, odgonetanje istina, dešifrovanje tajni života, to ga je privlačilo kod učenja. I tako je prešao sa studija američke književnosti na istraživačko proučavanje grčke istorije, sve vreme čekajući da svetlost obasja put kojim njegov život mora krenuti.

To se, međutim, nije dogodilo, i dok se približavao tridesetoj, počeo je da misli kako nikada ni neće. Njegovi roditelji, koji su ga uvek podržavali, počeli su da očajavaju zbog života koji je vodio. Pošto je bio njihovo jedino dete, sve njihove nade i očekivanja bili su usredsređeni na njega. Oni to nisu govorili, ali iz njihovog sračunatog ćutanja mogao je da razabere koliko su zabrinuti za njega. Više ga nisu izdržavali - odavno je bio naučio kako da sebi obezbedi školarinu i razne povlastice - tako da novac nije bio problem. Međutim, prilika za produženo studiranje bilo je sve manje, a on još ni izdaleka nije izabrao posao kojim bi želeo da se bavi. Šta je mogao da radi sa diplomom iz engleskog i gomilom gotovo završenih ezoteričnih studija? Ako se ne opredeli za nastavnički poziv, čime je mogao da se bavi? Da prodaje osiguranja, kola, usisivače? Da se upusti u kakav samostalan posao? Da radi za vladu? Kada ništa od toga nije bilo bitno, kada ništa nije izgledalo dovoljno važno, šta mu je preostajalo?

Izabrao je da ode u Englesku. Uštedeo je nešto novca, te je pomislio da bi mu putovanje u inostranstvo moglo otvoriti nove vidike. Nikada nije bio izvan Sjedinjenih Država, osim na kratkom putovanju u Kanadu još dok je bio u gimnaziji, odnosno u Meksiku kao dvadesetogodišnjak. Nije bio vičan turizmu, gotovo da nije imao nikakvog životnog iskustva izvan učionice, ali ga je sve veće očajanje ubedilo da pokuša. Otići će u zemlju u kojoj se govori engleski (pa, u izvesnoj meri, bar) i otkriće nešto (nadao se) o svom pretežnom engleskom nasleđu. Jedine vannastavne aktivnosti kojima se bavio tokom celog školovanja bili su pešačenje i kampovanje, tako da je bio snažan i sposoban da se brine sam o sebi. Imao je veze na nekoliko univerziteta, tako da će imati ko

da mu pomogne oko smeštaja. Možda čak uspe da obezbedi sebi posao gostujućeg predavača, mada mu to nije bilo važno. Jedino mu je bilo bitno da prekine s dotadašnjim načinom života kako bi otkrio svoju budućnost.

I tako je zatražio i dobio pasoš, rezervisao avionsku kartu, oprostio se sa roditeljima i krenuo na put. Nije imao određen plan puta, niti je razmišljao o tačnom datumu povratka, ništa posebno nije očekivao da će raditi. Ponovo je lutao, nemarno se odnoseći prema svojim planovima da pronađe sebe, putovao je kroz Englesku i Škotsku, kroz London i Edinburg, s juga na sever i nazad. Obnovio je stara poznanstva iz studentskih dana u Americi, nakratko posetio mesta koja je na spisku za posete označio kao nezaobilazna, i nastavljao dalje. Hodao je kada je mogao, otkrivši da je to najbolji i najpouzdaniji način da se vidi okolina i uštedi novac. No, mada to nije odmah prihvatio, putem je nesumnjivo sve više uviđao da ga putovanja, izgleda, ne dovode ni za korak bliže njegovim ciljevima.

U pozno proleće naredne godine, dok se brzo približavao istek dvanaest meseci od njegovog prispeća u Englesku prethodnog leta, prvi put je otputovao u Vels. Odluka da tamo pođe bila je na čudan način ishitrena. Pročitao je istoriju velških i engleskih kraljeva, u kojoj se upoznao sa Edvardom I i železnim prstenom utvrđenja koji je ovaj podigao za Velšane u Snoudoniji. Jedna prijateljica, kojoj je Džon Ros pomenuo šta čita, kazala mu je za kućicu koju njeni roditelji imaju pokraj Betvs-i-Koeda u kojoj je mogao da odsedne besplatno. Budući da nije imao nikakav bolji plan kako da provede vreme i pošto ga je zainteresovala istorija koju je čitao, prihvatio je prijateljicinu ponudu.

I tako je otputovao u Gvined, u Velsu, pronašao kućicu, i počeo da istražuje okolinu Betvs-i-Koeda. Selo se nalazilo u srcu Gvidir šume, stecištu dolina Konvi, Lagvi i Ledr, unutar neizmerne, prostrane divljine nacionalnog parka Snoudonija. Snoudonija, koja je zauzimala najveći deo Gvineda, bila je planinska oblast sa gustim šumama, tako da su njegove šetnje po divljini bile duge i naporne. Ali je zato ono što je otkrio oduzimalo dah i bilo tajanstveno,

čitav jedan tajni svet koji je Velšanima nudio sklonište i mesta za skrivanje, ali malo šta za opstanak, tokom opsade Edvarda Longšenksa krajem trinaestog veka. Danju je odlazio do zamkova, do Harleka, Kaernarfona, Bomarisa, Konvija i ostalih koje je Edvard podigao, obnovio i nastanio garnizonima dok je kovao svoj železni prsten. Odlazio je u gradove i sela raštrkana oko njih i upoznao se sa njihovim folklorom i njihovom istorijom. Sa iznenađenjem je otkrio da ga nekakav unutarnji glas nagoni da nastavi, da je, utazujući svoju znatiželju vezanu za prošlost, prigrlio neizgovoreno obećanje da je na neki način moguć izvestan oblik otkrovenja vezanog za budućnost njegovog vlastitog života. Bila je to iracionalna, neosnovana nada, ali zadržavajuća zbog vlasti koju je imala nad njim. Povremeno bi se zapitao da ne zloupotrebljava gostoprimstvo, ali ni njegova prijateljica ni njeni roditelji nisu nijednom stupili s njim u vezu, i on je bio zadovoljan što je sam.

A onda je, jednog letnjeg sunčanog dana ispunjenog mirisom trave i divljeg cveća, pešačeći južno od vodopada Konvi, naišao na putokaz na kome je pisalo VILINSKA UDOLINA. Bila je to samo izbledela tabla, obojena u belo sa crnim slovima, smeštena na početku nekakve neravne, prašnjave, pošljunčane staze koja se odvajala sa asfaltnog puta, vodeći između drveća i živica, preko neke uzvisine, da bi konačno nestala u senci. Tu su se još nalazili mali parking za kola i kutija za priloge. Nije bilo ničeg drugog. Zurio je u tablu, koja ga je zabavila i zainteresovala. Zašto bi iko nazvao neko mesto Vilinska udolina? Zbog toga što je bila magijska, razume se. Zbog toga što je navodno imala veze sa svetom vila. Osmehnuo se i uputio stazom. Zašto ne bi pogledao? Spustio je funtu u kutiju i krenuo duž živice, prešao preko uzvisine i prošao kroz koridor visokog drveća do jedva uočljivog otvora u živici iz koga je dopirao zvuk tekuće vode. Prošao je kroz otvor, sišao zavojitim puteljkom koji je vodio između drveća i stena do izvora tekuće vode i našao se u udolini.

Veoma dugo je ostao naprosto da stoji tamo, gledajući unaokolo, nepokretan, ne razmišljajući ni o čemu. Udolina je bila duboka i u senci, ali ispresecana jarkom

sunčevom svetlošću i zastrta plavim nebom bez oblačka. Masivne stene, izlomljene i naprsle, bile su razbacane po padinama i dnu udoline, kao da je u drevna, zaboravljena vremena nekakvo vulkansko izdizanje rascepilo i razdvojilo tle. Voda se preivala iz niza vodopada s njegove leve strane, stvarajući potmulu grmljavinu koja je narušavala tišinu. Potok se širio i sužavao na krivinama dok se probijao kroz kanale nastale u zavisnosti od položaja kamenih gromada. Na pojedinim mestima bio je brz i divalj, a na drugima je obrazovao bazene tako mirne i nepokretne da ste mogli videti kroz njih sasvim jasno kao da sa na površini nalazi staklo. Dno potoka bilo je prekriveno obojenim kamenčićima, vidljivim kroz kristalno bistru vodu, a divlje cveće raslo je u gomilama celom dužinom obala i po okolnim padinama. Vilinska udolina oblikovala je katedralu od razbacanog kamenja i drveća, koja je u sebe zatvarala zvuke krivudave vode, potpuno isključujući spoljni svet. Unutar njenog okrilja bili ste sami sa onim bogom koga ste priznavali i onim verovanjima kojih ste se držali.

Džon Ros krenu napred do ivice vode posle kratke pauze, čučnu i dodirnu potok. Voda je bila ledeno hladna, kao što je i očekivao. Nekoliko časaka posmatrao ju je kako protiče, gubeći se u protoku vremena i sećanjima na svoj život.

Osmotrio se u treperavom vodenom odrazu, preplanuo od godinu dana hodanja kroz Englesku, snažan i u formi, mirna pogleda i samosvestan. Iznenada je pomislio kako ne voli sebe baš mnogo. Šta se izmenilo? Još je jednu godinu proveo u lutanju, ne postigavši ništa, ne donevši nikakvu odluku u pogledu svog života. Šta se izmenilo?

Ustao je i krenuo duž izrovašene stenovite obale udoline, prelazeći preko masivnih gromada, nalazeći oslonce za stopala između virova i bazena koji su ispunjavali pukotine. Čkiljio je dok je prolazio kroz poteze jarke sunčeve svetlosti, uživajući u toploti na licu, zastajkujući u senkama da поближе pogleda nije li nešto skriveno, zaludno se pitajući gde li su vile. Do sada nijednu nije video. Možda su sve bile na odmoru.

"Ako je magija ta za kojom tragaš", reče jedan dubok glas, "trebalo bi da dođeš ovamo noću."

Džon Ros umalo nije iskočio iz sopstvene kože, zateturavši se usred koraka na vrhu jedne stene. Povratio je ravnotežu i žurno se osvrnuo unaokolo u potrazi za izvorom glasa.

"Ovo više liči na vilinsku udolinu kada sunce zađe, mesec iziđe i zvezde prospu svoj sjaj."

Ugledao je tada čoveka: čučao je malo ispred njega u dubokoj senci, zaogrnut velikim kaputom i zaklonjen širokim obodom šešira navučenog na lice. Labavo je pred sobom držao štap za pecanje, čiji je najlon zaranjao u duboki, spokojni potez vode. Šake su mu bile smeđe i grube, izbrazdane malim, belim ožiljcima, ali mirne i spokojne dok su blago pomerale štap i najlon.

"Ti bi voleo da vidiš vile, je li tako?" upita on, malo podigavši obod šešira.

Džon Ros slegnu ramenima, osećajući se nelagodno. "Pretpostavljam da bih. Noću, kažeš? Ti si ih video, zar ne?" Pokušavao je da pronađe nešto u njihovom razgovoru što je imalo smisla, ne bi li dao prikladan odgovor.

Čovek se tiho i duboko zakikotao. "Možda jesam. Možda sam ih video kako izlaze ispod vodopada i kako se kotrljaju niz vodu poput sićušnih sjajnih svetala, kao da su zvezdice poispadale sa nebesa. Možda sam ih video kako izlaze iz senki u kojima se kriju preko dana, tamo pozadi povrh vodopada, između stena i zemlje - tamo gde se sunce probija kroz drveće."

Pokazao je prstom, i Džon Ros je pogledao i protiv svoje volje, zureći kroz izmaglicu sunčeve svetlosti preko raštrkanog kamenja ka mestu gde se obrušavao vodopad u zaslepljujućem srebrnom tragu. Iskrice su igrale po površini vode, a iza svetlucave zavese činilo se da se kreću nekakve senke...

Ros se naglo okrenu ka čoveku, željan da sazna nešto više. Ali čoveka više nije bilo. Ros je jedan trenutak zurio u neverici, a zatim je na brzinu prešao pogledom s jedne na drugu obalu, s jednog mesta na drugo. Pretražio je senke i sunčane poteze s podjednakom pažnjom, ali od čoveka nije bilo ni traga ni glasa.

Uzdrman, napustio je udolinu i izbio se na prašnjav, pošljunčani put koji je vodio do travnatog vrha, vrativši se odatle u selo. Te noći razmišljao je o onome što je video, nagnut nad večerom u pivnici blizu svog prebivališta. Pijuckao je pintu velškog piva i pokušavao u svemu tome da razabere nekakav smisao. Čovek koji je pecao ni na koji način nije mogao tako brzo i bez traga da nestane. Nije imao kuda da ode. Ali ako nije nestao, onda se tamo uopšte nije ni nalazio, a Ros nije bio spreman da se nosi s tim.

Nekoliko dana odbijao je da se vrati u udolinu, iako je to želeo. Razmišljao je o tome da ode noću, kao što ga je posavetovao čovek koji je pecao, ali se plašio. Verovao je da ga tamo nešto čeka. Šta ako je to bilo nešto s čim nije bio spreman da se suoči?

Konačno, tri dana kasnije, vratio se po danu. Dan je bio siv i oblačan, nebo je pretilo sve jačom kišom koja je neprekidno lila od zore. Parking je ponovo bio prazan dok se približavao travnatom vrhu i išao izbrazdanim puteljkom. Krave su ga posmatrale sa pašnjaka s njegove leve strane, spokojne, nezainteresovane i udaljene. Čvršće je vezao kišni mantil kako bi se što manje smočio i da mu ne bude hladno, prošao kroz otvor u živici i krenuo niz stazu. Razmišljao je o tome kako je ovo što radi pogrešno. Razmišljao je o tome kako će sigurno zažaliti zbog ovoga.

Ipak je nastavio, s tvrdoglavom rešenošću. Čoveka koji je pecao ugledao je skoro istog časa. Bila je to ista osoba; nije se moglo pogrešiti. Imao je isti šešir širokog oboda i sivi kaput i pecao je pomoću istog pribora. Sedeo je nešto dalje od vodopada nego onog dana, kao da je mislio da će nizvodno biti više ribe. Ros je pažljivo išao preko kamenja prema njemu, ne ispuštajući ga iz vida dok se približavao, kako bi bio siguran da je ono što vidi stvarno.

Pecaroš podiže pogled. "Evo tebe opet. Dobar ti dan. Jesi li učinio kao što sam ti predložio? Jesi li došao noću?"

Ros zastade nekih desetak jardi od njega. Čovek je sedeo na jednom ravnom kamenu na suprotnoj obali, i u blizini nije bilo zgodnog mesta na kome bi mogao da pređe. "Ne, još nisam."

"Trebalo bi. Vidim ti u očima da to želiš. Vile ti nešto znače, nešto više nego što bi mogle značiti nekom prosečnom čoveku. Imaš li takav utisak?"

Ros klimnu, iznenađen što uviđa da uistinu ima taj utisak. "Ja samo..." Zastao je, ne znajući kuda da pođe. "Nalazim da je teško..."

"Poverovati", blago završi onaj drugi.

"Da."

"Ali veruješ u Boga, zar ne?"

Ros oseti kako mu je kišna kap očešala vrh nosa. "Ne znam. Pretpostavljam da verujem."

Čovek malo ispravi položaj štapa i najlona. "Teško je poverovati u vile ako ne veruješ u Boga. Shvataš li?"

Ros nije shvatao, ali je ipak potvrdno klimnuo. Iznad njihovih glava, oblaci su postajali sve tamniji, nagomilavali su se, zaklanjajući svetlost. "Ko si ti?" naglo je upitao.

Čovek se nije pomerio. "Oven. A ti?"

"Džon Ros. Ja sam... ovaj... putujem unaokolo, da vidim malo sveta. Već nekoliko godina sam na postdiplomskim studijama... engleski i drevne civilizacije... ali ja... ovaj.. bilo mi je potrebno..."

"Da dođeš ovamo", brzo reče čovek. "Da dođeš u Vilinsku udolinu. Da proveriš postoje li vile. To je tebi bilo potrebno. Još ti je potrebno, zapravo. Hoćeš li onda doći? Kao što sam predložio? Dođi noću da ih sam vidiš?"

Ros je zurio u njega, oprezno tragajući za odgovorom. "Da", konačno je rekao, izgovorivši tu reč pre nego što je stigao da razmisli.

Čovek klimnu. "Dođi kroz dve noći, kada mesec bude mlad. Tada je najbolje vreme da ih uhvatiš u igri; samo ih svetlost zvezda tada može otkriti, tako da su manje oprezne." Neznatno je podigao glavu, taman dovoljno da Ros na trenutak

vidi njegovo četvrtasto, grubo lice. "Noć će biti bez oblaka i moći ćeš da vidiš. Noć bez oblaka da se sagledaju istine i napravi izbor."

Kiša je dobovala po stenju i zemlji, po površini potoka. Senke su bivale sve dublje u udolini, a začula se i grmljavina. "Biće bolje da nađeš zaklon", reče čovek Džonu Rosu.

A onda su se nebesa otvorila i počelo je da lije kao iz kabla. Ros je nagoni pognuo glavu i navukao kapuljaču kišnog mantila. Kada je ponovo pogledao, čoveka koji je pecao više nije bilo.

Kiša je padala celog tog dana, a nastavila je i narednog. Džon Ros nikako nije mogao da se odluči. Govorio je sebi da se neće vratiti u Vilinsku udolinu, da se neće izložiti jednom tako očiglednom riziku, da time ne samo da bi stavio na kocku svoj život već i dušu. Tako je to video. Ostao je unutra, čitao, pokušavao da ne razmišlja, a kada je razmišljanje postajalo neizbežno, odlazio je u pabove i pio dok ne bi zaspao. Pobegao bi, samo da mu je ostalo još koje mesto na koje je mogao da pobjegne, ali iscrpeo je sve mogućnosti za bekstvo još davno. Znao je da je otišao tim putem dokle se moglo i da mu je sada samo preostalo da ostane. Ali da li je ostajanje podrazumevalo i odlazak u udolinu ili držanje podalje od nje? Vrteo se u sve manjim krugovima što su časovi više prolazili i što se više približavalo vreme odluke, i sve je više očajavao. Šta je to učinio te je sebe doveo do ovakvog kraja, u čudnu i nepoznatu zemlju, kod duha koji ga je privlačio kao što plamen privlači noćnog leptira, u Vilinsku udolinu u kojoj bi magija mogla biti moguća, na ivicu ludila?

Posle izvesnog vremena, javilo mu se uverenje da je ono što ga je čekalo u Vilinskoj udolini, ma šta to bilo, neraskidivo vezano s njim, sudbina koja se nije mogla izbeći, te se stoga morala obručke prihvatiti. Kada je došao do tog zaključka, ispunio ga je svojevrstan mir. Zapitao se, na dan kada je trebalo da pođe, da li je ono što ga je privuklo ovamo i nagnalo da oseća kako je samootkrovenje na dohvat ruke na neki način povezano s onim što će se dogoditi te noći u udolini.

Pošto se smrklo i on večerao, navukao je toplu odeću, čizme za pešačenje i kišni mantil, strpao u džep baterijsku svetiljku i izišao iz kućice. Deo puta je prešao autostopom, a ostatak prepešačio. Bližila se ponoć kada je zaokrenuo na prašnjavi, šljunkoviti puteljak pored znaka na kome je pisalo VILINSKA UDOLINA. Noć je bila mirna i nije budila nikakva osećanja, a nebo je bilo vedro, bez oblaka i posuto zvezdama, upravo onako kao što je pecaroš predvideo. Ros je udisao noćni vazduh i pokušavao da ostane miran. Prilagodio se mraku idući putem, kroz živicu, pa stazom do udoline.

Ovde je bilo mračnije, svetlost zvezda nije uspevala da prodre kroz granje drveća. Udolina je bila svet za sebe, hućanje vode koja se sliva i kaos raštrkanog kamenja. Ros je napredovao preko masivnih gromada i duž obale potoka do mesta na kome je dva puta video pecaroša. Sada tamo od njega nije bilo ni traga. Između mahovine i međa udoline obraslih vinovom lozom nije bilo pokreta. Ros se sa zakašnjenjem setio da nikoga nije obavestio o svojim planovima. Ako nestane, niko neće znati gde da ga traži. Niko neće znati gde bi mogao da bude nađen.

Stigao je do otvorenog prostora na bližoj obali između dva ogromna kamena. Na ovom mestu jasno se videlo nebo obasjano zvezdama. Pogledao je unazad prema vodopadima, ali nije mogao da ih vidi, već je samo čuo zvuk vode koja se slivala sa stenja. Stajao je i čekao, ne znajući šta treba da traži, i dalje nesiguran da li da ostane ili pobegne.

Minuti su prolazili. Osvrnuo se oko sebe, iščekujući, ohrabren činjenicom da se ništa nije dogodilo. Možda se ništa i neće dogoditi. Možda se pecaroš samo našalio s njim, lakovernim Amerikancem, povukavši ga za nos pričom o magiji i vilama...

"Džone Rose."

Zvuk njegovog imena bio je poput srebrnog šapata u tišini, izgovoren tako tiho da je mogao doći i negde iz njega. Stajao je potpuno nepomično, plašeći se čak i da diše.

"Džone Rose, ovde sam."

Okrenuo se i ugledao je kako stoji na ivici vode naspram njega, ne sasvim u potoku, ali ni sasvim izvan. Kao da je održavala ravnotežu između vode i tla, na ivici da se prevale na jednu ili na drugu stranu. Bila je mlada i prelepa, i tako eterična na treperavoj svetlosti zvezda, gotovo kao da i nije bila tu. Zurio je u nju, u njenu dugačku kosu, u njenu odoru, vitke ruke ispružene prema njemu.

"Džone Rose, potreban si mi", reče ona.

Malo se pomerila, i svetlost se ustalasala oko nje. Tada je video da nije stvarna, da nije čvrsta, već sazdana od svetlosti zvezda i senki, načinjena od noći. Ona je bila duh za kakvog je prvobitno smatrao pecaroša - u stvari, i dalje je mislio da je on to. Progutao je knedlu kroz stegnuto grlo, ne mogavši ni reč da prozbori.

"K meni te je dozvao Oven Glindvar, moj hrabri Oven, isto kao što je i njega nekada neko drugi pozvao u moju službu. Ja sam Gospa. Ja sam Svetlost. Ja sam glas Reči. Potreban si mi. Da li bi me zagrlio?"

Njen je glas šaputao u dubokoj tišini noći, tih i iznuđujući, neizmeran i nepromenjiv, zbir svega onoga što ikada može postojati. Istog časa je uvideo ono što je ona bila, uvideo je njenu moć i njen cilj. Spustio se na kolena pred njom na raspuklo stenje vlažnog tla udoline, ne odvajajući pogled, u očajanju obuhvativši čvrsto rukama vlastito telo. Iza nje, tamo gde je vodopad nestajao u tami, počele su da svetlucaju i trepere svetla naspram crnila. Jedno po jedno su se palila, a zatim bi jurnula napolje u hladan vazduh, na paučinastim krilima koja su se blede presijavala bojama, nalik na svíce. Znao je da su to vile koje je došao da pronade, i u očima mu se pojaviše suze.

"Izvini", konačno je prošaputao. "Izvini što nisam verovao."

"Još ti ne veruješ", otpeva Gospa, kao da su reči pamuk, a vazduh mreža u koju treba da budu uhvaćene i držane da bi im se divilo. "Nedostaje ti razlog da veruješ, Džone Rose. Ali to će se izmeniti kada stupiš u moju službu. Sve će se izmeniti. Tvoj život i tvoja duša biće preoblikovani. Ti ćeš postati za mene, kao što je i Oven Glindvar nekada postao, kao i ostali, Vitez Reči. Ustani sada."

Ustao je i pokušao da pribere raštrkane misli. Oven Glindvar, pecaroš? Je li to onaj Oven Glindvar, velški rodoljub i ratnik? Čitao je o njemu. Oven Glindvar se borio protiv engleskog Bolingbroka, Henrija IV, početkom petnaestog veka. Izvesno vreme bio je nadmoćniji, što je Velsu donelo oslobođenje. Niko nije mogao da mu se suprotstavi, čak ni hvalisavi princ od Velsa, koji će docnije postati Henri V, tako da je velška vojska pod Glindvarovim vođstvom umarširala i u samu Englesku. A onda je on jednostavno nestao - tako potpuno nestao da ne postoji nikakav zapis o tome šta se desilo s njim. I Englezi su se vratili u Vels.

"Tako je", reče Gospa, mada nije naglas iskazao svoje misli, ali ih je ona, izgleda, ipak čula.

"Bio je u vašoj službi?" prošaputa Džon Ros. "Oven Glindvar?"

"Mnogo godina." Gospa je zatreperila od pokreta prešavši na drugo mesto, bliže onome gde su se vile izlivala niz vodopad u pljusku svetlosti. "Izabrao je da služi meni, a ne svojoj zemlji, novi život i dužnost u zamenu za stare. Moja potreba za njim bila je veća. On je to shvatio. Shvatio je da samo on odgovara. Žrtvovao se. Bio je smeo i snažan kada se suočio sa užasnom opasnošću. On je bio jedan od hrabrih. I još više. Pogledaj malo bolje njegovo lice, Džone Rose." Napravila je pokret rukom i pecaroš se ponovo pojavio, sasvim blizu nje. Više na sebi nije imao šešir širokog oboda niti ogrtač, već pancir i oklop. Nije više imao ni štap za pecanje, već je u ruci držao široki mač. Pogledao je Džona Rosa. Lice mu je bilo potpuno otkriveno na svetlosti zvezda, i u tom licu Ros je ugledao sebe.

"U svojim venama imaš njegove krvi." Gospin glas dolebdeo je na šapatu noćnog povetarca. "Zbog toga si pozvan. Ono što je pre šest stotina godina bilo najbolje u njemu ponovo se odslikava u tebi, rođeno iz vremena i potrebe, voljom mojom i po mom naređenju."

Vilinska udolina odzvanjala je od njenih reči, zvuci su se odbijali od huka vode, od svetlucanja koje je dopiralo sa zvezda i sa vila. Džon Ros je bio sleđen od

straha i neverice, u toj meri skamenjen da nije uspevao ni da se pokrene. Jedan deo njega pomišljao je da pobegne, deo da ostane, a jedan deo da vrisne, da podari glas onome što se uzburkalo u njemu. Sve je ovo bilo pogrešno; to je bilo ludilo. Zašto on? Pa čak i da je bio od roda Ovena Glindvara? On nije ratnik, nije borac, ni vođa, uopšte nije hrabar i snažan čovek. Samo je propali naučnik i lutalica bez cilja i ubeđenja. Možda je i mislio da će pronaći sebe dolaskom ovamo, ali ne na ovaj način, a sasvim sigurno ne zbog cilja, kakav god on bio, koji je Gospa zastupala.

"Ja ne mogu biti kao on", prozbori najzad on u očajanju. "Pogledaj me!"

"Gledaj", prošaputa ona u znak odgovora, i očeša rukom vazduh ispred njega. Ono čemu je potom prisustvovao bilo je neizrecivo. Otvorila se crna rupa, i iznenada se obreo u svetu tako turobnih predela i tako mračnih očajavanja da je nagonski znao da tu ne postoji čak ni najmanji prisinak nade. Ono što se kretalo kroz taj svet bilo je neprepoznatljivo - stvari koje tek podsećaju na ljudska bića hodale na sve četiri, stvorenja mračna i ljuspasta, senke nezgrapnih crta lica punih ožiljaka i očiju koje su odbijale tupu, oporu svetlost. Kretala su se kroz ostatke uništene civilizacije, kroz ruševine zgrada i puteva, posledice katastrofe neshvatljivih razmera. Činilo se da su ta stvorenja deo okolnog predela, povezana s njim kao što je pepeo s vatrom, i sjedinjena sa senkama koje su sve prekrivale.

Prizor se promenio. Džon Ros je stajao u logorima u koje su oni što su preživeli kataklizmu bili saterani, zatvoreni da tu prožive svoje živote, služeći onima koji su nekada bili poput njih, ali su prigrlili ludilo koje je uništilo njihov svet. I jedni i drugi su se videli, pobednici i žrtve, rođeni od istog mesa i krvi; i jedni i drugi bili su preobraženi u nešto jedva prepoznatljivo i nestvarno sumorno.

Nastavili su da se jedan za drugim ređaju prizori uništenja, onoga što sledi potom, prizori ludila koje je sve zahvatilo. Ros oseti kako se nešto u njemu pomerilo, iznenadno prepoznavanje, i pre nego što je ona izgovorila naredne reči, znao je šta će kazati.

"To je budućnost", rekla je nežno, a reči su joj bile tanane poput cvetnih latica.
"Približava se."

Vizija je nestala. Crna rupa se zatvorila. Ros je ponovo stajao pred njom, okružen vilama i noći. Povratio je nekako glas. "Ne", izusti on. "Ne, nikada neće biti tako. Nikada nećemo sebi dozvoliti da postanemo takvi. Nikada."

Sada je plutala na površini potoka, podrhtavajući na noćnom vazduhu. "Da li bi želeo da promeniš budućnost, Džone Rose? Da li bi hteo da budeš jedan od onih koji će je osujetiti? Onda učini ono što je Oven Glindvar nekada učinio, ono što su učinili svi koji su ikada ušli u moju službu. Zagrli me."

Polako je stala da mu se približava, prikaza obasjana svetlošću zvezda, napredujući bez vidljivog kretanja. "Evo šta se traži od tebe. Moraš postati jedan od mojih prvaka, mojih paladina, mojih vitezova lutalica. Moraš otići u svet i boriti se protiv onih koji su na strani Praznine. Rat među nama je star koliko vreme i bezmeran. Ti to znaš, jer je napisano na svim jezicima. To je sukob dobra i zla, stvaranja i uništenja, života i smrti. Postoje ratnici koji služe jednoj ili drugoj strani, ali je samo nekolicina poput tebe. Dugo si tragao za samim sobom, Džone Rose, tražeći put koji ti je bio namenjen u životu. Iz tog si razloga došao kod mene. Tvoj put vodi kroz mene. Ja sam put kojim moraš poći."

Ros ponovo odmahnu glavom. "Ja to ne mogu. Ja nemam... nisam dovoljno snažan, nisam..."

"Daj mi svoju šaku."

Pružila je ruku, presijavajući se poput živog srebra na svetlosti zvezda. Ros se trgnuo, nevoljan da učini kako je rekla. Oborio je pogled i pokušao da ustukne. Gospa je čekala, pružene ruke, nepokretnog tela. Prišla mu je na otprilike jard udaljenosti, tako blizu da je mogao da oseti njenu toplotu, nevidljivu vatru koja je gorela negde duboko unutra. Iako je pokušao da to ne uradi, nije uspeo da odoli. Pogledao ju je.

"Oh, moj Bože, moj Bože", prošaputao je u strahopoštovanju i strahu.

"Daj mi svoju šaku", ponovila je.

Poslušao ju je tada, primoran snagom njenog glasa i saznanjem da ne može da pobegne od onoga što se spremalo. Stavio je svoju šaku od mesa i krvi u njenu sazdanu od toplote i svetlosti i istog časa klonuo na kolena usled šoka doživljenog pri dodiru. Zabacio je glavu unazad i pokušao da vrisne ono što je osećao, ali kroz usta nije hteo da mu iziđe nikakav zvuk. Zatvorio je oči i čekao da umre, ali je umesto toga uvideo da po njega nije došla smrt već da je došao život. Ispnila ga je snaga, izvučena iz zdenca njegovog srca. Vizije su mu preplavile um: video je sebe kakav bi mogao biti, kakav mora biti, čovek koji je ponovo stvoren, čovek ponovo rođen. Video je svoju budućnost u Gospinoj službi, video je puteve kojima će hoditi i pohode na koje će poći, video je ljude čije će živote izmeniti i one koje će možda spasti. U mešavini strasti i vrućine koja je kiptela unutar srži njegovog bića, pronašao je veru koju je Gospa previdela.

Potom ga je oslobodila, i on se presamitio napred, boreći se za vazduh, osećajući hladnu vlagu zemlje na kolenima i dlanovima, osećajući snagu njenog dodira kako juri kroz njega.

"Ustani", prošaputala je i on je poslušao, bez oklevanja ili premišljanja, odbacivši sumnju i strah, i zaogrnuvši se plaštom novopronađene izvesnosti i verovanja, posegnuvši za njom, opredelivši se nepovratno i zauvek da joj služi.

15.

Dok se tama zgušnjavala i dok su iz parka odlazili poslednji posetioци, Džon Ros je pratio Nest Frimark kući. Završio je svoju priču, izloživši onoliko koliko je želeo da joj poveri, i sada su razgovarali o tome šta ga je dovelo u Dobru Nadu. Pridružio im se i Pik, pojavio se niodkuda i smestio se sav uzrujan i širom otvorenih očiju na devojkino rame, dajući sve od sebe da prikrije strahopoštovanje u prisustvu dičnog Viteza Reči, ali mu to nikako nije polazilo za rukom. Pik je znao za prvake Reči - a znao je isto tako dobro šta je značilo to

što je jedan došao u Dobru Nadu. Bila je to svojevrsna potvrda sumnji koje je često izražavao.

"Rekoh ti!" pobjednički je izjavljivao, ponavljajući to u nedogled i pri tom čupkajući bradu od mahovine kao da želi da se oslobodi buva. "Sve vreme sam znao! Ovako veliki pomak u ravnoteži može biti delo samo nečega smišljeno zlog i sa krajnje rđavim namerama! Demon u parku! Strašno!"

On je bio čuvar Sinisipi parka, te je stoga zasluživao izvesno poštovanje, čak i od strane Viteza Reči, tako da ga je Džon Ros pomirljivo pustio da brblja dok se upinjao da Nest objasni stvari do kraja. Pratio je upravo ovog demona mesecima, nastavio je, na trenutak ućutkavši Pika. Pokušao je u bezbroj prilika da ga satera u ugao, više no jednom je pomislio da mu je to i pošlo za rukom, ali nijednom nije uspeo. Došao je za njim ovamo, u Dobru Nadu, gde je demon nameravao da podstakne jedan događaj sa tako dalekosežnim posledicama da će one uticati na celu zemlju još godinama. Sam događaj neće nužno biti dramatičan ili spektakularan u toj meri da privuče pažnju nacije; to se nije tako radilo. Taj će događaj predstavljati vrhunac mnogih drugih događaja, koji će svi voditi ka onoj poslovičnoj poslednjoj kapi koja će prečiti čašu u demonovu korist. Velike katastrofe sastoje se od sitnih događaja, a tako će biti i ovde.

"Demon će ovog vikenda pokušati nešto što će narušiti ravnotežu na takav način da će biti teško, ako ne i nemoguće, da se ona ponovo uspostavi." Glas Džona Rosa sve vreme je bio miran i uzdržan. Vodio je računa o tome da ne otkrije šta je još sve znao. "Moramo otkriti kakve su mu namere i osujetiti ga u tome da ih ostvari."

"A kako to da uradimo?" prekinuo ga je Pik po dvadeseti put. "Demoni mogu da se preruše tako dobro da ih čak ni jedno šumsko stvorenje ne može prepoznati! Ako ne znamo ko je, kako onda da osujetimo njegove planove?"

Džon Ros je na trenutak ćutao. Išli su lokalnim putem, i kroz drveće su se već nazirala svetla kuće Frimarkovih. Nije im ispričao o svojim snovima. Nije im rekao za budućnost koju je video, budućnost koja mu je otkrila istinu o onome

što je demon nameravao da postigne dolaskom u Dobru Nadu. To im, razume se, nije mogao reći. Nikada im to ne bi mogao reći.

"Demon nije savršen", počeo on, pažljivo birajući reči. "On greši, isto kao i ljudska bića. I on je nekada bio ljudsko biće; ne može u potpunosti da se oslobodi svog nasleđa. Ako budemo pomno motrili, pronaći ćemo ga. Učiniće nešto što će ga otkriti. Neko od nas će saznati nešto što će biti od pomoći."

"Koliko vremena imamo?" brzo upita Nest.

Ros duboko udahnu vazduh. "Do ponedeljka. Četvrtog jula."

"Četvrtog jula?" Znatiželjno ga je pogledala. "Otkud to znate?"

Ros je usporio i stao, oslonivši se svom težinom na štap, odjednom umoran.

Omaklo mu se. "Ponekad mi Gospa kaže neke stvari", tiho reče. "Poverava mi se."

Laž ga je pekla u ustima, ali tu nije bilo pomoći. Reкао je koliko je mogao, onoliko koliko se usudio. Sutra će joj reći još, pošto porazmisli o onome što je već čula. Mora biti pažljiv u pogledu ovoga. Ne sme prerano otkriti previše.

Poželeo joj je laku noć u stražnjem dvorištu, pored gume za ljuljanje, a ona reče da će malo ostati da popriča s Pikom. Kazao joj je da će se ponovo videti s njom sutra i da će još pričati. Zamolio ju je da otvori četvore oči i da bude pažljiva.

Pik je pohitao da kaže kako će on motriti za oboje i da će ga, ako se demon nalazi tamo negde napolju, on brzo pronaći. Bilo je to možda malo nedmereno od njega, ali je svejedno bilo prijatno čuti.

Džon Ros potom uđe u kuću da se zahvali Nestinom dedi i baki na večeri, krećući se polako kroz senke, oslanjajući se na štap koji mu je ujedno služio i za ispipavanje mračnijih mesta. Bio je svestan devojčinih očiju koje su ga sledile, svestan da su kod nje već počele da se javljaju izvesne sumnje vezane za njega. Bila je previše pametna da bi joj lako mogao zamazati oči. Preostalo mu je samo da se nada kako će moći dovoljno dugo da odloži otkrivanje tajni koje će prerano zatražiti da joj objasni.

Osetio je kako ga težina zadatka pritiska poput olova. Zažalio je što nije saznao ranije i što mu nije pruženo malo više vremena. Ali njegovi snovi nisu radili na tom načelu. Vreme nije spadalo među njemu dostupne luksuze, već je predstavljalo donkihotovsku promenljivu koja kao da mu je kvarila račune na svakom koraku. Ponovo je razmislio o svim stvarima koje joj nije rekao. O tajni štapa koji je nosio sa sobom. Zašto je hramao. O ceni koju je platio za magiju koja mu je bila podarena.

O tome šta će biti sa Nest Frimark ako svojim dolaskom ne promeni budućnost. Nest je sedela u gumi za ljućanje sa Pikom na ramenu i pričala mu šta je sve saznala o Džonu Rosu. Dok je ponavljala priču, na um su joj padala mnogobrojna pitanja koja se nije setila ranije da postavi. Tek je sad sa iznenađenjem uvidela koliko stvari Ros uopšte nije pomenuo, tako da je žalila što ne može da ga pozove natrag. Došao je u Dobru Nadu da vidi njenog dedu i njenu baku, da poseti grob njene majke, da ispuni obećanje dato samom sebi i da oživi stara sećanja. Ali došao je i da se suprotstavi demonu. Učinilo joj se da je prevelika slučajnost to što je tu zbog obe ove stvari. Da nisu one na neki način povezane? Kao prvo, šta je demon tražio ovde, u ovom gradiću, usred Reganove zemlje? Ne postoji li neko drugo, veće mesto gde bi se njegov trud mnogo više isplatio? Po čemu je to Dobra Nada bila toliko posebna?

Postojalo je još nešto što ju je više i od toga uznemiravalo, nešto o čemu uopšte nije bilo pomena. Džon Ros očigledno nije ništa znao o njoj pre dolaska u Dobru Nadu, jer nije video njenu majku niti je pričao s njom još od koledža. Ako je to tačno, zašto je onda imala utisak da on tako mnogo zna o njoj? Nije rekao ništa određeno, ali je utisak svejedno bio jak. Prepoznao je njenu sposobnost da vidi žderače. Znao je za njen odnos sa Pikom i pre nego što je sreo silvana. Ispričao joj je o sebi kao da je to bilo potrebno, kao da je ona već njegov saveznik. Šta on, zapravo, očekuje od nje? Da li mu je zaista potreban samo još jedan par očiju da mu pomogne u traganju za demonom? Da li je u pitanju bilo samo to da

je i ona morala znati za njegov dolazak, ako je Pik već trebalo da zna? Ili je tu bilo još nečega?

"Šta ti misliš?" naglo je upitala Pika.

Šumsko stvorenje se namršti. "Šta ja mislim o čemu?"

"O njemu. O Džonu Rosu."

"Mislim da smo baš srećni što je ovde! Šta bih drugo mogao da mislim?"

Šumsko stvorenje bilo je ozlojeđeno. "On je Vitez Reči, Nest - jedan od miropomazanih prvaka Reči! Došao je jer je demon na slobodi, a to znači da smo u grdnoj nevolji! Ne znaš ti ništa o demonima; ja znam. Demon ti je najgora vrsta stvorenja. Ako ovaj ostvari ono - šta god to bilo - što je naumio, ishod toga biće nešto na šta niko od nas čak ni ne želi da pomisli! Strašno!"

Nest pomisli na Dva Medveda i na njegovo upozorenje od prethodne noći.

Postoji razlog što mislim da će tvoj narod uništiti sam sebe. Možda će, nagađala je ona, učiniti to nešto brže uz demonovu pomoć.

"Kako znaš da je on Vitez Reči?" stade ona da ga pritiska.

"Džon Ros? Tako što jeste!" iznervirano odbrusi Pik. "Zašto si tako teška, Nest?"

Ona slegnu ramenima. "Samo pitam, ništa više."

Šumsko stvorenje teško uzdahnu. "Znam to zbog štapa. Takvi štapovi daju se samo Vitezovima Reči. Tako je već vekovima. Niko drugi ne može da ih nosi; nikom drugom nije dozvoljeno. Svako šumsko stvorenje zna kako izgledaju, kako su obeležni. Rune - jesi li ih primetila? Da li ti se čine poznatima?"

Učinile su joj se, svakako, i sada je shvatila zašto. Pik je u nekoliko navrata ispisao iste te rune u zemlji parka dok je upražnjavao svoju magiju lečenja. Eto gde ih je već videla.

"Deluje mi veoma umorno", primeti ona, i dalje razmišljajući o onome što joj je otkrio o sebi.

"I ti bi bila umorna", frknu on, "kada bi sve vreme pratila demone. Možda, ako ti i ja obavimo ono što je tražio od nas i uočimo demona, možda će tada moći malo da se odmori!"

Ne uznemirivši se zbog ovog prekora, zagledala se u drveće. Senke su se stopile u crni zid, i samo su slabe, srebrnaste pruge svetlosti koje su dopirale sa meseca i zvezda i oštiri žuti sjaj kućnih svetiljki probijali tamu. Komarci su nasrtali na nju, ali ona nije obraćala pažnju na njih, dokono i lenjo se ljuljajući u gumi i još razmišljajući o Džonu Rosu. Nešto nije bilo u redu. Nešto u vezi s njim bilo je drugačije od onoga u što je on želeo da ona poveruje. Šta je to bilo?

"Nečastivog mu!" uzviknu Pik iznenada, skočivši na noge na njenom ramenu.

"Zaboravio sam da mu kažem za mentroga! Strašno! Kladim se da demon ima neke veze sa slabljenjem magije koja ga drži u zatvoru! Možda je demon ovamo došao zbog toga - da oslobodi mentroga!"

"Rekao je da je ovde da bi se pobrinuo za žderače", zamišljeno odvrati Nest.

"Pa da, svakako! Ali žderači reaguju na ponašanje ljudi, a oslobađanje mentroga nesumnjivo će uzburkati osećanja dobrih građana Dobre Nade, zar ti se ne čini?"

Možda, a možda i ne, pomisli Nest, ali zadržala je za sebe svoje mišljenje. Zašto se, ponovo se zapitala, iznenada pojavilo tako mnogo žderača u Sinisipi parku?

Ako su ih privlačila osećanja ljudi, ako su reagovali na mračne, zastrašujuće i užasne stvari, zašto ih se toliko okupilo ovde? Šta ih je privuklo u ovom trenutku na ovo mesto? Da li je to ono, šta god to bilo, što je Džon Ros došao da spreči? Ako je tako, ako je to bilo u pitanju, šta su onda oni već radili ovde, nagomilani poput opalog lišća čak i pre nego što se dogodilo ono što je trebalo da se dogodi, ma šta to bilo?

Zavalila se unazad na ljuljašci, pustivši da joj glava i ramena vise naniže, a noge da se podignu uvis. Zbačen sa svog mesta, Pik oštro uzviknu, skoči dole i nestade. Nest ga je pustila da ode jer je bila umorna od priče. Lagano se ljuljala kroz vlažni noćni vazduh, gledajući naviše u zvezde, poželevši iznenada da može da ode na pecanje ili u šetnju, ili možda na trčanje daleko po autoputevima

koji su vodili pokraj susednih farmi, želeći da se nalazi na nekom drugom mestu ili čak da je možda neka druga osoba. Osetila je iznenadnu potrebu da pobegne iz sadašnjosti u svoju prošlost. Osećala je kako joj detinstvo izmiče i zbog toga ju je najednom obuzelo očajanje. Nije više želela da odraste, iako se toliko upinjala da do toga dođe. Želela je da se vrati u prošlost, samo još malo, tek toliko da upamti kako je to kada svet nije veći od stražnjeg dvorišta. Tada će s njom biti sve u redu. Kada bi joj se pružila samo još jedna prilika da vidi stvari onakve kakve su tada bile, s njom bi sve bilo u redu.

Gospođica Minsk je iza nje išetala iz senki, sjajnih očiju, zastala da jednim dugim pogledom osmotri okolinu, a potom je ponovo nestala u tami. Nest ju je gledala kako odlazi, viseći naglavačke u ljuljašci, pitajući se kuda se to upućuje noću i šta radi.

Zatim se njena razmišljanja ponovo vratiše na Džona Rosa, na tajnu koja je obavijala njegov dolazak, i na pamet joj pade jedna čudna, uznemirujuća pomisao.

Da li je moguće da je on...?

Da je on bio...?

Nije mogla da je završi, nije mogla da je pretoči u reči. Držala je pomisao ispred sebe, poput kakvog krhkog komada stakla. Osetila je da joj je srce stalo i da joj se utroba svezala u čvor. Ne, to je bilo glupo. Bilo je blesavo i nemoguće. Ne. Zatvorila je oči i stala da udiše noćni vazduh. Potom ih je ponovo otvorila i pustila da se misao zaokruži.

Da li je Džon Ros mogao biti njen otac?

Robert Hepler sedeo je sam u svojoj sobi za kompjuterom, s dosadom kuckajući po dirkama dok je razgovarao telefonom sa Brajanom Braun. "Šta ti misliš?"

"Mislim da, kao i obično, od muve praviš magarca, Roberte."

"A šta Kas misli?"

"Pitaj je sam."

Čuo je kako predaje slušalicu Kas Minter. Prvo je bio pozvao Kas, smatrajući je pogodnijom za ovaj razgovor, ali mu je gospođa Minter kazala da je otišla kod Brajane gde će i prenoćiti. Sada je morao da razgovara sa obe.

"Šta da me pitaš?" zareža mu Kas u uho.

"O Nest. Ne misliš li da se ponaša nekako uvrnuto? Mislim, uvrnutije nego obično."

"Hoćeš da kažeš, uvrnutije od tebe?"

"Svakako. Uvrnutije od mene. Ako te to čini srećnom."

Kas se zamislila. "Ne dopada mi se reč 'uvrnuto'. Nešto joj je na pameti, to je sve."

Robert duboko uzdahnu. "Slušaj. Dolazi kod mene i praktično me izvlači kroz vrata, uzima gomilu đubreta i soli, rekvirira tebe, Brajanu i crvena kolica tvoje sestre, zatim nas sve skupa odvlači u park da izvedemo nekakvu vudu čaroliju nad obolelim drvetom. A kada završimo, kaže nam da idemo kući, da je suviše umorna da bi išla na plivanje. Gospođica akvanaut, koja nikada u životu nije odbila priliku da ode na plivanje. Ne čini li ti se to uvrnuto?"

"Slušaj, Roberte. Ljudi čine stvari koje drugim ljudima izgledaju čudne. Tako stoje stvari. Pogledaj samo Šer. Madonu. Pogledaj sebe. Ne budi tako isključiv!"

"Nisam isključiv!" Robert je postajao rasrđen. "Samo sam zabrinut. Postoji razlika, znaš. Pitam se samo da nije nešto u redu, o čemu nam ona ne govori. Pitam se samo ne postoji li nešto što bi trebalo da radimo! Mi smo navodno njeni prijatelji, zar ne?"

Kas je ponovo napravila pauzu. Robert je mogao da čuje kako se u pozadini Brajana raspravlja sa majkom. To je imalo nekakve veze sa provođenjem suviše vremena na telefonu. Robert zakoluta očima. "Neko bi trebalo da kaže toj ženi da vodi sopstveni život", promrmlja on.

"Šta?" upita Kas, zbunjena.

"Ništa. Pa, šta ti misliš? Da li bi trebalo neko od nas da je pozove i upita je li s njom sve u redu?"

"Neko od nas?"

"U redu, ti. Ti si joj najbolja prijateljica. S tobom će hteti da razgovara. Meni verovatno ništa ne bi rekla ni da joj gori pod nogama."

"Možda bi i mogla, ako bi tebi gorelo."

"Ha, ha."

Čuo je kako slušalica prelazi u druge ruke. "Halo? Ko je to, molim?"

Bila je to Brajanina majka. Robert je prepoznao njeno nazalno otezanje, prizvuk sumnjičavosti. "Dobar dan, gospođo Braun", odvrati on, pokušavši da zvuči veselo. "Ovde Robert Hepler."

"Roberte, zar nemaš pametnija posla nego da zivkaš devojčice?"

U stvari, imao je, pomisli Robert. Ali to njoj nikada ne bi priznao. "Hmmm, ovaj imao sam jedno pitanje, pa sam pomislio da bi mi Brajana ili Kas mogle pomoći."

"Kakvo pitanje?" odbrusi gospođa Braun. "Nešto što jedna majka ne bi trebalo da čuje?"

"Majko!" Robert je čuo Brajanu kako je uzviknula u pozadini, što mu je pružilo izvesno zadovoljstvo.

Izbila je velika svađa, sa vikom i cikom, tako da čak ni nečija šaka preko slušalice nije uspela da prikrije ono što se događalo. Robert je odmakao slušalicu od uha i zagledao se u nju bespomoćan i pomiren sa sudbinom.

Onda se ponovo javila Kas. "Vreme je da ti poželim laku noć, Roberte. Vidimo se sutra u parku."

Robert uzdahnu. "U redu. Kaži Brajani da mi je žao."

"Hoću."

"Roditelji ponekad umeju da budu baš teški."

"Nemoj to zaboraviti kada ti budeš roditelj. Porazgovaraću sa Nest, u redu?"

"U redu." Robert je oklevao. "Kaži joj da sam se večeras vratio da vidim kako je drvo. Reci joj da je izgledalo gore nego pre. Možda bi trebalo da pozove nekoga."

Ponovo se začulo vrištanje. "Zdravo, Roberte."

Veza se prekinula.

Džered Skot je sišao iz svoje sobe da nešto prezalogaji i zatekao majku i Džordža Polsena kako piju pivo ispred televizora. Ostala deca su spavala, natrpana u dva sparna sobička. Džered je čitao o Stenliju i Livingstonu, koristeći malu noćnu svetiljku koju mu je majka poklonila za Božić. Voleo je da čita priče o istraživanju udaljenih mesta. Činilo mu se da je to ono što bi jednog dana voleo da radi, da posećuje nepoznate zemlje, da vidi ko tamo živi. Ugledao je svetlost televizora kada je prošao odmorište na stepeništu i znao je da su majka i Džordž još budni, te je ostatak prešao na prstima i već je zamicao u kuhinju kada mu je Džordž doviknuo.

"Hej, mali, šta to radiš?"

Nevoljno se okrenuo, pokušavši da ne gleda ni u jedno od njih dvoje. Majka mu je dremala, stežući u šaci pivo. Ošamućeno se osvrnula unaokolo kada se prolomio Džordžov glas. Imala je trideset dve i još je bila vitka, ali je počela da se goji u struku. Dugačka, tamna kosa bila joj je ravna i neočešljana, koža bleđa, a oči zamućene i beživotne. Nekada je bila lepa, ali je sada izgledala stara i iscrpljena, čak i Džeredu. Imala je petoro dece, i svi su imali različite očeve. Većina očeva odavno je otišla; Enid je bila sigurna samo za dvojicu.

"Dažrede, zašto ne spavaš?" upita ona, sumnjičavo žmirkajući.

"Nešto sam te pitao", navaljivao je Džordž. Bio je nizak, nabit, tamnopusit i proćelav. Radio je skraćeno radno vreme u garaži kao mehaničar i uvek je imao maziva na šakama i odeći.

"Hteo sam da uzmem nešto za jelo", odvrati Džered, trudeći se da mu glas bude neutralan. Džordž ga je već nekoliko puta udario samo zato što mu se učinilo da izigrava pametnjakovića. Džordž je voleo da ga udara.

"Samo ti uzmi šta želiš, mili", reče mu majka. "Ostavi ga, Džordže."

Džordž bučno podrignu. "U tome je tvoja nevolja, Enid - tetošiš ga." Džered požuri u kuhinju, dok se Džordžov glas vukao za njim. "Njemu je potrebna

čvrsta ruka, zar ne shvataš? Mene bi moj otac tako prebio da bih bio sav plav ako bih sišao iz svoje sobe posle određenog sata. A da i ne pominjem jelo.

Pojedeš večeru za stolom, i to ti je to do doručka."

Glas mu je bio grub i ratoboran; uvek je tim glasom govorio kada je bio sa Enid Skot i njenom decom. Džered je potražio u frižideru jabuku, a potom se uputio prema stepenicama.

"Hej!" Džordžov glas ga je zaustavio. "Stani malo. Šta to imaš?"

"Jabuku." Džered je podiže kako bi je on video.

"To je sve?"

Džered klimnu.

"Ne bih želeo da te uhvatim kako ovde piješ pivo, klinac. Ako to želiš da radiš sa svojim prijateljima izvan kuće, u redu. Ali ne ovde. Jesi li shvatio?"

Džered oseti kako ga obliva rumenilo. "Ja ne pijem pivo."

Brada Džordža Polsena se trgnu. "Ne pravi se pametan preda mnom!"

"Džordže, on to ne sme!" Majka je žurno pogledala Džereda. "On ne sme da pije bilo kakav alkohol. I sâm to znaš. Njegovi lekovi ne idu sa alkoholom."

"Đavola, zar si makar na minut pomislila da bi ga to sprečilo, Enid? Misliš li da bi sprečilo bilo kog klinca?" Džordž potegnu iz svoje konzerve, iskapivši je do kraja. "Lekovi, ma nemoj! Samo druga reč za drogu. Klinci se drogiraju i piju pivo posvuda. Oduvek su, i uvek će. A ti misliš da tvoj mali neće? Kada ćeš se opametiti? Blagi Bože! Bolje da mene pustiš da razmišljam, u redu? Samo se ti drži kuvanja i pranja." Uputio joj je jedan dug pogled i zavrteo glavom.

"Promeni kanal; želim da gledam Lenoa. To bar umeš, zar ne?"

Enid Skot je oborila pogled na svoje šake i ništa nije rekla. Posle kratke pauze dohvatila je daljinski i stala da menja kanale. Džered je zurio u nju, kamenog lica. Želeo je da ona kaže Džordžu da se gubi iz njihove kuće i da više ne dolazi, ali je znao da ona to nikada neće uraditi, da ne može sebe da natera. Osećao se glupavo dok je gledao kako mu majku ponižavaju.

"Idi gore i ostani tamo", konačno mu reče Džordž, otpustivši ga pokretom šake.

"Ponesi tu prokletu jabuku i gubi se odavde. I ne silazi više da nam smetaš!"

Džered se okrenuo, grizući usnu. Zašto je majka s njim? Svakako, daje joj novac i kupuje joj stvari, i ponekad je delimično fin. Ali uglavnom je loše volje i zao.

Uglavnom se samo muvao tu i dangubio, smišljajući načine kako da im zagorča život.

"I zapamti jedno, stari!" doviknu Džordž za njim. "Ne pravi se pametan pred mnogom. Čuješ li? Nikada!"

Nastavio je da se penje, ne osvrnuvši se, sve dok nije stigao do vrha stepeništa, a zatim je zastao, teško dišući, na odmorištu ispred svoje sobe, ključajući od besa i osujećenosti. Slušao je grleni glas Džordža Polsena, a zatim tišinu koja je usledila. Stisnuo je pesnice. Posle kratke pauze, suze su mu navrle u oči i on je ostao da stoji, plačući u mraku.

Subotom uveče kod Skrabija bilo je je bučno i razuzdano, po troje se guralo na jedno mesto za barom, svi separei i stolovi bili su popunjeni, podijum za igru prenatrpan, a džuboks je drečao. Čizme su udarale po podu, šake pljeskale, a glasovi se izvijali zajedno sa Gartom Bruksom, Šanijom Tven, Trevisom Tritom, Vinonom Džud i nekoliko desetina drugih omiljenih pevača kantri i vestern muzike. Izmešani mirisi znoja, kolonjske vode i piva ispunjavali su vazduh i dim koji je tvorio izmagličasti pokrov, ali bar je uređaj za rashlađivanje rasterivao vrućinu, a izgleda da ostalo nikome nije smetalo. Radna nedelja se završila, upravo je počeo dugo očekivani produženi vikend za četvrti juli, i sve je bilo u redu sa svetom.

Smešteni u malom separeu za dve osobe uguranom u nišu između vrata skladišta i stražnjeg zida, sedeli su Deri Houv i Junior Elvej, zadubljeni u razgovor, tako da nisu primećivali ništa oko sebe. Deri je upravo govorio Junioru šta namerava da uradi, kako je sve smislio prethodne noći. Objašnjavao je Junioru zašto su potrebna dvojica, zašto Junior mora da učestvuje. Objašnjavao je koliko je bio ubeđen u ispravnost svoje zamisli; bio je vatreno uveren da će sindikat, kada sve

bude rečeno i urađeno, moći da diktira uslove moćnom Sredkonu. Međutim, njegovo strpljenje sa Juniorom, koji je mogao da se usredsredi na nešto isto onoliko dugo koliko i kakva mušica, bilo je na izmaku. Nagnuo se napred preko uskog stola, trudeći se da govori tiho u slučaju da ikome padne na pamet da prisluškuje, istovremeno pokušavajući da veže Juniorovu pažnju za predstojeći posao i ne dozvoli da ona svaki čas odluta prema Vandi Aplegejt koja je sedela za barom, što se upravo dešavalo prethodna dva sata. Neprestano je odvlačio Juniorov pogled od Vande, trudeći se da ga usmeri na sebe. Svaki put bi te oči ostale usredsređene možda tridesetak sekundi pre nego što bi ponovo odlutale poput mačaka na vrućini.

Na kraju je ščepao prednji deo Juniorove košulje i povukao ga preko pola stola, prosuvši pivo i odgurnuvši pepeljare i salvete. "Saslušaj me, do đavola!" viknu on. "Slušaj me dok ti govorim!"

Nekoliko ljudi se okrete da vidi šta se to dešava, ali kada ugledaše izraz lica Derija Houva, brže-bolje se vratiše vlastitim razgovorima. Muzika je zadrečala, a igrači povikali i zapljeskali, tako da je sukob u malom separeu u uglu uglavnom prošao nezapažen.

"U redu, u redu, slušam!" odbrusi Junior, cimnu se i oslobodi. Bio je dvadeset funti teži i dva inča viši, ali mu se u očima ipak očitavao strah dok je izgovarao te reči. I treba, zadovoljno pomisli Deri Houv.

"Jesi li čuo bilo šta od onoga što sam ti govorio, debeljko?" frknu on. "Bilo šta?" Junior pređe šakom preko glave, osetivši meke dlačice, što je bila posledica poslepodnevne posete berberinu gde je bez mnogo premišljanja odlučio da se ošiša po vojnički. Mislio je da će tako izgledati opakije, kasnije je kazao Deriju. Mislio je da će s tom frizurom ličiti na vitkog, zlog mačka. A ličio je na kretena. Deri je smesta stao da besni na njega, nazvavši ga svakojakim imenima. Debeli, Kaktusova glava. Naci mozak. I slično.

"Čuo sam svaku prokletu reč koju si izgovorio!" ljutito se obrecnu Junior jer mu je dosadio i smučio mu se Derijev stav. "Želiš li da ponovim, pametnjakoviću? Da ne želiš možda da ustanem i izblebećem sve na glas da svi čuju?"

Ako je Deri Houv pre toga bio ljut, sada je ključao. Izraz lica mu se promenio, oči su mu postale hladne i sva boja mu je nestala iz lica. Pogledao je Juniora kao da je ovaj prešao povučenu crtu i kao da više nije među živima.

Junior stade da mljacka ustima, boreći se da savlada iznenadnu suvoću u grlu.

"Čuj, samo sam mislio..."

"Zaveži", blago reče Deri Houv. Iako je bila buka, Junior je jasno čuo reč.

"Samo zaveži i slušaj. Ako te ponovo ikada čujem da kažeš nešto slično, ti si istorija, ortak. Veruješ li mi? Veruješ li?"

Junior klimnu, sedeći nepokretan poput kamena, zureći u oči čoveka preko puta koji je bio njegov najbolji prijatelj do pre jednog trenutka, a sada je postao nešto sasvim drugo.

"Ovo mi je suviše važno da bih ti dozvolio da zezneš celu stvar, razumeš li?"

Glas Derija Houva nalikovao je na blago siktanje. "Suviše je toga u pitanju da bi ti davao glupave izjave ili pravio idiotske primedbe. Jesi li sa mnom u ovome ili nisi? Odgovori mi, do đavola!"

Junior klimnu. Nikada nije video Derija ovakvog. "Aha, svakako, svakako da jesam."

Deri Haouv mu uputi jedan dug, prodoran pogled. "U redu, onda, saslušaj i ostalo. Ne govori ništa dok ne završim. Samo slušaj. U pitanju je opstanak, Juniore. Ne možemo se samo zamajavati unaokolo u nadi da će se kompanija urazumiti sama od sebe. Moj ujak i one ostale matore prdonje mogu misliti da će to tako biti, ali zalud njima nada. Oni su stari i istrošeni, i kompanija to zna. Kompanija neće pregovarati. Nikada nije pregovarala, zapravo. Ostali smo samo ti i ja, drugar. Od nas sve zavisi. Moramo ih dovesti za sto, makar se otimali i vrištali, ali moraju da shvate da pogon mora biti ponovo pušten u rad. Je li tako? U redu. Što znači da moramo imati nekakvu polugu."

Nagnuo se tako blizu Junioru da je ovaj mogao da namiriše pivo u njegovom dahu. "Kada se to dogodi, mora biti dovoljno veliko da se umeša i nacionalni sindikat. Neće biti dovoljno ako samo liči na nesrećni slučaj. Nije dovoljno ni da izgleda kao da je kompanija kriva. To neće proći. Mora biti žrtava. Neko mora da bude povređen, možda čak i ubijen."

Junior se upiljio otvorenih usta, a onda je brzo odmahnuo glavom. "Čoveče, to je ludo..."

"Ludo jer svršava posao?" odbrusi Deri. "Ludo jer bi moglo uspeti? Đavola, jer će uspeti? U svakom ratu ima žrtava, Juniore. A ovo je rat, ne zavaravaj se. To je rat koji ćemo mi dobiti. Ali to se neće dogoditi ako kompanija ne bude proglašena odgovornom za nešto iz čega se ne može izvući. Neće se dogoditi ako ne privuče pažnju nacije."

"Ali ne možeš jednostavno... Ne možeš..."

"Hajde, nastavi, izgovori to, Juniore", prezrivo prosikta Deri.

"Ubiti nekoga, prokletstvo!"

"Ne? A zašto da ne? Zašto, do đavola, ne bih mogao?"

Razume se da je mogao. U stvari, on je to već odlučio. Uradiće to jer je potrebno. Uradiće to jer su u ratu, upravo onako kao što je rekao, a u ratu ljudi bivaju ubijeni. Prethodnog dana je razmotrio tu stvar sam sa sobom, pošto mu je pala na pamet ideja o nesrećnom slučaju. Kao da je neko sedeo preko puta njega, kao da je razgovarao sa prijateljem od poverenja, sve razmotrio, sve shvatio. Sve je imalo savršenog smisla. Bio je ubeđen u to. Bio je siguran.

Junior je i dalje odmahivao glavom. "Prokletstvo, Deri, govoriš o ubistvu!"

"Ne, nije tačno. Ne koristi tu reč. Nije ubistvo ako je rat. Ovo je samo - kako se za to kaže - žrtva za veće dobro. Za zajednicu, za tebe i mene i sve ostale. Ti to shvataš, zar ne?"

Junior je sumnjičavo klimnuo, i dalje pokušavajući da se navikne na tu pomisao.

"U redu, dobro, rat je. Znači, drugačije je. I biće posredi nesrećan slučaj, je li

tako? Samo kao deo nečega drugog što se događa?" obrisao je usta nadlanicom, a onda se ponovo pažljivo zagledao u Derija. "Ali neće biti namerno, je li tako?" Izraz lica Derija Haouva se nije izmenio. Junior je bio takav mamlaz. Primorao je sebe da se osmehne. "Naravno da neće. Biće nesrećan slučaj. A u nesrećnim slučajevima ljudi bivaju povređeni. Biće to prava tragedija kada se dogodi. Svi će se osećati loše, ali posebno kompanija, jer će ona za to biti odgovorna." Pružio je ruku i obuhvatio Juniora oko vrata, te privukao napeto lice svoga prijatelja do svoga. "Nemoj to zaboraviti, Juniore", prošaputao je. "Za to nećemo mi biti krivi. Već kompanija. Moćni Sredkon." Grubo je stegao Juniorov vrat. "Puzaće preko polomljenog stakla da se vrate za pregovarački sto. Preklinjaće da se vrate. Sakrij se i posmatraj, Juniore. Sakrij se i posmatraj."

Junior Elvej posegnu za ostatkom piva.

Nest je ostala na ljuljaški još nekoliko minuta, izgubljena u mislima o Džonu Rosu, zatim se iskobeljala i zagledala u crnilo parka. Pitala se da li se tamo krije demon koga je on lovio. Pitala se da li više voli mrak, mračne pećine u kojima se kriju žderači od osvetljenih kuća ljudi koje je lovio. Gospođica Minks je prošla puzeći; očigledno je vrebala nešto što Nest nije mogla da vidi. Gledala je mačku kako se bešumno kreće kroz mrak, svilena i smrtonosna u svojoj poteri, i odjednom je osetila kako bi to izgledalo da nju neko tako lovi.

Krenula je prema kući, razmišljajući o tome da uđe unutra, svesna da će moći da odspava samo sat ili dva pre nego što krene na sastanak sa Dva Medveda kod pogrebnih humki Sinisipija. Pitala se šta Dva Medveda zna o svemu ovome. Da li je znao za demona i Džona Rosa i rat koji su oni vodili? Da li je znao za Reč i Prazninu? Da li je bio svestan postojanja tog drugog sveta, njegove blizine u odnosu na svet ljudi, kao i veza koje su ih povezivale? Bila je sigurna da on zna dosta toga što joj nije rekao, slično Džonu Rosu. Pitala se da li su zbog iste stvari došli u Dobru Nadu, stvari koju niko drugi ne uviđa, a vezana je kako za duhove Sinisipija tako i za dolazak demona. Uzdahnula je i odmahnula glavom. Sve su to bila nagađanja, ali nagađanjima je samo i mogla da barata.

Prišla je žičanim vratima, ali je usporila kada je čula glasove iz kuhinje. Deda i baka su se raspravljali. Oklevala je, a onda otišla duž kuće do prozora iznad sudopere, koji je bio otvoren, kako bi mogla da prisluškuje. To nije bilo uobičajeno za nju, ali čula je ime Džona Rosa i bila je znatiželjna da sazna da li je on uzrok rasprave. Stajala je ćutke i nepomična u senci, slušajući.

"Meni izgleda kao fin mladić", govorio je deda. Oslanjao se o radnu ploču pored sudopere, leđima okrenut prozoru. Nest je mogla da vidi njegovu senku u snopu svetlosti koji je padao na tle. "Bio je prijatan i otvoren kada mi je prišao kod Džosi. Ništa nije tražio. Moja je bila ideja da ga pozovem na večeru."

"Veruješ svakome, Roberte", odvratila je baka. "Oduvek si takav bio."

"Nije nam dao povoda da budemo drugačiji."

"Zar ti se ne čini pomalo čudno to što se tek tako pojavio, nenajavljen, nepozvan, samo da nas vidi, da porazgovara o devojci koju nije video preko petnaest, šesnaest godina? Devojci koja je odavno mrtva i nikada ga nije ni pomenula? Sećaš li se da ga je Ketlin ikada makar pomenula, da mu je pomenula bar ime?"

Stari Bob je zamišljeno pijuckao kafu. "Ne, ali to ne znači da ga nije poznavala."

"Ali takođe ne znači da joj je bio prijatelj." Nest je mogla da zamisli baku kako sedi za kuhinjskim stolom, držeći čašu viskija s vodom i pušeci. "Nije mi se dopalo kako se slaže sa Nest."

"Oh, pobogu, Evelin."

"Ne prizivaj Boga zbog mene, Roberte!" uzvratila je baka. "Umesto toga upotrebi mozak koji ti je podario! Pretpostavimo na trenutak da Džon Ros nije onaj za koga se izdaje. Pretpostavimo da je on neko sasvim drugi."

"Neko drugi? Ko?"

"On, eto ko."

Začulo se čangrljanje kockica leda po praznoj čaši i zvuk paljenja nove cigarete, a potom je usledila tišina. Nest je posmatrala dedu kako spušta šolju od kafe na

radnu ploču, videla je kako mu je klonula lavovska glava, čula ga je kako je uzdahnuo.

"Otišao je, Evelin. Neće se vratiti. Nikada."

Baka je odgurnula stolicu i ustala. Nest ju je čula kako odlazi do radne ploče i sipa sebi piće. "Oh, doći će on, i te kako će doći, Roberte. Dolazi. Znala sam to od početka, od trenutka kada je Ketlin umrla i on nestao. Oduvek sam to znala." "Zašto bi on to učinio?" U glasu starog Boba očitavala se nelagodnost.. "Evelin, ne misliš, valjda, ozbiljno?"

Nest je paralizovana stajala na vrućini i u mraku, nije bila u stanju da se okrene. Pričali su o njenom ocu.

"On želi Nest", tiho reče baka. Povukla je dim i otpila oveći gutljaj pića. Nest je jasno čula oba ta zvuka u pauzi između bakinih reči. "Oduvek ju je želeo."

"Nest? Zašto bi on želeo Nest. Naročito posle ovoliko vremena?"

"Jer je njegova, Roberte. Zato što pripada njemu, a on se ne odriče ničega s ove strane groba. Zar to već do sada nisi naučio? Posle Ketlin, zar ti nije postalo jasno?"

Nastupila je još jedna pauza, a zatim neki zvuci koje Nest nije mogla da prepozna, možda promrmljane reči, gundanje. Njen se deda ispravio kod prozora.

"Prošlo je petnaest godina, ali ga se dobro sećam." Stari Bob je govorio tiho, ali razgovetno. "Džon Ros nimalo ne liči na njega, Evelin. To nije isti čovek."

Baka se brzo, grubo nasmejala. "Zaista, Roberte, ponekad me zapanjiš. Ne liči na njega? Zar si i na trenutak pomislio da taj čovek ne bi promenio izgled ako bi imao valjan razlog za to? Zar misliš da on ne može da liči na bilo koga ako to poželi? Zar ne shvataš šta je on?"

"Evelin, ne počinji."

"Ponekad si budala, Roberte", oštro je izjavila baka. "Ako želiš da nastaviš da se pretvaraš da sam luda starica koja uobražava stvari kojih nema, u redu. Ako želiš da se pretvaraš da u parku nema žderača, i to je u redu. Ali ima stvari koje

neće nestati samo zato što ti tako želiš, a on je jedna od njih. Video si šta je on. Video si šta je učinio Ketlin. Od njega se sve može očekivati. On dolazi ovamo, dolazi po Nest, a kada dođe, neće biti toliko glup da izgleda isto kao kada je otišao. Radi kako hoćeš, Roberte, ali ja nameravam da budem spremna za njega."

U kuhinji je ponovo zavladao tišina. Nest je čekala, napinjući se da čuje.

"Ako mogu da primetim, nisi imala ništa protiv da je povede u park", konačno reče stari Bob.

Baka ništa nije odgovorila. Nest je čula kako podiže, a potom spušta čašu.

"Znači da možda nema tolikog razloga za strah koliko bi ti volela da ja mislim.

Možda ni ti nisi sigurna u to ko je Džon Ros."

"Možda", tiho reče baka.

"Pozvao sam ga u crkvu sutra ujutro", namerno je navaljivao stari Bob.

"Ponudio sam mu da sedi sa nama. Hoćeš li i ti poći?"

Nastala je pauza. "Mislim da neću", odvratila je baka.

Nest je duboko i polako udahнула vazduh. Njen se deda udaljio od prozora.

"Pozvao sam ga i da nam se pridruži na izletu posle toga. Kako bismo mogli još malo da popričamo." Deda pročisti grlo. "Dopada mi se, Evelin. Čini mi se da se i Nest sviđa. Mislim da ne postoji nikakav razlog zbog koga bi trebalo da ga se plašimo."

"Izvinićeš me ako zadržim za sebe ono što mislim o tome", odvratila je baka posle kratke pauze. "Na taj način nas neće sve iznenaditi." Tiho se nasmejala.

"Poštedi me tog pogleda. I nemoj me pitati da li nameravam da sipam još jedno piće posle ovoga, jer nameravam. Idi u krevet, Roberte. Biće mi dobro samoj.

Već mi je dosta dugo dobro samoj. Hajde, idi."

Nest je čula kako se deda bez reči udaljio. Ostala je na istom mestu još malo, zureći u prazan, osvetljen kuhinjski prozor, oslušujući tišinu. Zatim je skliznula nazad kroz senke poput duha deteta koje je upravo prestala da bude.

16.

Nest nije zaspala kada se konačno našla u svojoj sobi, već je ležala budna u mraku, zureći u tavanicu i osluškujući promuklo zujanje skakavaca kroz prozor sa mrežom. Vazduh je bio sparani i vlažan, julski topao, tako da čak ni uskovitlane lopatice velikog podnog ventilatora nisu mogle da donesu olakšanje. Ležala je preko prekrivača u šortsu i majici, čekajući ponoć i sastanak sa Dva Medveda. Vrata spavaće sobe bila su otvorena; hodnik iza njih bio je tih i mračan. Baka mora da je otišla u postelju, ali Nest nije mogla da bude sigurna u to. Zamišljala je baku kako sedi sama za kuhinjskim stolom pri mekoj svetlosti meseca i zvezda propuštеноj kroz drveće, kako puši, pije viski i razmišlja o tajnama koje je krila.

Nest je posmatrala te tajne kako igraju poput senki po tavanici.

Da li je Džon Ros njen otac? Ako jeste, zašto ju je napustio?

Pitanja su se ponavljala stalno iznova u njenom umu, lebdeći u vremenu i obavijena studenom, kraljevskom usamljenošću. Šaputala su joj, progoneći je i prikradajući se.

Ako je Džon Ros njen otac, zašto je baka toliko ogorčena na njega? Zašto je bila tako nepoverljiva prema njegovim pobudama? Šta je to njen otac učinio?

Zatvorila je oči, kao da će lakše doći do odgovora u mraku. Primirila se, ne bi li stišala srce, puls i krv koja je jurila njenim venama, ali nije mogla da nađe mir.

Zašto je njen otac bio tako zagonetna ličnost, senka jedva prepoznatljiva kao deo njenog života? Zašto je tako malo znala o njemu?

Napolju je tiho zahučala sova, i Nest se zapitala da li je to možda Denijel doziva. Ponekad je to činio, posegnuvši za njom iz mraka, gest koji nije baš sasvim razumela. Ali ove noći nije ustala da pogleda, jer se zapetljala u pokušajima da razmrsi sumnje i zbrku koje su je saletale na svakom koraku. Nalik na oluju na Srednjem zapadu koja nastaje u ravnicama i napreduje ka istoku, mračna, nezaustavljiva i nabijena snagom, približavalo se otkrovenje. Osećala je to, mogla je da ga iskusi kao kišu, namiriše kao elektricitet u

vazduhu. Porasla smelost žderača, propast zatvora mentroga, kao i dolazak Džona Rosa i demoni najavili su pomak u ravnoteži stvari. Nest još nije jasno uviđala da sve to ima veze s njom. Imala je samo izvesnu slutnju u tom smislu, zahvaljujući vremenu provedenom sa Džonom Rosom. Nagoveštaj se nalazio u rečima koje je koristio i tajnama koje je podelio s njom. Ukazao joj je poverenje zato što je bila neposredno umešana. Izazov s kojim se sada suočavala, kada bolje razmisli, sastojao se u tome da ga ubedi da joj otkrije razlog za to.

Kada se ponoć približila, a znala je da jeste zahvaljujući sjajnim zelenim brojevima na digitalnom satu, ustala je, otišla do otvorenih vrata i stala da osluškuje. Kuća je bila u mraku; gorela je samo jedna svetiljka koju je baka uvek ostavljala uključenu kod prednjeg ulaza. Nest je prešla preko sobe da razmesti krevet i stavi jastuke ispod čaršava kako bi izgledalo da spava. Zatim je skinula mrežu sa prozora i provukla se, vratila mrežu i krenula ka parku.

Negde u daljini zalajao je pas, zvuk je bio prodoran i jasan u dubokoj tišini noći, i Nest se odjednom setila Rilija. Rili je bio poslednji pas koga su imali. Crni labrador krupnih šapa, tužnih očiju i blage naravi, došao je kod nje kao štene, deda joj ga je poklonio za treći rođendan. Zavoletela je Rilija onog trenutka kada joj je poskočio u rukama, grubih jastučića na šapama i vlažnog jezika, velikih ušiju i tela koje se uvija. Dala mu je ime Rili jer je mislila da baš liči na Rilija, mada nikada nijednog nije upoznala. Rili je bio njen pas dok je rasla, prisutan kada bi odlazila u školu, čekajući je kada bi se vraćala kući, išao bi s njom putem u posetu njenim prijateljima, bio je pored nje kada bi se iskradala u park. Bio je tu kada je ugledala žderače, Pika, pa čak i Utvaru, mada on, izgleda, nije video nikoga od njih onako kao ona. Imala je skoro dvanaest godina kada je dobio tumor na plućima. Nije se mogao operisati, tako su joj rekli. Otišla je sa dedom da uspavaju njenog vernog prijatelja. Stajala je i gledala, suvih očiju i stoički, kako veterinar daje Riliju injekciju, kako se njegovo glatko telo koči, a blage oči postaju staklaste. Nije zaplakala, to je došlo tek kasnije, ali kada je počela, mislila je da nikada neće prestati.

Međutim, jasnije od svega sećala se bakine reakcije. Baka se držala po strani i plakala kada je bila sama; Nest je znala da je plakala po crvenim očima i zgužvanim papirnatim maramicama u korpi za otpatke pored kuhinjskog stola za kojim je počela redovno da sedi s viskijem i cigaretama. Baka nije ništa rekla pošto su se vratili, ali je te večeri kod stola objavila tonom koji nije trpeo pogovora da im je to bio poslednji pas. Dovoljne su bile mačke. Mačke umeju da se brinu same o sebi. Psi su suviše zavisni, zahtevaju suviše i umeju da ti ukradu srce. Navodno je govorila o Riliju, ali je Nest bila prilično sigurna da na neki čudan način govori i o Ketlin.

Zastala je na trenutak u tami letnje noći, prisećajući se. Rili joj je nedostajao više nego što je to mogla da izrazi. Baki to nikada nije kazala. Znala je da je to nešto što baka nije želela da čuje, da će samo nagovestiti koliko joj, zapravo, nedostaje Ketlin.

Nest je pogledala utihlu kuću, pomislivši da bi se baka mogla pojaviti, da bi nekako mogla znati šta Nest smeru. Ali nije bilo nikakvog kretanja niti se iznutra čuo bilo kakav zvuk. Nest je još jednom okrenula leđa kući i pošla kroz senke u stražnjem dvorištu, pretražujući ga pogledom. Gospođica Minks se šunjala kraj velikog hrasta, priljubljena uz tle i kradomice. Za njom je krenula još jedna mačka, nepoznata, prugasta. Napolju u parku, iza zida živice, tereni za bezbol i igrališta kupali su se u srebrnastom sjaju. To je njen tajni svet, pomisli Nest, uz osmeh. Tajni svet koji je pripadao samo njoj. Niko ga nije poznavao onako dobro kao ona, čak ni baka, za koju je on sada bio udaljen i stran. Nest se zapitala hoće li i za nju jednog dana postati takav, da li će s odrastanjem ona izgubiti svoj dečji svet baš kao i detinjstvo, da li će to biti cena koja se plaća zato što postaješ odrastao. Između odraslih i dece postojao je taj jaz u kome su čuvane tajne koje su jedni skrivali od drugih. Kada čovek dovoljno odraste, postaje upućen u tajne koje pripadaju samo odraslima, ali zato gubi one koje pripadaju samo deci. Nikada ne upoznaje sve tajne jednih niti gubi sve tajne drugih; zadrži pomalo i od jednih i od drugih, a neke nikada ne dosegne. Tako

stoje stvari. Baka joj je to rekla pre skoro godinu dana, kada je Nest osetila da njeno dečje telo tek počinje lagano da se menja u telo žene. Baka joj je kazala da život nikada ne daje sve, niti sve uzima.

Skliznula je kroz pukotinu u živici, i Pik se spusti na njeno rame, srdito gundajući.

"Bilo je i vreme! Šta te je toliko zadržalo? Sastanak je u ponoć, u slučaju da si zaboravila! Strašno!"

I dalje je gledala pravo napred. "Zašto si toliko ljut?"

"Ljut? Nisam ljut! Zašto misliš da sam ljut?"

"Izgledaš kao da si ljut."

"Izgledam isto kao i uvek!"

"Pa, uvek izgledaš kao da si ljut. Naročito večeras." Osetila je kako se uvija na njenom ramenu, lišće i grančice kako šušte, nameštajući se. "Reci mi nešto o mom ocu."

Pljunuo je poput mačke. "Tvom ocu? O čemu ti to?"

"Želim da saznam nešto o svom ocu."

"E pa, ja ne znam ništa o tvom ocu! Već sam ti to rekao! Idi pitaj baku!"

Pogledala ga je; stajao je mrzovoljno na njenom ramenu. "Zašto niko nikada ne želi da priča o mom ocu? Zašto niko nikada ne želi ništa da mi kaže o njemu?"

Pik je šutnu u rame, pušeci se od besa. "Prilično je teško govoriti o nekome koga ne poznaješ, što bi moglo objasniti zašto ja ne želim da pričam s tobom o tvom ocu! Imaš li problema i sa sluhom?"

Nije odgovorila. Umesto toga je potrčala hitro niz lokalni put, pored najbliže zadnje baze, a zatim je presekla preko romboida prema liticama i reci. Vlažni noćni vazduh udarao joj je o lice dok su je noge nosile preko sveže pokošene trave. Trčala je kao da je neko goni, pokrećući ruke i noge kao u kovitlacu, dok su joj se pluća širila i skupljala; duboko i ravnomerno udisala je vazduh, a krv joj je jurila telom u vreloj pulsiranju. Pik je iznenađeno zadahtao i čvrsto joj se uhvatio za majicu kako ne bi pao. Nest ga je čula kako mrmlja dok je trčala, a

njegov glas odnosio je vetar koji joj je hujao pored ušiju. Nestala je u samoj sebi, u kretanju ruku i nogu, u otkucajima srca. Savladala je otvoreni prostor terena za bezbol i igrališta, prešla preko glavnog puta, preskočila lance, i jurnula između drveća koje je odvajalo pogrebne humke. Trčala je pomamno, nezadovoljna, pomislivši u jednom trenutku da ne stane, da samo nastavi dalje, kroz park i iza njega, da trči dok ne ponestane mesta kuda bi mogla da otrči. Ali nije. Stigla je do izletničkih klupa s druge strane puta naspram pogrebnih humki i usporila, zaobišavši, sva uskiptela od napora, ali ponovo smirena, jer je uspela da se odvoji od osujećenosti i sumnje koje su je nagrizale. Pik je kevtao na nju poput kakvog ljutitog psića, ali ona nije obraćala pažnju, tražeći unaokolo Dva Medveda i duhove mrtvih Sinisipija. Bacila je pogled na sat. Skoro će ponoć, a njega nije bilo nigde na vidiku. Pogrebne humke bile su mračne i tihe naspram zvezdane pozadine južnog obzorja gde se mesečina slivala sa nebesa. Park je bio prazan i utihao. Ništa se nije kretalo niti pojavljivalo. Čak se ni žderači nigde nisu mogli videti.

Trag dima od drveta podigao se u nepokretan vazduh, opor i nevidljiv.

"Gde je on?" tiho je upitala, polako se okrećući u vlažnoj pomrčini, sevajući očima levo-desno, dok joj je srce ludo udaralo.

"Ovde, Ptičicino Gnezdo", odvratio je njegov poznati glas, i ona poskoči kada ga je čula.

Stajao je tačno ispred nje, tako blizu da ga je mogla dodirnuti samo da je to htela. Otelotvorio se ni iz čega, iz vrućine i noći, iz etera. Bio je nag do pasa, do vrećastih pantalona i izlizanih vojničkih čizama. Obojio je lice i grudi složenim ustrojstvom crnih pruga. Dugačka kosa još mu je bila upletena, ali je sada iz nje visilo dosta pera. Ako joj se ranije učinio krupan, sada je bio ogroman; bakarna koža njegovih širokih grudi i ruku presijavala se iza šarenih pruga, a senke i svetlost kao da su mu isklesale grube crte lica.

"Znači, došla si", primeti on tiho, posmatrajući je znatiželjnim očima. "I povelala si svog stidljivog, malog prijatelja."

"Ovo je Pik", predstavila je silvan koje je uspravno sedelo na njenom ramenu, odmeravajući krupnog čoveka.

"Očaran", promrmlja Pik, zvučeći upravo obrnuto. "Kako to da me ti možeš videti, a niko drugi ne može?"

Osmeh nakratko ozari lice Dva Medveda. "Indijanska magija." Pogledao je Nest. "Jesi li spremna?"

Duboko je udahnula. "Ne znam. Šta će se dogoditi?"

"Ono što sam ti već rekao da će se dogoditi. Pozvaću duhove Sinisipija i oni će se vratiti. Možda će porazgovarati sa nama. Možda neće."

Ona klimnu. "Da li si zbog toga tako obučen?"

Pogledao se. "Ovako? Oh, razumem. Uplašila si se da možda nosim ratničke boje jer se spremam da izjašem u noć po nekoliko skalpova bledolikih."

Neodobravajući se namrštila na njega. "Samo sam pitala."

"Obučen sam ovako jer ću igrati sa duhovima ako mi dozvole. Na nekoliko kratkih trenutaka postaću jedan od njih." Zastao je. "Da li bi volela da mi se pridružiš?"

Razmislila je o mogućnosti da zaigra sa mrtvim Sinisipijima. "Ne znam. Smem li nešto da te pitam, O'oliš Amaneh?"

Ponovo se osmehnuo kada je čuo svoje indijansko ime. "Smeš da me pitaš šta te je volja."

"Misliš li da će mi duhovi reći ko je moj otac ako ih upitam? Šta misliš, da li bi kazali nešto takvo?"

On odmahnu glavom. "Ne možeš ništa da ih pitaš. Oni ne odgovaraju na pitanja, čak ni ne reaguju na glasove. Oni reaguju na ono što ti je u srcu. Mogli bi ti reći za tvog oca, ali samo ako sami tako odluče. Jesi li razumela?"

Ona klimnu, odjednom se usplahirivši pred mogućnošću da dobije odgovor na ovu mračnu tajnu. "Treba li nešto da uradim?"

On ponovo odmahnu glavom. "Ništa. Samo pođi sa mnom."

Otišli su do malog železnog hibačija koji se nalazio pored jednog izletničkog stola. Unutra su crvenim sjajem plamteli nagomilani ugarci, odatle je nicao onaj dim. Dva Medveda uze jednu dugačku, složeno izrazbarenu lulu sa izletničkog stola, proverivši da li je sadržaj u počađavelom širem delu čvrsto nabijen. Prineo je jedan kraj ugarcima, a drugi stavio u usta i stao sporo da pućka ne bi li je upalio. Sadržaj šireg dela se zažario i dim stade da se izvija u vazduh.

"Lula mira", objavi on, pomerivši je sa usana i namignuvši joj. Još je malo pućkao, uvlačeći dim duboko u pluća. Zatim je lulu dodao njoj. "A sada ti. Samo nekoliko puta."

Nevoljno je uzela lulu. "Šta je unutra?" upita ona.

"Lekovito bilje i trave. Neće ti nauditi. Pušenje lule je obred, ništa više.

Olakšava prelazak duhova iz mesta na kome počivaju u naš svet. Čini nas prijemčivijim."

Omirisala je sadržaj zdelice i napravila grimasu. Noć oko nje bila je duboka i spokojna, Javio joj se utisak da je sasvim sama u njoj sa Indijancem. "Ne znam."

"Samo nekoliko puta. Ne moraš da uvlačiš." Zastao je. "Ne boj se. Gospodin Pik pazi na tebe."

Još je malo zagledala lulu, a zatim ju je prinela usnama i povukla dim. Učinila je to na brzinu nekoliko puta, nabrala nos, vratila lulu Dva Medveda. "Bljak."

Dva Medveda klimnu. "Moraš se navići da bi ti prijalo." Udahnuo je ljuti dim, a zatim je pažljivo položio lulu preko ivice hibačija. "Tako."

Zatim je otišao na otvoreno i seo na travu prekrštenih nogu, okrenut licem prema pogrebnim humkama. Nest mu se pridružila, sela je isto kao i on, prekrštenih nogu, smestivši se pored njega u mraku. Pik joj je i dalje počivao na ramenu, ali bio je neobično tih. Pogledala ga je, ali on je zurio u noć, zaboravivši na nju.

Ostavila ga je na miru. Iznad njihovih glava, nebo je bilo ispresecano granama drveća, koje su po tlu bacale zamršenu mrežu pegavih senki. Nest je strpljivo čekala, ništa ne govoreći, gubeći se u tišini.

Dva Medveda poče da zapeva; reči su dopirale u mekim, postojanim kadencama. Nest ih nije razumela. Mislila je da su indijanske, verovatno jezik Sinisipija. Nije gledala u Dva Medveda, već u pravcu u kom je on gledao, preko puta, ka pogrebnim humkama, napolje u noć. Pik je nepomičan sedeo na njenom ramenu, postavši nakratko deo nje; nikada ga nije videla ovako mirnog. Osetila je senku straha, upitavši se iznenada da li ovo što upravo čini na neki način prevazilazi ono u šta veruje, i da li će to dovesti do mračnijeg ishoda od onoga koji je predvidela.

Dva Medveda je nastavio da zapeva, dubokim, postojanim i nemelodičnim glasom. Nest je osetila kako se prve iskre sumnje mešaju sa nelagodnošću koju ju osećala. Ništa se nije dešavalo; možda ništa ni neće.

A onda je sa reke dunuo vetar, prohladan i neočekivan, donevši sa sobom miris davno zaboravljenih stvari iz njenog detinjstva - bakine kuhinje, kutije za pesak, Rilija, njenog sanduka za igračke od kedrovine, Vinskonsinskih jezera leti. Nest je iznenađeno zurila. Vetar je minuo pored nje i nestao. U miru koji je usledio, osetila je kako joj se ježe dlake na vratu.

Na obodima pogrebnih humki pojavilo se nekakvo svetlucanje, podigavši se u noć, zatreperivši i ponovo zamrevši, krećući se s ritmičkom gracioznošću naspram tame. U početku nije predstavljalo ništa, jednostavno sjajno kretanje kome nedostaje određenost. Polako je počelo da poprima oblik. Pojavile su se ruke i noge, zatim tela i glave. Nest oseti kako joj se grlo steže i kako joj se usta sve više suše. Nagnula se napred, zureći u iščekivanju, pokušavajući da sa sigurnošću utvrdi šta to vidi. Čula je kako Pik na njenom ramenu ispušta iznenađeni uzvik.

Tada su se iz tame izdigli Sinisipiji: njihovi duhovi poprimili su oblik, stekavši senovitu sličnost sa svojim izgubljenim telima. Odvojili su se od tla i ostali da lebde u vazduhu, uvijajući se i okrećući u malim lukovima. Nest je mogla da vidi kako igraju, ali ne onako kako je ona očekivala da će to činiti, ne onako kao što su to Indijanci radili na televiziji i u filmovima koje je videla, podižući se i

spuštajući u onom poznatom, isprekidanom kretanju, već na sasvim drugačiji način. Pokreti su im bili više baletski, više uvijajući, a i igrali su zasebno, kao da je svaki od njih imao da ispriča neku svoju različitu priču. Nest je gledala sa strahopoštovanjem predivan prizor. Posle izvesnog vremena, osetila je kako igra počinje da je uvlači. Pomislila je kako može da oseti ponešto od onoga što su igrači pokušavali da nagoveste. Osetila je kako se njiše sa njima, čula je njihovo disanje, namirisala znoj njihovih tela. Bili su duhovi, bila je toga svesna, ali su istovremeno bili stvarni. Želela je da ih pozove, da ih navede da se okrenu i pogledaju je, da objavi svoje prisustvo. Ipak je ostala nema.

Dva Medveda iznenada skoči na noge i krenu napred. Stigao je do igrača i pridružio im se; njegovo krupno, moćno telo njihalo se i uvijalo isto onako gipko kao i njihova. Nest se divila lakoći njegovih pokreta, osmehivala se njegovoj gracioznosti. Osetila je kako jara njegovog tela ispunjava njeno, kao da se njegov puls pomešao s njenim. Videla je onda, najpre u šoku, a potom i sa trunkom užasa, kako mu telo od krvi i mesa počinje da blede u noći i postaje isto onako utvarno kao i duhovi mrtvih Sinisipija. Sada su se čuli i bubnjevi, odzvanjali su kroz noć - ili je možda samo uobražavala da čuje te zvuke koji su, u stvari, predstavljali ritam otkucaja njenog srca. Posmatrala je kako Dva Medveda postaje jedno sa mrtvima, gledala ga je kako postaje isti kao i oni, providan i nestalan, utvaran i nestvaran. Nepomično je zurila dok je on nastavljao da igra. Zvuk bubnjeva postajao je sve viši, a pokreti igrača sve brži. Osetila je kako je preplavljuje letnja vrućina, nagoneći je da trepće usled iznenandih grimiznih i zlatnih odseva.

Trenutak potom i ona je bila na nogama, igrala je sa Dva Medveda, kretala se kroz duhove Sinisipija. Nije osetila da je ustala i otišla do njega, nije znala kako se to dogodilo, ali iznenada se obrela među duhovima Indijanaca. Lebdela je u noćnom vazduhu isto kao i oni, ne dodirujući tle, uhvaćena između života i smrti. Čula je sebe kako kliče radosno i s puno nade. Prepustila se divljoj igri i pomamnoj potrebi, vrteći se i uvijajući, posežući za nečim iza onoga što je

mogla da vidi, posežući s druge strane sećanja, vlastitog života, s druge strane svega što je poznavala...

A onda je imala viziju sličnu snu sanjanom u groznici. Stvorila se niodkuda, ispunivši joj um svetlim bojama i kretanjem. Nalazi se u nekom drugom delu parka, delu koji ne prepoznaje. Noć je, crna i oblačna, bez mesečine i zvezda, đavolja noć ispunjena katranom. Između drveća jure tamne prilike, presamićene, gipke i čile. Žderači, vidi ona, na desetine njih, njihove žute oči sjaje u crnilu. Oseća kako joj se stomak grči kada shvata da će je sasvim sigurno videti. Preko poteza trave i duž staza poskakuju, brzo i sigurno. Predvodi ih neka žena, mlada i snažna; njeno lice u senci nasmevano je i sa divljim očima, a dugačka, tamna kosa vijori se za njom. Nest trepnu kada ugleda taj prizor - ljudsko biće u igri sa žderačima, trči sa njima, bez straha. Žena se okreće i vrti, i kuda god da pođe, žderači je prate. Ona ih zadirkuje i ismeva, i sasvim je očigledno da su oni zalučeni njome. Nest stoji opčinjena u tami parka, zureći u neverici dok ta žena hita ka njoj, obesno se smejući. Gleda u ženine oči i vidi tamo pređene granice i prekršene tabue. Ženin život leži razgolićen pred njom, ona vidi njenu oslobođenu dušu i smelo srce. Ona će se odvažiti na bilo šta, ta žena, a i činila je to. Ona neće dozvoliti da bude zastrašena ili kažnjena; ona neće dozvoliti da je iko posrami.

Zaleće se u Nestin zagrljaj, privlači je i čvrsto drži. Nest se migolji, a zatim gleda u šoku. Ona poznaje ovu ženu. Prepoznaje njeno lice. Videla je njeno lice, upravo ovakvo kakvo je sada, među uramljenim fotografijama na ispustu kamina u dnevnoj sobi. To je Ketlin En Frimark. To je njena majka.

Pa opet i nije. Ne sasvim. Nešto nedostaje. To gotovo da jeste njena majka, ali je istovremeno i neko drugi. Nest otvara usta u čudu, mada još nije sasvim sigurna šta vidi. Žena se oslobađa, lice joj se najednom ispunjava tugom i očajanjem. Iza nje se, jedva vidljiv u tami, pojavljuje neki muškarac. Iznenada se otelotvoruje, a žderači, okupljeni oko žene, ponizno mu oslobađaju prolaz. Nest pokušava da

vidi njegovo lice, ali ne može. Žena ga vidi i ljutito sikće. Zatim beži u noć, brza poput senke, sa žderačima koji je skačući progone - i nestaje.

Nest ponovo trepnu naspram tame i iznenadnog jarkog bola koji joj je probadao oči. Slike se zakovitlaše i izbledeše, a vid joj se razbistri. Ponovo je sedela na travi, prekrštenih nogu u tami, sa šakama skupljenim ispred sebe kao u molitvi. Pored nje je sedeo Dva Medveda, zatvorenih očiju i nepomičnog tela koje je izgledalo kao isklesano. U daljini, uzdizale su se tihe i beživotne pogrebne humke. Preko travnatih padina nisu se kretala nikakva svetla; nikakvi ratnici nisu igrali u vazduhu iznad njih. Duhovi Sinisipija su otišli.

Dva Medveda otvori oči i zagleda se u tamu, spokojan i dalek. Nest ga ščepa za ruku.

"Jesi li je video?" upita ona, ne mogavši da sakrije patnju u glasu.

Krupni čovek odmahnu glavom. Njegovo išarano bakarno lice bilo je obliveno znojem, a veđe su mu bile namrštene. "Ja nisam imao istu viziju kao ti, Ptičicino Gnezdo. Možeš li mi ispričati šta si videla?"

Pokušala je da govori, da izgovori te reči, i zaključila da ne može. Polako je odmahнула glavom, kao da je paralizovana, koža joj je gorela i peckala je, lice joj je pocrvenelo od srama i zbunjenosti.

On klimnu. "Ponekad je bolje ne govoriti o onome što vidimo u snovima." Uzeo je njenu šaku u svoju i zadržao je. "Ponekad naši snovi pripadaju samo nama."

"Da li se to zaista dogodilo?" tiho je upitala. "Da li su Sinisipiji došli? Jesmo li igrali s njima?"

Ovlaš se osmehnuo. "Upitaj svog malog prijatelja kada ga ponovo pronađeš."

Pik. Nest je zaboravila na njega. Bacila je pogled na rame, ali tamo nije bilo šumskog stvorenja.

"Noćas sam saznao mnoge stvari, Ptičicino Gnezdo." Tiho joj reče Dva Medveda, ponovo privukavši njenu pažnju. "Otkrio sam kakva je sudbina zadesila Sinisipije, moj narod. Pokazana mi je njihova priča." Odmahnuo je glavom. "Ali mnogo je složenije nego što sam mislio, i još ne mogu da nađem

prave reči da to objasnim, čak ni sebi. Slike sam spremio na bezbedno" - dodirnuo je čelo - "ali one su u neredu i neodređene, i potrebno je vreme da se razjasne." Nabrao je čelo. "Ovoliko znam. Do uništenja ljudi ne dolazi lako ili neposredno, već zahvaljujući složenoj shemi događaja i uslova. To je, delimično, razlog što do uništenja može doći. Nedostaje nam, naime, dalekovidost da to sprečimo. Ne štitimo se dovoljno protiv toga. Ne razumemo to dovoljno. Mi sami smo, na neki način, taj neprijatelj koga se plašimo."

Stisnula mu je šaku. "Mislim da ništa nisam saznala. Ništa o onome što bi nas moglo uništiti. Ništa o tome šta nam preti. Ništa o Dobroj Nadi niti nekom drugom mestu. Samo..." Odmahnula je glavom.

Dva Medveda ustade, povukavši je za sobom, podigavši je sa tla kao da je perce. Crna boja se presijavala na njegovom licu. "Možda ti je bilo pokazano više nego što si toga svesna. Možda svemu moraš pružiti malo više vremena, kao ja."

Ona klimnu. "Možda."

Stajali su jedno naspram drugog u čudnoj tišini, premećući po mislima ono što su znali i ono što nisu. Nest konačno upita: "Hoćeš li se vratiti sutra uveče i ponovo prizvati duhove Sinisipija?"

Dva Medveda odmahnu glavom. "Neću, odlazim."

"Ali, možda duhovi..."

"Duhovi su se pojavili i ja sam igrao sa njima. Rekli su mi ono što su želeli da mi kažu. Ništa više ne preostaje da se uradi."

Nest duboko udahnu. Želela je da ostane zbog nje. Bilo joj je prijatno u njegovom društvu, njegov glas ju je smirivao isto kao i snaga njegovih ubeđenja. "Možda bi mogao ostati do posle četvrtog. Samo još nekoliko dana."

On odmahnu glavom. "Nema razloga. Ovo nije moj dom, i ja ne pripadam ovde."

Otišao je do hibačija i podigao lulu. Istresao je sadržaj u ognjište, a zatim zatakao lulu za kaiš. Uzeo je tkaninu i pažljivo skinuo boju sa lica, ruku i grudi, pa navukao iscepani vojnički prsluk. Dohvatio je ranac i vreću za spavanje iz

tame i privezao ih. Nest je stajala i gledala, ne mogavši da smisli ništa da kaže, posmatrajući ga kako se ponovo pretvara u čoveka kakav je bio kada ga je prvi put srela, ofucan, pohaban i dronjav, još jedan nomad koji je sišao sa državnog autoputa.

"Ovo bi mogao biti tvoj dom", na kraju je prozborila sa žurbom koju nije mogla da prikrije.

Prišao joj je i zagledao joj se u oči. "Izgovori moje ime", blago joj je naredio.

"O'oliš Amaneh."

"I svoje."

"Nest Frimark."

On klimnu. "Moćna imena. Ali tvoje je jače, Ptičicino Gnezdo. Tvoje poseduje pravu magiju. Ništa više ne mogu da učinim za tebe. Ono što preostaje da se uradi, moraćeš sama. Došao sam da porazgovaram sa mrtvima iz mog naroda, i to sam i učinio. Shvatio sam da će ti pomoći ako budeš tamo sa mnom, i zato sam te pozvao da prisustvuješ. Sve što sam mogao da ponudim, dao sam. Sada ti moraš uzeti ono što si dobila i iskoristiti to u dobre svrhe. Za to ti ja nisam potreban."

Stajala je i zurila u njega u vlažnoj tami, u njegove jake, grube crte lica, u neumoljivu sigurnost koja se odslikavala u njegovim očima. "Plašim se", reče ona.

"Da", složi se on. "Ali strah je vatra koja kali hrabrost i odlučnost. Za to ga i upotrebi. Izgovori još jednom moje ime."

Ona proguta knedlu. "O'oliš Amaneh."

"Tako je. Često ga izgovaraj kada odem, kako ne bih bio zaboravljen."

Ona klimnu.

"Zbogom, Ptičicino Gnezdo", prošaputa on.

Potom se okrenuo i otišao.

Nest je stajala i gledala za njim dok se nije izgubio iz vida. Gledala ga je sve dok nije stigao do ivice parka, a onda kao da se stopio sa tamom. Više no jednom je

htela da ga pozove da se vrati ili da potrči za njim, ali je znala da on to ne bi želeo. Bila je isceđena i iscrpljena, lišena osećanja i snage. Opsedalo ju je pitanje da li će ikada ponovo videti Dva Medveda.

"O'oliš Amaneh", prošaputa ona.

Krenula je nazad kroz park, razmišljajući o tome šta se zbilo sa Pikom. U jednom trenutku sedeo je na njenom ramenu, tih i omađijan igrom duhova, a u narednom ga nije bilo. Šta se dogodilo? Vukla se kroz park, prema kući i krevetu. Prispavalo joj se uprkos svemu što se dogodilo. Pokušala je da se razabere u viziji koju je imala, viziji o mladoj ženi, žderačima i prilici u senci koja je bila u društvu s njima, ali nije uspeła. Pokušala je da izvuče nešto korisno iz onoga što joj je Dva Medveda ispričao, ali joj ni to nije pošlo za rukom. Sve kao da ju je zbunjivalo, jedno je pitanje vodilo ka drugom, a nijedno do odgovora koje je tražila.

Šačica žderača pratila ju je ukorak kroz okolne senke, poput grabljivica koje čekaju da im plen zanemoća. Posmatrali su je postojanim, neumoljivim pogledima, i mogla je da oseti kolika im je glad. Znala je da joj se ne prikradaju; jednostavno su je posmatrali. Obično joj njihovo prisustvo ne bi smetalo.

Večeras ju je nerviralo.

Izišla je iz parka i krenula preko stražnjeg dvorišta prema kući kada je iznenada shvatila šta nije bilo u redu sa mladom ženom iz njene vizije. Ukopala se u mestu i širom otvorenih očiju zagledala u tamu, osetivši kako joj se koža naježila, dok joj se grlo steglo. Razume se da je znala tu ženu. Što se toga tiče bila je u pravu. Nema zбора ni o tome da je videla fotografiju te žene na ispustu iznad kamina. Ali to nije bila fotografija njene majke. Već jedne druge žene, žene koja je bila mlada veoma davno, pre nego što su Nest i njena majka uopšte rođene.

Bila je to bakina fotografija.

NEDELJA, 3. JULI

17.

Bilo je blizu sedam kada se Nest probudila narednog jutra; sunce je izgrejalo još pre sat i po. Veći deo noći loše je spavala, proganjala ju je vizija bake, mučila su je pitanja i sumnje, tako da je tek pred jutro čvrsto zaspala. Probudili su je jarko sunce i pesma ptica, i odmah joj je bilo jasno da će to biti još jedan topao, sparni julski dan. Vazduh koji je donosio ventilator bio je topao i ustajao, a kroz otvoreni prozor mogla je da vidi da lišće na velikim hrastovima mlitavo visi i da se ne pomera. Još je malo ostala da leži nepokretna ispod čaršava, zureći u tavanicu, pokušavajući da se pretvara kao da se prošla noć nije ni dogodila. Toliko je želela da vidi igru duhova Sinisipija, toliko je žudela da sazna šta će joj duhovi reći o budućnosti. Međutim, nisu joj pokazali ništa od budućnosti. Umesto toga, dobila je čudan, gotovo zastrašujući uvid u delić prošlosti. Osećala se prevarena i bila je ljuta. Osećala se izdana. Govorila je sebi da bi joj bilo bolje da nikada nije ni upoznala Dva Medveda.

O'oliš Amaneh.

Ali posle kraćeg vremena bes joj se stišao i počela je da razmatra mogućnost da je ono što joj je prikazano mnogo važnije nego što je to shvatala. Dva Medveda je nagovestio da će joj biti potrebno vreme da se razabere u viziji, da dokuči šta ona znači u njenom životu. Još je malo zurila u tavanicu, pokušavajući da dokuči smisao senki koje je pravilo sunce, dodajući im vlastite slike, u želji da one ožive kako bi mogle da pričaju s njom.

Konačno je ustala i otišla u kupatilo, zastavši pred ogledalom da se pogleda, da vidi nije li se na neki način promenila. Ali ugledala je samo lice koje je uvek viđala kada bi se pogledala i nijedna od tajni nije se obelodanila. Neutešno je uzdahnula, skinula majicu u kojoj je spavala i stala pod tuš. Pustila je hladnu vodu da joj teče preko vrele kože sve dok joj nije postalo hladno, a onda ju je zatvorila i obrisala se. Obukla se za crkvu, znajući da će deda očekivati da pođe s njim; odenula je jednostavnu šarenu haljinu i omiljene cipele s niskom

potpeticom, i sišla na doručak. Prošla je kroz dnevnu sobu, zadržavši se da proveru slike na ispustu kamina. Nema sumnje, bila je to baka, izgledala je isto onako kao i u noćasnjem viziji, mladog lica, lakomislenih i izazivačkih očiju koje su zurile iz izgraviranog čeličnog rama.

Tokom doručka nije bila mnogo razgovorljiva jer se osećala nekako čudno i neprijatno u bakinom prisustvu. Trebalo bi da porazgovara sa bakom o toj viziji, ali nije znala kako. Šta je mogla da kaže? Da li bi trebalo da saopšti baki šta joj je ta vizija otkrila ili da krene zaobilaznim putem i zamoli je da joj priča o svojoj mladosti i onda je priupita da li je ikada trčala sa žderačima? I šta je to značilo? Šta je značilo kada trčiš sa žderačima kao što je to baka radila u viziji? Žderače je trebalo izbegavati; tako su Nest učili od malih nogu. Pik ju je upozorio. Baka ju je upozorila. Zašto je njoj bilo zabranjeno da radi nešto što je baka radila. Šta je to značilo?

A šta je, iznenada se upitala, njena majka radila kada je bila dete? Kakve je veze imalo s njom sve ovo?

"Trebalo bi nešto da pojedješ, Evelin", tiho primeti deda, prekinuvši tišinu.

Baka je pila votku i sok od pomorandže i pušila. Ispred nje nije bilo hrane.

"Pojela sam malo tosta ranije", odvratila je polusvesno starica. "Samo ti jedi; ne brini za mene."

Nest vide kako deda odmahuje glavom i ispija poslednje gutljaje kafe. "Jesi li spremna, Nest?"

Klimnula je i ustala, skupljajući svoje sudove kako bi ih odnela u sudoperu.

"Ostavi ih", doviknu joj baka. "Pospremiću kada odete."

"Jesi li sigurna da ne želiš da pođeš?" nežno je navaljivao stari Bob. "Prijalobiti ti."

Baka ga pogleda ispod oka. "To bi možda bila dobra tema za crkveno ogovaranje. Samo ti idi. Spremiću izletnički ručak." Napravila je dovoljnu dugu pauzu da povuče dim. "Možda bi bilo dobro da još malo porazmisliš o tome da li ćeš pozvati tog momka, Roberte. On nije ono šta ti misliš da jeste."

Značenje je bilo jasno. Nest spusti sudove u sudoperu, čekajući da neko progovori. Kada to niko nije učinio, napustila je prostoriju i otišla niz hodnik da opere zube i da se još jednom očeslja. Iz kuhinje su se čuli bakini i dekini glasovi, tihi i odlučni: prepirali su se oko Džona Rosa.

Dok se vozila sa dedom u kamionetu u grad, nijedno od njih nije ni reč prozborilo. Prozori su bili spušteni kako bi stari Bob mogao da oseti miris drveća i cveća. Tek je bilo prošlo deset, tako da vrućina u Ilinoisu još nije bila nepodnošljiva i još se u tragovima osećala noćna svežina. Saobraćaj na Linkolnovom autoputu nije bio gust, a i parking ispred supermarketa do koga su došli kada su sišli sa Sinisipi puta bio je uglavnom prazan. Nest je udisala letnji vazduh i gledala u šake. Osećala se nekako čudno odvojena od svega, kao da je odvedena od kuće i od ljudi koje je oduvek znala i premeštena u neki drugi deo zemlje. Osećala je da bi trebalo nešto da radi - već je bila prijavljena za borbu protiv demona - ali nije imala pojma gde bi trebalo da počne.

Pogledala je svoj odraz u vetrobranskom staklu i zapitala se da li zaista ima samo četrnaest godina, ili je, zapravo, mnogo starija, ali je prespavala neki strašno važan deo života.

Stari Bob je parkirao kamionet na Drugoj aveniji ispred Kelinog nameštaja, tačno nasuprot Prve kongregacijske crkve. Izišli su i prešli preko ulice, zastavši na trenutak da se pozdrave sa grupom poznanika na putu u crkvu. Nest je dobila srdačne pohvale za svoja dostignuća u trčanju, začinjene komentarima vezanim za njen takmičarski duh, zdravlje i prirodu onoga što je grad očekivao od nje. Nest se osmehivala i poslušno klimala glavom, sve vreme uzalud tražeći pogledom Džona Rosa.

Zatim su ušli u crkvu, prošavši kroz široka, dvostruka vrata u predvorje koje je opasivalo svetište sa dve strane. Unutra je bilo sveže i mračno, promaja nije dozvoljavala nepodnošljivoj vrućini da se uvuče unutra, a jarka sunčeva svetlost prodirala je u trakama kroz vitražno staklo. Kod vrata su stajali oni koji su dočekivali ljude što su ulazili da bi se sa njima rukovali i da bi prikačili cveće na

revere muškaraca i haljine žena. Jedan postariji par pozdravio je Nest i njenog dedu; žena ih je upitala za Evelin. Službenik ih je odveo do sedišta otprilike na sredini leve strane svetišta. Crkva se brzo punila i više od polovine mesta već je bilo zauzeto. Nest i deda sedoše, držeći programe i osvrćući se unaokolo u tihoj, svežoj polutami. Svod katedrale mračno se izvijao iznad njihovih glava, sa drvenim gredama koje su se presijavale. Tiho su svirale orgulje, a akoliti su već bili zapalili sveće na oltaru. Nest je ponovo potražila Džona Rosa, ali njega nigde nije bilo. Neće doći, pomislila je razočarano. A i zašto bi?

Robert Hepler je sedeo sa svojim roditeljima na drugoj strani svetišta u stražnjem delu. Heplerovi su voleli Kongregacijsku crkvu jer se nije zaglibila u dogmi (to je saznala od Roberta, koji je izražajno oponašao svoga oca) i zato što je prihvatala veliki broj mogućih izbora u životu i svetovnih stavova. Robert je rekao da se to veoma razlikuje od katoličanstva. Robert je kratko mahnuo Nest i ona mu je uzvratila. Ugledala je jednog od dedinih prijatelja iz čeličane, gospodina Majklsona, koji je sedeo sa svojom ženom nekoliko redova ispred Heplerovih.

Kada je ušao hor i zauzeo mesta na galeriji pored predikaonice, svi su otvorili programe i stali da proučavaju redosled događaja i crkvenih pesama koje treba da otpevaju.

U tom času pojavio se Džon Ros na suprotnom kraju crkve. Šepavo je prošao kroz vrata, oslanjajući se na crni štap. Na sebi je imao čistu košulju i kravatu, a dugačka kosa bila mu je brižljivo očešljana i vezana pozadi. Delovao je kao da mu je neugodno i kao da nije siguran u sebe. Nest je pokušala da mu privuče pažnju, ali nije uspela. Ros je sledio sprovodnika do uglavnom praznog reda iza Majklsonovih i tu se oprezno spustio na sedište.

Hor je ustao, i orguljar je odsvirao kratak uvod. Kroz bočna vrata na podijumu pojavio se sveštenik i uputio ka predikaonici. Ralf Emeri bio je okrugao i nizak. Na neki način je čudno izgledao: imao je velike uši i istaknutu vilicu, ali bio je ljubazan i zabavan i poznat po tome što je držao propovedi koje su navodile na

razmišljanje. Stajao je tako u crnoj halji gledajući svoju pastvu kao da pokušava da odluči hoće li početi. Zatim je zamolio prisutne da pognu glave i kratko se pomole. Kada je završio, naložio je da svi ustanu i otvore molitvenike na himnu broj 236. Pastva je ustala, otvorila molitvenike i počela da peva 'Jutro je svanulo'.

Upravo su stigli do druge strofe kada su žderači počeli da se pojavljuju, na desetine njih, materijalizujući se iz mraka poput duhova. Ispuzavali iza praznih sedišta u prvim redovima gde niko nije voleo da sedi i ispod ofertorija i pričesnih stolova u stražnjem delu podijuma. Ustajali su iz galerije gde je bio hor, pojavljivali se iza plavih somotskih draperija koje su ovičavale oltar, kao i ispod izdignute predikaonice. Činilo se da ih ima posvuda. Nest je bila u toj meri ošamućena da je prestala da peva. Nikada nije vidla žderače u crkvi. Nikada joj nije ni palo na pamet da bi mogli ući ovamo. Zurila je u neverici u najbliže, par koji je skliznuo ispod sedišta ispred nje, a između nogu sestara Robinson. Potisnula je gnušanje koje je osetila što ih vidi ovde, na ovom mestu gde se štovao Bog i sa koga su mračne stvari bile prognane. Užasnuto se osvrnula unaoklo i ugledala ih kako vise sa greda na tavanici, obmotane oko luster a i razapete po freskama i nišama. Žute oči zurile su u nju iz svakog ugla. Srce joj je brže zakucalo, a puls pomahnitao. Niko osim nje nije mogao da vidi žderače. Nije mogla da podnese njihovo prisustvo. Šta će oni u crkvi? U njenoj crkvi! Šta ih je to privuklo? Uprkos hladnom vazduhu u svetilištu, počela je da se znoji. Pogledala je dedu, ali on nije bio svestan onoga što se događa; pogled mu je bio usredsređen na molitvnik.

A onda se u očajanju okrenula da potraži Džona Rosa.

Džon Ros je ugledao žderače u istom trenutku kada i Nest. Ali za razliku od devojčice, Ros je znao šta se dešava. Samo je dolazak demona mogao da dovede do okupljanja ovolikog broja žderača - demonov dolazak, ali i njegov, ispravi se on, što je sada, kada bolje razmisli, izgledalo bolno pogrešno. Nije trebalo ovo da uradi, da dođe na ovo sveto mesto, udovoljivši svojoj očajničkoj potrebi da

bar u maloj meri ublaži usamljenost koja mu je ispunjavala život. Trebalo je da odbije ponudu Roberta Frimarka i da ostane u svojoj hotelskoj sobi. Nije trebalo da na njega ovoliko utiče privlačnost koju je osetio prema ovoj crkvi dok je išao kod Džosi. Trebalo je da uradi ono što je znao da je najbolje za sve: da ostane po strani.

Primorao je sebe da ostane miran, da ne oda ono što oseća, da ne učini bilo šta što bi moglo da prepadne one oko njega. Štap mu je ležao oslonjen o susedno sedište, i njegova prva pomisao bila je da ga ščepa i pripremi se za borbu. Ali nije mogao da pronađe neprijatelja, nije mogao da ga prepozna, iako je znao da je tu, da se krije naočigled svima.

Jedna postarija, dama nekoliko sedišta od njega, pogleda ga i osmehnu se. Shvatio je da je prestao da peva. Primorao je sebe da joj uzvрати osmeh, da ponovo zapeva, prvo posegavši za štapom, postavivši ga ispred sebe i oslonivši se o njega kao da mu je odjednom zatrebao.

Tada je pogledao preko glava pastve i video da ga Nest Frimark posmatra. Sreo je njen pogled, dajući joj do znanja da razume šta ona vidi kao i to da i on vidi isto. Uočio je strah i užas u njenom pogledu, video je koliko su duboko prodrli, i shvatio je mnogo bolje od nje same šta ih je podstaklo. Uzvratio joj je pogled i lagano odmahnuo glavom. Ništa ne preduzimaj, upozoravao ju je. Ostani tu gde jesi. Ne gubi glavu.

Video je po njenim očima da je shvatila. Takođe je video da ne zna može li ga poslušati. Pade mu na pamet da ode do nje, ali nije bilo načina da to uradi, a da ne privuče pažnju na sebe. Pevanje se završilo i pastva je ponovo sela. Na brzinu je preleteo pogledom po okupljenima ne bi li možda ugledao demona. Sveštenik je držao nauk iz Biblije. Žderači su puzali preko podijuma oko njegovih nogu, tamne senke koje kaljaju skarletni tepih svetilišta mrljama nalik na one od mastila. Sveštenik je završio čitanje odlomka iz Biblije i nastavio sa crkvenim objavama. Džon Ros je osećao kako mu koža gori dok je sedeo prikovan za

sedište, u nemogućnosti da deluje. Ne bi trebalo da sam ovde, stalno je razmišljao. Trebalo bi sada da odem.

Hor je ustao da peva, i Džon Ros ponovo pogleda Nest Frimark. Nest je sedela na samoj ivici stolice pored dede, bledog i upalog lica, ukočenog tela. Šarala je pogledom levo i desno, prateći kretanje najbližih žderača. Njih nekoliko samo što se nije uspentralo na nju, klizeći poput zmija između nogu posetilaca. Jedan se izdigao neposredno ispred nje, kao da je začikava, kao da je izaziva da nešto preduzme. Ros na njenom licu vide očajanje. Bila je na ivici panike, spremna da utekne. Znao je da nešto mora učiniti. Hor je završio i pastva ustade da se pridruži svešteniku u molitvi.

Kada se to dogodilo, nešto je nateralo Nest Frimark da iznenada pogleda ka stražnjem delu svetilišta, i Ros primeti da njen izraz lica sada odslikava užas. A onda je i on video.

Utvara je stajao na vratima, debeo i nakostrešen, pognutog, tigrastog lica, priljubljenih ušiju, suženih, zelenih očiju koje su svetlucale. Bio je tako masivan da je ispunjavao ceo otvor, čudovišna pojava koja je iznikla iz mraka. Njegova velika glava okretala se levo-desno, sporo, ali odlučno. Kezio se tako da su mu se videli svi krupni zubi. Nije ispustio nikakav zvuk dok je tako stajao, posmatrajući okupljene koji ničega nisu bili svesni, ali očigledno je bio napet. Privukao ga je Nestin strah, pozvao ga na mesto na kome nikada nije bio, izvukao ga iz duboke šume na nepoznati teren. Njegov usredsređeni pogled rečito je govorio o gladi.

Nest oseti kako joj se stomak grči. Ne, Utvaro, ne, odlazi, odlazi! Žderači su bili posvuda, puzali su ispod sedišta, skakutali duž prolaza i peli se uz drvetom obložene zidove, dok su im se tamna obličja stapala sa senkama. Njihovo guranje je bilo u toj meri mahnito da je uzmuvalo vazduh u odaji, tako da se nekoliko glava izenađeno podiglo.

Utvara je zastao na trenutak da razmotri mogućnosti, a onda je pošao napred svojim poznatim ukočenim hodom.

Nest je istog časa, ne razmišljajući, krenula da ga presretne. Nije zastala da razmisli o tome šta radi. Nije zastala da razmisli o tome da joj nikada ranije nije čak ni palo na pamet da mu priđe, da nema pojma može li da ga kontroliše. Nije ništa rekla dedi dok se izvlačila iz reda; nije ga čak ni pogledala. Bila je u stanju samo da razmišlja o tome šta će se dogoditi ako Utvari pođe za rukom da se dočepa nekog žderača - ovde, u crkvi, punoj sveta, prijatelja, suseda. Nije znala kakve bi to posledice imalo po stvar koja je delila svet ljudi od sveta onih drugih, a i nije želela da sazna.

Čitanje u glas se završilo i pastva je ponovo sela. Glave su se okrenule da je pogledaju dok se približavala Utvari - utvarnom vuku koga nisu mogli da vide - ali se ona nije obazirala na njih. Utvara kao da je postao još veći dok mu se primicala; fiksirao ju je pogledom grabljivice. Osećala se tako sitna i ranjiva u njegovom prisustvu, krhka čestica života koju je on mogao da oduva pukom mišlju. Ali ona je ipak nastavila, potpuno predana svom cilju, čvrsta u nameri da ga odagna.

Kada je stigla do njega i kada je izgledalo da je neizbežan sudar sa njim, da će naleteti pravo na vrhove sjajnih zuba i nakostrešeno krzno, on je jednostavno izbledeo i nestao.

Nastavila je bez zadržavanja kroz prostor koji je on do malopre zauzimao, zatvorivši oči pred naletom hladnoće koji ju je zapahnuo i izišavši kroz vrata u predvorje. Ostala je tamo da stoji, tresući se i duboko udišući vazduh ne bi li se smirila, oslonjena o sto sa knjigama o hrišćanstvu, na mestu gde je nisu mogli videti ljudi okupljeni unutra.

Poskočila je kada ju je nečija šaka dodirnula po ramenu. "Nest?"

Džon Ros je stajao pored nje, oslanjajući se na svoj crni štap sa izrezbarenim runama, napetih bledozelenih očiju. Mora da je krenuo za njom napolje, shvati ona istog časa.

"Jesi li dobro?" upita on.

Ona klimnu. "Jeste li videli?"

Osvrnuo se po praznom predvorju kao da je neko mogao da prisluškuje. Unutar svetilišta, velečasni Emeri upravo je počeo propoved: 'Kuda vi to idete.'

"Video sam", odvrati on. Nagnuo se bliže. "Kakvo je to stvorenje? Otkud te zna?"

Progutala je knedlu. "To je bio Utvara." Odmahnula je glavom, odbivši da mu pruži blo kakvo daljnje objašnjenje. "Odakle su se stvorili svi ti žderači? Šta se događa?"

Ros se nelagodno promeškolji. "Mislim da je demon ovde. Mislim da je on taj koji ih privlači."

"Ovde? Zašto?"

Ros zavrte glavom. "Zbog mene." Odjednom je delovao veoma umorno. "Ne znam. Samo nagađam."

Osetila je kako se strašna hladnoća nastanjuje u dnu njenog stomaka. "Šta da radimo?"

"Vrati se unutra. Ostani sa dedom. Sačekaću ovde da prođe služba. Možda će se demon pojaviti. Možda ću ga ugledati." Netremice ju je gledao svojim zelenim očima.

Nesigurno je klimnula. "Moram prvo u kupatilo. Odmah se vraćam."

Požurila je niz hodnik prema krilu u kome se nalazila hrišćanska škola veronauke, dok se duboki glas velečasnog Emerija, koji je izazivao divljenje, vukao za njom, lebdeći iznad utihle pastve. Nije se osećala baš dobro; stomak joj se bunio i u glavi joj je bubnjalo. Pogledala je kroz otvorena vrata u šuplju tamu svetilišta; žderači su nestali. Iznenadeno se namrštila, zatim odmahнула glavom i nastavila dalje. Nije bilo važno zbog čega su nestali, govorila je sebi, već samo to da su zaista nestali. Njeni koraci tiho su odzvanjali po drvenom podu dok je prolazila kroz niži foaje. Gurnula je vrata koja su vodila u prijemnu prostoriju, osećajući se umorno i nekako užurbano. Gospođa Brauning, koja joj je bila učiteljica u petom razredu, sređivala je šolje i salvete na nekoliko dugačkih stolova, vršeći pripreme za druženje posle službe. Toaleti su se

nalazila pozadi. Nest je skliznula pored gospođe Brauning neprimećena, prošla kroz kuhinju i nestala u ženskom toaletu.

Kada je izišla, tamo je stajao neki muškarac, osmatrajući nizove sitnih kolača i torte poredane na poslužavnicima. Podigao je pogled kada je ona ušla.

"Ah, tu si", pozdravi je on osmehujući se. "Dobro jutro."

"Dobro jutro", odvratila je automatski, a onda iznenađeno zastala. Bio je to šumar koji je razgovarao s njom prethodnog dana dok je lutala kroz park pošto se pobrinula za povređeno drvo. Prepoznala je njegove čudne, blede oči. Sada je nosio odelo, a ne radnu odeću, ali bila je ubeđena da je to isti čovek.

"Ne osećaš se baš najbolje?" upita on.

Ona odmahnu glavom.

On klimnu. "E pa, to je vrlo loše. Ne želiš, valjda, da propustiš sve ovo. Jedno je propustiti službu, ali propustiti sve ove kolače i torte? Ne, nipošto!"

Krenula je pored njega.

"Ovaj, znaš", iznenada reče on, našavši se ispred nje i preprečivši joj put. "Nešto želim da podelim s tobom. Privatno druženje, moglo bi se reći. Reč je o ovome. Sećam se vremena kada je služba nešto značila. Prošlo je poprilično vremena, ali stari evanđelisti umeli su da komuniciraju, da te nateraju da sediš uspravno i pomno slušaš. Sada imamo televanđeliste sa uglađenim sveštenicima, koledžima i utočištima, ali oni ne govore o onome što je bitno. Nijedan od njih. Jer se toga boje. A znaš zašto? Zato što to znači govoriti o smaku sveta."

Nest je zurila u njega otvorenih usta.

"Svakako, to je ono što je važno. Jer svi bismo mogli tome prisustvovati, znaš. Postoje valjani razlozi što tako mislimo. Osvrni se oko sebe. Šta vidiš? Seme uništenja, eto šta." Prijatan osmeh omekšao je njegove bezizražajne crte. "Ali znaš šta? Do propasti sveta neće doći onako kako to ljudi misle. Nipošto. Svet neće nestati u poplavi ili požaru. Neće do toga doći odjednom, usled neke neočekivane katastrofe. To se neće zbiti zbog neke stvari u koju možeš da upreš prstom. Ne ide to tako. Biblija greši. Doći će zahvaljujući mnogim sitnicama,

usled nagomilavanja naizgled beznačajnih događaja. Poput prevrnutih domina, jedna ruši drugu - tako će se dogoditi. Nešto ovde, nešto tamo, i dok se okreneš, sve će se sručiti." Zastao je. "Razume se, neko mora da obori prvu dominu. Sve mora krenuti od nekoga, je li tako? Reci mi. Da li ti išta od ovoga zvuči poznato?"

Nest je bez reči stajala pred njim; um joj je vrišteći nalagao da potrči, ali joj je telo bilo paralizovano.

"Svakako da zvuči", nastavi on, zaverenički nagnuvši glavu. Njegove se čudne oči suziše, goreći vatrom u koju nije mogla da gleda. "Još nešto da ti kažem.

Uništenje sveta zavisi od spremnosti ljudi koji žive u njemu da naude jedni drugima kako bi time ostvarili svoje ciljeve. A to smo usavršili, zar ne? Umemo da povredimo jedni druge, i potom da smislimo sve moguće potrebne izgovore da bismo to opravdali. Mi smo i žrtve i dželatari. Isti smo kao one domine koje sam pomenuo, poređani u niz, spremni da se prevrnemo. Svi mi. Čak i ti."

"Ne", prošaputa ona.

Njegov osmeh postade leden. "Misliš da prilično dobro poznaješ samu sebe, zar ne? Ali ne poznaješ. Još ne."

Koraknula je unazad, pokušavši da proceni može li da stigne do vrata pre nego što je ščepa. Upravo u tom trenutku, vrata su se otvorila i kroz njih je prošla gospođa Brauning.

"Oh, zdravo, Nest", pozdravi je ona. "Kako si, mila?" Kao da se načas iznenadila što vidi tog čoveka koji tu stoji, ali mu se osmehnula veselo i otišla po novi poslužavnik sa čokoladnim kolačićima.

Dok se bavila njima, čovek reče Nest: "Ne, bojim se da uopšte ne poznaješ samu sebe."

Napravio je brzi pokret rukom prema gospođi Brauning koja je zadahtala kao da ju je pogodila pesnica. Ispustila je poslužavnik sa čokoladnim kolačićima i uhvatila se za grudi, tonući ka podu. Širom je razrogačila oči u užasu i otvorila usta. Nest je vrisnula i krenula ka njoj, ali se umešao čovek čudnih očiju, hitro se

pokrenuvši da joj prepreči put. Nest se skupila, zbunjena od straha. Prikovao ju je njegov pogled, moćno joj stavivši do znanja koliko je bespomoćna.

Gospođa Brauning bila je na kolenima, pognute glave i bledog lica. Krkljala je, pokušavajući da proguta knedlu. Iz nosa i usta poteče joj krv. Krik je zastao u Nestinom grlu, potisnut čovekovim okrutnim očima.

Potom je gospođa Brauning skliznula licem prema podu i ostala nepokretno da leži, otvorenih i izbuljenih očiju.

Čovek se okrenuo ka Nest i upitno izvio jednu obrvu. "Vidiš na šta mislim? Baš ništa nisi mogla da učiniš, je li tako?" Zatim se nasmeja. "Možda ipak neću ostati na druženju. Kao što rekoh, ni crkva nije više ono što je nekada bila. Sveštenici su tek glasovi na vetru, a pastva samo ubija vreme." Otišao je do stražnjih vrata, zastao sa šakom na kvaki i pogledao je preko ramena. "Budi dobra."

Otvorio je vrata i polako ih zatvorio za sobom. Nest je ostala sama u kuhinji, gledajući gospođu Brauning i čekajući da je prođe drhtavica.

18.

Kada se malo pribrala, Nest je izišla iz kuhinje i vratila se kroz prijemnu prostoriju. I dalje se tresla, dok su poslednji trenuci gospođe Brauning buktali u njenom umu. Pronašla je jednog od sprovodnika i rekla mu da smesta pozove hitnu pomoć. Potom je produžila dalje. Zatekla je Džona Rosa kako stoji u praznom narteksu izvan svetilišta. Povukla ga je niz dugački hodnik do mesta gde ih niko nije mogao videti niti čuti i obavestila ga o onome što se dogodilo. Da li je to bio demon? On smrknuto klimnu i upita je da li je ona dobro; nije izgledao niti zvučao ni izdaleka onoliko iznenađeno kao što je ona mislila da bi trebalo. Konačno, ako je demon došao da nađe njega i ako je to ono što je privuklo sve te žderače u crkvu, zašto je razgovarao sa njom, pretio joj, zašto je od jadne gospođe Brauning napravio primer onoga što može da je zadesi? Zašto

joj je pričao o ljudima koji uništavaju sami sebe, ponovivši glavninu onoga što je čula od Dva Medveda? Šta se ovde, zaboga, događalo?

"Šta je demon hteo od mene?" upita pometeno ona.

"Ne znam", odvrati Džon Ros. Uputio joj je umirujući pogled, ali ona je odmah prozrela da ju je slagao.

Velečasni Emeri završio je propoved i pastva je ustala da otpeva završnu himnu, tako da je ona ostala uskraćena za priliku da još nešto pita. Ros ju je poslao unutra da bude sa dedom, rekavši joj da će popričati kasnije. Učinila je kako joj je bilo naloženo, nezadovoljna zbog njegovog izvrđavanja, sumnjičava u pogledu njegovih pobuda, ali istovremeno svesna da mora obazrivo napredovati ako želi da sazna kako stvari tačno stoje. Skliznula je nazad kroz prolaz do reda u kome je sedeo njen deda i uputila mu pokajnički osmeh dok su se glasovi pastve uzdizali svuda oko nje. Upravo je počela treću strofu kada joj pade na pamet da demon možda pokušava da dopre do Džona Rosa preko nje i da ju je zbog toga saterao u ugao tamo u kuhinji. To bi objasnilo zašto je Ros tvrdio da ne zna šta se događa. To je imalo smisla ako je on njen otac, pomisli ona. Imalo je i te kakvog smisla.

Gospođa Brauning bila je odneta pre nego što su se ljudi okupili na druženje, ali svi su razgovarali samo o njenoj iznenadnoj smrti. Nest je mislila da će biti u prilici da još malo popriča sa Džonom Rosom, ali nikako nije uspevala da ga uhvati samog. Prvo je deda pozdravio Rosa prigušenim glasom, izrazivši žaljenje zbog nemilih okolnosti do kojih je došlo tokom njegove prve posete crkvi, ali ipak zadovoljan što je Ros došao na službu, podsetivši ga na poslepodnevni izlet i izvukavši od njega obećanje da će im se pridružiti. Zatim se velečasni Emeri, tužnog lica, upoznao sa Rosom, snažno mu stisnuvši šaku i oprezno se raspitavši o njegovim potrebama dok bude boravio u Dobroj Nadi. Konačno, pojavio se Robert Hepler koji je tako uporno stao da saleće Nest da mu je na kraju rekla da udišu isti vazduh i da se skloni. Robert je, izgleda, zaključio da ona boluje od neke bolesti koju krije, što nije bilo sasvim netačno.

Odlučio je da joj dosađuje sve dok ne otkrije izvor njenog nespokoјstva, ali ona je čvrsto rešila da mu ni po koju cenu ne kaže istinu, pa makar joj i život zavisio od toga.

Kada je konačno uspela da se oslobodi Roberta i svih parohijana koji su se zaustavili kraj nje da primete kako je strašno to što se dogodilo gospođi Brauning i da se raspitaju o bakinom zdravlju, Džon Ros je već bio otišao.

Vozila se kući sa dedom u mračnom raspoloženju, zureći kroz prozor u prazno, mozgajući o događajima koji su se odigrali u nekoliko proteklih dana, a naročito o onima koji su se desili u proteklih nekoliko sati. Upinjala se da razmrši mrežu sastavljenu od zbrke i protivurečnosti koje su je okruživale. Kada ju je deda upitao zašto je istrčala iz svetilišta, rekla mu je da joj je pripala muka i da je otišla u toalet. Kada ju je upitao da li joj je sada dobro, odvratila je da je još uznemirena zbog gospođe Brauning i da ne želi da priča o tome. To je zvučalo prilično verodostojno, tako da ju je ostavio na miru. Sve je umešnije uspevala da navede ljude da poveruju u ono što nije istina, ali prožimalo ju je neprijatno osećanje da ni izdaleka nije onako dobra u tome kao Džon Ros.

On je znao nešto o njoj što je krio, smrknuto je pomislila. Znao je nešto važno, i to je imalo i te kakve veze s njegovim dolaskom u Dobru Nadu. Bilo je povezano s demonom i njenom majkom. To je bilo u središtu svega što se dešavalo, i ona je odlučila da sazna šta je posredi.

Verovala je, mada je još odbijala da nagna sebe da tu stvar u potpunosti i bez ustezanja prihvati, da to stoji u vezi sa činjenicom da joj je on otac.

Kada je deda skrenuo na prilazni put i zaustavio kamionet ispred kuće, već je bila donela odluku da se suoči sa bakom. Izišla je na vrućinu; temperatura u podne već se približavala stotom podeoku, vazduh je bio pun vlage i odbojnog mirisa spržene trave i korova, a široko razmaknuti udovi velikog drveća koje je pravilo hlad bili su malaksali i nepokretni pod nemilosrdnim nasrtajima sunca. Nest je otišla do trema, sagnula se da počese gospodina Češala iza uha, a potom je ušla unutra. Baka je sedela za kuhinjskim stolom u cvetnoj kućnoj haljini i

papučama, pijuckajući viski s vodom i pušeci. Podigla je pogled kada je Nest prošla na putu do svoje sobe, ali ništa nije rekla. Nest je otišla u sobu, svukla haljinu, gaćice, cipele i čarape i navukla šorts, majicu sa natpisom 'Nikada nemoj da odrasteš', patike i sokne. Mogla je da čuje dedu i baku kako razgovaraju na kraju hodnika. Baka se raspitivala o Džonu Rosu, i nije, izgleda, bila srećna zbog onoga što je čula. Stari Bob joj je govorio da spusti glas. Nest se zadržala i da se očešlja tako da su završili najžešći deo razgovora pre nego što se uputila hodnikom prema kuhinji.

Začutili su kada je ušla, ali se ona pretvarala da to nije primetila. Otišla je do frižidera i pogledala unutra. Miris pečenog pileta još se osećao u vazduhu, tako da nije bila iznenađena kada je na najvišoj polici pronašla posudu sa njim. Bila je tu i posuda sa salatom od krompira, zatim jedna sa sirovim povrćem koje se namakalo u vodi, kao i činija želea. Kada je baka uspela sve to da spremi? Da li je to napravila dok su oni bili u crkvi?

Pogledala je preko ramena u staricu. "Zadivljena sam", reče ona osmehujući se. "Izgleda izvrsno."

Baka klimnu. "Pomogle su mi šumske vile." Uputila je starom Bobu značajan pogled.

Stari Bob je uzvratio neobično umilnim, šeretskim osmehom. "Tebi nikada nije bila potrebna pomoć šumskih vila, Evelin. Još bi ti njih mogla da naučiš nekim stvarčicama."

Baka je pocrvenela. "Stari", promrmljala je, uzvrativši mu osmeh. A onda je osmeh izbledeo i ona je posegnula za pićem. "Nest, žao mi je zbog gospođe Brauning. Bila je dobra žena."

Nest klimnu. "Hvala, bako."

"Jesi li sada dobro?"

"Dobro sam."

"Odlično. Dok ste bili u crkvi, oboje su vas zvali telefonom. Kas Minter je zvala tebe, Nest. A Mel Riorden želi da ga smesta nazoveš, Roberte. Rekao je da je hitno."

Stari Bob je bez reči gledao kako otpija poveći gutljaj. Na sebi je još imao sako, te ga je sada skinuo. Odjednom je delovao nekako razbarušen i umoran. "U redu. Pobrинуću se za to. Izvinite me, molim vas."

Okrenuo se i nestao niz hodnik. Nest je duboko udahнула, otišla do kuhinjskog stola i sela preko puta bake. Sunčeva svetlost prodirala je kroz južni prozor i iscrtavala pruge po površini stola; njenu oštrinu narušavale su grane drveća koje je pravilo hlad, kao i čipkane zavese, tako da su se na pločastoj površini obrazovale složene šare. Padale su preko bakinih šaka koje su ležale pored pepeljare i pića, izgledajući istačkane i ljuspaste. Površina stola bila je topla, i Nest pritisnu dlanove o nju, gurnuvši prste u jednu od izražajnijih šara nastalih igrom svetlosti i senke, i narušivši njenu simetriju.

"Bako", poče ona, a zatim sačeka da je starica pogleda, "bila sam u parku prošle noći."

Baka klimnu. "Znam. Ustala sam da bih te obišla. Nisi bila u sobi, tako da sam znala kuda si otišla. Šta si radila?"

Nest joj ispriča. "Znam da zvuči pomalo uvrnuto, ali nije bilo. Izgledalo je zanimljivo." Začutala je. "U stvari, bilo je zastrašujuće. Bar jedan deo. Videla sam nešto što ne razumem. Imala sam tu... viziju, pretpostavljam. Neku vrstu sna po danu - premda je bila noć, naravno. O tebi."

Posmatrala je kako bakine oči postaju zamagljene i neusredsređene. Baka posegnu za cigaretom i uvuče jedan dim u pluća. "O meni?"

Nest izdrža njen pogled. "Bila si mnogo mlađa i bila si noću u parku, isto kao ja. Ali nisi bila sama. Bila si okružena žderačima. Trčala si s njima. Bila si deo njih."

Tišina koja je usledila bila je opipljiva.

Stari Bob je zatvorio vrata svoje jazbine i zagledao se u prazno. Njegova se jazbina nalazila na severnoj strani kuće, u senci masivnog, starog američkog hrasta grube kore, ali julska toplota uspevala je da prodre čak i ovamo. Stari Bob to nije primećivao. Spustio je sako na kožnu naslonjaču i podbočio se. Voleo je Evelin, ali ju je gubio. Krivi su bili piće i cigarete, ali uglavnom Ketlin i sve one stvari koje su njih dve delile i krile od njega. Postojala je neka tajna veza među njima, koja se protezala još do vremena Ketlininog rođenja - možda čak i dalje od toga. Odnosila se na tu glupost o žderačima i magiji. Odnosila se na Nestinog oca. To je prevazilazilo sve što je razumno, smestivši Evelin iza zida preko koga on nije mogao da se popne, zida koji je postao neprelazan od kada se Ketlin ubila.

Eto. Izgovorio je te reči. Od kada se Ketlin ubila.

Zatvorio je oči kako bi zaustavio suze. Razume se, možda je to bio nesrećni slučaj. Možda je otišla u park te noći, upravo onako kao što je činila kao dete, okliznula se i pala sa litica. Ali on u to nijednog trenutka nije poverovao. Ketlin je poznavala park kao svoj džep. Isto kao i Nest. Kao Evelin. Park je oduvek bio deo njihovih života. Čak je i Evelin odrasla u kući na ivici parka. One su bile deo njega isto kao i drveće i pogrebne humke, veverice, ptice i sve ostalo. Ne, Ketlin se nije okliznula i pala. Ubila se.

A on još nije znao zašto.

Zurio je kroz prozor ka prilaznom putu koji je vodio do Sinisipi puta. Bilo mu je teško što je izgubio Ketlin, ali biće neizdrživo ako izgubi Evelin. Proveli su zajedno skoro pedeset godina; nije mogao da se seti kakav je bio njegov život bez nje. Zaista nije postojalo ništa bez nje. Mrzeo je to što pije i puši, mrzeo je što se povukla za kuhinjski sto i tamo skrasila i mrzeo je što je s toliko gorčine procenjivala svoj život. Ali više je voleo da je ima i takvu nego da je uopšte nema.

Ali šta je preduzimaao da je zadrži? Izmicala mu je, iz dana u dan, kao da je sedela na splavu koji se otkačio i lagano se udaljavao ka pučini, dok je on

bespomoćno stajao na obali i gledao za njim. Pljesnuo je krupnim šakama i slegnuo ramenima. Bio je snažan i pametan, i život mu je bio obeležen dostignućima, ali nije znao šta da preduzme kako bi je spasao.

Podigao je ruku i olabavio kravatu. Šta je on to mogao da uradi, što bi nešto promenilo? Da li je postojao neko ko je mogao to da mu kaže? Razgovarao je sa Ralfom Emerijem, ali mu je sveštenik kazao da Evelin mora želeti da joj bude pomognuto pre nego što bilo ko uspe da dopre do nje. Navratio je jednom ili dva put da popriča sa njom, ali Evelin nije bila voljna da se upusti u to. Nest je bila jedina do koje joj je bilo stalo, i ponekad je mislio da devojčica samim svojim prisustvom uspeva da pruži podstrek Evelin. Ali Nest je još bila dete, a dete ipak nije moglo bog zna šta da postigne.

Pored toga, s nelagodom je pomislio, Nest suviše liči na baku, tako da su se okolnosti zbog toga samo usložnjavale.

Skinuo je kravatu, prebacio je preko naslonjače pored sako i otišao do telefona da pozove Mela Riordena. Okrenuo je broj, i telefon je zazvonio samo jednom pre nego što je Mel podigao slušalicu.

"Riorden."

"Mel? Bob Frimark ovde."

"Hvali ti što si se javio. Cenim to."

Stari Bob se osmehnu u sebi. "Šta si radio, stajao pored telefona i čekao da se javim?"

"Otprilike tako. Ovo nije smešno. Imam problem." Boja glasa Mela Riordena i te kako je to potvrđivala, ali stari Bob ne reče ništa, čekajući da se Mel otvori.

"Ovo moraš sačuvati za sebe, Bobe, ako ti kažem. Moraš mi to obećati. Ne bih te mešao da nisam primoran na to, ali ne mogu dozvoliti da ova stvar procuri, a ne znam kako da je rešim. Pokušao sam već i rečeno mi je da se nosim."

Stari Bob privuče stolicu i sede. "Ovaj, to ne mora da sazna niko osim tebe i mene ako ti ne želiš, Mele. Zašto mi jednostavno ne kažeš o čemu je reč?"

Mel Riorden zabrinuto uzdahnu. "U pitanju je Deri. Taj mali predstavlja veću nevolju nego deset aligatora u vešeraju i glup je k'o noć. Da nije sin moje sestre..." Zaćutao je. "Ali pustimo sad to, sve si ovo već ranije ćuo. Bio sam u crkvi na jutarnjoj misi sa Kerol i nekoliko unućića. Al Garsija takode. Sa Endži i njihovom decom. I tako, posle mise, odem na kafu i kolaćiće kao i svi ostali. Pozdravim Ala i Endži, i nekolicinu drugih. Svima je prijatno. Stojim ja tako, ųvaćem kolać, pijuckam kafu, Kerol je otišla negde sa unućićima, sve je u redu sa svetom, kad eto ti moje sestre. Izgleda uųasno, zabrinuta k'o sam đavo, sva iskrivljena. Pomislim najpre da je pila. Ali onda vidim da je nešto drugo. Kaųe mi: 'Mele, idi razgovaraj s njim. Idi izvidi šta se događa i prekini to.'"

"Šta da prekineš?"

"Doći ću i na to." Mel Riorden napravi pauzu, sređujući misli u tišini. "Znaš, neprestano razmišljam o onoj prići iz novina povodom koje smo se šalili na kafi kod Džosi. Onoj o ljudima koji iznenada podivljaju. Nešto im prepukne u mozgu i oni polude, ųiznu, bez ikakvog stvarnog razloga. Pitaš se kako je to moguće, kako su ljudi koji ih poznaju to mogli da dozvole. A dogodi se tek tako. Kao onaj ućitelj koji je ušao i pobio svu onu dećicu u vrtiću u Misisipiju jer je ostao bez posla. Jesi li ćitao o tome u današnjim novinama?"

Stari Bob odmahnu glavom. "Još nisam proćitao novine. Upravo sam se i sam vratio iz crkve."

"Pa, to je dovoljno dobar razlog da ćovek postane katolik. Odeš u crkvu ujutro i ostatak dana je tvoj. Al i ja smo jednom prićali o tome, o prednostima katolika nad protestantima..."

"Mele." Stari Bob ga prekinu usred rećenice. "Šta je sa Derijem. Nećeš, valjda, da kaųeš kako planira nekoga da ubije?"

"Ne, ne baš." Mel Riorden zastade. "Saćekaj malo, molim te. Hoću da proverim da se Kerol moųda već nije vratila iz prodavnice." Spustio je slušalicu i nestao na trenutak pre nego što ju je ponovo podigao. "Ne ųelim da ona ćuje išta od ovoga. Ne ųelim da iko ćuje."

"Želiš li da se nađemo na nekom osamljenom mestu i popričamo o ovome?"

Upita ga stari Bob.

"Ne, želim smesta da se otarasim toga. Osim toga, ne znam koliko vremena imamo na raspolaganju ako nameravamo bilo šta da preduzmemo."

"Da preduzmemo? Šta ćemo mi to da uradimo, Mele?"

"Imaj strpljenja sa mnom." Mel Riorden pročisti grlo. "Sestra mi kaže... prvo sam morao da je smirim malo i odvedem u stranu... da ju je neko pozvao, neki prijatelj, i rekao da su čuli kako je Deri sinoć bio kod Skrabija gde je pio sa Juniorom Elvejem i razgovarao o nekom planu kako da zatvore Sredkon.

Razgovor nije bio baš najjasniji, ali pominjali su nekakav nesrećni slučaj, da će možda neko biti ubijen."

Stari Bob polako zavrte galvom. "Možda su pogrešno čuli."

"Da je bilo ko drugi u pitanju, mogli bismo da kažemo da su posredi samo puste priče za koje je krivo pijanstvo. Ali Deri je ošinut od Vijetnama, a i zna mnogo o oružju i eksplozivima. Sestra me preklinje da razgovaram s njim. Ja to ne želim jer znam da me Deri smatra starim prdežom, ali joj ipak rekoh da ću pokušati. I tako, dođem kući i pozovem ga. Spavao je, a ja sam ga probudio. Nije mu bilo mило. Zaključim da je najbolje da odmah pređem na stvar. Ispričam mu razgovor koji sam vodio s njegovom majkom i upitam ga ima li čega u tome. A on meni, do đavola, da, ima mnogo u tome, ali da to nema nikakve veze sa mnom. Kažem da će mu biti bolje da dva puta razmisli o tome, šta god da je posredi. Kao prvo, ljudi će, ako se bilo šta dogodi, znati da je to zbog njega; pobrinuo se za to u krčmi. Drugo, bilo šta što uradi bez saglasnosti sindikata samo će ga uvaliti u nevolju s nama. A on meni, da ga je baš briga ko zna i da je jedini način da se bilo šta obavi taj da se zaobiđe sindikat."

"Šta misliš da je naumio?" pritisnu ga stari Bob.

"Ne znam. Nije hteo da mi kaže. Ali možda će reći tebi. Tebe još u izvesnoj meri poštuje, što nije slučaj sa mnom. A mislim i da te se pomalo boji. Ne fizički, već... znaš, zbog tvog ugleda. Ako ga ti pitaš šta smeru, možda se i

otvori." Nastupila je poduža pauza. "Bobe, ne znam kome drugom da se obratim."

Stari Bob klimnu, razmišljajući. Deri Houv je bio pun sebe i svojih ludih ideja, ali uglavnom je bio hvalisavac. Opasnost je pretila od njegove vojne obuke i nesposobnosti da se prilagodi bilo kakvom normalnom životu od kada se vratio iz Vijetnama. Mel je bio u pravu u tom pogledu; niste mogli jednostavno da odbacite ono što je govorio.

"Bobe, jesi li još tu?"

"Tu sam", odvrati on. Nije želeo da bude uvučen u ovo. Nije bio siguran da Deri Houv ima bilo kakvo mišljenje o njemu. Uopšte nije bio siguran da će mu Deri pokloniti makar i nekoliko minuta od svog dana. Mel je više verovao u njega nego on. Pored toga, imao je on i svojih problema, a najveći je sedeo u kuhinji na kraju hodnika. Cela ta rabota sa Derijem mirisala mu je na nevolju koja mu nije bila potrebna. "Ne znam, Mele", reče on.

"Hoćete li ti i Evelin doći danas u park? Na izlet i igranku? Zar nisi rekao da hoćete?"

"Hoćemo."

"E pa, i Deri će biti tamo. Učestvovaće na takmičenju u bacanju potkovića sa Juniorom i još nekima. Tražim samo da odvojiš pet minuta i porazgovaraš s njim. Samo ga priupitaj šta ima novo. Ako neće da ti kaže, u redu. Ali možda hoće. Možda, ako ga ti pitaš."

Stari Bob zavрте glavom. Nije želeo da se meša u ovo. Zatvorio je oči i protrljao ih slobodnom šakom. "Pa dobro, Mele", konačno reče. "Pokušaću."

Začuo se silan uzdah olakšanja. "Hvala ti, Bobe. Vidimo se tamo. Hvala."

Stari Bob vrati slušalicu na mesto. Posle kratke pauze ustade i ode da ponovo otvori vrata.

"Nest, želim da me saslušáš", tiho reče baka.

Sedele su za kuhinjskim stolom, okrenute jedna prema drugoj na magličastoj sunčevoj svetlosti, netremice se gledajući. Bakine šake su se tresle, tako da je

jednu prekrila drugom kako bi ih smirila. Nest je u njenim očima videla razočaranje, bes i tugu, sve istovremeno, i odjednom se uplašila.

"Neću te lagati", reče baka. "Pokušavala sam da te ne lažem. Postoje stvari koje ti nisam rekla. Neke nema potrebe da znaš. Neke ne mogu da ti kažem. Svi mi imamo tajne. Imamo pravo na njih. Ne treba svako da zna sve o nama.

Očekujem da ti to shvatiš, jer jesi ono što jesi. Tajne nam obezbeđuju prostor za odrastanje i promenu ako je potrebna. Tajne nam pružaju privatnost tamo gde je privatnost neophodna ako želimo da preživimo."

Posegnula je za pićem, ali ga nije uzela. Cigareta koja joj se nalazila pored lakta izgorela je do kraja. Pogledala ju je, pa skrenula pogled. Umorno je uzdahnula, ponovo se zagledavši u Nest.

"Jesi li to bila ti, bako?" nežno je upitala Nest. "U parku, sa žderačima?"

Baka klimnu. "Da, Nest, bila sam." Na trenutak je ćutala, gomila starih kostiju u kućnoj haljini. "Nikada nikome nisam kazala. Ni mojim roditeljima, ni tvom dedi, čak ni Ketlin - a sam Bog zna da je trebalo bar njoj da kažem. Ali nisam. Čuvala sam taj deo svog života kao tajnu, u sebi."

Potražila je preko stola Nestinu šaku i zadržala je u svojoj. Šake su joj bile krhke i tople. "Bila sam mlada, tvrdoglava i budalasta. Bila sam ponosna. Bila sam drugačija, Nest, i znala sam to - drugačija kao što si i ti drugačija, obdarena magijom i sposobnošću da vidim šumska stvorenja. Niko drugi nije mogao da vidi ono što sam ja videla. Ni moji roditelji, ni moji prijatelji, niko. To me je odvajalo od svih i dopadalo mi se. Moja tetka, Opal Anderson, majčina sestra, bila je poslednja pre mene koja je posedovala magiju; umrla je dok sam ja bila još veoma mlada. Tako sam izvesno vreme postojala samo ja. Živela sam pored parka i bežala sam u njega kad god sam mogla. Bio je to moj privatni svet. U mom drugom životu nije postojalo ništa što bi makar izdaleka moglo biti toliko privlačno kao ono što me je čekalo u parku. Odlazila sam noću, kao i ti. Našla sam žderače koji su me čekali - radoznali prijemčivi, nestrpljivi. Želeli su da im se pridružim, osećala sam to. Jedva su čekali da vide šta ću uraditi. I tako sam

odlazila kad god sam mogla, priključivala im se, sledila ih, uvek gledala, pitajući se šta su oni, čekajući da vidim šta će preduzeti. Nikada se nisam plašila. Nikada me nisu ugrozili. Činilo mi se da nema razloga da ne budem tamo."

Polako je odmahнула glavom, stisnuvši usne. "Što je vreme više prolazilo, to je meni bilo prijatnije sa žderačima nego sa ljudima. Bila sam divlja kao i oni; bila sam nesputana. Trčala sam sa njima jer sam se tada dobro osećala. Prepuštala sam se uživanju i bila sam tašta. Mislim da sam znala da je opasno to što radim, ali nisam umela da odredim tu opasnost, te sam jednostavno nastavljala da radim to što sam radila. Roditelji nisu mogli da me zauzdaju. Pokušali su da me drže u sobi, pokušavali su da me urazume, sve su pokušali. Ali park je bio moj, i nisam htela da ga se odreknem."

Negde na Vudlonu pukao je auspuh; baka je prekinula na trenutak priču i zagledala se kroz prozor, čkiljeći na toplom suncu. Nest oseti da se staričin stisak pojačao i odgovori joj na isti način. želeći time da joj saopšti kako je sve u redu.

"Indijanac nije imao prava da ti to kaže", konačno je izgovorila. "Nikakva prava."

Nest odmahnu glavom. "Mislim da to nije bio Dva Medveda, bako. Ne mislim da je on bio taj."

Baka kao da je nije čula. "Zašto bi on učinio nešto takvo? Šta ga je spopalo? On me čak ni ne poznaje."

Nest uzdahnu; pred očima joj je ponovo bio Dva Medveda kako igra sa duhovima Sinisipija, opet je imala viziju bake, razdragane i mlade, sjedinjene sa žderačima. "Kada si prestala, bako?" nežno je upitala. "Kada si prestala da ideš u park?"

Baka trgnu glavu naviše, a sužene oči sevnuše joj strahom. "Ne želim više da pričam o tome."

"Bako", bila je neumoljiva Nest, odbivši da skrene pogled. "Moram da znam. Zašto sam imala tu viziju tebe i žderača, šta misliš? I dalje ne znam. Moraš mi pomoći."

"Ne moram ni u čemu više da ti pomognem, Nest. Rekla sam sve što sam imala da kažem."

"Pričaj mi o onom drugom - o prilici u senci čije lice nisam mogla da vidim. Pričaj mi o njemu."

"Ne!"

"Bako, molim te!"

Vrata biblioteke su se otvorila i stari Bob stade da vuče noge duž hodnika.

Zastao je na vratima kuhinje, sa prebačenim sakoom i kravatom preko jedne ruke, pogrbljen i umoran. Zagledao se u njih, upitnim pogledom. Baka je sklonila šaku sa Nestine i dohvatila piće. Nest je oborila pogled i primirila se.

"Roberte, presvuci se i odvuci ono šibljje do puta kako bi ga kamionet pokupio u ponedeljak", tiho reče baka.

Stari Bob je oklevao. "Sutra je praznik, Evelin. Neće biti kamioneta do utorka. Imamo dosta..."

"Samo ti to uradi, Roberte!" obrecnu se ona, prekinuvši ga. "Nest i ja moramo još malo da budemo same, molim te."

Nestin deda je porumeneo, a onda se bez reči okrenuo i vratio niz hodnik. Nest i baka su slušale kako zamire bat njegovih koraka.

"U redu, Nest", reče baka, samrtno mirnim glasom. "Reći ću ti još to, i onda nema više. Da me ništa više nisi pitala." Ispila je piće do kraja i zapalila cigaretu. Seda kosa joj je visila oko lica. "Prestala sam da odlazim u park jer sam srela nekoga ko je takođe mogao da vidi žderače, koga je zaposela magija. Nekoga ko me je voleo, ko me je tako strašno želeo da bi sve učinio samo da me dobije." Duboko je uvukla dim i ispustila debeo stub. "Teško je zamisliti danas da je neko želeo ovu staricu. Pogledaj me samo."

Uputila je Nest tužan, ironični osmeh. "Bilo kako bilo, to se dogodilo. U početku me je privukao. Zajedno smo trčali kroz park sa žderačima i upražnjavali magiju. Bili smo odvažni. Izazivali smo stvari o kojima čak ne mogu ni da pričam, o kojima ne mogu sebe više ni da nateram da razmišljam. Nije bilo dobro biti takav, raditi stvari koje smo mi radili. Ali nisam mogla da odolim. U početku nisam shvatala da je zao, da je želeo da postanem ista kao on. Ali, hvala Bogu, na vreme sam uvidela šta se događa i prekinula s tim."

"Prestala si da odlaziš u park?"

Baka odmahnu glavom. "To nisam mogla. Nisam mogla da se odreknem parka."

Nest je oklevala. "Šta si onda učinila?"

Na trenutak je pomislila da će baka reći nešto užasno. Imala je taj pogled. Ali starica je dohvatila cigaretu, ugasila je u pepeljari i gorko se nasmejala.

"Smislila sam način da ga sprečim da mi ikada više pride", reče ona. Mišići oko vilice joj se stegoše i usne stisnuše. Reči su joj bile žestoke i užurbane. "Morala sam. On nije bio onakav kakav je izgledao."

U pitanju je bio način na koji je to rekla. Nest je oštro pogleda. "Kako to misliš, 'Nije bio onakav kakav je izgledao'?"

"Pusti to, Nest."

Ali Nest samo tvrdoglavo odmahnu glavom. "Želim da znam."

Baka preplete krhke prste. "Oh, Nest! On nije bio ljudsko biće!"

Zurile su jedna u drugu, ne skrećući poglede. Bakino lice bilo je izobličeno od besa i osujećenosti. Puls u slepoočnicama joj je dobovao, a usta su se micala, kao da žvaće reči koje nije mogla sebe da natera da izgovori. Međutim, Nest nije skretala pogled. Nije htela da odustane.

"Nije bio ljudsko biće?" tiho je ponovila. Oči su joj prodirale uporno poput svrdla. "Ako nije bio ljudsko biće, šta je onda bio?"

Baka je odmahнула glavom, kao da sa sebe skida svaku odgovornost, i oštro izdahnula vazduh. "Bio je demon, Nest!"

Nest je osetila kako je napušta sva snaga. Sedela je sleđena, prazna, dok su joj bakine reči poput promuklog šapata upozorenja odzvanjale u ušima. Demon. Demon. Demon.

Baka se nagnula napred i položila suve, papirnate šake preko Nestinih. "Žao mi je što sam te razočarala, dete", prošaputala je.

Nest brzo i naglašeno odmahnu glavom. "Nisi, bako, sve je u redu."

Ali nije bilo, razume se, a ona je osećala u najmračnijim uglovima srca da možda nikada više neće biti.

19.

Baka je tada učinila čudnu stvar. Ustala je bez reči, otišla hodnikom do svoje spavaće sobe i zatvorila vrata za sobom. Nest je sedela za kuhinjskim stolom i čekala. Minuti su prolazili, ali baka se nije vratila. Nije ponela ni piće ni cigarete. Nest nije mogla da se seti kada je baka poslednji put usred dana ovako ustala od kuhinjskog stola. Uporno je mislila da će se starica vratiti. Sedela ja sama u kuhinji koja se kupala u toploj julskoj sunčevoj svetlosti. Baka je ostala u spavaćoj sobi.

Na kraju je Nest ipak ustala, otišla do vrata i pogledala niz hodnik. Bio je tih i prazan. Stala je vrhom patike da gurka drveni pod. Demon, demon, demon! U umu su joj se rojile mnogobrojne mogućnosti. Da li je demon koga je baka poznavala isti koji je sada bio ovde? Setila se da je Džon Ros rekao kako ne zna zašto se demon zanima za nju, a ona se pitala nije li to zbog bake. Možda je demon pokušavao da preko nje dopre do bake, a ne do Džona Rosa. Možda je to bila njegova namera.

Pogledala je u stopala, niz preplanule noge i usko telo, i poželeva da joj neko kaže istinu, pa da završi s tim. Jer bila je i te kako sigurna da to za sada niko ne čini.

Posle još nekoliko minuta uzaludnog čekanja da se baka pojavi, vratila se u kuhinju da pozove Kas. U kući je osećala teskobu i tajnovitost, čak i usred bela

dana. Osluškivala je tišinu dok je telefon zvonio. Majka Kas Minter podigla je slušalicu kada je telefon zazvonio po treći put i obavestila Nest da su Kas i Brajana već otišle i da će je čekati u parku pored tobogana. Nest se zahvalila gospođi Minter i spustila slušalicu. Osvrnula se po kuhinji kao da očekuje da zatekne nekoga ko je posmatra, podstaknuta onim što joj je baka rekla. Demon. Zatvorila je oči, ali demon je bio tu, čekao ju je, nezanimljivog lica koje se osmehuje, mirnog pogleda bledih očiju.

Pogledala je na sat, uputila se niz hodnik i izišla kroz stražnja vrata. Na izlet sa Džonom Rosom trebalo je da pođu tek u tri. Imala je nešto manje od dva sata da ih provede sa Kas i ostalima pre nego što bude morala da se vrati. Izišla je na vrućinu i začkiljila prema sjajnom nebu obasjanom suncem. Vazduh je bio ispunjen bogatim mirisima suve zemlje, trave i lišća. Crvendaći su pevali na drveću, a kola su prolazila Sinisipi putem, škripeći gumama po usijanom asfaltu. Ovlažila je usne i osvrnula se unaokolo. Deda je dolazio prilaznim putem, pošto je izbacio đubre skupljeno u dvorištu. Usporio je, a jedan nesigurni osmeh izbrazda njegovo ogrubelo lice.

"Je li sve u redu?" upita on. Velike šake mlitavo su mu visile uz telo, a čelo mu je bilo orošeno znojem.

Nest klimnu. "Svakako. Idem da se nađem sa Kas i ostalima u parku."

Deda je oklevajući pogledao prema kući, a zatim ponovo u nju. "Džon će doći u tri da idemo na izlet."

"Ne brini, vratiću se." Osmehnula mu se. Koliko je on znao o baki i žderačima?

"Zdravo, deda."

Zaobišla je usnulog gospodina Češala i brzo prešla preko dvorišta, gledajući odlučno ispred sebe kako ne bi došla u iskušenje da se okrene. Imala je utisak da je deda iz njenog pogleda pročitao sve što je osećala, a to joj se nije dopadalo. Činilo joj se da svi sve tajne pred njom, dok ona nema nikakvih tajni. Ali tu je, razume se, bio i Džon Ros. Ona je bila jedina koja je znala istinu o njemu. To jest, bar deo istine. Možda. Bespomoćno je uzdahnula.

Upravo se probijala kroz pukotinu u grmlju kada se Pik spustio na njeno rame. "Bilo je i vreme", progundā on, smeštajući se. "Neki od nas su ustali u cik zore, znaš."

Ljutito ga je pogledala. "Baš lepo. Neki od nas su pokušavali da skontaju zašto oni drugi od njih kriju istinu."

Drvene veđe se nabraše, a oči nalik na crna jezera se namreškaše. "Šta to pa treba da znači?"

Naglo se zaustavila pored lokalnog puta i zagledala u park. Porodice su prostirale ćebad i spuštale izletničke korpe na travnjake dalje na istoku gde je počinjalo drveće koje je pravilo hlad. U toku su bile utakmice bezbola i takmičenja u softbolu. Dvojica dečaka bacala su frizbi tamo-amo, a pas je punonadežno trčao između njih, jureći ga. Sve joj je to bilo poznato, ali je istovremeno delovalo i potpuno tuđe.

"To znači da si strašno brzo nestao sinoć pošto su se pojavili duhovi Sinisipija." Ošinula ga je pogledom. "Zbog čega?"

Silvan joj uzvratī pogled. "Gomila hokus-pokusa, eto zašto. Dojadilo mi je."

"Ne laži me!" siknula je. Zgrabila ga je za grančasti vrat i skinula sa ramena; držala ga je ispred sebe, a on se koprcāo i uvijao. "I ti si video viziju, zar ne? Video si isto što i ja, ali ne želiš to da priznaš! Prekasno je za to, Pik!"

"Spusti me!" besneo je on.

"Ili šta? Šta ćeš učiniti?" Imala je želju da ga baci u travu i ostavi tamo. "Znam ko je to bio! Bila je to baka! Prepoznala sam je po slici na ispustu kamina! U prvi mah sam pomislila da je mama, ali bila je to baka! Ti si to znao, je li tako? Je li tako?"

"Jesam!" odbrusi on. Prestao je da se uvija i zloslutno se zagledao u nju. Nest mu je uzvratila pogled. Posle kratke pauze, spustila ga je na dlan i čučnula u travu pored lokalnog puta, držeći ga ispred lica. Pik se ozlojeđeno ispravio, otresajući ruke i noge kao da je bio bačen u gomilu prašine.

"Da to više nikada nisi uradila!" upozorio ju je tako besan da je čak odbio i da je pogleda.

"Prestani da me lažeš, pa možda i neću!" odbrusi mu ona isto onoliko ljuta koliko i on.

Micao je ustima iza brade od mahovine. "Nisam te lagao. Ali nije na meni da ti govorim stvari o tvojoj porodici! Nije dobro po mene da to radim!"

"Kakav si ti to onda prijatelj?" upita ona. "Među pravim prijateljima nema tajni."

Pik frknu. "Svi imaju tajne. To je deo života. Niko od nas ne govori sve nikome. Ne možemo. Jer onda ne bi postojao nijedan deo nas koji ne bi pripadao nekom drugom!" Osujećeno je čupkao bradu. "U redu, nisam ti ispričao o baki i žderačima. Ali nije ni ona, je li tako? Što znači da možda postoji razlog za to, i možda od nje zavisi da li želi da ti saznaš taj razlog, a ne od mene!"

"Možda ovo, možda ono! Možda sada više i nije važno! Ispričala mi je kada sam je upitala, iako to nije želela! Rekla mi je, ali bilo bi mi lakše da sam to čula od tebe!" Nest odmahnu glavom, a glas joj postade tiši. "Ispričala mi je za demona, takođe. Je li to isti demon koji je sada ovde?"

Pik podiže ruke. "Kako da odgovorim na to pitanje kada ga uopšte nisam video?" Nest ga je sumnjičavo proučavala jedan trenutak. "A ionako on verovatno ne bi izgledao isto, je li tako?"

"Teško je to reći. Demoni se ne menjaju mnogo kada jednom postanu demoni."

Trepnuo je. "Čekaj malo. Ti ga nisi videla, zar ne?"

Ispričala mu je tada o susretu u crkvi, o pojavi žderača i Utvare, o jednoj gospođi Brauning i o Džonu Rosu. Kada je završila, Pik joj sede na dlan i zavrte glavom.

"Šta se to ovde događa?" tiho je upitao, ne toliko nju koliko sebe.

Ponovo se zagledala u park, razmišljajući o tome, tragajući za odgovorom koji je odbijao da bude pronađen. Zatim je ustala, vratila ga na rame i nastavila ivicom

lokalnog puta prema istočnom delu parka. "Pričaj mi o baki", zamolila je posle kratke pauze.

Pik je pogleda. "Ne počinji opet. Rekao sam sve što sam imao da kažem o tome."

"Samo mi ispričaj šta je tražila sa žderačima, zašto je trčala s njima, zašto je bila deo njih." Nest je osetila kako je glas izdaje kada je ružna vizija počela ponovo da joj se odvija u glavi.

Pik slegnu ramenima. "Ne znam šta je tražila. Bila je mlada i divlja, tvoja baka, i činila je mnoge stvari koje baš nisam odobravao. Jedna od njih bilo je trčanje sa žderačima. Radila je to jer joj se tako prohtelo, pretpostavljam. Razlikovala se od tebe."

Nest ga pogleda. "Kako drugačija?"

"Bila je prva u tvojoj porodici koja je posedovala magiju; nije imala nikoga ko bi je uputio u to kako da je koristi", odvrati on. "Nije znala šta će s njom. U njenom životu nije postojala nikakva ravnoteža kao u tvome. Bar ne tada. Ona je tebi pružila tu ravnotežu, znaš. Bila je tu da te upozori na magiju od samog početka. Ali ona nije imala nikoga. Opal, poslednja pre nje, umrla je kada je ona napunila osam godina. Tako sam ostao samo ja, a mene nije htela da sluša. Mislila je da radim na svoju ruku, da ono što sam govorio nije uopšte važno."

Napućio je usne. "Kao što rekoh, bila je tvrdoglava."

"Rekla je da je bila zaljubljena u demona."

"I jeste, izvesno vreme."

"Dok nije otkrila istinu o njemu."

"Aha, do tada."

"Šta je učinila da ga zadrži podalje od sebe?"

Pik je pogleda. "Zar ti nije rekla?"

Nest odmahnu glavom. "Hoćeš li ti?"

Pik uzdahnu. "Opet počinješ."

"U redu, zaboravi."

Nastavili su ćutke, prešli preko istoćnog terena za bezbol i skrenuli prema parkingu naspram tobogana. Ispred nje, drveće je vrelo svetlucalo na podnevnom suncu, a reka bleskala srebrnim i zlatnim odsevima. U stražnjim dvorištima koja su oivićavala park ljudi su okopavali leje sa cvećem i šišali travu. Miris hamburgera koji su se spremali na roštiljima na otvorenom jako se osećao u vlažnom vazduhu.

"Ne bi trebalo da ti kaŹem", tiho i uporno je ponavljao Pik.

"Onda nemoj."

"Ne bi trebalo."

"U redu."

Pik pogrbi ramena. "Tvoja baka", umorno poće, zureći pravo ispred sebe. Ceo minut ništa više nije izustio. "Demon ju je potcenio, što je bilo loše po njega. Znaš, razumela ga je bolje nego što je on to mislio. Naućila je nekoliko stvari trćeći s njim, dok je bila deo njegovog Źivota, onih noći u parku. Znala je da ga je k njoj privukla njena magija. Znala je da je magija za njega sve. Źeleo ju je jer ju je ona posedovala. U tim danima bila je veoma moćna, Nest. MoŹda isto onoliko moćna koliko i on. I tako mu je rekla da će je, ako on ostane u parku, ako nastavi da je proganja, upotrebiti protiv njega. Iskoristiće je do poslednje trunke. Ubiće njega ili sebe ili oboje. Bilo joj je svejedno ko će nastradati."

Zastao je. "I ona bi to ućinila. Bila je krajnje odlućna, ćvrsta, tvoja baka."

Poćešao je mahovinastu bradu. "U svakom slućaju, uspela je da ubedi demona. Povukao se pred njom. Posle ju je zbog toga mrzeo. A mrzeo je i sebe. U vreme kada je završila s njim, ni on nije više Źeleo da ima bilo šta s njom."

Nest je pokušala da zamisli baku kako se suprotstavlja demonu, preteći da će ga ubiti ako je ne ostavi na miru. Krhka, umorna, stara baka.

"E pa, to je sve što ću ti reći na tu temu", uzrujano se ubaci Pik. "Ako Źeliš još nešto da saznaš, pitaj baku. Ali ja bih dva puta razmislio o tome, da sam na tvom mestu. To je samo moje mišljenje. Neke stvari bolje je ne ćaćkati, a ovo je jedna od njih. Veruj mi na reć. Mani se toga."

"Bitlsi, 1969?"

"Molim?"

"Nije važno." Nest se cela ta stvar već smučila. Ništa od onoga što je čula nije joj popravilo raspoloženje. Pik ju je naprosto nervirao svojim odbijanjima da o tome priča, ali pretpostavljala je da je u pravu, da bi to trebalo da sazna od bake. Možda je bilo vreme da je pita i o svom ocu. Možda je došlo vreme da insistira na odgovoru. Bilo je isuviše tajni u njenoj porodici, i neke od njih trebalo je razotkriti. Zar nije imala prava da sazna?

"Moram da idem", objavi Pik, podigavši se na kolena na njenom ramenu.

Zastala je i zagledala mu se u usko lice. Njegove nemirne oči uzvратиše joj pogled. "Postaraj se da dovedeš Džona Rosa do mentrogovog drveta kako bi lično mogao da vidi šta se dešava."

Nest klimnu. "Dovešću ga posle izleta."

Spustila je Pika na zemlju, i on je nestao bez reči, izgubivši se u travi kao da je mrav. "Zdravo", promrmljala je u prazan prostor.

Nastavila je preko trave do parkinga naspram tobogana, šutirajući kamenje i zureći u tle koje joj je promicalo ispod nogu. Koža joj je bila vrela i već lepljiva. Prošla je prstima kroz vlažnu, kovrdžavu kosu, sklonivši je sa čela i sa očiju. Osećala se čudno i glupo. Mrzela je ono što je bila. Pitala se šta bi mogla da uradi da promeni stvari.

Neko je pozva sa terena za bezbol, i ona pogleda u tom pravcu. Skupina dečaka stajala je pored baze gledajući u nju; učinilo joj se da ju je jedan od njih pozvao po imenu. Još gore, pomisli da je to bio Deni Abot. Skrenula je pogled i nastavila dalje.

Prešla je preko parkinga i uputila se ka toboganu gde je ugledala Kas i ostale okupljene oko izletničkog stola ispod jednog od velikih hrastova. Iza njih, u podnožju brda, reka je tekla s tromom nezainteresovanošću. Nekoliko čamaca lagano se ljuljuškalo na njenoj površini, a oni u njemu sedeli su pogrbljeni nad štapovima i konzervama sa mamcima. Uputila se ka prijateljima, pokušavši da

deluje nehajno, da natera sebe da veruje kako se ništa nije promenilo. Svi su bili tamo - Kas, Brajana, Robert i Džered. Podigli su poglede kada se približila, i nju obuze osećanje da su upravo pričali o njoj.

"Zdravo", reče ona.

"Pit i Ripit šetaju", reče Robert, ozbiljnog izraza lica. "Pit ide kući. Ko ostaje?"

"Elvis?" upita ona, uguravši se između Kas i Brajane.

"Odličan pokušaj. Dvojica ulaze u bar. Jedan ima dobermana, a drugi terijera.

Barmen kaže..."

"Roberte!" obrecnu se Brajana, prekinuvši ga. "Pobogu!"

"Dosta je viceva", složi se Kas. "Nisu bili smešni ni prvi put, još u vreme kada je Vašington bio predsednik."

"Oh, ma nemoj." Robert se iznervirao. "Pa dobro, šta ćemo onda da radimo?"

Nemojte mi samo reći da ćemo provesti dan pokušavajući da izlečimo još neko bolesno drvo." Uputio je Nest otrovan pogled. "Ionako nismo imali naročitog uspeha ni sa prethodnim."

"Kako to misliš?" upita ona.

"Mislim da izgleda užasno." Gurnuo je prstom naočari i zagladio plavu kosu.

"Prošli smo pored njega na putu ovamo i izgleda kao da je već blaženopočivše. Šta god da smo uradili, nije pomoglo."

"Mogli bismo na kupanje", predloži vedro Brajana, ne obazirući se na njega.

Nest odmahnu glavom. "Ja ne mogu. Moram da se vratim do dva. Koliko je loše, Roberte?"

"Sva mu je kora popucala i zjapi, iz njega curi nešto zeleno, a posvuda ima opalog lišća." Kada je video izraz Nestinog lica, začutao je. "Šta se dešava? Šta znači to bolesno drvo?"

Nest duboko udahnu i ugrize se za donju usnu. "Neko truže drveće u parku", reče ona, pridodavši trunčicu istine onome što je inače bila preispoljna laž.

Zurili su u nju. "Zašto bi bilo ko radio tako nešto?" zapita Kas.

"Zato..." Slegnula je ramenima. "Pretpostavljam zato što su ljudi."

Robert se namršti. "Otkud to znaš?"

"Deda mi je kazao. Čuo je od čuvara parka. Pretpostavljam da se tako nešto događalo i na drugim mestima." Uživala se u ulogu i sada je već zvučala krajnje samouvereno. "Ima jedan momak koji to radi. Viđen je u jednom drugom parku, tako da imaju njegov opis. Svi ga traže."

Robert se još više namršti. "Sada prvi put čujem o tome. Moj tata nikada nije ni pomenuo da neko truje drveće po parkovima. Jesi li sigurna?"

Nest ga pogleda s gađenjem. "Svakako da sam sigurna. Zašto bih to inače ispričala?"

"Znači, znaju kako taj dasa izgleda?" tiho upita Džered. Delovao je umorno, kao da nije dobro spavao.

"Aha." Zaverenički ih je pogledala. "Još ću vam nešto ispričati. Deda misli da bi se on mogao naći u parku ovog vikenda. Znate, ponekad se oblači kao šumar kako ne bi bio primećen. Tako uspeva da otruje drveće."

"Mogao bi biti u parku ovog vikenda?" ponovila je Brajana kao papagaj, a na njenom porcelanskom lišcu pojavi se izraz užasa.

"Možda", potvrdi Nest. "Zato moramo da motrimo, ne bismo li ga ugledali. Evo kako izgleda." Izložila im je podroban opis demona, od bledih očiju do nezanimljivog lica. "Ali, ako ga ugledate, nemojte ni slučajno pokušati da mu se približite. I nemojte mu dozvoliti da otkrije da ste ga primetili. Samo dođite po mene."

"Da dođemo po tebe?" sumnjičavo ponovi Robert.

"Kako bih mogla da kažem dedi, jer on zna šta treba činiti."

Svi ozbiljno klimnuše glavama. Nest je zadržala dah čekajući da uslede nova pitanja, ali nije ih bilo. Tako ti je to, pomisli ona, ne znajući da li da se smeje ili da plače zbog izgovora koji je smislila. Možeš slagati i najbolje među njima, zar ne? Možeš slagati čak i prijatelje.

Posle su malo šetali parkom, ubijajući vreme. Nest je posmatrala prijatelje kako kradomice ispituju izraze lica kao da bi zaista mogli pronaći trovača drveća, i

pitala se da li je učinila pravu stvar. Bila joj je potrebna sva pomoć koju je mogla da dobije, a ovim će još dodatno zaposliti svoje prijatelje i skrenuti im misli sa pitanja zbog čega se ona tako čudno ponaša, ali i pored svega, stidela se sama sebe. Nije verovala da će bilo ko od njih pronaći demona. Smatrala je da je samo Džon Ros to u stanju da učini, a njemu nije verovala. Da bar nešto pokuša da učini nagnalo ju je sećanje na jutrošnji susret u trpezariji crkve, na ubistvo, na blede oči koje su je proučavale, na spokojan, ravnomeran glas koji joj je govorio o tome na koji će način skončati svet. Mogla je racionalno da objasni sve što se dogodilo od sada pa do Božića, ali je i dalje bila očajna, gotovo beznadežno očajna.

U park su počele da pristižu porodice koje su krenule na izlet i da učestvuju u igrama što su ih organizovali Džejsiji pre večernje zajedničke igranke. Igraće se softbol, bambington, bacaće se potkovice i takmičiću se u brzom hodanju i trčanju. Kako odrasli tako i deca. Članovi kluba već su se pripremali. Postavljali su se štandovi sa hranom i pićem. Miris viršli i hamburgera promicao je sparnim julskim vazduhom, a dim se lenjo vio iz ciglenih dimnjaka centara za kuvanje u paviljonu. Crvene vevice gustih repova verale su se po stablima velikih hrastova, a nekoliko pasa jurilo je lopte. Smeh i povici odzvanjali su odasvud. Blagi povetarac dopirao je sa reke, nateravši Nest da pogleda nebo. Preko plavetnila je promicala tanka čipka oblaka. Čula je kada je deda rekao da postoji mogućnost da četvrtoga padne kiša.

Tada se rastala sa ostalima, obećavši da će se naći s njima kasnije po podne kada ispuni porodične obaveze. Robert je morao da prisustvuje roštiljijadi u stražnjem dvorištu jer su im došli u posetu neki rođaci. Kas i Brajana išle su na crkveni izlet. Džered je morao kući da čuva mlađu decu kako bi njegova majka i Džordž Polsen mogli da dođu u park gde će se Džordž takmičiti u bacanju potkovica. Džered i Nest krenuli su nazad preko parka, ćutke. Džereda je, izgleda, nešto mučilo, ali ona je volela da bude s njim bez obzira na to u kom raspoloženju bio. Dopadalo joj se kako uvek o svemu prvo razmisli, pazeći pomno šta će da kaže.

"Ideš li večeras na igranku, Nest?" neočekivano ju je upitao, ne gledajući u nju. Iznenadeno se okrenula prema njemu. "Svakako. A ti?"

"Mama kaže da ću moći na krakto. Klinci će biti kod gospođe Pinkli noćas, osim Benet koja ide kod Alise Vorkmen. Znaš, socijalne radnice. Džordž i mama negde izlaze, a onda se vraćaju da gledaju televiziju."

Nastavili su u tišini. "Želiš li da ideš na igranku sa mnom?" upitao ju je posle kraćeg ćutanja.

Nest oseti kako joj obraze i vrat obliva rumenilo. "Svakako."

"Kul. Naći ćemo se oko sedam." Bio je tako ozbiljan. Pročistio je grlo i gurnuo šake u džepove farmerki. "Ne misliš da je ovo uvrnuto ili bilo šta slično, zar ne?"

Osmehnula se i protiv svoje volje. "Zašto bih pomislila tako nešto?"

"Jer ćemo biti ti i ja, a ne svi zajedno. Robert, Kas i Brajana mogu pomisliti da je uvrnuto, to što nismo i njih uključili."

Brzo ga je pogledala. "Baš me briga šta oni misle."

Nakratko je o tome razmislio, a onda je ozbiljno klimnuo. "Odlično. Ni mene nije briga."

Rastala se s njim na lokalnom putu i skliznula niz pukotinu u grmlju na ivici stražnjeg dvorišta, osećajući vrtoglavicu čiji uzrok nije bila samo vrućina.

20.

Džon Ros se odvezao do Sinisipi parka sa recepcionerom iz hotela Linkoln; čovek je išao na večeru kod brata i snaje koji su stanovali malo severnije. Ros je izišao na uglu Treće ulice i Šesnaeste avenije i ostatak puta prevalio pešice.

Recepcioner bi ga odvezao do samog praga Frimarkovih - u stvari, ponudio se da to učini - ali još nije bilo ni dva, a Rosa nisu očekivali pre tri. Nije želeo da stigne ranije. Tako je, hramajući, pošao uz Treću ulicu do Riversajd groblja, svom težinom se oslanjajući o crni štap i krećući se sporo po vrućini. Sâm je pronašao put do groba Ketlin Frimark. Dan je bio bez vetra i pun vlage, ali je

zato ispod belogoričnog drveća kuda ga je put vodio bilo sveže i senovito. Na groblju je bilo ljudi, ali niko nije obratio pažnju na njega. Na sebi je imao čiste farmerke, bledoplavu košulju i stare cipele za pešačenje. Oprao je dugačku kosu i svezao je pozadi čistom trakom. Izgledao je prilično pristojno, koliko se to moglo.

Stao je ispred groba Ketlin Frimark, zagledan u mermerni kamen. Pročitao je nekoliko puta natpis, proučio grubu, tamnu senku slova i brojeva naspram sjajne staklaste površine. KETLIN EN FRIMARK, VOLJENA KĆER I MAJKA.

Osetio je kako ga nešto vuče, neka iznenadna potreba da zamoli za oprostaj zbog laži koje je izrekao i da odustane od izgovora, da otkrije Frimarkovima istinu o tome ko je i šta radi. Pogledao je u pravcu njihove kuće, ne mogavši da je vidi između drveća, ali je vrlo živo zamislivši. Predstavio je sebi njihova lica kako mu uzvraćaju pogled. Nije, razume se, mogao da im kaže istinu. Podozrevao je da baka ionako zna najveći njen deo. Mora znati. A Robert Frimark? Stari Bob? Ros odmahnu glavom, ne želeći da nagađa. Ionako je Nest, zapravo, jedina važna, a njoj nije mogao da kaže. Možda neće biti potrebno da ikada sazna. Ako bude dovoljno brz, ako pronađe demona i uništi ga, ako onemogućiti njegove planove pre nego što ih ovaj u potpunosti obznani...

Trepnuo je na vrućini, i slika Frimarkovih iščeze iz njegovog uma.

Oprosti mi.

Odatle se uputio prema parku, pa krenuo njegovim rubom, prateći ogradu groblja do Sinisipi puta. Zatim je nastavio pored porodičnih kuća do ulaza u park, da bi potom kroz senke visokog drveća stigao do obitavališta Frimarkovih. Stari Bob ga je pozdravio na vratima, uzbuđen i sa iskrenom dobrodošlicom. Stajali su na ulazu, vodeći neobavezan razgovor, dok im se baka i Nest nisu pridružile, a onda su iz kuhinje uzeli stvari spremljene za izlet. Ros je uporno hteo da pomogne, i na kraju su mu dozvolili da ponese ćebe na kome će sedeti. Nest je uzela belu pletenu korpu sa hranom, a stari Bob frižider sa pićem i začinima. Sa bakom koja je išla na čelu izišli su na stražnja vrata, sišli niz

stepenice pored usnulog gospodina Češala, prešli dvorište, provukli se kroz otvor u grmlju i ušli u park.

Park je bio pun kola i ljudi. Izletnici su već zauzeli većinu stolova i ognjišta. Čebad su bila rasprostrta ispod drveća i duž strmine, utakmice softbola bile su u toku na svim terenima za bezbol, a naspram paviljona odvijale su se igre koje su organizovali Džejsiji. Trenutno su bila na redu takmičenja u nabacivanju prstenova i udaranju lopte bezbol palicom. Trebalo je uskoro da počne i nadmetanje u bacanju potkovic. Dovezena su kolica koja su prodavala šećernu vatu i kokice, a Džejsiji su prodavali koka-kolu, ledeni čaj i limunadu sa stolova na sklapanje donetim iz školske kantine. Baloni ispunjeni helijumom lebdeli su na krajevima dugačkih uzica. Crvene, bele i plave zastave visile su sa zabatnih greda i streha paviljona. Orkestar je svirao ispod prugastog šatora, podignutog u blizini. Roditelji i deca gurali su se napred, nestrpljivi da vide šta se dešava. "Izgleda da je ceo grad ovde", primeti stari Bob sa zadovoljnim osmehom. Ros se osvrnu unaokolo. Činilo mu se da su sva dobra mesta već zauzeta, ali baka ih je odlučno vodila dalje, pored terena, paviljona, igara, šećerne vate i kokica, orkestra, pa čak i tobogana; prošla je pored svega toga i stala da silazi niz brdo prema rukavcu, do travnate uzvisine skrivene iza gustog grmlja i zimzelenog šiblja u senci ostarelog hrasta, odakle se pružao vidik na reku. Za divno čudo, nikog drugog tamo nije bilo, osim dvoje mladih koji su se mazili na ćebetu. Baka nije na njih uopšte obratila pažnju već je naložila Rosu da rasprostre ćebe na sredini uzvisine. Par je pomno gledao kako se Frimarkovi smeštaju, a onda je ustao i izgubio se. Baka ih nijednom nije pogledala. Ros zavrte glavom. Stari Bob uhvati njegov pogled i namignu.

Vrućina koja je gušila u stanovima ovde se nije toliko osećala jer je sa reke dopirao svež vazduh, a i nalazili su se u hladu velikog hrasta. Bilo je i tiše, zvuci gomile bili su prigušeni i daleki. Baka je ispraznila izletničku korpu, rasporedila pribor za jelo i pozvala ih da sednu. Obrazovali su krug oko hrane, posluživši se pečenim piletom, salatam od krompira, želeom, štapićima šargarepe i celera,

kuvanim jajima i čokoladnim kupicama, i zalivajući sve to hladnom limunadom sipanom iz termosu u papirnate čaše. Ros je pomislio na svoje detinjstvo, na izlete u kojima je uživao sa porodicom. Bilo je to veoma davno. Bez reči se prepustio naletu sećanja dok je jeo, s vremena na vreme bacajući pogled na Frimarkove.

Da li da im kažem? Šta da im kažem? Kako da uradim ono što je neophodno da bih pomogao ovoj devojčici? Kako da izbegnem da ih izneverim?

"Da li vam se dopala služba, Džone?" iznenada ga upita stari Bob, grizući batak. Ros pogleda Nest, ali ona nije gledala u njega. "Veoma, gospodine. Zahvalan sam vam što ste me pozvali."

"Rekoste da ste se uputili u Sijetl, ali možda biste mogli da odložite put i ostanete s nama još nekoliko dana." Stari Bob pogleda baku. "Imamo dosta slobodnog prostora u kući. Bićete dobrodošli."

Bakino lice bilo je stegnuto i usredsređeno. "Roberte, ne navaljuj. Gospodin Ros ima svoj život. Nije mu potreban naš."

Ros primora sebe da se kratko osmehne. "Najduže što mogu da ostanem jeste do sutra, prekosutra. Svejedno, hvala, gospodine i gospođo Frimark. Već ste dovoljno učinili za mene."

"Nije to ništa." Stari Bob pročisti grlo, gledajući kost u ruci. "Veoma dobro pile, Evelin. Mislim da ga nikada nisi bolje spremila."

Završili su obed. Stari Bob se raspričao o Ketlin kao devojčici, prisećajući se kakva je bila, šta je radila. Ros je slušao i zahvalno klimao glavom. Pomislio je kako je najverovatnije prošlo dosta vremena od kada je starac ovako pričao o svojoj kćeri. Baka kao da je bila odsutna; Rosu se činilo da ne obraća baš mnogo pažnje na razgovor koji se vodi oko nje. Ali zato je Nest pomno pratila svaku reč, proučavajući dedino lice dok je pričao. Bila je u toj meri usredsređena na to da ničeg drugog, izgleda, nije bila svesna. Ros ju je posmatrao, pitajući se o čemu razmišlja. Iznenada je pozeleo da to nekako dozna.

Trebalo bi da joj kažem. Treba da rizikujem. Jača je nego što izgleda. Starija je od svojih četrnaest godina. Ona to može da prihvati.

Ali ništa nije kazao. Stari Bob je završio, uzdahnuo, pogledao preko rukavca kao da gleda u prošlost, a onda, podstaknut nečim, ispružio ruku i potapšao ženinu šaku. "Strašno si tiha, Tamnooka."

Na trenutak je sva tvrdoća iščezla sa lica Evelin Frimark, sve bore i staračke mrlje nestale su, a ona je ponovo bila mlada. U uglovima usana zaigrao joj je osmeh. Podogla je oči i zagledala se u njegove.

Ros ustade, oslonivši se na štap. "Nest, da li bi se prošetala sa mnom. Noga mi se ukoči ako predugo sedim. Možda mi možeš pomoći da se ne izgubim."

Nest spusti tanjir i pogleda baku. "Bako, želiš li da ti pomognem da raspremiš?" Baka odmahnu glavom, ne rekavši ništa. Nest sačeka jedan trenutak, a potom ustade. "Hajdemo ovuda", obrati se ona Rosu. Pogledala je deku i baku. "Brzo ćemo se vratiti."

Popeli su se uz brdo podalje od gužve i uputili su se u pravcu istoka, na suprotni kraj parka, gde se nalazila gusta šuma. Išli su ćutke; Nest je sporo koračala kako bi Ros mogao da je prati, hramajući i oslanjajući se o štap. Polako su napredovali između senovitih hrastova i američkih oraha, prolazeći pored porodica koje su sedele na ćebadima ili za stolovima i jeli izletničke obede. Pratili su okuku koja je zavijala oko uzvisine i vodila ih sve dalje od reke. Uskoro se baka i stari Bob više nisu videli.

Kada su ostali sami, Ros joj reče: "Žao mi je zbog onog što se dogodilo u crkvi. Znam da je bilo zastrašujuće."

"Moram nešto da vam pokažem", reče ona, prenebregnuvši njegovo izvinjenje. "Obećala sam Piku."

Izvesno vreme su išli bez reči, a onda ona upita oštrim i optužujućim tonom:

"Jeste li vi anđeo? Znate već, u biblijskom smislu? Da li ste vi to?"

Zagledao se u nju, ali ona ga nije gledala, držeći oči upravljene u tle. "Ne, mislim da nisam. Ja sam samo čovek."

"Ali ako postoji Bog, onda moraju postojati i anđeli."

"Pretpostavljam da je tako. Ne znam."

Glas joj je bio otresit, osoran. "Šta? Šta ne znate? Da li postoje anđeli ili da li je Bog stvaran?"

Usporio je, a potom i stao, primoravši je da učini isto. Sačekao je da ga pogleda.

"Ono što sam ti ispričao bila je istina - o Vilinskoj udolini, Gospi, glasu i o tome kako sam postao Vitez Reči. Šta, u stvari, hoćeš da me pitaš, Nest?"

Oči su joj gorele. "Ako Bog zaista postoji, zašto bi on dozvolio svim onim žderačima da uđu u njegovu crkvu? Zašto bi unutra pustio jednog demona?"

Zašto bi dozvolio da gospođa Brauning umre? Zašto to nije sprečio?"

Ros polako i duboko udahnu vazduh. "Možda stvari ne stoje tako. Zar crkva ne bi trebalo da bude otvorena za sve?"

"Ne za demone i žderače! Ne za takve! Uostalom, šta će oni ovde? Zašto nisu negde drugde?" Glas joj je bio oštar i sada je već podrhtavao, a i živo je

gestikulirala. "Ako ste zaista Vitez Reči, zašto nešto ne preduzmete? Zar ne posedujete nikakvu moć? Morate je posedovati! Zar je ne možete upotrebiti protiv njih? Zašto je to tako teško?"

Ros se zagleda prema drveću. Reci joj. Čvršće je stegao štap. "Ako uništim žderače, otkriću ko sam." Ponovo se zagledao u nju. "Dozvoliću ljudima da saznaju ko sam. Kada se to dogodi, biću kompromitovan. Još gore, oslabio bih sebe. Ne posedujem neograničenu moć. Imam... jedva dovoljno. Svaki put kada je upotrebim, izlažem se njima na milost i nemilost. Da me demon takvog zatekne, uništio bi me. Moram biti strpljiv, čekati, izabrati pravo vreme. U idealnom slučaju, morao bih samo jednom da upotrebim moć - kada se demon nađe preda mnom."

Osećao je da se uhvatio u klopku vlastitih reči. "Pik ti je verovatno pričao o žderačima. Žderači su ovde samo zbog nas. Reaguju na nas, na nas kao ljudska bića. Hrane se našim osećanjima, našim ponašanjem. Postaju snažniji ili slabe u zavisnosti od toga kako se mi ponašamo. Reč ih je stvorila kao naš odraz. Ako

smo dobri, njihov broj se smanjuje. Ako smo loši, jačamo ih. Ako im pružimo suviše hrane, proždraće nas. Ali oni ne podležu istim zakonima kao mi. Oni ne poseduju život na isti način kao mi; oni ne poseduju supstancu. Puze unaokolo kroz senke i izlaze svaki put kada u nama prevlada naša mračna strana. Mogu ih sve pretvoriti u pepeo, ali opet će se vratiti, rođeni iz novih osećanja, ponašanja. Razumeš li?"

Devojčica je sumnjičavo klimnula. "Ima li ih posvuda, po celom svetu?"

"Da."

"Ali zar ih nema više tamo gde stvari lošije stoje? Tamo gde se ljudi međusobno ubijaju, gde ubijaju svoju decu?"

"Da."

"Zašto onda niste tamo? Šta radite ovde, u ovom malom, beznačajnom gradu na Srednjem zapadu? Ovde niko ne umire. Ovde se ništa ne dešava!" Podigla je glas. "Šta je to toliko važno u Dobroj Nadi?"

Ros nije skrenuo pogled, nije se usuđivao. "Na to ne mogu da odgovorim. Idem tamo gde me pošalju. Trenutno, sledim demona. Ovde sam zbog njega. Znam da će se dogoditi nešto važno, nešto što će uticati na budućnost, i ja to moram sprečiti. Svestan sam da mora izgledati neverovatno da bilo šta što se događa u jednom malom mestu kao što je Dobra Nada može imati takve posledice. Ali znamo kako istorija deluje. Katakлизme pokreću mali događaji u zabačenim mestima. Možda je to ono što se sada ovde događa."

Pomno ga je proučavala. "To ima nekakve veze sa mnom, je li tako?"

Reci joj! "Izgleda da ima", pokušao je da se izvuče.

Sačekala je trenutak, a onda rekla: "Imala sam... sanjala sam baku prošle noći. Bila je devojka, izgledala je kao na jednoj od slika na ispustu kamina. Trčala je kroz park sa žderaćima. Bila je jedna od njih. Pitala sam je o tome, i priznala mi je da je to radila kao devojka." Napravila je pauzu. "Sa njom je bio demon. I to je priznala. Kazala je da u početku nije znala šta je on i da ga je, kada je saznala,

oterala. Pik kaže da je to tačno." Zastala je. "Pitam se da li je to isti demon, da se možda nije vratio da naudi baki preko mene."

Ros polako klimnu. "Moguće je."

Ošinula ga je pogledom; bilo joj je potrebno nešto više, želela je neki bolji odgovor. "Ali kako bi to moglo da utiče na budućnost? Kakve bi to posledice imalo za bilo koga osim za nas?"

Ros je ponovo krenuo, nagnavši je da ga sledi. "Ne znam. Šta si to htela da mi pokažeš?"

Lako ga je sustigla, ne skidajući s njega užareni pogled. "Ako nešto krijete, saznaću šta je to." Glas joj je bio opor i odlučan. Izazivala ga je da odgovori. Kada on to nije učinio, krenula je ispred njega kao da je odložila tu stvar za sada, ne uvaživši njegovo izvlačenje, prezirući ga. "Ovuda, tamo, iza onog drveća."

Sišli su niz blagu padinu do malog potoka i starog drvenog mosta. Prešli su preko mosta i stali da se penju uz drugu obalu, zašavši u duboku šumu. Ovde je bilo tiho, nije bilo ljudi, zvukova, kretanja. Toplota je bila zarobljena u prizemnom rastinju, a nimalo svežine sa reke nije prodrlo ovamo da smanji zaparu. Dosadni insekti zaletali su im se u lica, privučeni njihovim znojem. "U stvari, to nije bio san", iznenada je rekla. "O baki, mislim. Bila je to vizija. Indijanac po imenu Dva Medveda omogućio mi je da je imam. Odveo me je da vidim duhove Sinisipija kako igraju u parku prošle noći pošto ste vi otišli. Rekao je da je poslednji od svoga roda." Zastala je. "Šta vi mislite?"

Džon Ros oseti kako ga prožima drhtanje uprkos vrućine. O'oliš Amaneh. "Da li je bio krupan, veteran iz Vijetnama?"

Hitro ga je pogledala. "Poznajete ga?"

"Možda. Kolaju priče o Indijancu šamanu, vidovnjaku. Koristi različita imena. Nailazio sam na ljude koji su ga sreli jednom ili dvaput, za neke druge sam čuo." Ni o ovome nije mogao da joj priča. Jedva je imao snage da razmišlja o tome. O'oliš Amaneh. "Mislim da je on možda u službi Reči."

Nest ponovo skrenu pogled. "Nije to rekao."

"Ne, svakako da nije. On to nikada ne govori. Samo se pojavi i priča o budućnosti, kako je ona povezana sa prošlošću, kako je sve međusobno povezano, a onda ponovo nestane. Uvek je isto. Ali na osnovu onoga što sam čuo, mislim da je on jedan od nas."

Progurali su se kroz prepletenu grmlje koje je izraslo preko uske staze, pljujući bube koje su im uletele u usta. Pognuli su glave, štiteći se tako od zraka sunca koji su prodirali kroz senke.

"Pričaj mi o Utvari", zamoli je Džon Ros, pokušavši da promeni temu.

Devojčica slegnu ramenima. "Video si. Ne znam šta je on. Tu je od vremena kada sam bila veoma mala. Štiti me od žderača, ali ne znam zašto. Izgleda da to čak ni baka ni Pik ne znaju. Ne viđam ga često. Uglavnom se pojavljuje kada mi žderači zaprete."

Ispričala mu je o svojim noćnim provalama u park da spase decu koja su zalutala i o tome kako se Utvara uvek pojavljivao kada bi žderači pokušali da je zaustave. Ros se zamislio o tome. Nikada nije čuo ni za šta slično, i nije mogao biti siguran na osnovu onoga što mu je Nest ispričala da li je Utvara stvorenje Reči ili Praznine. Nema sumnje da je Utvarino ponašanje stavljal do znanja da su mu namere dobre, ali Ros je znao da kada je Nest Frimark u pitanju stvari nisu jednostavne kao što su mogle izgledati.

"Kuda ćemo?" upita Ros kada su prešli preko grebena i zašli u senku duboke šume.

"Samo još malo", reče mu ona, krenuvši napred po uskoj stazi.

Teren se izravnao i drveće ih je opkolilo tako da su sada bili u dubokoj senci. Vazduh je zaudarao i bio pun vlage, a posvuda su zujali insekti. Ros se uzalud branio od njih. Puteljak je krivudao se kroz gusto grmlje i kupine. Nekoliko puta se račvao, ali Nest uopšte nije oklevala kada je trebalo odlučiti kojim krakom da krenu. Ros se divio lakoći s kojom je napredovala kroz gustiš, razmišljajući o tome koliko se ona ovde oseća kao kod kuće, koliko ovde pripada. Posedovala je

mladalačku samouverenost, bila je devojka koja odlično poznaje tle koje je već prešla, iako još nije počela ni da nazire koliko toga je još čeka.

Iz gustiša su izbili na čistinu, i tamo, ispred njih, uzdizao se džinovski hrast. Stablo se nadnosilo nad sve oko sebe. Očigledno je to bilo najveće drvo u parku, jedno od najvećih, zapravo, koje je Ros ikada video. Ali to drvo bilo je bolesno, lišće mu se povijalo i crnelo na vrhovima, kora mu je pucala, bila iskrzana i iz nje je curela bezbojna tečnost koja je ostavljala mrlje na tlu i korenju. Ros je nekoliko časaka zurio u drvo, zaprepašćen njegovom veličinom i stepenom propadanja, a onda je upitno pogledao devojčicu.

"Ovo sam želela da vidite", potvrdi ona.

"Šta mu je?"

"Pravo pitanje!" potvrdi Pik, koji se pojavio niotkuda na ramenu Nest Frimark.

"Pomislih da biste vi mogli znati."

Silvan je bilo prekriven prašinom i komadićima lišća. Ispravio se na devojčicinom ramenu, delujući mrzovoljno.

"Proveo sam celo jutro tragajući za korenjem i travama koji bi se mogli iskoristiti za spravljanje leka, ali izgleda da ništa ne pomaže. Sve sam pokušao, uključujući tu i magiju, ali ne mogu da sprečim propadanje. Sada je već zahvatilo celo drvo, svaku granu i svaki koren. Počeo sam da gubim razum."

"Pik misli da je to demonovo delo", istaknu Nest.

Ros ponovo pogleda drvo, i dalje zbunjen. "Zašto bi demon ovo uradio?"

"Zato što je to drvo mentrogov zatvor!" žučno izjavi Pik. Na brzinu je izložio Džonu Rosu priču o hvatanju mentroga, o tome kako je sve ove godine bio zarobljen, bezbedan iza zidova od magije i prirode koje su se udružile da ga sklone. "Ali više nije", zaključi smrknuto šumsko stvorenje. "Ako se raspadanje nastavi ovom brzinom, oslobodiće se veoma brzo!"

Ros priđe bliže i ćutke ostade da stoji ispred velikog hrasta. Znao je ponešto o stvorenjima koja su služila Praznini, a naročito o onima koje su zvali mentrozi. Postojala ih je samo šačica, ali bili su užasni. Ros se nikada nije suočio ni sa

jednim od njih, ali mu je rečeno šta sve mogu da urade, obuzeti potrebom da uništavaju, ne obazirući se ni na šta osim na svoju glad. Već vekovima nijedan nije bio na slobodi. Nije mu se dopala pomisao da bi jedan sada mogao da se oslobodi, kao ni šta bi to značilo.

Crni štap u njegovoj ruci blago je pulsirao, osećajući blizinu zveri, upozoravajući na opasnost. Podigao je pogled prema granama drevnog drveta, pokušavajući da ugleda nešto što bi mu pomoglo pri donošenju odluke šta da uradi.

"Ne posedujem magiju koja bi mogla pomoći", tiho je rekao. "Nisam obučen za to."

"To je demonovo delo, je li tako?" jekitičavo upita Pik.

Ros klimnu. "Pretpostavljam da jeste."

Lice šumskog stvorenja se zgrči u čvor. "Znao sam, jednostavno sam znao! Zato nikakvi moji naponi nisu bili uspešni! On im se suprotstavio!"

Ros je skrenuo pogled. To je imalo smisla. Mentrog će predstavljati još jedan izvor zbrke. Demon je voleo da radi na takav način, podižući dim i postavljajući ogledala ne bi li prikrio ono što, zapravo, smeru.

Nest je pričala Piku o susretu sa demonom u crkvi tog jutra; šumsko stvorenje skakalo je gore-dole po njenom ramenu, govoreći joj da ju je upozorio, da joj je rekao. Nest je bila besna. Počeli su da se svađaju. Ros ih pogleda, a zatim krenu sam napred i stade neposredno ispred drveta. Štap je dobio u njegovoj šaci, oživeo od magije, zagrejan od iščekivanja. Ne još. Ispružio je slobodnu šaku i nežno dodirnuo oštećenu koru. Drvo je bilo glatko i hladno pod njegovim prstima, kao da je njegova bolest izbila na površinu i obavila mu grubu kožu.

Mentrog, smrknuto je pomislio. Grabljivac.

Ros je pregledao tle oko njega; zemlja je svuda bila vlažna i izrovašena, otkrivajući dugačke poteze golog korenja. Po površini nisu gamizali mravi niti bube. Nigde se ništa nije kretalo. To drvo i tle oko njega postali su anatema za živa bića.

Ros duboko uzdahnu. Zapanjila ga je sopstvena nedoraslost. Trebalo bi da je u stanju nešto da učini. Trebalo bi da poseduje magiju koju bi mogao da primeni. Ali on je bio vitez, a magija koja mu je bila podarena na korišćenje mogla je samo da uništava.

Okrenuo se. Nest i Pik prestali su da se prepiru i nemo su ga gledali. Nazirao je pitanja u njihovim očima. Šta bi trebalo da znaju? Čekali su da im on odgovori na pitanja.

Postojao je samo jedan odgovor koji je mogao da im da. Moraće da pronađu demona.

Što je, razume se, poput tolikih drugih stvari, lakše bilo reći nego uraditi.

21.

Pošto su Džon Ros i Nest otišli, stari Bob je pomogao Evelin da počisti ostatke izletničkog ručka. Dok je njegova žena pakovala sudove i ostatke, pokupio je upotrebljene papirnate tanjire, šolje i salvete i odneo ih do kante za otpatke pored jednog otvorenog ognjišta. Kada su završili, seli su zajedno na ćebe i zagledali se kroz vrelinu u plavu vodu Stenovite reke po čijoj je površini svetlucala sunčeva svetlost poput raspršenog dragog kamenja.

Dopadalo joj se kada bi joj se obraćao sa Tamnooka, razmišljao je dok je sedeo sa šakom preko njene, setivši se iznenadnog pogleda punog topline koji mu je uputila. To ga je vratilo u vreme kada su bili mnogo mlađi, dok je Ketlin još bila beba, pre pića, cigareta i svog bola. Prisetio se koliko je bila zabavna, bistra i vesela, puna života. Osmotrio ju je i ugledao mladu devojkicu zarobljenu duboko u tom ostarelom telu. Grlo mu se steglo. Kada bi mi samo dozvolila da joj se ponovo približim.

Po reci su se vukli čamci nošeni strujom, polako i besciljno. U nekima su bili ribari, sa motkama ispruženim preko vode, pogrbljenih tela na drvenim klupama u nemom razmišljanju. Neki su prevozili kupače prema ostrvcima prekrivenim šikarom. Bila su raštrkana po vodi tamo gde se ona širila zapadno od parka i

rukavca. Bilo je i nekoliko većih čamaca čiji su motori tiho i udaljeno brundali poput zaludnih bumbara. Zastave su se vijorile sa njihovih jarbola. Jedna jedina jedrilica mučila se da uhvati povetarac u svoje mlitavo trouglasto jedro. Ptice su preletale sa drveta na drvo po suncu, izletale iznad vode i vraćale se, mali odsevi svetlosti i senke.

Posle izvesnog vremena, on reče: "Prošetaću se do mesta gde se održava turnir u bacanju potkovic, da porazgovaram sa nekim momcima. Da li bi htela i ti da pođeš?"

Iznenadila ga je. "Da znaš, Roberte, da bih."

Ustali su i krenuli uz brdo, ostavivši ćebe, izletničku korpu i frižider. Niko ih neće ukrasti; ovo je bila Dobra Nada. Stari Bob je već razmišljao o tome šta mu valja učiniti. Obećao je Melu Riordenu da će porazgovarati sa Derijem Houvom, a on se uvek trudio da ispuni obećanja. Nije imao pojma šta će reći mladiću.

Konačno, to se njega nije ticalo. On više nije radio za Sredkon; nije bio aktivni član sindikata. Njegova veza sa fabrikom i onima koji su tamo radili vukla je uglavnom korene iz prošlosti, i bila deo istorije koja je zauvek ostala za njim.

Ono što se upravo dešavalo verovatno neće neposredno uticati na njega, bar ne u ovom životu. Razume se, moglo je uticati na Nest, ali smatrao je da će ona otići kada odraste, da će otići u neki drugi život. Bila je suviše nadarena da bi ostala u Dobroj Nadi. Mogao je da kaže kako je dosta uložio u tu fabriku, ali on nikada nije bio od onih koji traže da im odaju priznanje za ono što su učinili, već je smatrao da prošlost treba prepustiti zaboravu.

Ipak, trebalo je misliti i na druge ljude; nije bilo u njegovoj prirodi da zanemari njihove potrebe. Ako je Deri planirao nešto blesavo, nešto što bi nepovoljno uticalo na njegove prijatelje i susede, dugovao im je bar toliko da to pokuša da osujeti.

Ali šta da mu kaže? Šta bi to moglo da natera momka kao što je Deri da promeni mišljenje, momka koji nema nimalo poštovanja ni prema kome, koji nema nikakvog razloga da ga sasluša, da mu posveti imalo pažnje?

Ali Mel je mislio da će ga momak poslušati, da ga poštuje. Zato će pokušati. Evelin progura ruku ispod njegove i on oseti da se oslonila o njega. Od nje gotovo ništa nije ostalo - ptičje kosti koje su na okupu držale stara koža i čelična odlučnost. Lako ju je vukao za sobom, uživajući što je oseća uz sebe, što mu je tako blizu. Još ju je voleo, želeo je da mu se vrati onakva kakva je bila, ali dobro je znao da je to nemoguće. Osmehnuo joj se, a njene oštre, staračke oči kratko ga pogledaše. Voleću te zauvek, pomisli on.

Prevalili su preko prevoja i vratili se u gužvu. Posvuda su trčala deca, vukući balone i trake od krep papira, smejući se i vrišteći. Ispred kolica sa osvežavajućim napicima stajalo je po troje, četvoro kupaca; svi su uzimali konzerve koka-kole, kokice i šećernu vatu. Stari Bob ih je zaobišao i skrenuo ka mestu gde se održavao turnir u bacanju potkovic, na niskoj obali južno od paviljona. Odmah je ugledao Derija Houva, koji je nehajno stajao zajedno sa ostalim mladićima, visok i koščat u farmerkama, majici i starim patikama, sa konzervom piva u ruci.

Stari Bob ugledao je Majka Majklsona i njegovu ženu, mahnuo im u znak pozdrava i poveo Evelin do njih da popričaju. Majka je zanimalo da sazna da li je stari Bob čuo išta o Ričiju Stautu. Javljao se Ričijev poslodavac da se raspita o Ričiju koji je trebalo za njega da obavi neki posao, ali se nije pojavio. Niko se ne javlja na telefon u njegovom stanu. Stari Bob odmahnu glavom. Priđe im i Al Garsija, koji je jedva čekao da se pohvali najnovijim slikama novog unučeta. Posle nekoliko minuta, pojavio se Mel Riorden, pijuckajući limunadu. Uputio je starom Bobu značajan pogled. Pridružila im se i njegova žena Kerol, prijatna osoba koju su svi voleli, i stala da guče nad slikama unučeta i da zadirkuje Ala Garsiju zbog kvaliteta slika. Smeh i dobro raspoloženje protkali su razgovor, ali je stari Bob imao utisak da je daleko od svega toga, nekako izdvojen od njih zbog zadatka koji je pristao da obavi i zbog svega onoga što je to podrazumevalo. Um mu se rvao sa problemom vezanim za to kako da priđe

Deriju Houvu. Zar je to zaista bilo neophodno? Možda je Mel pogrešio. Ne bi bilo prvi put. A sigurno ni poslednji.

Do njih je došao i Peni Vilijemson, čija se crna koža presijavala od znoja, a snažne ruke bile izbrazdane prašinom. Objavio je da ga ove godine niko neće pobediti u bacanju potkovic. Bio je na već pragu pobede. Imao je četiri nabačaja. Pljesnuo je starog Boba po leđima i sagnuo se da vidi slike, upitavši Ala Garsiju čije je to unuča, jer Alove nikako nije moglo biti, pošto nije bilo ružno kao Al, te mora da je zamenjeno. Još smeha, šale.

Stari Bob duboko udahnu i šapatom zamoli Evelin da ga trenutak sačeka, pa se izvini ostalima i udalji. Provlačio se između gomila ljudi, udišući prašinu i znoj, osećajući miris kokica i šećerne vate. Ljudi su ga pozdravljali u prolazu. Uputio se ka Deriju Houvu, razmišljajući o tome kako bi verovatno bilo najbolje da se okane svega. Houv ga je primetio kako se približava, zagledao se u njega, potegao dobar gutljaj piva iz konzerve, odmahnuo glavom. Stari Bob je u njegovim očima primetio sumnju, umor i neizmerno nestrpljenje.

Došao je do Derija, klimnuo i rekao: "Imaš li trenutak?"

Houv ga pogleda, razmišljajući da li da se udostoji da mu pokloni taj trenutak ili ne. Zatim se osmehnuo, sušta predusretljivost, nehajno mu prišao i rekao:

"Svakako, Roberte. Šta je bilo?"

Stari Bob uhvati korak s njim i oni lagano krenuše pored takmičara u bacanju potkovic. Pokazao je glavom prema terenu. "Jesi li imao sreće?"

Deri Houv slegnu ramenima i pogleda ga u iščekivanju.

"Čuo sam neke glasine da spremaš nešto posebno za četvrti jul."

Derijev izraz lica se nije izmenio. "Gde si to čuo?"

"Čuo sam da možda planiraš neki nesrećan slučaj." Stari Bob nije gledao u njega. "Nešto što bi ubedilo one iz Sredkona da treba malo više da se potrude oko ovog štrajka."

"Čoveče, šta ti sve čuješ." Deri baci konzervu od piva u metalnu kantu za otpatke i gurnu šake u džepove farmerki. Osmehivao se, izigravao pribranog

tipa. "Planiraš li da dođeš na vatromet, Roberte? Da proslaviš našu nezavisnost?"

Stari Bob je na ovo zastao, okrenuo se prema njemu i ozbiljno se zagledao u njega. "Slušaj me dobro. Ako ja znam za to, znaju i drugi. Ne ponašaj se naročito pametno, sine."

Osmeh Derija Houva se zaledi, nestade ga. "Možda bi određeni ljudi trebalo da gledaju svoja posla."

Stari Bob klimnu. "Pretpostavljam da se to ne odnosi na mene, pošto su nam poslovni interesi zajednički kada je posredi Sredkon."

Nastupila je poduža pauza tokom koje ga je Deri proučavao. Pogrešno je razumeo komentar. "Hoćeš da kažeš da želiš da se uključiš u ovo?"

"Ne."

"Šta onda hoćeš da kažeš?"

Stari Bob uzdahnu. "Samo kažem da bi možda bilo poželjno da još malo razmisliš pre nego što se upustiš u to. Hoću da kažem da mi ne liči na neku baš dobru ideju. Ako učiniš nešto kompaniji, nešto zbog čega će ljudi biti povređeni, to ti se može obiti o glavu. I ti bi mogao da budeš povređen."

Deri Houv frknu. "Ne plašim se da rizikujem. Nisam kao Mel i vi ostali, samo sedite po vasceli dan i brbljate, a životi vam izmiču. To sam već rekao. I ponoviću. Ovo se neće srediti ako ništa ne preduzmemo i ne poguramo stvar. Kompanija će nas izmoriti čekanjem. Puštaju u pogon postrojenje za ploče od četrnaest inča - do đavola, pretpostavljam da su ga već pustili. Do utorka ujutro radiće punom parom. Dovode štrajkolomce i kompanijine ljude. Pojedini štrajkači već govore o povratku, o predaji, zato što su uplašeni. Znaš i sam kako to ide. Kada se to dogodi, gotovi smo, Roberte Ruzvelte Frimark. I sam to znaš." "Možda. Ali nije rešenje ni u podmetanju bombi."

Deri se naduri. "Ko je pominjao podmetanje bombi? Zar sam ja rekao bilo šta slično. To si čuo?"

"Ti si u Vijetnamu postavljao eksploziv. Umem da saberem dva i dva."

Houv se nasmeja. "Je li? E pa, tvoje sabiranje zaudara. To sa eksplozivom je daleka prošlost. Jedva da se bilo čega sećam. Vreme ide dalje, je li tako?"

Stari Bob klimnu, strpljiv kao sa kakvim detetom. "Znači, nećeš ti biti kriv ako dođe do nekog nesrećnog slučaja, je li tako?"

"Teško."

"Nesrećnog slučaja koji će Sredkon prikazati kao skupinu klovnova koji bez sindikata pokušavaju da ponovo puste pogon u rad?"

"Nešto kao kada se deca igraju šibicama na gomili raketa za vatromet?"

"Tako nešto."

Deri zamišljeno klimnu. "Znaš, Roberte, te rakete su veoma osetljive, nepredvidljive. Ponekad se ne ponašaju onako kako misliš da će se ponašati. Tako se svi ti nesrećni slučajevi i događaju, ljudi ostaju bez šaka i slično. Igraju se eksplozivom, a za to nisu obučeni. Blesavo rizikuju."

Stari Bob odmahnu glavom. "Mi sada ne pričamo o vatrometu. Već o Sredkonu i ljudima koji bi mogli biti ubijeni!"

Oči Derija Houva bile su sjajne, a pogled tvrd. "To si tačno shvatio."

Stari Bob se zagleda u drveće, u hlad. "Ne sviđa mi se ono što čujem."

"Onda nemoj da slušaš", prezrivo se osmehnu Deri. "Učini sebi uslugu, Roberte. Odsedi ovaj put na klupi. Ionako stvar nije za tebe. Tebe, Mela ili bilo kog iz vašeg društva. Vaši dani su prošli. Vreme je da se sklonite. Ostani kod kuće četvrtog. Gledaj film ili nešto. Drž' se podalje od vatrometa - svih vrsta."

Zastao je, a u očima mu se pojavio mračan, divlji pogled. "Ja sam rešio, Roberte Ruzvelte. Znam šta radim. Okončaću ovaj štrajk. Prirediću Sredkonu takav četvrti juli da će ga trajno upamtiti, a kada sve bude gotovo jedva će čekati da sednu za pregovarački sto. Tako će to biti, i oni ništa ne mogu da učine kako bi to sprečili." Prošao je brzo prstima kroz kratku kosu, kao da mu stavlja do znanja da je razgovor završen. "Kao ni ti. Kloni mi se s puta. Biće bolje za tebe da me poslušáš."

Namignuo je starom Bobu i vratio se prijateljima.

Robert Frimark je ostao da stoji i ljutito gleda za njim jedan trenutak, a potom se okrenuo. Pošao je nazad kroz gužvu prema Evelin, a ljutnja mu se polako pretvorila u razočaranje. Nije očekivao da će stvarno uspeti da navede Derija Houva da promeni mišljenje. Nije, zapravo, ni očekivao da će bilo šta postići. Možda se nadao da će se pokazati kako je Mel Riorden pogrešio, da Deri, u stvari, nije planirao ništa budalasto. Kako bilo da bilo, to što nije uspeo ništa da postigne ostavilo ga je praznog i mrzovoljnog. Trebalo je odlučnije da se založi, da bude ubedljiviji. Trebalo je da nađe načina da ga nagovori.

Vraćao se prema Evelin, opterećen kako julskom vrućinom tako i vlastitim besom. Negde duboko unutra, tamo gde je krio stvari koje nije želeo da drugi ljudi vide, osetio je kako se podiže tama i počinje da se oblikuje. Spremalo se nešto loše. Možda je Deri nameravao da ošteti mašine u fabrici. Možda je nameravao da nanese težak materijalni udarac kompaniji ili da okalja njen ugled. Ali iz nekog razloga stari Bob je osećao da je možda čak i nešto gore posredi. Slutio je da bi na pomolu mogla biti prava katastrofa.

Prišao je Melu i Kerol Riorden, Alu Garsiji, Peni Vilijemson i Evelin, osmehujući se, u želji da prikrije zabrinutost. Još su pričali o novom unučetu. Mel mu uputi upitni pogled. On se namršti i polako odmahnu glavom. Jasno je video razočaranje na licu svoga prijatelja.

Evelin ga uhvati pod ruku i odvuče odatle. "Pođi sa mnom", naloži mu ona, povevši ga kroz gužvu. "I ja imam jedan poslić da obavim."

Krenuli su nazad prema takmičenju u bacanju potkovića, prema Deriju Houvu. Stari Bob joj uputi brz pogled, razmišljajući. Ne, nemoguće da je reč o Deriju? Evelin mu nije uzvratila pogled, već je i dalje gledala napred, odlučno koračajući. Viđao je taj pogled i ranije, i znao je da, ma šta da je odlučila da uradi, niko je neće od toga odvratiti. Zato ni reč nije rekao.

Gomila koja je pratila bacanje potkovića razmaknu se pred njima. Evelin skrenu levo, u pratnji starog Boba, prošavši pored gledalaca i uputivši se prema učesnicima na suprotnom kraju.

"Samo stoj pored mene, Roberte", tiho je rekla. "Ništa ne moraš reći. Ja ću da pričam."

Pustila mu je ruku i zakoračila ispred njega. Ugledao je Džordža Polsena kako zuri u njih između ostalih takmičara, ali Evelin kao da ga uopšte nije primećivala. Uputila se prema Enid Skot koja je stajala sa strane sa svojom najmlađom kćerkom, Benet.

Enid je videla da se Evelin približava i okrenula se da je dočeka, dok se iznenađenje očitovalo u njenim bledim, umornim očima. Na sebi je imala šorts i gornji deo u istoj boji koji su joj bolje stajali kada je imala dvadeset funti manje. Zabacila je nekoliko ispalih pramenova ravne, zamršene kose i uspeła nesigurno da se osmehne.

"Dobar dan, gospođo Frimark", pozdravila ju je nesigurnim glasom kada je uhvatila pogled Evelininih tamnih očiju.

Evelin se zaustavila tačno ispred nje. "Enid, preći ću odmah na stvar", blago je rekla. Pored njih dve u blizini bili su još samo Benet i stari Bob; niko drugi nije mogao da čuje šta se govori. "Znam da ti nije uvek bilo lako, kao i da to što sasvim sama podižeš petoro dece nije razbibriga. Mislim da si bolja u tome nego što bi većina žena u tvojoj situaciji bile, i zbog toga ti se divim. Zadržala si porodicu na okupu najbolje što si mogla. Imaš petoro dece kojima možeš da se ponosiš."

"Hvala", zamuca Enid, iznenađena.

"Nisam još završila. S druge strane, donela si u svom životu gomilu odluka koje samo svedoče o tome da nemaš nimalo zdravog razuma. Ranije ili kasnije, neke od tih odluka olupaće ti se o glavu. Tvoj izbor muškaraca, na primer, je gnusan. Imaš petoro dece koja nemaju očeve, a ne vidim da si se u poslednje vreme išta popravila. Tvoje česte posete barovima i mestima za noćne izlaske u ovoj zajednici nagoveštavaju da imaš problema sa alkoholom. Nije sramota biti nezaposlen i živeti od socijalne pomoći, ali je sramota kada ne želiš da učiniš ništa povodom toga!"

Robert je žmirnuo u neverici, osetivši žučninu u ženinom glasu i primetivši kako su joj se leđa ukočila ispod cvetne haljine. Mala Benet zurila je u Evelin otvorenih usta.

"Mislím da nemate prava da mi to govoríte..." počé Eníd Skot, sada već uzrújana i besna.

"Shvati nešto, Eníd. Ne stojím ovde kao primer kako bi žena trebalo da proživi svoj život", preseče je smesta Evelin, onemogućívši joj da se brani. "U stvari, i sama sam napravila neke greške koje ti praviš, a neke su bile još gore. Mnogo sam ti bliža nego što misliš. To ne samo da mi daje pravo da sa tobom razgovaram na ovaj način, već me i obavezuje na to. Jasno mi je kuda sve to vodi, i ne mogu ti dozvoliti da zakoračíš u bezdan, a da te na neki način ne upozorim. Ovo je to upozorenje. Možeš u ovom životu napraviti gomilu grešaka i izvući se. Obe to znamo. Ali postoji jedna greška koju ne smeš napraviti - nikada, ako želiš da živiš u miru sa samom sobom kasnije. A to je da ne budeš prisutna kada si potrebna svojoj deci. To se već nekoliko puta dogodilo. Ne govori ništa, Eníd. Nemoj reći da to nije tačno, jer bi to bila strašna laž, a ti ne želiš da i nju dodaš svom popisu grehova. Još se ništa loše nije dogodilo. Ali ranije ili kasnije će se dogoditi. A ako se dogodi, s tobom je gotovo."

Evelin nije dozvoljavala drugoj ženi da skrene pogled; na brzinu je udahnula vazduh i zakoračila napred. Eníd Skot se trgla, a Benet je poskočila. Ali sve što je Evelin uradila bilo je da uzme Enídinu šaku u svoju, malo je podrži, a zatim je nežno potapše.

"Ako ti ikada iko bude potreban, pozovi mene", tiho je rekla. "U bilo koje doba, zbog bilo čega. Pozovi mene. Biću tu. Obećavam."

Nekolicina ih je sada već gledala, osetivši da se nešto događa, mada nisu bili sigurni šta. Džordž Polsen se odvojio od ostalih takmičara u bacanju potkovicica i prišao im, čkiljeći zlim očima. "Šta se to ovde događa?" obrecnu se on.

Evelin nije uopšte obraćala pažnju na njega. "Jesi li dobro, Eníd? Nisam bila suviše gruba, zar ne?"

"Ovaj...", prošaputa Enid Skot nesigurno.

"Možda jesam." Evelin je nastavila da je tapše po šaci, a glas joj je bio umirujući i spokojan. "Govorim to što govorim zato što smatram da je najbolje biti otvoren. Ali volela bih da ti budem prijateljica, ako bi mi ti to dozvolila. Znam da ovde nemaš nikoga od porodice, a ne želim da misliš kako si sama."

"Nije ona sama, ima mene!" izjavi Džordž Polsen, prilazeći im.

Baka ga je prikovala oštrim pogledom. "To što ima tebe za pratioca mislim da nije nešto čime bi trebalo da se diči!" odbrusi ona.

Polsen je ljutito porumeneo. "Slušaj ti, matora..."

Stari Bob je zaštitnički krenuo napred, ali je Evelin bila brža. Krenula je pravo na Džordža Polsena, uprevši oba kažiprsta u njega kao da su cevi pištolja.

"Ne petljaj se sa mnom, Džordže", siknula je. "Da ti to nije ni palo na pamet.

Nisi mi dorastao. A sada me čuj. Možeš ostati sa Enid ili ne - to se tiče tebe i nje. Ali ako budem čula još koji put da si udario tu ženu ili neko od njene dece, ako budem videla makar jednu masnicu na bilo kome od njih koja mi se ne dopadne, ako samo vidim da preteći podigneš ruku na njih, mislićeš da je Bog posegnuo sa neba i smrskao te kao bubu. Jesi li me rezumeo, gospodine?"

Džordž Polsen se trgnuo kada mu je prstima dodirnula grudi.

"I ni na trenutak nemoj pomisliti da možeš bilo šta sakriti od mene, Džordže", blago je nastavila. "Čak i ako ti se učini da neću otkriti, ipak hoću. Poći ću za tobom, bez obzira na to koliko brzo i koliko daleko pokušaš da pobegneš od mene." Sklonila je prste. "Ne zaboravi."

Stari Bob je načas pomislio da će Džordž Polsen udariti Evelin. Ali on mora da je video nešto na njenom licu ili je pronašao nešto u vlastitom srcu što mu je reklo da bi to bilo pogrešno. Pokušao je nešto da kaže, nije uspeo, ošinuo Enid otrovnim pogledom i udaljio se.

Sada je već mnogo ljudi zurilo u njih. Evelin nije na njih obraćala pažnju, nije ih primećivala. Ponovo se okrenula prema Enid Skot i Benet. Ohrabrujuće je klimnula Enid, a Benet se osmehnula. "Svrati na sladoled, malena", pozva je

ona. "Nest i meni bilo bi drago da dođeš kad god hoćeš. Povedi i mamu sa sobom."

"Gospođo Frimark", pokuša Enid Skot, ali nije bila u stanju da nastavi.

Evelin je uhvatila njen pogled. Uzvratila joj je blago i s naklonošću. "Zovem se Evelin. Tako me oslovljavaju svi prijatelji. Razmisli o onome što sam rekla, Enid. Motriću na tebe."

Vratila se tada do starog Boba, uhvatila ga ispod ruke i okrenula se nazad prema reci. "Prava je sramota protraćiti ovako lep dan stojeći na vrućini. Hajde da sednemo pored reke i sačekamo Nest."

On se upiljio u nju. "Zapanjuješ me, Evelin", rekao joj je, ne trudeći se da sakrije nevericu u glasu. "Zaista."

Blagi osmeh zaigra u uglovima njenih usana, nagoveštaj nestašluka, koji se istovremeno pojavio i iščezao. "Tu i tamo, Roberte", odgovorila je blago. "Tu i tamo."

22.

Iako to nije priznao Nest Frimark, Džon Ros se ipak bio sreo s O'olišom Amanehom ranije. O'oliš Amaneh bio je taj koji ga je obogaljio.

"Gotovo je s tvojim pređašnjim životom, moj hrabri viteže-lutalice", prošaputala je Gospa te noći u Vilinskoj udolini dok ga je držala privijenog uza se, prihvativši dokaz njegove vere, odmeravajući njegovu snagu. Svuda oko njih kretale su se vile kroz crnilo vode i hladovinu senki, žamoreći uporedo sa zvukom njenog glasa u njegovom uhu. "Dokle god budem smatrala da je to potrebno, ti ćeš pripadati meni. Ni o kome drugom nećeš brinuti niti ćeš bilo kome drugom biti odan. Zaboravićeš svoj dom. Zaboravićeš svoju porodicu i svoje prijatelje. Jesi li razumeo?"

"Jesam", odgovorio je.

"Od tebe će se tražiti da žrtvuješ kako svoje telo tako i svoju dušu, svoje srce i um, kako u ovom svetu tako i u onome koji će doći. Tvoja će žrtva biti velika, ali će biti neophodna. Jesi li razumeo?"

"Jesam", ponovi on.

"Dovela sam te k sebi, Džone Rose. Sada te ponovo šaljem nazad. Napusti ovu zemlju i vrati se svojoj kući. Tamo si potreban da vodiš bitke u moje ime. Ja sam svetlost i smer, put kojim moraš poći i život kakav moraš voditi. Pođi sada, i budi spokojan."

Učinio je kako mu je bilo rečeno. Iz Vilinske udoline otišao je u kućicu u Betvsi-Koedu, spakovao torbe, otputovao na istok do Engleske, i ukrcao se na avion za Ameriku. Učinio je to čvrsto uveren da se njegov život promenio na onaj način na koji je uvek predviđao da će se jednog dana promeniti, kao i sa nadom da je ovo, konačno, imalo za cilj ono za čim je tragao. Još nije znao šta bi trebalo da radi. Postao je Vitez Reči, ali nije znao šta se od njega očekuje. U venama mu je tekla krv Ovena Glindvara, i on će biti prvak Reči koji će vojevati bitku sa Prazninom kao i njegov predak pre njega. Nije znao šta to podrazumeva. Bio je užasnut i razdragan, ispunjen strašću. Vizije budućnosti koje mu je Gospa prikazala bile su zauvek utisnute u njegov um, i kada bi ih se setio, nagonile su mu suze na oči. Bio je samo čovek, jedan jedini čovek, ali je znao da mora učiniti sve što se od njega bude tražilo - čak ako bi to značilo i odricanje od života.

Ali sve to za njega još nije bilo stvarno. Još je bilo san, i što se više udaljavao od Vilinske udoline i one noći, postajalo je sve nestvarnije. Otišao je kući roditeljima, koji su tada još bili živi, da ih obavesti da je dobro, ali da neće ostati. Namerno je bio neodređen i nije im ispričao ništa od onoga što mu se dogodilo. Nije mu bilo zabranjeno da to učini, ali je znao da bi bilo budalasto govoriti o tome. Njegovi roditelji, bez obzira na to da li bi mu poverovali ili ne, samo bi se bespotrebno zabrinuli. Bolje neka, kada ode od njih, i dalje misle da je lutalica. Bolje neka nastave život u neznanju.

I tako je čekao, sleđen u vremenu. Pokušao je da zamisli kakav će biti njegov život u Gospinoj službi. Pokušao je da iziđe na kraj sa svojim sumnjama i strahovima, da se izbori sa osećanjem nepodobnosti koje je počelo da se pomalja na površini. Šta je on mogao da učini da bilo šta promeni? Da li je bio dovoljno snažan da preduzme ono što je bilo potrebno? Da li je bio bilo šta od onoga što je Gospa verovala da jeste?

Čekao je da mu se obrati, da mu otkrije za šta joj je potreban. Nije to učinila. Posećivao je prijatelje i poznanike iz prošlosti, ubijajući vreme pred neizvesnom budućnošću. Nedelje su prolazile. Gospa se i dalje nije pojavljivala. Počela je da ga nagrizava sumnja. Nije li on to sve samo sanjao? Da nije posredi samo uobraženje? Ili, još gore, da nije pogrešno protumačio njene namere? Šta ako je veliki cilj koji je sebi predstavljao, cilj za kojim je tako dugo tragao, bio puka opsena? Sumnje su se preobratile u nepoverenje. Šta ako je prevaren? Imao je košmare od kojih se budio tresući u groznici i tokom najtoplijih noći, znojeći se i goreći čak i u najhladnijim sobama. Nešto je pošlo naopako. Možda on nije bio prvak za kojim je tragala, možda je ona to shvatila i napustila ga. Možda je potpuno zaboravila na njega.

Snažno verovanje polako se izmetnulo u krhku nadu, a Gospino prošaputano obećanje tupo je odzvanjalo kroz prazne hodnike njegovog uma.

Tvoj put vodi kroz mene. Ja sam put kojim moraš poći.

A onda ga je posetio Indijanac. Sedeo je na krevetu u svojoj sobi, sam u kući, roditelji su mu izišli tog popodneva. Zurio je u reči na papiru ispred sebe, reči koje je napisao u pokušaju da razumno objasni ono što mu se dogodilo, kada su se vrata otvorila i tamo se našao Indijanac.

"Ja sam O'oliš Amaneh", tiho je rekao.

Bio je krupan, kože boje bakra, sa crnom, upletenom kosom, prodornog i postojanog pogleda. Na sebi je imao iznošenu vojničku odeću i mokasine i nosio je ranac i vreću za spavanje. U krupnoj šaci čvrsto je stezao dugačak crni štap.

Ušao je u sobi i za sobom zatvorio vrata. "Došao sam da ti predam ovo", reče on i puži mu štap.

Ros se zagledao u ponuđen predmet; primetio je da drvo sija, primetio je rune izrezbarene na sjajnoj površini, kao i način na koji je svetlost poigravala preko njih. Sedeo je na krevetu, sleđen.

"Ti si Džon Ros?" upita ga O'oliš Amaneh.

Ros klimnu, ne mogavši ni reč da prozbori.

"Ti si Vitez Reči?"

Ros stade užurbano da trepće i guta knedle kroz suvo grlo. "Dolaziš li od nje?" uspeo je da procedi.

Indijanac nije odgovorio.

"Jesi li u Gospinoj službi?" bio je uporan Ros.

"Ovaj štap pripada tebi", O'oliš Amaneh tiho ponovi, ne obraćajući pažnju na njegova pitanja. "Uzmi ga."

Ros to nije mogao da učini. Odjednom se užasnua jer je shvatio da ako to uradi, neće više biti povratka. Jasnoća tog saznanja bila je zastrašujuća. U pitanju su bili taj štap, način na koji je sijao, to njegovo crnilo i složenost rezbarija. Kao i neumoljiv način na koji ga je Indijanac požurivao da ga uzme. Ako to učini, gotov je. Ako to učini, to će biti njegov kraj. Ipak nije bio spreman na ovo, uvideo je. Nije više želeo da bude deo onoga što se dogodilo u Vilinskoj udolini, u Velsu, u kraljevstvu Gospine magije.

Indijanac je bio stena, stajao je nepokretan pred njim. "Tvoja vera mora biti jača od ovoga", šapatom ga je posavetovao. "Tvoja vera te mora krepiti. Zakleo si se da ćeš služiti. Ne možeš se povući. To je zabranjeno."

"Zabranjeno?" ponovi Ros u neverici. Bio je na ivici suza, prezirao je sebe, zbog svoje slabosti, zbog svoje nedovoljne rešenosti. "Zar ne razumeš?" zadahta on.

Indijanac ničim nije stavio do znanja da li je razumeo ili ne. "Ti si Vitez Reči.

Bio si izabran. Potreban ti je štap. Uzmi ga."

Ros polako odamhnu glavom. "Ne mogu."

"Ustani", naredi O'oliš Amaneh.

Na licu krupnog čoveka nije se primećivala nikakva promena, nikakav znak koji bi ukazao na to da je razočaran, ljut ili bilo šta drugo. Ne skidajući pogled sa Džona Rosa, oči mirne i postojane, mračne i duboke kao najtamnije noći, kao jame bez dna u senci gustih veđa. Ros nije mogao da skrene pogled. Polako je ustao. Indijanac zakorači napred i ispruži štap, tako da se ovaj našao Rosu ispred užasnutog lica - izrezbareni znaci, uglačana površina, čvornovat celom dužinom. "Uzmi štap", tiho je kazao.

Džon Ros pokuša da odstupi, boreći se da se oslobodi njegovih očiju koje su ga držale prikovanog.

"Uzmi štap", ponovi O'oliš Amaneh.

Ros poslušno podiže šake, i prsti mu obuhvatiše uglačano drvo. Istog časa vatra suknu njegovim telom. Oh, Bože! Levo stopalo poče da mu se grči, zahvati ga bol koji ga svog prože, prodrevši mu do kostiju. Ros pokuša da vrisne, ali uvide da nije u stanju da ispusti nikakav zvuk. Bol postade još jači, gori od svega što je ikada iskusio, od svega što je smatrao mogućim. Šake su mu tako snažno stezale štap da su mu zglavci pobeledi. Imao je utisak da mu se prsti utiskuju u drvo.

Nije mogao da natera sebe da ga pusti. Stopalo mu se cimalo i uvijalo, a bol mu se peo uz nogu, grčeći mu mišiće, razdirući ligamente, paleći živce. Prodro je u koleno; usta su mu bila širom otvorena i glava zabačena unazad u agoniji.

A onda, isto onako brzo kao što se pojavio, bol je nestao. Džon Ros zadahta u šoku i sa olakšanjem, a glava mu klonu na grudi. Svom težinom se oslonio na crni štap, poduprevši se njime, u nadi da će mu njegova čvrstoća omogućiti da ostane uspravan. Bože moj, Bože moj!

O'oliš Amaneh se lagano udaljio. "Sada pripada tebi", ponovi Indijanac. "Vežan si za njega. Sada ste jedno. Ne možeš ga se odreći sve dok si u službi. Nemoj to zaboraviti. Ni ne pokušavaj da ga odvojiš od sebe. Ne pokušavaj da ga odbaciš. Nikada."

Potom je O'oliš Amaneh nestao, izišao je kroz vrata, udaljio se niz hodnik, tih kao duh. Ros je sačekao nekoliko otkucaja srca, a onda žurno zakoračio prema vratima da ih zatvori. Istog časa se srušio, stopalo mu se izvrgnulo, a noga nije mogla da izdrži težinu tela. S mukom se ponovo podigao, oslonivši se o štap, pa opet pao. Ležao je ispružen na podu, zureći u nogu. Ponovo se uspravio, škrgučući zubima, čvrsto zatvorenih očiju, toliko zaplašen onim što mu je bilo učinjeno da je jedva mogao da diše.

Konačno je uspeo da se osovi na noge, ali tek uz pomoć štapa. Moraće ponovo da nauči da hoda. Oslonio se o zid i povikao u besu i nemoći.

Zašto mi je ovo učinjeno?

Odgovor će dobiti te noći kada bude prvi put sanjao o budućnosti koju će morati da spreči.

"Peni za tvoje misli, Džone Rose."

Bilo je veče, dnevna svetlost je postala magličasta sa sporim spuštanjem sumraka, a vrućina se poput debelog prekrivača zadržala preko prostranstva parka. Ros je sedeo sam na travi ispod starog američkog hrasta, upravo se vrativši sa mesta na kome se orkestar spremao za igranku u paviljonu. Ljudi su se muvali unaokolo, gledali pripreme, jeli kokice, sladoled, i šećernu vatu, pili koka-kolu, limunadu i ledeni čaj. Utakmice su još bile u toku na terenima, ali su zato trke i turnir u bacanju potkovića bili pri kraju. Ros se na trenutak izgubio u prošlosti, u danima pre nego što je shvatio šta Gospa traži od njega i šta to znači biti Vitez Reči.

Poznati glas trgao ga je iz sanjarenja. Podigao je pogled i osmehnuo se Džosi Džekson. "Peni? Mislili da ne vrede toliko? Kako ste?"

"Dobro, hvala." Nekoliko trenutak odmeravala ga je bez reči. Na sebi je imala cvetnu bluzu sa kraginom i glokn-suknju do kolena stegnutu kaišem oko uskog struka. Uvezala je trakom pozadi plavu kosu, na nogama je imala sandale, a oko zglavka zlatnu narukvicu. Delovala je sveže i rashlađeno čak i na zagušljivoj vrućini. "Nedostajali ste mi jutros na doručku. Niste svratili."

On se pokajnički osmehnu. "Ja sam na gubitku. Uspavao sam se, a onda sam otišao pravo u crkvu. Frimarkovi su me pozvali." Privukao je zdravu nogu i spojenim šakama obuhvatio koleno. "Bojim se da ne idem dovoljno često u crkvu."

Nasmejala se. "Pa, kako je bilo?"

Oklevao je, prisativši se tamnih obličja žderača koja su puzala kroz svetište, Utvare koji je iskoračio iz tmine predvorja i demona koji se krio negde dalje u senkama. Kako je bilo? "Ne baš onako kako mi je ostalo u sećanju iz ranijih prilika", odvrati on bez imalo ironije.

"Nikada ništa nije kao što je nekada bilo." Prišla je za jedan korak. "Jeste li večeras sami?"

Prodorne tamne oči nisu mu dale da se pomeri. Skrenuo je pogled ne bi li ih se oslobodio, a onda ga brzo vratio. Nest je otišla sa prijateljima. Stari Bob je odveo Evelin kući. Ubijao je vreme, čekajući demona. "Izgleda da je tako", reče on.

"Želite li društvo?" upita ona ravnim i opuštenim glasom.

Osetio je kako mu se grlo steže. Smučilo mu se da bude sam. Šta je u tome loše da izvesno vreme provede s njom, da pruži jedan svoj deo lepoj ženi?

"Svakako", reče joj on.

"Dobro." Sela je, graciozno se spustivši tik do njega. Mogao je da oseti mekoću njenog ramena i kuka. Trenutak je ćutke sedela, posmatrajući ljude okupljene oko paviljona postojanim i dalekim pogledom. Proučavao je pegice na njenom nosu krajičkom oka, pokušavajući da smisli šta da kaže.

"Nisam baš neki igrač", konačno je priznao, boreći se da pročita njene misli.

Pogledala ga je kao da ju je zadivilo to što je priznao tako nešto, i uputila mu vragolast osmeh. "Hajde onda samo da pričamo, važi?"

On klimnu i jedan trenutak ne reče ništa. Zagledao se u pravcu paviljona. "Da li biste želeli sladoled ili nešto za piće?"

Još ga je gledala osmehivala se. "Da."

"Šta?"

"Iznenadite me."

Uspravio se na noge pomoću štapa, odšepao do štanda sa hranom, kupio dva sladoleda od čokolade i došepesao nazad, žmirkajući naspram oštrog sjaja sunca na zalasku. Samo nakratko, govorio je sebi. Samo da se priseti kako to izgleda biti zadovoljan sobom. Seo je pored nje i pružio joj kornet.

"Moj omiljeni", reče ona kao da je to i mislila. Odgrizla je komadić. Pegavi nos joj se naborao. "HmMMM, zaista je dobar." Ponovo je gricnula i pogledala ga.

"Recite mi nešto o sebi."

Na trenutak je razmišljao, zureći u gomilu, a onda joj ispričao o putovanju po Velikoj Britaniji. Pažljivo je slušala dok je pričao o posetama dvorcima i katedralama, vrtovima i pustopoljinama, zaseocima i gradovima. Voleo je da priča o Engleskoj; natanane joj je dočaravao kako je tamo - kakve su boje i mirisi kada pada kiša, što se često dešava; kakav je predeo sa farmama i poljima nalik na poštanske marke, ograđenim kamenim zidovima; kakva je magla i kakvo je poljsko cveće u proleće, kada je sve puno boja, koje su naizmenično rasplinute i jarke u zavisnosti od promena u svetlu.

Osmehnula se kada je završio i rekla da bi volela jednog dana da ode tamo. Pričala mu je kako je to voditi kafeteriju, a ona se time bavila, podići je ni iz čega. Pričala mu je kako je to odrasti u Dobroj Nadi, ponekad dobro, ponekad loše. Pričala je o svojoj porodici, koja je bila velika i uglavnom nije živela u Dobroj Nadi. Nije ga pitala kako je zarađivao za život niti se raspitivala o njegovoj porodici, a on joj ništa od toga nije dobrovoljno rekao. Kazao joj je da je mnogo godina bio diplomat, i možda je mislila da je i dalje. Šalila se s njim kao da ga je poznavala celog života, i njemu se to dopalo. Učinila je da se oseća prijatno. Smatrao ju je lepom, zabavnom i pametnom, i želeo je da je bolje upozna. Privukla ga je kao nijedna žena već prilično dugo. Opasno je za njega bilo da se tako oseća.

U jednom trenutku mu je kazala. "Pretpostavljam da mislite kako sam prilično navalentna jer sam se pozvala da provedem večer sa vama."

On istog časa odmahnu glavom. "Uopšte tako ne mislim."

"Da ne mislite da sam laka ženska?" Zastala je. "Znate, od onih."

Zurio je u nju, zapanjen pitanjem, nesposoban da odgovori.

"Pobogu, Džone, pocrveneli ste!" Nasmejala se i nežno ga bocnula u rebra.

"Opustite se, zadirkujem vas. Nisam ja takva." Iscerila se. "Ali sam zato znatiželjna i nisam stidljiva. Ne poznajem vas, ali mislim da bih volela da vas upoznam. I zato rizikujem. Verujem u to da čovek treba da rizikuje. Smatram da, ako ne rizikujete, propuštate priliku."

Pomislio je na vlastiti život i polako je klimnuo. "Slažem se s tim."

Sunce je zašlo za obzorje, i mrak je pao na park. Orkestar je svirao, prešavši na lagani, slatki valcer koji je izmamio starije parove na podijum za igru ispod raznobojnih lampiona kojima je paviljon bio iskićen. Napolju, na travi, deca su igrala, podražavajući odrasle, praveći velike, naglašene korake. Džon Ros i Džosi Džekson gledali su ih bez reči, osmehujući se, pustivši da im misli lutaju u blagom ritmu muzike.

Posle izvesnog vremena, upitao ju je da li bi prošetala. Ustali su i uputili se ka drveću u mraku. Džosi ga je uhvatila pod slobodnu ruku i primakla se uz njega, podesivši korak njegovom. Krenuli su od paviljona prema toboganu, a zatim se između drveća spustili do reke. Muzika se vukla za njima, nežna i prizivajuća. Noć je bila zvezdana, ali i sparna, vazduh sabijen i težak ispod osutog neba. Bilo je mračno i tiho među starim belogoričnim stablima, a reka je predstavljala sjajnu, srebrom prošaranu traku ispod njih.

Zastali su na uzvišici ispod bresta da je posmatraju, i dalje osluškujući sveobuhvatnost udaljene muzike, izmešane zvuke razgovora i smeha, zujanje skakavaca daleko pozadi u šumi. Na reci se ljuljuškalo mnoštvo ukotvljenih čamaca, a iz udaljene tame na suprotnoj obali Stenovite reke farovi automobila puzili su prilaznim putevima slični očima noćnih lovaca.

"Volim da budem s tobom, Džone", tiho mu je rekla Džosi. Stisnula mu je ruku u želji da naglasi svoje reči.

Sklopio je oči ne bi li potisnuo bol koji su njene reči izazvale u njemu. "I ja volim da budem s tobom."

Zatim je usledima poduža tišina, posle koje se ona nagnula i nežno ga poljubila u obraz. Kada se okrenuo da je pogleda, poljubila ga je u usta. Odagnao je predostrožnost i uzvratio joj poljubac.

Prekinula je zagrljaj, i on ugleda neobičan sjaj u njenim očima. "Možda samo ovaj put", prošaputala je, "biću malo naprednija nego što sam mislila da jesam." Bio mu je potreban trenutak da shvati smisao njenih reči i još jedan da oseti poznatu jezu kako ga uvek prožme kada sećanja stanu da vrište u tišini njegova uma.

Kada je zaspao one noći pošto mu je O'oliš Amaneh dao crni štap od orahovine sa čudnim ugraviranim runama i užasnom tajnom, prvi put je sanjao o budućnosti koju je Gospa predvidela. To nije san kakve je sanjao ranije. Ovaj nije iscepan i nadrealan kakvi su obično snovi. Ne sastoji se od ljudi i mesta iz njegovog života, nije obrazovan od događaja koje je njegova podsvest preustrojila. Ovaj san ispunjen je zvucima, ukusima, mirisima, prizorima i osećanjima života, i on zna na neki čudan i zastrašujući način da je ono kroz šta prolazi stvarno.

On ne sanja samo o budućnosti, on je proživljava.

Istog časa zatvara oči pred osećanjima koja ovo otkrovenje izaziva u njemu. Zatim ih otvara žurno da se osvrne oko sebe. Svet u kome se obreo košmaran je. Mračan, zamagljen i ispunjen uništenjem. Stoji na padini brda koja gleda na ostatke nekog grada. Taj je grad nekada bio velik i gusto naseljen; sada je u ruševinama, prazan. On ne tinja niti se puši, čak ni ne sija od ugljevlja koje trne; mrtav je već odavno. Stoji beživotan i tih, a kamenje, drvena građa i čelik strše iz utabanog tla nalik na oglodane kosti.

Posle izvesnog vremena, počinje da viđa žderače. Ima ih svega nekoliko, puze po ruševinama, tamna obličja jedva vidljiva u tami, žutih i sjajnih očiju. Instinktivno zna šta su oni. Daleko su dole, među ruševinama, i izgleda da nisu svesni njegovog prisustva. Oseća probadanje u desnoj šaci i spušta pogled; u šaci zatiče crni štap. Na mestu na kome ga steže, blago pulsira svetlo. Ta svetlost oglašava da je magija štapa spremna da se odazove na njegov poziv. Magija je tu da je upotrebi u službi Reči. Ona je neizmerna i neverovatna. Omogućava mu da izdrži gotovo sve. Daje mu moć da uništava i da brani. To je magija Reči, izvučena iz najvećih dubina zemlje. Šapuće mu zavodnički i daje mu obećanja koja ne može uvek da ispuni. Njegov prvi nagon jeste želja da odbaci taj štap, ali nešto duboko u njemu sprečava ga da to učini. Oseća se izložen na padini brda, te polagano kreće ka zaklonu od nekog drveća. Dok to čini, otkriva da više ne hramlje, da mu je noga izlečena. Nije iznenađen; znao je da će biti tako.

Kada stigne do drveća, tamo zatiče Gospu koja ga čeka. Ona je mala, slaba belina u tami, eterična poput paučine. Gleda ga, osmehuje se, a zatim bleđi. Ipak nije stvarna, shvata on; čak nije ni tamo. Ona je sećanje. On je već ranije bio na ovom mestu, nekada, pre uništenja, i povratak na ovo mesto pokrenuo je sećanje.

Sada počinje da shvata. On živi u budućnosti, ali samo u snu. To je cena magije koju koristi, titule koju nosi i odgovornosti koju je prihvatio. Uбудuće će živeti u dva sveta - u sadašnjosti dok je budan, u budućnosti dok spava. Slike nadiru u naletu, poput voda reke koja plavi obale. On je Vitez Reči i mora sprečiti budućnost u kojoj stoji. Ali potrebno mu je znanje koje mu budućnost može pružiti da bi to uradio. Mora od budućnosti saznati kakve je greške prošlost napravila i koje je prilike propustila. Ako bi mogao da ih otkrije, možda bi mogao i da ih ispravi. Svaki put kada zaspi, pruža mu se nova prilika da uči. Svaki put kada zaspi, budućnost šapuće tajne prošlosti. Ali budućnost nikada nije ista jer prošlost napreduje i menja je. Isto tako, njegovo spavanje ne

pozajmljuje red, koherentnost ili hronologiju onome čemu prisustvuje.

Budućnost mu dolazi kako joj se prohte i otkriva se po vlastitoj volji. Ne može da je kontroliše; jednostavno mora da je podnosi.

I da preživi. Jer ga love demoni i njihovi saveznici, nekadašnji ljudi koji im služe. On je sam. Love ga svake noći njegovog života. Uхватili su ga više no jednom. Ubili su ga, bar misli da jesu, mada nije siguran. Budućnost se svake noći menja. Možda menja i njegovu sudbinu.

Sada se svega seća. Posедуje sećanja iz prošlosti kojima popunjava praznine, tako da je, iako mu je ovo prva noć, već veteran svojih snova. Istine se izdižu i suprotstavljaju mu se. Obogaljen je, kako se nikada ne bi odrekao štapa. Bez štapa nema magije. Bez štapa je bespomoćan. Ako ne može da hoda bez štapa, manje je verovatno da će se nehajno odnositi prema njemu. Konačno, on je njegova jedina zaštita. Obogaljen je kako ne bi zaboravio.

Znači, uslovljen je. Njegova prošlost povezana je s njegovom budućnošću. Ako ne uspe u misiji u službi Reči, budućnost u kojoj boravi svake noći neumitno će se dogoditi. On će ponovo biti ceo, ali će naslediti uništenje i ruševine koje posmatra. A i platiće još veću cenu. Magija prizvana u sadašnjosti biće u budućnosti izgubljena za njega. Svaki put kada upotrebi magiju u bivšem životu, biva lišen nje u potonjem neograničeno dugo. Magiju mora koristiti mudro i delotvorno kada je prizove, ili će jednoga dana, u vremenu ili na mestu koje nije sam izabrao, u situaciji kada mu bude najpotrebnija, ostati bez oružja.

Stoji sâm među drvećem na padini brda iznad uništenog grada i razmišlja o tome šta za njega znači spavati i zašto uvek mora da bude sâm i po strani...

"Džosi", obrati joj se on nežno, tražeći prave reči.

U senkama se iznenada javi nekakvo kretanje, zvuk žurnih koraka i teškog disanja. Ros se okrenu kada se senke stušitiše na njega, brze i preteće. Odvojio se od Džosi, pokušavši da se nađe ispred nje. Čuo je kako je iznenađeno uvukla vazduh kada je ugledala maskirana lica muškaraca koji su posegnuli za njim.

Pokušao je da shvati njihove promrmljane pretnje, a onda su se obrušili na njega.

Poneli su ga nazad ka prevoju uzvisine, držeći ga za ruke i ramena, pokušavši da mu istrgnu štap iz ruku. Viknuo je: Ne, stanite, šta to radite? Borio se da se oslobodi, potržući štap, štiteći ga. Jedan je zamahnuo na njega, pokušavši da ga udari po licu, ali Ros je uspeo da se sagne. Nije mogao hitro da se kreće, nije mogao da trči zbog bolesne noge. Bio je primoran da ostane. Čuo je kako ga jedan od njih naziva pogrđnim imenima, ružnim i nepristojnim, čuo je drugog kako ga naziva 'uhodom' i 'kompanijinom svinjom'. Nisam! pokušao je da objasni. Džosi je ljutito vikala na njih. Šta to radite? Prestanite! Sklanjajte se od njega! Samo što ga nisu oborili. Napeo se pred njihovim naletom i oštro zamahnuo glavom štapa prema najbližem napadaču. Osetio je sudar drveta i kosti, čovek je zagundao i posrnuo unazad. Upotrebio je vrh štapa da raspali po listovima drugog čoveka i taj je zaurlao od bola.

Potom su ga preplavili, oborivši ga na tle. Pesnice su zadobovale po njemu kada je udario o zemlju. Neko ga je šutirao u rebra. Čuo je Džosi kako vrišti, video je kako je pojurila napred da pokuša da ga zaštiti, mlatarajući rukama. Nečija čizma ga raspali po glavi, donevši bol i jarku svetlost. Pokušao je da zbací one koji su ga držali prikovanog za tle, pokušao je da stane na noge. Štap je bio odgurnut u stranu, tako da se više nije mogao služiti njime. I dalje su pokušavali da mu ga otmu, da mu oduzmu jedinu zaštitu. Osetio je kišu udaraca, osetio kako mu krv puni usta. Sve je teže disao. Džosi je i dalje vrištala, ali glas joj je bio promukao, i zvučao je kao da joj je neko šakom zatvorio usta.

Neko mu je čizmom prikovao zglavak za tle. Ne činite to - želeo je da vrisne, ali nije mogao sebe da natera. Borio se u tišini, u uzaludnom očajanju da se oslobodi. Otimali su mu štap, odvajali mu prste od njega, nisu mu ostavili izbora...

Prestanite, molim vas!

Rune izgravirane u uglačanoj crnoj površini počese da pulsiraju svetlošću.

Plamen prođe celom njegovom čvornovatom dužinom.

Ne!

Magija je eksplodirala iz štapa u naletu belog sjaja, detonirajući takvom silinom da se činilo da je progutala i sâm vazduh kada se kovitlac sile oslobodio. Nije bio pozvan, ali se pojavio po svojoj volji, reagujući na potrebe svog gospodara. U jednom jedinom zapaljivom naletu, odbacio je napadače Džona Rosa u noć. Odleteli su od njega kao da su komadići hartije, bez težine na jakom vetru, i on je ponovo bio slobodan. Ležao je boreći se za vazduh, a magija je nestala isto onako brzo kao što se i pojavila. Napadači su ošamućeno ustali u mraku i posrćući stali da se udaljuju, uzdrmane rešenosti, zaboravivši na cilj, potpuno pometeni.

Prekasno za mene, sav očajan razmišljao je Džon Ros, znajući kakvu cenu će sada morati da plati jer je posegao za magijom. Prekasno.

Kada je zatvorio oči, ne bi li odagnao telesni i duhovni bol, čuo je Džosi kako izgovara njegovo ime, i u tišini koja je usledila ispružio je ruku u potrazi za njenom.

23.

Nest Frimark sedela je sa svojim prijateljima na travi pokraj paviljona i posmatrala kako se igrači njišu i klize u taktu muzike. Svuda oko njih, porodice i parovi sedeli su na ćebadima i u baštenskim stolicama; lica su im odražavala boje lampiona koji su visili sa paviljonskih streha. Još se osećala zaostala toplota dana, ali je zato blagi povetarac, koji je sada dolazio sa reke, osvežavao okupljene taman toliko da su mogli da zaborave na slani ukus znoja u kome su se kupali celog dana. Povetarac i muzika su se preplitali, blagotvorno delujući na živce i odagnavajući napetost. Skriveni osmesi izbili su na videlo i ljudi su se počeli da se prisećaju koliko je važno biti ljubazan.

Noć je bila meka poput somota; ljuljuškala ih je u svom zagrljaju i uvlačila u san.

Robert je objašnjavao Džeredu nešto u vezi sa kompjuterima. Brajana i Kas pričale su o odeći za školu i šminki. Nest se pitala kako je mogla dozvoliti da do ovoga dođe.

Moglo je biti tako divno, čežnjivo je pomislila.

Stvari se nisu odvijale onako kako je planirala. Džered ju je sasvim lako pronašao pre zalaska sunca dok se orkestar pripremao za svirku, i dok su čistili pod paviljona. Nekoliko kratkih trenutaka, dok su sami stajali ispod jednog starog belogoričnog drveta, mislila je da će, konačno, biti u prilici da popriča s njim, stvarno da popriča s njim, samo njih dvoje. Mislila je da će joj se možda poveriti, da će joj reći nešto što nikome nikada nije kazao - i da će onda možda i ona njemu reći nešto lepo ili zapanjujuće zauzvrat. Bila je isceđena i snuždena posle celodnevne bitke da otkrije istinu o Džonu Rosu i svojoj porodici, i stigla je do tačke kada je imala želju da digne ruke od svega na kraće vreme. Nikakav demon, nikakav mentrog, nikakav Pik, nikakva magija. Samo dečko koji joj se dopadao i s kojim je želela da bude. Nije imala utisak da mnogo traži. Radovala se tome celog dana. Zamišljala je kako će biti, kako će se dobro zbog toga osećati. Razgovaraće s njim, igraće s njim i, ako sve bude kako treba, dozvoliti mu da je poljubi. Gledaće ga i osećaće se dobro bar samo nekoliko trenutaka. Išli su u tom pravcu kada su im se Robert, Kas i Brajana pridružili. Jedan, dva, tri, i eto njih, njeni prijatelji, nasmejani, nemajući pojma da ona želi da bude nasamo sa Džeredom, da želi da se izgube, jednostavno da nestanu. Nije joj bilo jasno zašto nije predvidela da bi se ovo moglo dogoditi. Ali sada kad jeste, osećala se na neki čudan način izdana. Bilo je sebično i ružno od nje što se tako osećala, ali ona tu ništa nije mogla. Imala je utisak da je okružena klopnama, kao da su se na nju obrušili svi događaji. Počela je zbog toga da ima problema sa disanjem. Pomislila je da bi mogla na ovoj igraci malo da predahne od nedaća koje su je skolile. No, izgleda da od toga neće biti ništa.

Nelagodno se promeškolljila na travi, pokušavajući da odluči šta da radi. Možda bi trebalo da ode kući. Možda bi jednostavno trebalo da odustane. Pogledala je Džereda, vrelim i ljutitim očima, želeći da on kaže nešto, da učini nešto. Bilo šta. I dalje je mislila da hoće, ali on je samo sedeo. Možda je ona trebalo da bude ta koja će nešto da kaže ili učini, pušila se od besa, ali ni to nije izgledalo ispravno.

I tako je sedela tu sa svojim trenutno nepoželjnim prijateljima, slušajući muziku, posmatrajući igrače i priželjkujući neko manje čudo.

Čudo se dogodilo kada je Džered konačno ustao i u jednom dahu je pozvao na igru. Na brzinu se izvinivši ostalima, ustala je i krenula za njim na podijum, dok joj se puls ubrzao usled povišenog adrenalina, a raspoloženje naglo popravilo. Uzela je njegovu levu šaku u svoju desnu i nespretno se privila uz njega. Rukom ju je obuhvatio oko struka spustivši joj šaku u udubljenje na leđima. Mogla je da oseti vrelinu njegove kože. Počeli su da igraju, sporo, oprezno, postepeno se prilagođavajući jedno drugom. Džered je vodio kao da proba, ali odlučno, prolazeći s njom između ostalih igrača, krećući se u ritmu spore, nežne muzike. Nest je bila iste visine kao i on, te je gurnula bradu ka njegovom ramenu kako bi izgledala niža. Dopadalo joj se kako je drži. Dopadao joj se njegov miris i kako ju je svaki čas pogledavao da vidi da li joj je prijatno. Umalo nije zaplakala kada se stidljivo osmehnuo.

Zatvorila je oči i približila mu se još više, osetivši kako se njegove ruke stežu oko nje. Našla je svoje utočište. Zgnjurila je lice u njegovo rame. Nije ni pokušala da pogledom potraži Kas, Brajanu ili Roberta. Nije pokušala bilo koga da pronade. Držala je oči zatvorene i kretala se sa Džeredom Skotom, puštajući ga da je vodi kuda god je hteo, predavši mu se.

Odigrali su tu igru i još nekoliko. Kada je muzika postala brža, nastavili su da igraju sporo. Nest je osetila kako njen umor, sumnja i strah nestaju, bledeći u pozadini od kretanja i zvuka. Osećala se predivno spokojna; osećala je ljubav i nadu. Privila se uz Džereda, sa licem priljubljenim uz njegov vrat i grubu,

zamršenu kosu. Nisu razgovarali, ni reč nisu izgovorili sve vreme. Nije postojalo ništa što je trebalo reći, i svaki pokušaj da se bilo šta izrazi rečima pokvario bi ono što se događalo.

Tako je dobro, pomisli Nest, dišući tiho i polako. Tako slatko.

A onda je otvorila oči samo na trenutak i ugledala demona.

Prolazio je pored podijuma za igru, između porodica okupljenih na travi, usamljena prilika u senci. I dalje je bio maskiran kao šumar, iako večeras nije na sebi imao jednodelno odelo niti neku drugu radnu odeću, već obične pantalone i košulju. Nije gledao u nju, niti u bilo koga drugog, već u neku tačku u daljini, s druge strane onoga što je ona mogla da vidi; pogled mu je bio sjajan i napet.

Nest je istog časa prestala da igra i zagledala se za njim dok se udaljavao. Gde li je Džon Ros? Nije ga videla od kada su deka i baka otišli kući posle izleta.

Morala ga je smesta pronaći.

Ali demon je već nestajao u tami, povukavši se sa svetla. Izgubiće ga.

"Šta je bilo?" upita Džered, pustivši je kada se trgnula. Po njegovom glasu je znala da se uplašio da nije učinio nešto loše. Na licu su mu se očitavali bol i nesigurnost dok je zurio u nju.

Istog časa je uprla pogled u njega. "To je onaj čovek koga sam tražila, onaj o kome sam vam pričala, onaj što truže drveće." Sve je to na brzinu izgovorila. "Idi do ostalih, Džerede, a potom pođi da pronađeš Džona Rosa. Znaš Džona, video si ga sa mojim dekom i bakom. Nađi ga i reci mu da sam otišla - onuda."

Pokazala je u pravcu demona, koji samo što se nije izgubio iz vida. "Požuri, čekaću tamo!"

Sada se kretala brzo, ostavivši za sobom Džereda i njegove uzaludne proteste, jureći kroz gužvu u želji da ne izgubi demona. Neće mu, razume se, prići. Znala je koliko bi to bilo opasno. Ali mogla je da ga drži na oku i da možda otkrije kuda se uputio.

Progurala se između ljudi okupljenih oko paviljona i pohitala u tamu. I dalje je mogla da vidi demona dok je kroz tamu prelazio preko trave prema toboganu, pa

je skrenula nadole duž ivice puta koji je vodio na zapad iz parka. Malo je usporila, ne želeći da se suviše približi, oslanjajući se na to da će je tama sakriti. Žalila je što Pik ili Denijel nisu s njom da joj pomognu u praćenju demona, ali već nekoliko sati nije videla nijednog od njih. Moraće to da obavi bez njih. Pogledom je pretraživala tamu između drveća koje ju je okruživalo. Da li je Utvara bio negde u blizini? Ako bi se demon okomio na nju, da li bi imala bilo kakvu zaštitu? Odagnala je to pitanje i nastavila dalje.

Zvuci muzike i igre bleđeli su iza nje, odstupajući pred zujanjem skakavaca i još udaljenijim povremenim zvucima saobraćaja na autoputu. Nečujno je prolazila između drveća u parku, poput senke, nevidljiva u noći. Umela je da se kreće nečujno; Pik ju je tome naučio. Isto tako je dobro videla noću. Demon joj neće tako lako umaći. Mada se nije činilo da to uopšte pokušava. Izgleda da nimalo nije brinuo o tome da li ga neko sledi. Išao je bez osvrtnja, pogleda upravljenog pravo napred, postojanog koraka. Nest je stupala za njim.

Sledila je demona između drveća iznad reke, idući sa istoka na zapad.

Približavali su se mostu koji je premošćivao put na mestu gde je ovaj pravio petlju i spuštao se sa visina do podnožja litica. Sve vreme se osvrkala, u nadi da će ugledati Džona Rosa kako joj dolazi upomoć, ali od njega nije bilo ni traga ni glasa. Više puta se zapitala da li bi trebalo da se vrati, ali bi svaki put kazala sebi da će nastaviti samo još malo. Nebo je bilo posuto zvezdama, ali su guste krošnje drveća zaklanjale najveći deo njihove svetlosti ostavljajući šumu u mrklom mraku. Ovako daleko nije bilo nikoga, znala je to. Svi koji su večeras došli u park bili su na igranci. Ako demon nastavi dalje, uskoro će se naći na groblju. Nest se iznenada zapita nije li to njegovo odredište. Setila se majke koja je tamo bila sahranjena, a onda i Dva Medveda.

Demon je naglo stao ispod ulične svetiljke neposredno ispred mosta i zagledao se u daljinu. Da nekoga ne očekuje? Nest se još malo prišunjala. Samo pažljivo, upozorila je sebe. Bliže ne bi trebalo da prilazi.

Skupila se pored jedne jele, čekajući da se nešto dogodi. A onda je jedan poznati glas zasiktao iza nje. "Hej, Nest, šta to radiš?"

Skočila je na noge i okrenula se. Šest stopa odatle stajao je Deni Abot, sa šakama na kukovima, iscerivši se od uha do uha. "Koga to uhodiš?"

"Deni, briši odavde!" ljutito je zasiktala.

Još se više iscerio. "Onog momka tamo?" upita on i pokaza iza nje.

Kada se okrenula da pogleda da li je demon još tamo, da li je bio upozoren, gomila senki se stušiti na nju. Viknula je i stala da se otima, ali bila je oborena i pritisnuta o tle. Izbili su joj vazduh, i svetlaci joj se rasprsnule pred očima kada je glavom udarila o spoljni koren drveta. Mogla je da čuje Denija Abota kako se smeje. Neko ju je uzjahao, gurnuvši joj lice u prašinu. Preko usta su joj zalepili izolir traku. Ruke su joj bile povučene pozadi, a zglavci takođe obmotani izolir trakom. Zatim su je cimnuli na noge i preko glave i tela joj navukli vreću, gležnjeve sputali trakom, a otvor vreće pričvrstili ispod kolena.

Kada je bila potpuno upakovana i svezana, prebacili su je preko nečijeg kršnog ramena. Na trenutak se sve umirilo osim disanja napadača i njenih vlastitih prigušenih jecaja.

"Plačeš?" upita Deni Abot, primakavši usta njenom uhu. Razabrala je zadovoljstvo u njegovom glasu i istog časa se smirila. "Misliš da si tako čvrsta, zar ne? E pa, da vidimo koliko si, zapravo, čvrsta. Hajde da to ispitamo.

Odnećemo te tamo gde sunce ne sija, devojčice, da vidimo kako će ti se dopasti. Pustićemo te da provedeš noć u mraku. Znaš na šta mislim, Nest? Svakako da znaš. Pećine, slatkišu. Tamo ćeš ti sada. Duboko dole u mračne pećine."

Nosili su je kao vreću žita niz put koji je krivudao ispod mosta do podnožja litica. Bila je učaurena u toplom crnilu u vreći i lupkala je po košćatim leđima mladića koji ju je nosio. Vrištala je u traku koja joj je prekrivala usta, ali su njeni povici bili prigušeni i uzaludni. Bila je besna na Denija Abota i sve njegove prijatelje koji su bili odgovorni za ovu idiotsku zamisao, ali uglavnom je bila uplašena. Koliko ju je samo puta Pik upozorio da ne ide u pećine. U pećinama

su živeli žderači, tamo su se krili od ljudi. Pećine nisu bile bezbedne za nju. A sada su je nosili upravo tamo.

Plasila se i zbog toga što nije postojalo ništa što bi mogla da uradi kako bi pomogla sama sebi. Bila je tako čvrsto vezana da nije mogla da oslobodi ni ruke ni noge. Traka preko usta sprečavala ju je da viče. Pošto se nalazila u vreći, nije čak mogla ni da vidi šta joj se dešava. Nije mogla da upotrebi magiju jer se magija zasnivala na vizuelnom kontaktu, a nju je obavijalo crnilo. Džon Ros će krenuti u potragu za njom, ali kako da je nađe? Pika i Denijela nije nigde bilo. Deko i baka su otišli kući. Njeni prijatelji bili su samo deca poput nje.

Šta je sa Utvarom? Malo je živnula. On će sigurno biti u stanju da je pronade, da učini nešto kako bi joj pomogao.

Osećala je da se njeni kidnaperi kreću preko neravnog terena, jer su im koraci postali sporiji i nesigurniji. Sišli su sa puta. Čula je kako je neko uključio bateriju, i Deni Abot je rekao nešto o tome da ne žure. Osetila je da je vazduh postao hladniji oko njenih golih zglavaka, a potom i sasvim malo unutar zagušljive vreće. Ušli su u pećine.

"Spusti je tamo", reče Deni Abot.

Trudila se da potisne sve veći očaj i pokušavala je da shvati šta se dogodilo.

Kako su Deni i njegovi prijatelji uspeali da joj se prišunjavaju, a da ih ona ne primeti? Nisu mogli. Mora da su čekali. Ali to bi značilo da su morali znati da će ona doći. Hladno, mučno osećanje uvuklo se u dubinu njenog stomaka. Demon je sve to sredio. Dozvolio joj je da ga vidi na igranci, navukao je da ga sledi, i odveo je do mesta na kome su momci čekali da je šćepaju i odnesu u pećine. Mora da se tako dogodilo.

Ali zašto bi demon to uradio? Zatvorila je oči u tami vreće i progutala knedlu kroz suvo grlo. Nije bila sigurna da želi da sazna odgovor na to pitanje.

Sa ramena momka koji ju je nosio spustili su je na hladnu površinu stene. Ostala je nepokretno da leži, osluškujući zvuke koraka i tihe glasove.

Čula je šuškanje odeće i neko se nadneo nad nju. "Mislim da ćemo mi sada kući", reče Deni Abot, zlobno i samozadovoljno. "Prijatna noć, Nest. Razmišljaj o tome kakva si kučka, važi? Ako budeš o tome dovoljno mislila, možda odlučim da se ujutro vratim i oslobodim te. Možda."

Potom su se udaljili, smejući se i zbijajući šale o duhovima i paucima, nabrajajući odvratne slike svega što bi se moglo dogoditi onome koga ostave samog u pećinama. Škrgutala je zubima i s prezirom mislila o tome kako oni ne znaju ni pola istine.

A onda je sve postalo mirno, zavladao je duboka tišina. Iščezli su svi zvuci noći - iz šume, sa reke, iz parka, iz domova, ulica, celog grada. Kao da su je spustili u jednu od onih komora u kojima nema nikakvih čulnih nadražaja, o kojima je čitala. Osim što je, razume se, mogla da oseti hladnoću pećinske stene kako se probija kroz vreću u njeno telo. I mogla je da oseti sebe kako pokušava da ne vrišti.

U blizini je kapala voda. Skupila je snagu, bojažljivo pokušala da se pokrene i otkrila da to može da učini. Preokrenula se na stranu i uspela da sedne. Možda bi mogla i da se uspravi, pomisli. Ali šta bi onda? Ostala je gde jeste, razmišljajući. Neko će doći. Njeni prijatelji, čak i ako nisu pronašli Džona Rosa. Neće je oni napustiti - mada je malopre želela da upravo to urade. Suze joj navreše u oči kada se toga setila. Stidela se i bilo joj je neprijatno zbog onoga što je tada osećala. Poželela je da se to nije dogodilo.

Priljubila je lice uz samu vreću kako bi mogla nešto da vidi. Međutim, u pećinama je bilo tako crno da čak i pošto je očima dala vremena da se prilagode na bilo kakvu moguću svetlost, i dalje ništa nije mogla da vidi. Dugo je pokušavala da oslobodi šake, ali traka je bila jaka i savitljiva, i ostala je čvrsto zalepljena za njenu kožu. Jako se znojila u vreći, ali čak ni njen znoj nije obezbedio dovoljno vlage da se oslobodi.

Ponovo se zapitala gde li je Utvara. Zar nije mogao ovde da je pronađe? Da li je moguće da on nije mogao da uđe u pećine?

Vreme je prolazilo i očajanje je počelo da nagriza njenu rešenost. Možda niko ne može da je pronađe. Nije ostavila nikakve tragove po kojima bi mogli da je slede. Sve što je iko znao bilo je da je napustila igranku u paviljonu i otišla na zapad u park. Mogla je biti bilo gde. Možda će im biti potrebna cela noć da je pronađu. Možda će im biti potrebno više od toga. Lako se moglo desiti da još bude ovde kada se ujutro vrate Deni Abot i njegovi bezvredni prijatelji. Ako se uopšte vrate.

Zašto se ovo dogodilo?

Začula je glasove. Neko je bio napolju na putu! Pokušala je da ih dozove, pokušala je da viče kroz traku. Bacakala se unutar vreće, šutirajući sve što je mogla da dosegne ne bi li uputila kakav signal. Ali glasovi su se udaljili i utihli. Niko nije došao. Sedela je i tresla se u tami od naprezanja, dok joj se znoj sušio na koži.

Kada se smirila, ponovo je počela da razmatra mogućnosti spasavanja. Kako god bilo, njeni baka i deka neće je ostaviti ovde napolju cele noći. Kada se ne vrati kući sa igranke, krenuće u potragu. Mnogi ljudi će im pomoći. Pronaći će je. Svakako da će je pronaći. A onda će Deni Abot zažaliti. Njeno likovanje zbog toga najednom se pretvorilo u nesigurnost. Zar on nije znao kako će se ovo završiti? Zar nije znao u kakvu će se nevolju uvaliti?

Ili je postojao neki razlog zbog koga nije brinuo o tome?

Vreme je sporo proticalo. Uskoro je postala svesna da nije sama. To se nije dogodilo odjednom; ovo osećanje preplavilo ju je postupno dok je razmišljala o svojoj sudbini. Nikoga nije mogla da čuje ili vidi, ali je mogla da oseti da tu sa njom ima nekoga. Umirila se, dok ju je polako obuzimao užas. Svakako da je bilo još nekog u pećinama, kudila je sebe s pomešanim osećanjem straha i besa. Bilo je žderača.

Kretali su se gotovo nečujno dok su je okruživali. Mogla je da oseti kako je gledaju, proučavaju, možda se pitaju šta će ona tu. Potisnula je gnušanje, primorala sebe da ostane smirena i pored toga što je imala utisak da se davi u

moru očajanja. Osećala je njihove šake kako se češu o nju, sitna bockanja od kojih ju je podilazila jeza. Dodiruju je! Nije umela da odredi taj osećaj - nalik na stare papirnate kese, možda, ili na odeću koja se ukrutila od znoja i ulja. Nikada ranije je nisu dodirnuli, nikada im se nije pružila takva prilika, a pomisao da su sada u stanju da to urade sasvim ju je izluđivala. Potiskivala je želju da se bacaka i vrišti. Naterala je sebe da normalno diše. Pokušala je da se moli. Molim te, Bože, dođi po mene. Molim te, ne dozvoli da me povrede.

"Sablasno je biti ovde dole sasvim sam, zar ne?" prošaputao je neki glas.

Nest se trže u zatvoru od grube tkanine. Demon. Progutala je knedlu i žurno i bučno izdahnula vazduh.

"Sasvim sama, dole u mraku, u crnoj jami u kojoj borave tvoji najveći neprijatelji. Bepomoćna da ih sprečiš da čine šta im je volja. Mrziš da budeš bepomoćna, zar ne?"

Demonov glas bio je mekan i svilen. Mreškao je tišinu poput krila slepih miševa. Nest je zatvorila oči ne bi li odagnala taj podmukao zvuk i zaškrgutala zubima.

"Hoće li uskoro doći po tebe, mora da se pitaš? Koliko još dok ne dođu? Koliko ćeš još morati ovo da trpiš?" Demon začuta kao da razmišlja o tome. "Pa, Džon Ros neće doći. Kao ni tvoji deda i baba. Pobrinuo sam se za to. Ko je još ostao? Oh, zaboravio sam. Šumsko stvorenjce. Ne, mislim da neće. Jesam li nekoga izostavio?"

Utvara!

Demon se zakikota samozadovoljno. "U stvari, sama si kriva za ovo. Nije trebalo da pokušaš da me slediš. Razume se da sam znao da hoćeš. Nisi mogla da odoliš, je li tako? Sve je bilo tako jednostavno, trebalo je samo predložiti Deniju Abotu. Veoma je besan na tebe, Nest. Mrzi te. Lako ga je bilo ubediti da može da ti vrati milo za drago ako samo učini ono što sam mu rekao. Jedva je čekao, nije se čak potrudio ni da porazmisli o mogućim posledicama. Niko od njih nije. To su strašno budalasti i povodljivi momci."

Demonov glas se pomerio, otišao u drugi deo pećine. Međutim, Nest nije čula da se sam demon pomerio, nije mogla da razabere nijedan jedini korak.

"I tako, evo tebe ovde, same sa mnom. Zašto, mogla bi se upitati? Zašto se gnjavim sa svim ovim? Zašto te jednostavno ne... bacim u rupu i zatrpam?"

Demonov glas se pretvorio u siktanje. "Mogao bih, da znaš."

Sačekao je trenutak, kao da nagađa kakav bi mogao biti njen odgovor, a onda ponovo uzdahnu. "Ali ja ne želim da te povredim. Želim da te podučim. Zato sam te doveo ovamo. Želim da shvatiš da protiv mene nemaš nikakvih izgleda. Želim da shvatiš kako s tobom mogu da učinim šta god me je volja. Ti to ne možeš sprečiti. Tvoji prijatelji i porodica ne mogu to sprečiti. Niko ne može. Moraš to prihvatiti. Doveo sam te ovamo kako bi neposredno uvidela važnost onoga o čemu sam juče govorio - koliko je važno naučiti da budeš sam, koliko je važno naučiti da se oslanjaš samo na sebe samu. Jer ne možeš zavisiti od drugih, je li tako? Hoću da kažem, ko će te izbaviti iz ovoga? Tvoja majka više nije živa, deda i baba su ti stari, prijatelji su ti nemoćni, a nikog drugog, zapravo, nije briga. Kada se podvuče crta, imaš samo sebe."

Nest preplaviše bes i poniženje. Rado bi ubila demona samo da je u prilici da to učini i da joj je ponuđen način. Mrzela je demona kao što nikada do sada u životu nikoga nije mrzela.

"Moram da pođem sada", reče on, a glas mu ponovo poče da se kreće, udaljava.

"Moram da obavim neke stvari dok noć još nije odmakla. Moram da uklonim neke neprijatelje. Potom ću se vratiti po tebe. Deni Abot neće, razume se. Do jutra će čak zaboraviti da si ti ovde. Te se stoga moraš osloniti na mene. Ne zaboravi to."

A onda mu se glas pretvori u grubi šapat koji kao da joj je šmirglao nervne završetke. "Možda bi bilo mudro da vreme koje ćeš provesti među žderačima upotrebiš za razmišljanje o tome šta ti je bitno. Jer će se tvoj život izmeniti, Nest. Izmeniće se na način za koji nikada nisi ni pomislila da je moguć. Ja ću se za to pobrinuti. Zbog toga sam došao ovamo."

Ponovo je zavladala tišina, lagana i gusta u tami. Nest je čekala da demon još nešto kaže, da još nešto otkrije. Ali nikakav zvuk nije se više čuo. Sedela je umotana u vrelu tamu vreće, ogorčena, uplašena i sama.

A onda su se žderači vratili. Kada je pipkanje ponovo počelo, njene odlučnosti je potpuno nestalo i bezglasno je zavrištala u traku.

24.

Stari Bob završavao je čitanje nedeljnog izdanja Čikago tribjuna, kada se oglasilo zvono na vratima. Počeo je da čita novine rano tog jutra pre odlaska u crkvu i svaki slobodan trenutak tog dana posvetio je čitanju raznih članaka. To je bio deo njegovog nedeljnog obreda, da natanane pročita šta se zbiva u svetu i odvoji dovoljno vremena za pronicanje u smisao svih događaja. Sedeo je u naslonjači u svojoj jazbini, s nogama podignutim na sofuu, i smesta je pogledao zidni sat.

Dvadeset do jedanaest. Kasno je za posete.

Ustao je i izišao u hodnik, dok je u stomaku počinjalo da mu se komeša. Evelin je već stajala u predvorju, ukopana u mestu na šest stopa od vrata, kao da je to bilo najbliže što je smela da im priđe. U jednoj ruci držala je cigaretu, koja je, glatka i bela, polako sagorevala, bešuma mera hitrine njegove reakcije. Pogled koji mu je žena uputila bilo je nemoguće odgonetnuti. Zajedno su se vratili kući u sumrak, poželevši Džonu Rosu laku noć i ostavivši Nest sa prijateljima.

Raspremili su preostalu hranu i posuđe koje su doneli u izletničkoj korpi, ispraznili prenosivi frižider i spremili ćebe. Evelin jedva da je koju reč izgovorila dok su pospremali, a stari Bob je nije pitao o čemu razmišlja.

"Otvori, Roberte", rekla mu je kada je pošao hodnikom, kao da se dvoumi.

Otpustio je rezu i otvorio vrata. Četvoro dece guralo se u krugu svetiljke na tremu, zureći u njega kroz mrežasta vrata. Nestini prijatelji. Prepoznao je njihova lica i znao je imena jedno ili dvoje. Najstariji sin Enid Skot. Kas Minter.

Sin Džona i Alise Hepler. I ona lepa devojčica koja je uvek izgledala kao da je krenula na slikanje.

Mali Heplerov bio je taj koji je progovorio. "Gospodine Frimark, možete li nam, molim vas, pomoći da pronađemo Nest? Svuda smo je tražili, i kao da je u zemlju propala. Pokušali smo da nađemo i Džona Rosa, kao što je tražila, ali je i on nestao. Mislim da Deni Abot zna šta joj se dogodilo, ali on nam se samo nasmejao."

Robert Hepler, stari Bob se iznenada seti. Tako se dečak zvao. Šta je to rekao? "Kako to misliš, da je Nest u zemlju propala?"

"Ovaj, nema je već skoro dva sata", nastavio je Robert, dok mu se zabrinutost očitavala na licu. Gurnuo je naočare i prošao šakom kroz nepokornu plavu kosu. "Otišla je za tipom, onim koji truje drveće? Onim na koga ste je upozorili? Učinilo joj se da ga je videla, i tako je..." Nije dovršio šta god da je hteo da kaže i pogledao je malog Skotovog. "Džered, ti si bio tamo; ispričaj ti."

Džered Skot je bio bleđ i nervozan kada je progovorio. Reči su mu bile spore i odmerene. "Igrali smo, ja i Nest, a onda je ona ugledala tog tipa, kao što Robert kaže. Pojavio joj se onaj njen čudan izraz lica, i rekla mi je da je on taj koji truje drveće, i da moram da pronađem Roberta, Kas i Brajanu, pa potom i Džona Rosa, kako bismo mu kazali da pođe za njom. Zatim je otrčala za tim tipom. I tako smo svi krenuli u potragu za gospodinom Rosom, ali nismo uspeli da ga pronađemo."

Stari Bob se namršti, razmišljajući. Neko truje drveće?

"Nismo, dakle, našli gospodina Rosa", Robert je nestrpljivo prekinuo Džereda, "pa smo počeli da tražimo Nest. Pokušali smo da utvrdimo kuda je otišla, krenuvši u istom pravcu, i tako smo naleteli na Denija Abota i njegove prijatelje koji su nam išli u susret. Smejali su se i šalili oko nečega, a kada nas su nas ugledali, najpre su začutili, a onda pomahnitali. Upitao sam ih jesu li videli Nest, a oni su počeli da se šegače, govoreći: 'Oh, aha, Nest Frimark, sećate li je se?' - i tome slično. Zna, imali smo sukob s njima pre neki dan, pa su

nadrndani zbog toga. Izvin'te. Ljuti. U svakom slučaju, kazao sam im da to nije smešno, da je tu negde tip koji truže drveće, i da bi on mogao povrediti Nest. Deni je uzvratio nešto u stilu 'Kakav tip?' Siguran sam da on nešto zna. Onda su on i njegovi drugovi neandertalci oborili mene i Džereda, prošli pored nas i vratili se na igranku. Tada smo odlučili da dođemo do vas."

Stari Bob je stajao bez reči, pokušavajući da se razabere u celoj toj priči, da iz nje izvuče nekakav smisao, zapevši kod dela o tome kako neko truže drveće u parku. Evelin je bila ta koja je prva progovorila.

"Roberte", oslovi ga ona, prišavši i stavši ispred njega, sjajnih i odlučnih očiju na svetlu sa trema. U njenom glasu nije bilo oklevanja. "Smesta da si pošao i pronašao to dete i vratio je kući."

Stari Bob odgovori brzim klimajem glave, rekavši: "Hoću, Evelin", a onda se okrete Nestinim prijateljima i reče: "Sačekajte me", pa ode u kuhinju po baterijsku svetiljku. Vratio se već posle nekoliko sekundi, hitrog i odlučnog koraka, noseći svetiljku sa četiri baterije. Dodirnuo je ženino rame u prolazu, rekao: "Ne brini, pronaći ću je", i izišao u noć.

Kada je Džon Ros bio ponovo u stanju da stoji, Džosi Džekson mu je pomogla da se uspne uz brdo, zaobiđe prepuni paviljon i nekako stigne do njenih kola. Htela je da ga odveze u bolnicu, ali joj je on kazao da nije potrebno, da ništa nije slomljeno, ocenio je to na osnovu iskustva. Htela je da slučaj prijavi policiji, ali je i to odbio, istakavši da nijedno od njih nema uopšte pojma ko ga je napao (osim činjenice da su to verovatno bili ljudi iz sindikata Sredkona) i da je on stranac u zajednici, što obično nije bila preporuka za policiju kada su oni protiv kojih se podiže žalba lokalni žitelji.

"Džone, prokletstvo, moramo nešto učiniti!" uzviknu ona kada se spustio u suvozačevo sedište njenog ševija, tapkajući maramicom po okrvavljenom licu. Prestala je da plače i bila je rumena od besa. "Ne možemo se jednostavno pretvarati da se ništa nije dogodilo! Pogledaj samo šta su ti uradili!"

"Pa, u pitanju je greška", uzvratio je on, izvivši naduvane usne u osmeh. Pokušavao je da ublaži njenu zabrinutost i ogorčenost, znajući da je demon odgovoran za ovo i da se sada ne može ništa povodom toga uraditi. "Samo me vrati u moj hotel, Džosi, i biće sve u redu."

Ali ona nije htela ni da čuje za to. Već je bilo dovoljno loše to što nije hteo da ode u hitnu pomoć niti da podnese tužbu u policiji, ali da ga vrati u hotel i ostavi tamo bilo je nezamislivo. Ide kod nje gde će provesti noć kako bi mogla da se stara o njemu. Pobunio se, rekavši da je dobro, da treba samo da se opere i ispava (ako se izuzme bol u rebrima, što je jasno ukazivalo na to da su jedno ili dva polomljena, i bubnjanje u glavi koje je, najverovatnije, bilo posledica potresa mozga), ali ona nije htela ni da čuje. Videla je duboku brazgotinu na njegovom čelu, posekotine i modrice na licu, i krv koja je kapala kroz iscepanu odeću, pa je bila odlučna u tome da neko mora biti pored njega ako mu zatreba pomoć. I njeno lice i odeća bili su izbrazdani krvlju i prašinom, a zamršena kosa bila joj je puna grančica i lišća, ali ona toga kao da nije bila svesna.

"Ako ikada saznam ko je ovo učinio..." rekla je uz psovku, ostavivši pretnju nedorečenu.

Spustio je glavu unazad na sedište i zatvorio je oči dok se ona izvlačila sa parkinga i kretala ka autoputu. Uznemirilo ga je to što su ga uhvatili nespremnog i što su ga primorali da upotrebi magiju kako bi se odbranio, ali je ujedno bio i ohrabren, jer je to značilo da je demon zabrinut zbog njegovog prisustva. To što je usadio u glave gomili Sredkonovih štrajkača zamisao o tome da je on kompanijin uhoda predstavljalo je u svakom slučaju očajničku meru. Možda su njegovi izgledi da zaustavi demona bili bolji nego što je mislio. Pitao se da li je propustio nešto u analizi situacije, u razmatranju sadržine sna koji ga je doveo ovamo. Džosi mu je rekla da otvori oči, da još ne zaspi, jer se s potresima nije šaliti. Učinio je kako mu je savetovala, okrenuvši glavu da bi mogao da je gleda u lice. Na brzinu mu se postrance osmehnula, zagrejavši ga iznutra tamo gde je razmišljanje o demonu ostavilo jezu.

Odvezla ga je kod sebe, u prilično staru, dvospratnu, drvenu kuću koja je gledala na Stenovitu reku, na kraju jedne slepe ulice. Parkirala je auto na prilaznom putu i zaobišla kola da mu pomogne. Povala ga je uz stepenice, držeći ga oko struka dok se on oslanjao na štap da pomogne obogaljenoj nozi, a zatim ga je uvela kroz vrata i sprovela niz hodnik do kuhinje. Posela ga je za drveni sto, uzela čistu odeću, toplu vodu, antiseptik i zavoje, i prionula na čišćenje njegovih rana. Bio je tih dok se trudila da mu dovede u red izubijano lice. Napeto ga je gledala tamnim očima, dok je spretno i nežno baratala oko njega. Kuća oko njih bila je tiha. Kćerka joj je kod prijatelja, objasnila je, a onda je brzo promenila temu.

"Zaista bi trebalo da ti ovo ušiju", reče ona, stavljajući mu zavoj preko posekotine na čelu, pošto je prethodno zatvorila ranu što je bolje umela.

Odvojila je pogled od zavoja i pronašla njegove oči. "Šta se dogodilo tamo napolju? Onaj beli blesak - kao da je nešto eksplodiralo."

Uputio joj je smeten osmeh. "Petarde. Imao sam ih u džepu. Rasule su se za vreme borbe i verovatno ih je nešto zapalilo."

Odvratila je pogled i posvetila se njegovom izubijanom licu, ali ne pre nego što je uhvatio senku sumnje u njenim očima. "Žao mi je što se ovo dogodilo", reče on, pokušavši da ublaži napetost. "Bilo mi je lepo."

"I meni. Budi miran."

Završila je s licem i prešla na telo. Odlučno je tražila da skine košulju, iako se bunio. Obrve su joj se zabrinuto podigle kada je ugledala debele masnice preko njegovih rebara. "Ovo nije dobro, Džone", nežno je rekla.

Očistila je ogrebotine i posekotine, uočivši kako se trgnuo kada mu je pritisnula rebra, a zatim je stavila niz hladnih obloga tamo gde je pretrpeo najžešće udarce. Skuvala mu je čaj, a zatim se izvinila i otišla da se umije. Čuo je kako se penje uz stepenice, a zatim i zvuk tuša. Pijuckao je čaj i razgledao kuhinju. Bila je puna detalja koji su govorili da je Džosina - niz čajnika u raznim bojama po ormanićima; slike njene kćeri, pričvršćene za tablu; crteži zalepljeni za frižider, koje mora da je radila u različitim godinama starosti, budući da su neki već bili

izlizani po ivicama; sveže cveće u vazni na prozoru iznad sudopere; i činijica sa hranom za mačke pored stražnjih vrata. Proučavao je vesele šarene zavese i tapete, mešavinu blage žute, plave i ružičaste boje koje su ukrašavale belu osnovu i drvene delove. Dopadalo mu se ovde, zaključio je. Osećao se kao kod kuće.

Prispavalo mu se, tako da je ponovo napunio šolju čajem, i otpio jedan poveći gutljaj ne bi li ga kafein razbudio. Ako sada zaspi, sanjaće. Ako bude sanjao, vratiće se u budućnost - samo ovog puta, pošto je upotrebio magiju da se spase u sadašnosti, biće bez ikakve zaštite dok se ne probudi. Znao je kako će se zbog toga osećati. Događalo se i ranije. Dogodiće se opet. To je bila cena koju je plaćao što je Vitez Reči. To je bila cena preživljavanja.

Džosi je sišla u paperjastim papučama i belom frotirskom mantilu, a dugačka, svetla, vlažna kosa sva joj se presijavala. Uputila mu je svoj najlepši osmeh, zračeci i sveobuhvatan, i upitala ga kako se oseća. Rekao joj je da je bolje, diveći se sjaju njene tek istrljane kože i visokim jagodicama. Pitala ga je da li je gladan, nasmejala se kada je odgovorio da nije i ipak mu ispekla dvopek, iznela maslac i džem, i sela nasuprot njemu da ga gleda kako jede. Pijuckala je čaj, pričajući mu kako joj je baka uvek spremala dvopek i čaj kasno noću kada nijedna od njih nije mogla da spava. Ros je slušao, ne govoreći mnogo; ustanovio je da je ipak gladan. Jednom je pogledao na sat. Prošlo je jedanaest, bilo je kasnije nego što je mislio.

"Jesi li umoran, Džone?" upitala je kada je završio obedovanje. "Mora da jesi. Mislim da bi sada mogao da pođeš na spavanje."

Osmehnuo se na to. "Trebalo bi da pođem, Džosi."

Žestoko je odmahнула glavom. "Nema izgleda, drugar. Noćas ostaješ ovde. Suviše sam truda uložila u tebe da bih te sada pustila da sâm odeš u hotelsku sobu." Zastala je, shvativši šta je rekla. Izvukla se tako što je slegnula ramenima. "Mislila sam da sam bila prilično jasna kada sam rekla da bih se osećala mnogo bolje kada bi noćas ovde spavao. Imaš li nešto protiv?"

On odmahnu glavom. "Ne, samo ne želim da smetam. Ionako se loše osećam zbog onoga što se dogodilo."

Ustala je i zabacila kosu. "I to u više pogleda, kladim se. Pođi sa mnom."

Obuhvatila ga je oko struka da mu pomogne da se uspravi, a zatim je zadržala ruku na istom mestu dok ga je vodila niz hodnik i uz stepenice. Kuća je bila uglavnom u mraku; svetlost iz kuhinje protezala se samo do visine prvih pet-šest stepenika. Posle toga, ostala im je samo mesečina. Ispod njihovih nogu, stare drvene stepenice tiho su škripale. Negde ispred njih, na suprotnom kraju hodnika koji je povezivao sobe na drugom spratu, dopirala je blaga svetlost svetiljke. Ros je napredovao uz stepenice uz pomoć štapa i zahvaljujući Džosinom sigurnom vođstvu, ne žureći, oslanjajući se o nju čak i kada mu to nije bilo neophodno, uživajući u osećaju koji mu je pružalo njeno telo naspram njegovog, kao i miris njene kože na njegovom licu.

"Pažljivo, Džone", upozoravala ga je dok su napredovali, stežući ga oko pasa, pokušavajući da drži ruku ispod povređenih rebara.

Nemo se štrečno. "Dobro sam."

Zastali su trenutak na vrhu stepeništa, i dalje se držeći zajedno. "U redu?" upita ona, a on klimnu. Podigla je lice i poljubila ga u usta. Usne su mu bile povređene i naduvane, a njen poljubac nežan. "Da li to boli?" upitala je, a on je nemo odmahnuo glavom.

Povela ga je niz hodnik u jednu zamračenu spavaću sobu, gostinsku, zaključio je; veliki krevet bio je uredno rasporemljen, jastuk na otomanu gladak, površina komode prazna. Ostavila ga je kod vrata, otišla do kreveta i povukla prekrivač. Zatim se vratila po njega i odvela ga do kreveta. Mogao je da čuje tiho zujanje uređaja za rashlađivanje u prozoru i da oseti hladan vazduh na golim rukama i torzu. Soba je bila u mraku i jedina svetlost dopirala je iz hodnika i od zvezda koje su blede sijale kroz zavese na prozoru. Spustila ga je na krevet, sagnuvši se da ga poljubi u čelo.

"Sačekaj ovde", reče ona.

Izišla je iz sobe i nestala niz hodnik. Trenutak kasnije, utrnula je svetlost u hodniku. Nečujno se vratila, senka u tami. Prišla je krevetu i stala pored njega, gledajući ga odozgo. Jedva je nazirao sjaj njene zamršene kose i oblinu bedara. "Možeš li sam da skineš preostalu odeću?" upitala je.

Izuo je cipele i sokne, skinuo farmerke, a potom se spustio na hladne čaršave, pustivši da mu glava utone u meke jastuke. Obuzeo ga je strašan umor i znao je da će ga san ubrzo pohoditi. Ništa nije mogao da učini; zaspao i sanjaće. Ali san možda neće biti onoliko loš koliko se pribojavao.

"Džone?" Džosi je nežno izgovorila njegovo ime u mraku.

Duboko je udahnuo, a potom lagano izdahnuo. "Još sam budan. Biće sve u redu sa mnom, Džosi. Idi u krevet. Hvala ti ponovo za..."

Osetio je kako se spušta na krevet i leže pored njega, priljubivši se, obgrlivši ga svojim hladnim rukama; na sebi više nije imala frotirski mantil. "Mislim da će biti bolje da ostanem sa tobom", prošaputala je, ljubeći mu obraz.

Zatvorio je oči, osećajući glatkoću njenog tela, miris sapuna na njenoj koži i kosi. "Džosi..."

"Džone, učini mi veliku uslugu", prekinula ga je, usnama mu prelazeći preko obraza. Prstima jedne šake milovala mu je ruku kao komadom svile. "Nemoj izvesno vreme ništa govoriti. Dogurala sam dovde zahvaljujući samo sirovoj hrabrosti i veri u svoje instinkte. Ako kažeš nešto pogrešno, raspašću se. Ne želim od tebe ništa što ne želiš da mi daš. Želim samo da me malo držiš u naručju. I da mi dozvoliš da ja držim tebe. To je sve što želim. Važi?"

Njen dodir mu je olakšao bol i smanjio strah od sna koji se približavao. Dobro je znao kakvom se riziku izlaže ovim što čini, ali nije mogao da odoli. "Važi."

"Zagrli me, molim te."

Učinio je kako je tražila, privukavši je bliže, i sav prostor između njih nestade. Stari Bob je išao preko travnatog prostranstva Sinisipi parka, uputivši se pravo prema paviljonu i okupljenim ljudima, izdignutih ramena, napetog krupnog lica. Nestini prijatelji trudili su se da drže korak s njim, šapućući između sebe dok su

odmeravali odlučnost u njegovim dugačkim koracima. Neko će sada da nadrlja, čuo je malog Heplerovog kako likuje. Nije se obazreo na tu primedbu, veđe su mu bile nakostrešene, pogled zabrinut. Nešto u svemu ovome nije bilo kako treba. Već sam Nestin nestanak bio je dovoljan razlog za zabrinutost, ali to da neko truže drveće celu stvar je činilo još ozbiljnijom, i on je dobro znao da još nije ni počeo da shvata šta se ovde dešava. A nije mu se dopadalo ni to da je umešana gomila starijih klinaca. Ali brižnost se ipak najviše odnosila na Evelinin pogled. Pored straha za njihovu unuku, stari Bob je u njenim očima video još nešto. Evelin je znala nešto o ovome, nešto što je prevazilazilo granice njegovog znanja. Možda je posredi bila još koja tajna, a možda samo sumnja. Ali što se tiče tog pogleda, tu nije bilo greške.

Prešao je preko parkinga koji je gledao na paviljon i usporio kada se primakao okupljenima. Orkestar je i dalje svirao i parovi su i dalje igrali ispod raznobojnih lampiona i ukrasnih zastavica. Vlažni noćni vazduh bio je ispunjen veselim, jasnim zvucima smeha i razgovora. Ovrnuo se da vidi gde su Nestini prijatelji, i sačekao ih da pristignu.

"Koji je Deni Abot?" upita on.

Stali su da se osvrću unaokolo bez reči. Srce mu se steglo u grudima. Ako je momak otišao u kući, biće u nevolji.

A onda Brajana Braun reče. "Eno ga."

Pokazivala je prema zgodnom momku tamne kose i širokih ramena koji je stajao u senci s druge strane stolova na kojima su služili bezalkoholna pića i limunadu. S njim su bili još neki dečaci i svi su oni razgovarali i šalili se s dve devojčice obučene u isečene farmerke i uske, kratke majičice.

Stari Bob duboko udahnu. "Ostanite ovde", reče on i krenu napred.

Zaskočio ga je pre nego što ga je Deni Abot primetio. Osmehnuo se kada se Deni okrenuo i spustio mu prijateljski ruku preko ramena, privukavši ga k sebi, čvrsto ga držeći. "Deni, ja sam Robert Frimark, Nestin deda." Video je kako se

uplašio kada ga je prepoznao. "Ne želim da traćim vreme na ovo, tako da bih ti bio zahvalan da mi brzo odgovoriš. Gde je moja unuka?"

Deni Abot je pokušao da ustukne, ali ga je stari Bob čvrsto držao, na brzinu odmerivši njegove prijatelje da vidi hoće li neki od njih praviti nevolje. Izgleda da nikome nije bilo stalo da se umeša. Devojčice su se već udaljavale. Momci su delovali kao da bi i oni rado za njima. "Gospodo, ostanite još malo, molim vas", naredi on, i oni se ukopaše u mestu.

"Gospodine Frimark, ne znam šta..." poče Deni Abot.

Stari Bob pomeri šaku i uhvati Denija za vrat, stegnuvši ga dovoljno čvrsto da se dečak trgnuo. "To je loš početak, sinak", tiho je rekao. "Poznajem ti oca, Eda. Znam ti i majku. Dobri ljudi. Ne bi im se dopalo kada bi saznali da im je sin lažov. Da ne pominjemo još neke sitnice. Zato hajde da završimo ovo pre nego što izgubim strpljenje. Gde je Nest?"

"Bila je to samo šala", promrmlja jedan od ostalih momaka, šaka zarivenih u džepove farmerki, skrenuvši pogled.

"Zaveži, Pite!" besno prosikta Deni Abot, izgovorivši to pre nego što je stigao prvo da razmisli. A onda je primetio izraz na licu starog Boba i prebledeo.

"Pružam ti još jednu priliku, Deni", tiho mu je rekao stari Bob. "Smesta mi odgovori, pa da zaboravimo na sve ovo. Neću zvati tvoje roditelje, neće biti ničeg više između nas dvojice. Inače, sledeća stanica za obojicu je policijska. Podignuću tužbu. Jesam li bio jasan?"

Deni Abot žurno klimnu i obori pogled. "Ona je u pećinama, zavezana je izolir trakom i strpana u vreću." Glas mu je bio zlovoljan i uplašen. "Pit je upravu, bila je to samo šala."

Stari Bob ga je nekoliko časaka posmatrao, odmeravajući koliko su dečakove reči istinite, a onda ga je pustio. "Ako joj se bilo šta desilo", obratio se svima, namerno prelazeći s jednog lica na drugo, "svi ćete mi odgovarati."

Vratio se do mesta na kome su ga čekali Nestini prijatelji šćućureni na ivici parkinga, sjajnih očiju od uzbuđenja. Prešao je pogledom po okupljenima,

tražeći nekog poznatog ko bi mogao da mu pomogne. Ali nijedno lice od nekolicine koja je prepoznao nije mu bilo dovoljno blisko da bi ga umešao u ovo. Moraće to sam obaviti.

Prišao je Nestinim prijateljima i uputio im ohrabrujući osmeh. "Vi sada idite kući", rekao im je. "Verujem da znam šta se dogodilo, i nije ništa ozbiljno. Nest je u redu. Samo vi idite. Reći ću joj da vas nazove kada stigne kući."

Udaljio se od njih, ne sačekavši odgovor, ne želeći da više gubi vreme. Sledio je ivicu popločanog puta prema zapadnom kraju parka i pećinama. Išao je brzo i odlučno, i nije se osvrnuo dok se nije dobrano udaljio od gomile i duboko zašao u tamu među drvećem. Niko ga nije sledio. Labavo je držao baterijsku svetiljku u desnoj ruci, spreman da je upotrebi u razne svrhe. Nije mislio da će biti napadnut, ali nije ni odbacio tu mogućnost. Još se jednom osvrnuo unaoklo, ništa nije primetio, nikoga, a potom je usredsredio pažnju na tamu ispred sebe. Sledio je put do mesta gde je ovaj pravio petlju i vraćao se nazad ispod mosta, pa krenuo dole. Ulične svetiljke obezbeđivale su dovoljno svetlosti, tako da je bez muke išao, držeći se otvorenog prostora gde je mogao da primeti svako kretanje. Počeo je da se znoji od napora, košulja mu je bila vlažna ispod pazuha i oko vrata, čelo orošeno znojem. Park oko njega bio je tih, veliko drveće nepokretno, a njihove senke pravile su po tlu čudna, složena ustrojstva. Na trenutak su iza njega zasvetleli farovi nekog automobila, pa skrenuli, idući putem koji je vodio iz parka. Prošao je ispod senke mosta i pojavio se na prigušenoj svetlosti zvezda.

"Drži se, Nest", tiho je prošaputao.

Brzo je sišao sa puta i krenuo prema crnim ustima pećina. S njegove leve strane proticala je reka nalik na srebrom posut saten, a sa desne su se nad njim uzdizale crne stene. Drobio je šljunak pod nogama. Ponovo mu se pred očima pojavio Evelinin pogled, i neka hladnoća mu steže stomak. Šta je ona to znala, a što je krila od njega? Odjednom se setio Ketlin, koja je pala sa istih ovih stena pre više od deset godina i završila na kamenju ispod, slomljena i beživotna. Ta slika

zamutila mu je pogled i stegla grlo. Neće podneti ako izgubi i Nest. To će biti njegov kraj - a i Evelinin. To će biti kraj svega.

Stigao je do ulaza u pećine i upalio baterijsku svetiljku. Snažan snop presekao je tamu, doprevši duboko u stenovitu unutrašnjost. Pažljivo je napredovao, zastao da oslušne i skoro istog časa nešto čuo - prigušeni zvuk, kretanje. Pohitao je napred, zaronivši u pećine, šarajući snopom baterije levo-desno odsečnim kretnjama, pretražujući neravan teren.

A onda ju je svetlost iznenada pronašla. Odmah je znao da je to Nest, iako joj je preko glave bila navučena vreća iz koje su joj virili samo članci i stopala.

Požurio je napred, dozivajući je, saplevši se nekoliko puta o slobodno kamenje pre nego što je stigao do nje.

"Nest, to sam ja, deda", reče on, teško dišući i pomišljajući: Hvala Bogu, hvala Bogu! Posegao je u džep od pantalona i izvukao nožić kojim je presekao traku i grubo platno obavijeno oko njenih članaka. Kada je to obavio i skinuo vreću, presekao je i traku kojom su joj ruke bile vezane. A onda je, što je nežnije mogao, povukao i poslednju traku kojom su joj bila zapušena usta.

Istog časa ga je zagrlila. "Deda, deda", jecala je, sva se tresući, dok su joj se suze slivale niz obraze.

"Sve je u redu, Nest", nežno je prošaputao, milujući joj kosu kao što je činio dok je bila mala. "Sve je u redu, malena. Sve je u redu."

Zatim ju je podigao, ljuljuškajući je u krupnim rukama kao da je beba, i izneo nazad u noć.

Džered Skot je jurio preko travnjaka ispred svoje zgrade, dok mu se tamna kosa vijorila. Majica mu je bila znojjava. Primetio je kroz zavese na prozorima dnevne sobe da je televizor uključen, što mu je jasno kazalo da su majka i Džordž unutra. Požurio je još više, jedva čekajući da im ispriča šta se dogodilo, sve o Nest, Deniju Abotu i gospodinu Frimarku. Uleteo je kroz vrata sa mrežom, vičući.

"Mama, neki momci su kidnapovali Nest i odneli je u pećine, a mi smo pozvali gospodina Frimarka da nam pomogne..."

Ukopao se u mestu na ulazu u dnevnu sobu, a reči su mu zamrle u grlu. Njegova majka ležala je na kauču sa Džordžom Polsenom. Najveći deo njihove odeće bio je na podu. Posvuda je bilo konzervi od piva.

Majka je pokušala da se pokrije rukama, slabašno se osmehujući, lica boje pepela, dok je on zurio u nju.

"Džerede, mili..."

Džered je ustuknuo, odvrativši pogled. "Izvini, mama, samo sam..."

"Šta ti je, do đavola, ti malo kopile!" zagrme Džordž, ustajući s kauča i besno se ustremivši na njega.

"Džordže, nije mislio ništa loše!" Majka je pokušavala da navuče bluzu, ali su joj pokreti bili nespretni i spori.

Džered se dao u trk, ali sapleo se o tepih i okliznuo. Džordž se istog časa stušio na njega, vukući ga za stopalo, košulju, urlajući na njega. Dečko je pokušao da se izvine, pokušao je da kaže nešto u svoju odbranu, ali ga je Džordž tako snažno drmusao da nije mogao ni reč da prozbori. I njegova je majka vrištala, rumena lica i sjajnih očiju, dok se saplitala preko poda punog raznih stvari. Zatim ga je Džordž odalamio preko lica, a Džered mu je, bez razmišljanja, uzvratio. Potkačio je Džordža po nosu iz koga je počela da kaplje krv. Džordž ga je pustio i iznenađeno ustuknuo, podigavši obe šake ka licu. U tom trenutku nešto praiskonsko prostrujalo je Džeredom Skotom. Setio se kako je stari Bob Frimark prišao Deniju Abotu i njegovim prijateljima i suprotstavio im se. Setio se starčevih ramena i odlučnog pogleda.

"Gubi se odavde!" dreknuo je na Džordža, zauzevši borilački stav sa preteći podignutim pesnicama. "Ovo nije tvoj dom! Moj je, moje braće i sestara, i mamin!"

Džordž Polsen je na trenutak samo stajao, dok mu se krv slivala niz usta i bradu, sa zaprepašćenim izrazom lica. A onda mu se u očima pojavio divlji pogled, i on

se bacio na Džeredu, šćepavši ga za grlo i oborivši ga na pod. Džered se uvijao i trzao, pokušavajući da pobjegne, ali ga je Džordž držao prikovanog, urlajući prostakluke. Džordž se nadneo nad njega i stao da ga udara pesnicama, okomio se na njegovo lice snažnim, opakim udarcima tako da mu se glava klatila s jedne na drugu stranu i on video svetlance pred očima. Pokušao je da se zaštiti, ali mu je Džordž jednostavno oborio ruke na stranu i nastavio da ga udara. A onda su tamna obličja počela da kuljaju iz senki, nešto što Džered nikada ranije nije video, očiju sjajnih kao u maćaka i divljih. Obrušila su se na Džordža sa sirovom glađu lovaca; njihovi gipki, napadaćki udovi uvijali su se oko njega, zaplitali se, prilagođavali se oblinama njegovog tela. Njihovo prisustvo kao da je bacilo Džordža u još veću pomamu. Udarci su se ubrzali, i Džeredova odbrana počela je da slabi. Njegova majka je stala da vrišti, preklinjući Džordža da prestane. Čulo se pucanje kostiju i topli nalet krvi preplavi Džeredu usta i grlo.

Bol ga je sledio, nestali su svi zvuci i pokreti, nestali poput poslednje scene filma, pretvorivši se u sporu, maglovitu tamu.

Na početku puta koji je vodio ispod mosta ka liticama, Nest je zamolila dedu da je spusti. Prestala je da plaće, a i noge su sada već mogle da je nose. Kada se ispravila, zagledala se preko reke nekoliko trenutaka, pokušavajući da se pribere, trudeći se da potisne iz sećanja ono što se dogodilo. Deda je stajao pored nje i ćutke ćekao.

"Dobro sam", konaćno je rekla, ponovivši mu vlastite reći.

Krenuli su putem jedno pored drugog, starac i devojćica, ne dodirujući se više, ne govoreći, oborenih pogleda. Prošli su ispod mosta i izišli iz tame na travnate površine parka. Nest se kradomice osvrnula unaokolo tražeći žderaće, njihove oći, neko neprimetno kretanje koje bi odalo njihovo prisustvo, ali ništa nije uoćila. Još je mogla da oseti njihove ruke na sebi, kako joj zadiru pod kožu, uvlaće se u krv i kosti, i pored sve njene odbrane, prodiru duboko do mesta gde su ključali bes i strah, kojima su se oni hranili.

Osećala se napastvovanom i postićenom, kao da je bila skinuta do gola i ostavljena prljava i ponižena.

"Kako si me našao?" upitala je, i dalje idući oborenih očiju kako ne bi mogao da vidi ono što se krilo u njima.

"Tvoji prijatelji", odvratio joj je deda, ne pogledavši je. "Došli su do nas i povelili me da te potražim."

Ona klimnu, razmišljajući o Deniju Abotu i demonu. Upravo se spremala da još nešto kaže kada začuše prodorni odjek pucnja iz puške. Bela glava njenog dede se podiže. Oboje zastaše u mestu, zureći u tamu. Puška je ponovo opalila. I ponovo. Šest puta je zagrmela.

"Evelin", začu Nest dedin promukli šapat.

A onda je potrčao kroz park prema kući.

25.

Evelin Frimark izišla je na veliku verandu i gledala kako Robert i deca nestaju iza ugla kuće, uputivši se ka parku u potrazi za Nest. Čak i kada se više nisu videli, pošto ih je progutala noćna tama, ona je nastavila da zuri za njima, stojeći u žutom oreolu svetlosti koji je bacala svetiljka na tremu, nepokretna dok su joj misli bludile unazad kroz godine do Nest i Ketlin i do njenog vlastitog detinjstva. Proživela je dug život, i uvek bi se iznenadila, kada bi se osvrnula za sobom, kako je vreme brzo prošlo i kako su se godine stopile.

Vrata sa mrežom počela su da se zatvaraju iza nje, i ona nesvesno pruži ruku da ih uhvati i lagano vrati na mesto. U dubokoj tišini noći, mogla je da čuje škripanje šarki i opruga nalik na smeh duhova.

Posle kratke pauze, stala je da se osvrće unaokolo, pretražujući senke na mestima gde se travnjak produžavao u tamni tepih sve do američkih hrastova grube kore duž staze koja se odvajala od Vudlon puta i do izmešanih plavih smreka i oraha koji su obeležavali uglove njihova dva ara poseda. Znala je šta će tamo ugledati, ali ju je svetiljka na tremu zaslepljivala. Pružila je ruku unutra i

ugasila je, ostavši u mraku. Bolje je ovako, pomisli ona. Sada je jasno mogla da ih vidi, sjajne žute oči, na desetine njih, suviše da bi to bilo slučajno, suviše da bi je ubedili kako je pogrešila u proceni onoga šta će se dogoditi.

Osmehnula se stisnutim usnama. Ako ih dobro razumete, žderači vam mogu saopštiti puno toga čak i bez reči.

Oči su joj se potpuno privikle na tamu; bila je u stanju da sledi čvornovate obrise drveća, glatko prostranstvo travnjaka, ravnu, široku traku druma, i niske, nanizane krovove kuća dalje dole niz put. Nekoliko trenutaka posmatrala je predeo, zatim je pažnju ponovo usmerila na trem na kome je stajala - na strehe i ogradu, uglavljene krovne daske i izbledeo drveni pod. Konačno joj se pogled zaustavio na staroj ljuljašci okačenoj o hrast koja je bila tu još od kada se udala za Roberta. Bila je u stanju da sledi tok događaja iz svog života zahvaljujući takvim stvarima. Ova kuća bila je nemi svedok svih godina koje je provela u braku - svih radosti i čuda koje je bila povlašćena da iskusi, kao i tragedije i gubitka koji je bila primorana da pretrpi. Ti su joj zidovi pružali mir kada joj je bio potreban. Ulivali su joj snagu. Oni su bili deo nje, duboko ukorenjeni u njeno srce i dušu. Osmehnula se. Ovde će i skončati, a mogla je i gore da prođe. Još je jednom na brzinu osmotrila žderače, skliznula kroz vrata sa mrežom i otišla u stražnji deo kuće. Moraće da požuri. Ako je demon nameravao da dođe po nju, a bila je ubeđena da jeste, on neće gubiti vreme. Pošto je Roberta udaljio, pohitaće da brzo obavi stvar. Biće uveren da je u stanju to da učini. Ona je bila stara i iscrpljena, i više mu nije bila ravna. Nasmejala se u sebi. Bio je tako predvidljiv, a još to nije ni počeo da uviđa, i na kraju će ga to stajati poraza. Prošla je pored svoje spavaće sobe i ušla u Robertovu. Ona više nije tu spavala, ali ju je čistila i znala je gde on drži svoje stvari. Upalila je svetiljku pored kreveta i otišla u njegovu garderobu, dok se svetlost izlivala za njom u sjajnom srebru kroz naprsla vrata. U stražnjem delu njegove garderobe nalazila su se jedna manja vrata koja su vodila u skladište. Pronašla je ključ na polici iznad njih, gde je znala da ga drži, i otvorila katanac.

Unutra se nalazila puška koju je nekada koristio u lovu, a sada čuvao uglavnom iz navike. Izvadila ju je iz kožne futrole i iznela na svetlo. Ugláčani drveni kundak i glatka metalna cev meko su se presijavali. Znala je da je redovno čisti, da će opaliti u slučaju potrebe. Bilo je tu i kutija sa mecima u kartonskoj kutiji u dnu skladišta. Iznela je kutiju u garderobu i otvorila je; unutra su bili meci koji su mogli da naprave rupu veličine pesnice ako se puca iz blizine. Šake su joj bile mirne dok je stavljala šest metaka kroz prorez za punjenje u magacin. Narednih šest spustila je u džep kućne haljine.

Zastala je i pogledala pušku, pomislivši kako je prošlo deset godina od kada je iz nje poslednji put ispalila metak. Nekada je bila dobar strelac. Tokom svežih jesenjih dana, kada počinje sezona lova na patke, vazduh miriše na mošus, a vetar postaje hladan i vlažan, odlazila je u močvare sa Robertom. Bilo je to davno. Pitala se može li još da puca iz ovog oružja. Osećanje je bilo poznato, puška joj je dobro ležala u rukama, ali bila je stara i ne više onako mirna kao nekada. Šta ako je izda snaga?

Ubacila je metak hitrim, uvežbanim pokretom, proverila da li je puška zakočena i izvila usne u sarkastičan osmeh. Biće uzbudljivo.

Sa puškom u ruci, izišla je iz garderobe i krenula nazad kroz kuću. Zastala je u Nestinoj sobi da nažvrlja nekoliko reči na parčetu hartije iz sveske, koje je potom gurnula ispod unukinog omiljenog jastuka. Zadovoljna onim što je obavila, nastavila je niz hodnik na prstima, osluškujući tišinu, osećajući kako napetost u njoj sve više raste. Sada će se sve brzo odigrati. Bilo joj je drago što Robert nije tu, što neće morati da brine o njemu. Kada se vrati sa Nest, sve biće gotovo. Nije, zapravo, mnogo brinula o devojčici, uprkos tome što je toliko navaljivala da je Robert što pre pronađe. Nest je bila bolje zaštićena od bilo koga od njih; ona se za to pobrinula. Čudovište koje se pojavilo da joj pripreti nije znalo ni polovinu stvari.

Izišla je iz kuće, držeći pušku čvrsto uz bok, tako da se nije mogla odmah videti; zaustavila se čim se je prošla kroz vrata sa mrežom, kako bi osmotrila tamu s

druge strane, budnih čula. Ništa se nije izmenilo. Još nije stigao. Samo su se žderači okupljali. Krenula je preko trema do stolice za ljuljanje, oslonila je pušku o zid u dubokoj senci i udobno se smestila.

Iako hodim kroz dolinu senke smrti, neću se plašiti nikakvog zla...

Demon će doći po nju. Doći će po nju jer ju je mrzeo zbog onoga što mu je uradila pre toliko godina i zato što je ona bila jedino ljudsko stvorenje koga se plašio. Čudno da se još tako osećao, čak i sada kada je bila stara i krhka i praktično bez ikakvih moći. Razmišljala je o simetriji života, o tome kako na kraju plaćate za sve ono dobro i loše što ste u životu počinili, kako vas to otkriva. Napravila je toliko grešaka, ali je načinila i mnogo dobrih izbora.

Robert, za početak. Voleo ju je sve vreme, čak i onda kada ju je Ketlinina smrt uzdrmala, a piće i pušenje je razorili, ispraznili i lišili spokoja. I Nest, koja je bila povezana s njom krvlju i magijom, slika i prilika nje same kada je bila devojčica, ali jača i pod većom kontrolom. Na trenutak je zatvorila oči, razmišljajući o unuci. Nest, ljupko dete, koja se, ne sluteći ništa, nalazila u središtu uskovitlanog vrtloga.

"Dobro veče, Evelin."

Naglo je otvorila oči, upravivši ih ka tami. Istog časa je prepoznala njegov glas, klisko, ulagivačko zapevanje koje je meko dopiralo iz vrućine. Stajao je odmah pored puta, nedovoljno blizu da bi ga jasno mogla videti.

Pokušala je da smiri unutrašnje drhtanje, nastavivši lagano da se ljulja kako bi potisnula strah. "Nisi žurio", primeti ona.

"Pa, vreme za mene nikada nije bilo naročito važno." Više je osećala nego što je videla da se smeši. "Šteta što i ti ne možeš to isto da kažeš, Evelin. Prilično si ostarela."

Na trenutak se naljutila, ali je uspela da obuzda glas. "Ja se bar ne pretvaram da sam nešto što nisam. Prilično sam zadovoljna onim što jesam. Naučila sam da živim sa samom sobom. Sumnjam da ti možeš reći isto."

Demon se zakikotao, prekrstivši ruke na grudima. "Oh, to je užasna laž, Evelin! Sram te bilo! Ti mrziš samu sebe! Mrziš svoj život!" Smeh je zamro. "Zato piješ, pušiš i kriješ se u kući, zar ne? Ranije nije bilo tako. Trebalo je da prihvatiš magiju onako kako sam ja to učinio, pre mnogo godina, dok si još bila mlada, lepa i nadarena. Pružila ti se prilika, ali ti si je se odrekla. I mene si se odrekla. Pogledaj koliku si cenu zbog toga platila. Mislim stoga da ja mogu da živim u slozi sam sa sobom bolje nego ti." Zastao je. "A na to se sve svodi, nije li tako?"

Ona klimnu. "Pretpostavljam da jeste."

Demon ju je proučavao. "Znala si da ću se vratiti da okončam stvar, zar ne? Nisi pomislila da mi možeš umaći?"

"Ni na trenutak. Ali sam iznenađena što si smatrao da će ti biti potrebna pomoć." Zurio je u nju, s nagoveštajem zbunjenosti na bezizražajnom licu. "Bojim se da te ne pratim."

"Džon Ros."

Demon frknu. "Oh, Evelin, nisi valjda toliko otupavela. Ros je stvorenje Reči. Već me izvesno vreme sledi. Bez mnogo uspeha, mogao bih da dodam."

Vidi, vidi, izgleda da sam se prevarila u pogledu gospodina Rosa, iznenađeno je pomislila.

Demon ju je pomno posmatrao. "Ne gaji nadu, draga moja. Džon Ros neće ništa izmeniti. Već sam se za to pobrinuo."

"Sigurna sam da jesi", tiho je odgovorila.

Značajno se osvrnuo oko sebe, lagano, nehajno osmotrivši senke. Osmeh mu je bio prazan i hladan. "Pogledaj ko je došao da se pozdravi s tobom."

Već ih je bila videla. Desetine žderača došunjalo se iz tame i okupilo na ivici svetlosti; gomilali su se sve bliže u iščekivanju, ne trepćući bezizražajnim očima, izuvijanih tamnih tela. Neki su već stigli do suprotnog kraja trema, priljubivši glave uz ogradu nalik na grotesknu decu u potrazi za gozdom.

Uputila im je ravnodušan, odlučan pogled. "Možda su došli da se pozdrave s tobom", mirno je uzvratila. "Pridi bliže kako bih mogla bolje da te vidim."

Demon to i učini, izišavši iz senke, opuštenih ruku, sa bledim, ispranim, plavim očima koje su delovale gotovo pospano.

"Oh, veoma si se izmenio", reče mu ona. "Ako misliš da sam ja ostarila, trebalo bi malo bolje sebe da pogledaš. Da li je to najbolje što možeš? Zar si prodao dušu za tako malo? Baš je to tužno."

Nastupila je poduža tišina među njima. A onda je demon prošaputao: "Ovo je kraj puta za tebe, Evelin."

Ustala je i nastavila da ga gleda stojeći, osećajući se sitna i ranjiva u prisustvu njegove snage. Ali potporu su joj pružali njegov bes i njena uverenost da on nije bio ni upola onoliko pametan koliko je mislio da jeste. Lagano je zaobišla stolicu za ljujanje i oslonila se o nju, uputivši mu širok, podrugljiv osmeh.

"Zašto se ne popneš na trem da popričamo o tome?" upita ona.

Uzvratio joj je osmeh. "Šta smerаш, Evelin?" Nakrenuo je glavu na jednu stranu kao da razmatra mogućnosti.

Strpljivo je čekala, ne govoreći ništa, i posle kratke pauze krenuo je prema njoj, prihvativši izazov. Žderači su se vukli za njim, razdražljivi usled iščekivanja. Godinama ih već nije videla toliko na jednom mestu. Još od vremena kada se igrala s njima noću u parku kao devojka. Od vremena kada su demon i ona bili ljubavnici. Sećanja su se komešala u njoj, gorka, uzburkana osećanja usled kojih je vrelina noći počela da je guši.

Kada je stigao gotovo do stepenica, posegnula je iza sebe, dohvatila pušku i podigla je jednim jedinim, skladnim pokretom, tako da mu je duga cev bila uperena pravo u grudi. Otkočila ju je i spustila prst na okidač. Nije bio udaljen od nje ni petnaest stopa, jasna meta. Istog časa se zaustavio, dok mu se licem razlegalo istinsko iznenađenje.

"Ne možeš me time povrediti", reče on.

"Mogu razneti u paramparčad tu masku iza koje se kriješ", mirno je izjavila.

"Biće ti potrebno izvesno vreme da sklepaš novu, zar ne? Malo dodatnog vremena možda je sve što je meni potrebno, ali zato ga ti sebi ne možeš priuštiti."

Slatko se nasmejao u odgovor, spojivši šake ispred sebe kao dete kada se nečemu divi. "Evelin, zapanjuješ me! Potpuno sam to prevideo! Kako sam mogao biti toliko glup. Izgubila si magiju, je li tako? Zato imaš pušku! Tvoja magija više ne deluje!" Iscerio se, uzbuđen ovim otkrićem. "A kad samo pomislim da sam brinuo da li ćeš mi praviti probleme. Reci mi, šta se dogodilo? Jesi li je svu istrošila? Ne, ne bi ti to uradila. Čuvala si je da je upotrebiš protiv mene. Ili protiv sebe. Sećaš se kako si mi pretila da ćeš to učiniti kada si otkrila šta sam? To je bilo tako davno. Oh, kako sam te samo mrzeo zbog toga!

Strpljivo sam čekao da te nateram da platiš za ono što si mi učinila. Ali nikako nisam smeo da smetnem s uma tvoju magiju, je li tako?" Napravio je pauzu.

"Aha! To je to! Izgubila si je jer je nisi koristila! Toliko si je prilježno gomilala, ali si ostarila, umorila se i potpuno je izgubila! Zato nisi pošla za mnom. Zato si čekala da ja dođem k tebi. Oh, draga! Jadna Evelin!"

"Jadan ti", odvrati ona, prinese kundak puške do ramena i napravi rupu posred njegovih grudi. Eksplodirao je ceo prednji deo njegove košulje u sablasnom crvenom pljusk, i demon pade na leđa na travnjak prošaran senkama.

Ali samo trenutak kasnije, njega tamo više nije bilo. Jednostavno je nestao, rastočio se. A onda se naglo ponovo pojavio šest stopa dalje udesno, nenaoružan. Stajao je i smejao joj se.

"Nisi baš najbolje nišaniła", sladunjavo se iscerio.

Žderači su stali da kidišu na nju poput munja, pomahnitali od gladi. Smesta je shvatila šta se dogodilo. Nije pucala u demona. Bila je to opsena koju je stvorio da bi je zavarao.

"Zbogom, Evelin", prošaputao je.

Podigao je lagano šaku, privukavši svojim pogledom njen, i ona oseti blizu grudi silu koja lomi sve pred sobom. Skrenula je pogled, podigla pušku i opalila po drugi put. Ponovo su se demonove grudi rascvetale, a on bio odbačen. Žderači su trčali u svim pravcima, probivši se na trem da bi već u narednom trenutku skočili sa njega, sa očima-svetiljkama divljim od iščekivanja. Evelin je šarala levo desno puščanom cevi u potrazi za njim, pucajući levo i desno od mesta na kome se nalazio; teški meci parali su vazduh, olovne kuglice udarale su o stubove ograde, u stara stabla izbrazdane kore i u graciozne grane smreka. Počela su da se pale svetla u najbližim kućama.

"Proklet bio!" prosikta ona.

Povukla je obarač po peti put, ubacivši novi metak, okrenula cev udesno, gde je bilo najviše žderača, i opalila posred njih; puška grmnu. Ruke i ramena su je boleli, a od besa su joj goreli grlo i grudi. Ostao joj je još jedan metak. Videla ga je kako se penje preko ograde na suprotnom kraju trema, ubacila poslednji metak u burence, okrenula pušku ulevo i opalila duž kuće.

Ponovo napuni!

Povukla se do vrata sa mrežom i stala da pretura po džepu haljine tražeći nove metke. Osećala je prazne čaure pod nogama. A onda se stvorio ispred nje i pružio ruku. Osetila je njegove prste na grudima kako je pritiskaju. Puška joj je ispala i ona posegnu naviše da mu zarije nokte u lice.

A onda je preplaviše žderači, i sve nestade u svetlocrvenoj izmaglici.

Džordž Polsen istrčao je iz kraja porodičnih kuća Sinisipija, bežeći od vrištanja Enid Skot. Šakama je prekrivao lice. Proleteo je kroz vrata sa mrežom na ulazu u kuću Skotovih takvom silinom da ih je istrгнуo iz šarki i odrao kožu na šakama. Sav je bio krvav, a i zadah krvi ispunjavao mu je nozdrve. Ali nije on utekao od vrištanja, krvi, pa čak ni od dronjavog, polomljenog obličja koje je ostavio sklupčano na podu dnevne sobe.

Utekao je od Evelin Frimark.

Nalazila se ispred njega, svetlucava prikaza koja se pojavila niotkuda, tamna i sablasna. Na bilo koju stranu da se okrenuo, ona se nalazila tamo. Šaputala mu je reči koje je izgovorila ranije tog dana u parku, mračno upozorenje šta će se dogoditi ako samo dirne Enid Skot ili njenu decu. Zavrištao je ne bi li odagnao uporni zvuk tih reči, razdirući vazduh i vlastito lice. Kao bez glave istrčao je preko golog dvorišta na put, očajnički želeći da utekne.

Za njim su skakutale te mračne stvari, ta stvorenja koja su se pojavila kada je razneo bezuspešnu odbranu Džereda Skota. Ohrabirala su ga da povredi dečaka; želela su da dečak pati.

Ali sada su krenula za njim.

Mogao je da oseti glad u njihovom isprekidanom disanju.

Oh, Bože! Oh, Bože! Bezbroy puta je uzviknuo te reči u tišini noći.

Teturajući se putem, prešao je preko grebena koji je vodio do Linkolnovog autoputa. Tog časa jedna kola izronila su iz svetala zgrada ispred njega. Džordž Polsen se bacio u stranu, a kola su projurila pokraj njega, ljutito trubeći. One mračne stvari tada su ga uhvatile, pritisnule uz ogradu groblja i stale da ga razdiru. Njegova je utroba nestajala pod njihovim kandžama i zubima; čuo je sebe kako vrišti. Sa tamnim stvorenjima koja su se držala za njega, okrenuo se ka ogradi groblja i stao da se pentra uz nju. Stigao je do vrha, izgubio oslonac i skliznuo. Uhvatio se za nešto ne bi li usporio pad, zario prste u mrežu, i nabo vrat na ivicu razderotine blizu vrha ograde.

Krzavo gvožđe proseklo je meko meso i arterije, i krv Džordža Polseni šiknu. Opustio se nemoćno, dok ga je bol razdirao. One mračne stvari usporile su napad, spopadajući ga sada sistematski, bez žurbe. Znao je da im više ne može uteći. Zatvorio je oči pred strahom i očajanjem. Dodirivale su ga, umaćući prste u njegovu krv. Oh, Bože!

Trenutak kasnije, život je isureo iz njega.

Čikago je u plamenu. Gde god da Vitez Reči pogleda, plamen se izvija naspram sve tamnije ivice neba, mešajući crveni sjaj sa zadimljenim sumrakom.

Neverovatno je vruće, suvo leto, i spržena trava koja ispunjava prazne parkove i probija se kroz pukotine u betonu lako se zapali. Domovi najbliži praznim monolitima od čelika i stakla u napuštenom centru grada čekaju da na njih dođe red, bespomoćne žrtve razaranja koje se približava. Dole, duž dokova i brodogradilišta, jarko gore stari skladišni rezervoari i cisterne goriva, dok njihov talog eksplodira poput topovske džuladi.

Džon Ros brzo trči stazom koja oivičava reku Čikago, idući na jug od pukotine u zidinama tvrđave. Ispred sebe drži štap, ali je privremeno lišen mogućnosti da koristi magiju jer ju je koristio jednom prilikom u prošlosti kada je bio primoran da je prizove - pre Armagedona, pre pada. Stoga mora da beži i da se krije kao kakav običan čovek. Neprijatelji su već krenuli u potragu za njim. Sledili su ga dovde, kao što ga slede svuda, i znaju da će ga naći negde u požaru. Jedan Vitez Reči predstavlja krupan plen, i oni koji ga pronađu biće bogato nagrađeni. Ali oni dobro znaju da se on neće tako lako predati. Njihova obazrivost ide mu na ruku.

Stigao je kasno u ovaj grad. Napad je trajao mesecima, nekadašnji ljudi i njihovi gospodari demoni opsedali su provizorne zidine i ojačane kapije koje su štatile ljude unutra. Čikago je jedan od najsnažnijih preostalih bastiona, vojni logor u kome je vladala disciplina i koji je bio dobro vođen, ljudi naoružani i obučeni. Ali nema tog bastiona koji se ne može osvojiti, i napadači su konačno pronašli načina da se probiju unutra. Rečeno mu je da su se probili kroz kanalizaciju, i da više nije moguće sprečiti njihov ulazak. Kraj je blizu, i niko tu više ništa ne može osim da pobegne ili umre.

Leševi leže po ulicama, odbacili su ih oni koji su ih lišili života. Muškarci, žene, deca - nema izuzetaka. Robova ima dosta, a hrane malo. Pored toga, potrebna je lekcija. Žderači se vuku kroz senke, idući od leša do leša, tragajući za ostacima života, bola, užasa, bespomoćnog besa, šoka i patnje kojima se hrane. Ali bitka se seli na druga mesta, i žderači odlaze za njom. Ros se probija duž zida od cigala naspram niza dvorišta nalik na poštanske marke ispred napuštenih kuća,

tražeći put napolje, slušajući vriske i povike onih koji nisu uspjeli da umaknu. Glavnina napada pomera se negde ispred njega, i on uviđa opasnost. Mora se vratiti. Mora pronaći drugi put. Ali mogućnosti su mu sve suženije, zato što je, bez magije koja bi ga štitila, znatno manje siguran šta mu valja činiti.

Na kraju ipak kreće nazad istim putem, skrenuvši na zapad prema periferiji, što dalje od jezera Mičigen i centra. Uskoro će noć, te ga lovci neće moći tako lako naći. Kada bi uspeo da stigne do autoputeva, mogao bi njima da se uputi u predgrađe i tamo da se izgubi pre nego što shvate da je umakao. Grlo mu je suvo i mišići ga bole, jer danima nije spavao. Njegov dolazak u ovaj grad predstavljao je reakciju na san koji je predskazao njegovo uništenje. Ali nigde mu ne veruju, Kasandra koja viče u divljini razorene Troje, i niko se ne obazire na njegova upozorenja. Pojedici bi ga zatvorili kao uhodu. Neki bi ga bacili sa zidina. Da se nisu plašili njegove magije, već bi bio mrtav. Život koji vodi je besmislen, nikakav, ali to je sve što mu je preostalo.

Nailazi na okršaj na raskršću i žurno se povlači u senku ne bi li se sakrio od učesnika u okršaju. Automatsko oružje cepa drvena vrata i buši zidove od cigli, lišava života sve one koji se nađu u unakrsnoj vatri. Žderači se vesele kroz taj pokolj, poskakujući i uvijajući se s neskrivenim likovanjem, hraneći se besom i strahom boraca. Ubijanje je najviši oblik ludila, te stoga i najizdašniji izvor hrane za žderače. Ovakvi sukobi privlače ih kao krv muve. Ne daju ni glasa od sebe, niko ih ne primećuje, oni su tek nema, nevidljiva prisutnost. Međutim, u njihovim svetiljkama-očima Ros vidi zadovoljstvo koje isisavaju iz mračnih osećanja koje ubijanje oslobađa, što ga podseća na furije iz starih grčkih mitova, koje su terale u ludilo one što su počinili nezamislive zločine. Ako su furije postojale u stvarnom životu, razmišlja on, one bi mogle biti majke ovih žderača. Kada je bitka zamrla, on kreće dalje, trčeći brzo prema stecištu autoputeva koji vode u grad sa zapada, jedva čekajući da iziđe. Noć se spušta oko njega kao kad navlačite zavese na prozore ne biste li tako zaklonili plamenu svetlost koja razara grad. Mirisi koji nasrću na njegove nozdrve kiseli su i opori - spaljeno

meso i pocrnela krv. Uslediće bolesti, i mnogi od onih koji ne umru u borbama, umreće posle. Na hiljade ih je isterano iz grada u divljinu. Koliko li će ih preživeti i naći utočište negde drugde?

Stiže do odvojaka koji se krivudajući ulivaju u autoput što ide u pravcu istok/zapad, ali se napadači iz svih kvartova tiskaju pred njim, duž četiri trake, okupivši se tu iz nepoznatog razloga. Obazrivo se povlači i nastavlja da se probija kroz stražnja dvorišta kuća i porazbijane izloge poslovnih prostora do mesta gde nema baš toliko onih koji slave. Pronalazi uzvišenje na kome se nalaze napuštene kuće, i ulazi u jednu od njih iz koje ima jasan pregled autoputa koji vodi u grad. S prozora na spratu, posmatra veliku povorku koja se približava sa zapada. Uzima dvogled kako bi bolje video, dok u njemu raste hladna sumnja.

Tamo, na lučnoj, naprsloj traci betona koja se prostire poput izanđalog kositera do obzorja, vidi prve redove zarobljenih ljudskih bića, okovane i povijene, dok vuku noge idući u nepreglednoj koloni; životi su im pošteđeni kako bi mogli da služe kao robovi. U kavezima na točkovima nalaze se oni koji će umreti posebnom smrću. Trupla obešene o konopce i nabodena na kočeve svedoče o broju onih koji su već pobijeni.

A onda ugleda nju. Vozi se na zaravnjenom vagonu koji vuče nekoliko desetina onih koje je ona podjarmila. Sedi među svojim omiljenim demonima, visoka, kraljevskog držanja i hladna poput smrti, kraljica uništenja koje je preživela. Njena istorija postala je legenda. Bila je atletičarka svetske klase koja je dva puta osvajala medalje na olimpijadama. Postala je aktivista, prvo se zalagala za reformu, a kasnije za revoluciju, obdarena harizmatskim govorničkim sposobnostima. Poštovali su je i verovali joj svi odreda, i ona ih je sve izdala. Duž autoputa idu u tišini nekadašnji ljudi, krotko pognutih glava. Džon Ros oseća kako mu se stomak grči. Čak i sa mesta na kome se krije može da vidi prazninu u njenim očima. Lišena je osećanja, mrtva je iznutra kao i bića koja

gazi na svom putu. Ona je stožerna figura u neprekidnom ratu između Praznine i Reči. Ona je najveća greška Džona Rosa.

Poznao ju je kada je bila drugačija, pre mnogo godina, dok je još bilo vremena da je spase.

Poznao ju je kao Nest Frimark.

PONEDELJAK, 4. JULI

26.

Nest Frimark probudili su glasovi, tihi i oprezni ispred vrata njene spavaće sobe. Veliki podni ventilator bio je isključen i gurnut u stranu, a vrata zatvorena, tako da nije mogla da vidi ko je to tamo. Pokušala je da razabere šta govore, ali reči su bile nerazgovetne. Ležala je okrenuta prema vratima, zureći u njihov poznati okvir, sa čaršavom navučenim do brade, čvrsto stežući pesnicama naboranu ivicu. Nije znala kada je konačno zaspala niti koliko je dugo spavala. Svetlost u sobi bila je siva i prigušena, a temperatura niska, što je moglo značiti da je zora. Ali kada je pogledala na sat pored kreveta, videla je da je skoro podne.

Duboko je udahнула vazduh i polako ga ispustila, a potom se okrenula da pogleda kroz prozor. Kroz zavese se video delić neba. Oblaci su polako promicali preko plavog prostranstva; sunce je bacalo njihove senke na tle, obeležavajući im prolazak promenama jačine osvetljenosti. Povetarac koji je ulazio kroz otvoreni prozor mirisao je na vlagu i smrad.

Da li je padala kiša tokom noći? Misli joj odlutaše. Baka je oduvek volela dobovanje kiše.

Oči joj se ovlažiše, ali ona brzo otra suze. Neće ponovo plakati - bar ne odmah. Dovoljno je plakala. Osetila je da je nešto grebe po golom laktu, zavukla ruku ispod čaršava i izvukla bakinu zgužvanu belešku. Pronašla ju je ispod jastuka kada ju je deda stavio u krevet - pošto su odneli baku, pošto su svi oni policajci,

lekari, vatrogasci i susedi otišli, pošto je nebrojeno puta odbila da ode negde drugde da prenoći. Sama u tami svoje sobe, ulovljena u spiralu tuge i besa koja ju je vukla naniže, sklupčala se povrh čaršava, dok je ventilator duvao rashlađen vazduh preko njene zagrejane kože, čvrsto zatvorenih očiju ne bi li odagnala užas i očajanje, privukla je jastuk uz lice. Tada su joj prsti napipali belešku. Izvukla ju je, otvorila i s nevericom se zagledala u nju. Beleška je bila od bake. Pročitala ju je toliko puta od tada da ju je znala napamet.

KADA DOĐE PO TEBE,

UPOTREBI MAGIJU.

VERUJ UTVARI.

VOLIM TE.

BAKA

Sada ju je ponovo pogledala, pokušavši da dokuči nešto novo, da pronade skriveno značenje iza tih reči. Ali beleška je bila jednostavna, a upozorenje koje je sadržala nedvosmisleno. Baka je napisala tu belešku neposredno pre nego što je nastradala. Napisala ju je najverovatnije znajući da će nastradati. Nest je o svemu pažljivo razmislila, razmotrivši stvar iz svih mogućih uglova i nabrajajući mogućnosti dok nije bila sigurna. Policajci, vatrogasci, lekari i susedi mogu da se slažu u tome da je baka bila stara pijandura koja je uzela pušku ne bi li raznela svoje utvare, podlegavši pri tom srčanom napadu. Mogu je otpraviti sleganjem ramenima, s nekoliko reči saosećanja i neizgovorenim ubeđenjem da svako ko je dovoljno lud da unaokolo buši rupe u drveću i ogradi samo traži nevolje. Možda će mnogo bolje spavati ako odu ubeđeni u istinitost tog objašnjenja nego u ono što se stvarno dogodilo. Ali ostaje činjenica da je istina sasvim drugačija. Baka nije bila mrtva zato što je pila ili zato što je bila luda. Bila je mrtva jer ju je demon ubio.

Moram da uklonim neke neprijatelje.

Nest je još mogla da čuje njegove reči koje joj je izgovorio u mraku pećina, bestelesne, daleke i pune zla. Demon je pristupio uklanjanju bake vrlo temeljito.

Dobro se potrudio da udalji sve koji bi mogli da je zaštite, i tek je onda došao po nju. Nest je znala da je bilo tako. Nikada u životu nije bila u nešto toliko sigurna.

A baka je upozorila nju, putem izgužvane beleške koju je ona sad držala u rukama, da će demon doći i po nju.

Zašto?

Nest je mozgala o tome celu noć i još nije imala odgovor. Sve vreme je pretpostavljala da je demonovo zanimanje za nju sporedno u odnosu na njegovo zanimanje za baku ili Džona Rosa, da je koristio nju kako bi došao do njih. Ali bakina beleška nagoveštavala je da su njegove namere bile mnogo ličnije. Baka je očigledno verovala da je demon krenuo i na Nest. Upotrebi magiju. Veruj Utvari. Baka je u tim poslednjim trenucima mogla da napiše bilo šta, ali je odabrala da napiše to.

Zašto?

Zato što je baka smatrala da je to važnije od svega drugog. Jer je znala šta će se dogoditi.

Što je nadilazilo Nestino znanje.

Šta će ona demonu?

Prevrnula se na leđa i zagledala se u ravnu površinu tavanice. Upotrebi magiju. Veruj Utvari. Kao da je magija donela baki neko dobro. I gde je Utvara bio sinoć kada se borila da sačuva razum dok su žderači puzali po njoj? Kako da poveruje da će bilo šta biti od bilo kakve koristi protiv demona? Pitanja su se rojila u njenoj glavi poput pčela, i ona zatvori oči ne bi li odagnala njihovo uporno zujanje. Odgovore koji bi ih učutkali nije mogla nigde da pronade. Bože, koliko će joj samo nedostajati baka. Oči joj se istog časa ispuniše suzama. Još nije mogla da poveruje da njene bake više nema, da ne sedi tamo za kuhinjskim stolom sa sokom od pomorandže i votkom, cigaretom i pepeljarom, da neće pitati Nest kada planira da se vrati kući sa vatrometa te noći, da neće biti tu da popriča s njom o žderačima, šumskim stvorenjima i magiji u parku.

Nest je tiho jecala. Još je mogla da vidi izraz bakinog lica dok je beživotno ležala na tremu, čvrsto stežući pušku u šakama. Uvek će pred očima imati taj njen izraz, koji će je ledeno progoniti sa ivica njenih toplijih sećanja. Bilo joj je jasno kako je baka umrla onog trenutka kada je ugledala njeno lice. Beleška je to samo potvrdila.

Ponovo se okrenula na stranu, zagledavši se u prozor sa zavesama i oblačno nebo s druge strane. Grlo joj se stezalo od uskomešanih osećanja. Nikada neće ovo preboleti, pomislila je. Nikada više neće biti ista.

Koraci se približiše hodnikom i zaustaviše se ispred njenih vrata. Trenutak kasnije vrata se otvoriše i neko uđe unutra. Nepokretno je ležala, osluškujući tišinu. Nadala se da će posetilac, ko god bio, otići.

"Nest?" tiho je pozva deda.

Nije odgovorila, ali je on ipak prišao krevetu i seo pored nje.

"Da li si uopšte spavala?" upita on.

Zatvorila je oči ne bi li se odbranila od njegovog glasa. "Da."

"To je dobro. Znam da nije bilo lako. Ali morala si malo da se odmoriš." Čutao je nekoliko trenutaka, a ona je osetila njegov pogled na sebi. Ostala je nepokretna ispod čaršava, sklupčana. "Jesi li gladna?"

"Ne."

"Ima puno hrane. Ljudi svraćaju celo jutro, donose kuvana jela i porcije pune svega i svačega." Tiho se zakikotao. "Izgleda mi da su neki među njima ispraznili kuhinje. Imamo dovoljno hrane da nahranimo celu jednu vojsku. Ne znam šta ćemo sa svim tim."

Spustio joj je šaku na rame. "Zašto ne ustaneš kako bi mi pravila društvo?"

Čutala je nekoliko časaka, razmišljajući o tome. "Čula sam glasove."

"Prijetelji. Susedi. Sada su svi otišli. Ostali smo samo ti i ja." Pomerio se na krevetu; čula ga je kako je uzdahnuo. "Kažu da nije patila, Nest. Preminula je skoro odmah. Težak srčani napad. Malopre sam razgovarao sa lekares. Bio je veoma ljubazan. Moram po podne otići do pogrebnog zavoda da izaberem

kovčeg. Čitulja je već poslata novinama. Velečasni Emeri pomogao mi je da je napišem. Prihvatio je da održi govor na pogrebu u četvrtak."

Govorio je sve tiše dok nije začutao, kao da nije znao šta sad. U nastaloj tišini Nest je mogla da čuje stari sat kako otkucava dole niz hodnik.

Posle kratke pauze, njen deda tiho reče, glasom punim tuge: "Jednostavno, ne razumem."

Klimnula je, ne ponudivši nikakav odgovor, razmišljajući o tome kako ona razume bolje od njega, ali nije znala kako da mu to objasni.

On šakom stisnu njeno rame. "Možda si sinoć čula neke komentare, svakakve priče o svojoj baki. Čućeš ih verovatno još. Ne želim da obraćaš pažnju na njih.

Tvoja je baka bila posebna. Mnogi je nisu razumeli. Mislili su da je čudna.

Pretpostavljam da je bila, ali imala je dobro srce, bila je brižna i umela je da vodi računa o ljudima. Ti to znaš. I baš me briga šta ljudi govore, ona nije tamo napolju pucala u prazno. Tvoja baka nije bila takva."

"Znam", brzo reče Nest, osetivši sve jače očajanje u njegovom glasu.

Okrenula se kako bi mu videla lice. Delovao je iscrpljeno i umorno, bore su mu postale dublje, gusta, seda kosa zamršena i loše očešljana. Kada ga je pogledala u oči, videla je da je plakao.

Glas mu je podrhtavao. "Bilo joj je dobro kada sam krenuo, Nest. Bila je zabrinuta za tebe, razume se, ali bila je dobro. Jednostavno, ne znam šta se dogodilo. Mislim da ona ne bi izvadila pušku da nije bila u opasnosti. Nije je godinama čak ni pogledala."

Zastao je, pretražujući pogledom unukino lice. Čekao je da ona nešto kaže, da odgovori na njegove primedbe. Kada to nije učinila, pročistio je grlo i glas mu se ponovo smirio.

"Tvoji mladi prijatelji rekli su nešto čudno kada su došli da od mene sinoć zatraže pomoć. Rekli su da si otišla u poteru za nekim ko je trovao drveće u parku, i da sam ti ja rekao za njega. Ali ja ne znam ništa o tome." Skrenuo je pogled na trenutak. "Stvar je u tome, Nest, što osećam da mnogo toga ne znam o

onome što se događa. To ranije nije bilo mnogo važno." Ponovo je vratio pogled na nju. "Ali posle onoga što se dogodilo sinoć, pretpostavljam da sada jeste."

Nije skidao pogled s nje. Nest se osećala poput srne uhvaćene farovima. Nije znala šta da kaže. Nije čak znala ni gde da počne.

"Možemo li porazgovarati o tome malo kasnije, deda?" konačno je upitala.

"Sada jednostavno ne mogu."

Nekoliko trenutaka razmatrao je njen predlog, a onda klimnuo. "U redu, Nest. To je u redu." Ustao je i pogledom prešao po sobi kao da nešto traži. "Hoćeš li doći da jedeš?"

Sela je u krevetu i primorala sebe da se osmehne. "Svakako. Daj mi samo trenutak, važi?"

Izišao je i polako zatvorio vrata za sobom. Nest je ostala nepokretno da sedi u krevetu, zureći u prazno. Šta je mogla da mu kaže? Konačno je ustala, otišla u kupatilo i istuširala se. Pustila je vodu da teče po njoj veoma dugo, stajala je zatvorenih očiju, dok su joj misli lutale do nekih drugih mesta i u druga vremena, a zatim se vraćale da se usredsrede na ono što se nalazilo u budućnosti. Obrisala se i počela da se oblači. Upravo je navukla šorts i majicu i sagnula se da veže pertle na patikama, kada je začula grebuckanje na prozoru.

"Nest!" začula je Pikov užurbani glas kako je doziva.

"Pik!" uzviknula je s olakšanjem i pohitala da razmakne zavese.

Šumsko stvorenje stajalo je na ispustu, svo razbarušeno i prljavo, kao da se valjalo po prašini. Lisnata glava bila mu je puna zemlje, a stopala-grančice obložene stvrdnutim blatom. "Žao mi je što kasnim, devojko. Imao sam užasnu noć! Ako mi neko ne pomogne, ne znam šta ću! Toliko narušenu ravnotežu stvari nikada do sada nisam video! Žderači su posvuda!" Zastao je da dođe do daha, a izraz lica mu smekša. "Čuo sam od Denijela za tvoju baku. Žao mi je, Nest. Ne mogu da poverujem da se to dogodilo."

"Je li to bio demon?" žurno upita ona.

"Razume se da je bio demon!" Bio je tako siguran u to, tako nepokolebljivo siguran, da se osmehnula i protiv svoje volje. Pik se namršti. "Smrad njegove magije oseća se po celom tvom prednjem dvorištu! Mora da je došao do samih ulaznih vrata! Kako li je to učinio? Gde ste bili ti i deda?"

Na brzinu ga je uputila u sve što se dogodilo - kako ju je demon odmamio sa igranke, kako su je Deni Abot i njegovi prijatelji strpali u vreću i odneli u pećine, kako ju je demon tamo posetio i kako joj se rugao, kako su njeni prijatelji pozvali dedu da je nađe, i kako je baka ostala sama.

"Oh, baš gadna stvar!" prezrivo pljunu Pik. "Tvoja baka nekada se mogla meriti s njim. I više od toga, ako ćemo pravo. To sam ti već rekao. Prepolovila bi ga da je pokušao nešto ovakvo!"

Nest je kleknula na ispust prozora, tako da joj je lice bilo u ravni s njegovim.

"Pa zašto nije, Pik?" upita ona. "Oduvek je govorila da poseduje magiju, da je obe posedujemo. Zašto je nije upotrebila?"

Pik zapucketa izbrazdanim licem, plave oči mu se suziše, a usta mu nestadoše u bradi. "Ne znam. Ne bi joj bila potrebna puška da je imala magiju. Bila je moćna, Nest - odlučna i sposobna. Ovladala je magijom; naučila je kako da je koristi. Možda nije bila snažna kao on, ali bi on iz sukoba s njom izišao sa mnogo manje kože! A u tragovima magije koji su za njim ostali nije bilo ni pomena od njene!" Počešao se po bradi. "Ako ćemo pravo, nisam već dugo video da je koristi - veoma dugo, devojko. Od kada je tvoja majka..."

Zaćutao je, zureći u nju kao da je vidi u novoj svetlosti.

"Šta?" brzo je upitala.

"Ovaj, ne znam", neodređeno je odgovorio. "Samo sam se pitao."

Nije navaljivala, već je odlučila da mu ispriča za poruku. Izvadila ju je iz džepa i razmotala je kako bi mogao da vidi da je to bakin rukopis, a onda mu ju je pročitala. Kada je čuo reči, njegovo lice je pretrpelo neobičnu promenu.

"Strašno", prošaputao je.

"Šta je bilo?" upita ona. "Ne teraj me više da nagađam o čemu razmišljaš, Pik!"

"Ovaj, samo..." lagano je odmahnuo glavom, dok su mu se usne i dalje micale, ali kroz njih nije izlazio nikakav zvuk.

"Zašto bi demon pošao za mnom?" nastavila je da navaljuje, sve vreme ga bockajući prstom.

A onda se vrata spavaće sobe otvoriše i njen deda proviri unutra. Pik je istog časa nestao. Nest ustade, poravna prednji deo majice, pribra se.

"Tvoji prijatelji su na stražnjim vratima", reče deda. "Mislim da bi trebalo da se vidiš s njima."

Nest je nevoljno izišla iz spavaće sobe i krenula za njim hodnikom. Stari dedin sat obeležavao je otkucajima njihove korake. Kada su prošli pored dnevne sobe, bacila je pogled na slike svoje majke i bake koje su stajale na ispustu kamina. Bakin vez počivao je na naslonu stare stolice za ljuljanje, nedovršen. Ukrštene reči bile su složene na gomilu na podu pored stolice. Svuda je bila prisutna. Prigušeni zraci sive svetlosti pronašli su put kroz navučene zavese i šaluzine, vazduh u prostoriji bio je ustajao, a sama soba beživotna.

U kuhinji je na stolu stajalo odloženo desetak porcija sa hranom koje niko nije spremio u frižider, nalik na zaboravljene goste. Deda je usporio i neodređeno pogledao u posude. "Biće bolje da se pobrinem za ovo. Ti idi napolje. Bićete sami u stražnjem dvorištu."

Prošla je hodnikom do vrata sa mrežom i otvorila ih. Robert, Kas i Brajana su je čekali. Kas je držala buket belih rada i nevena.

"Zdravo", pozdravi ih ona.

"Zdravo", otpozdraviše oni u horu.

Kas joj predade cveće, tamnih očiju punih suza. "Žao mi je zbog tvoje bake, Nest. Svima će nam nedostajati."

"Bila je najbolja", složila se Brajana, brišući nos.

Robert je držao šake u džepovima i gledao u cipele kao da ih nikada ranije nije video.

"Hvala vam što ste svratili." Nest je automatski pomirisala cveće. "Veoma je lepo."

"Najviše je volela bele rade", reče Kas.

"Sećaš se kada me je uhvatila kako berem one tamo pozadi?" iznenada upita Robert. Kao da je i sâm bio iznenađen što je bilo šta rekao, te je uputio Nest brz, punonadežan pogled. "Kako se samo uzrujala. Ali kada si joj rekla da sam hteo da ih odnesem mami, odmah je kazala da je sve u redu, uvela nas unutra i dala nam mleka i keksa. Sećaš se?"

"Sećam se kako mi je pomogla da napravim kostim Pepeljuge za Noć veštica kada mi je bilo šest godina", reče Brajana, osmehujući se. "Obavila je najveći deo posla, ali je rekla mami da smo ga napravile zajedno."

"Još ne mogu da verujem da je više nema", reče Kas.

Nekoliko trenutaka su ćutali, a onda Robert reče. "Šta joj se dogodilo, Nest? Razne priče kruže unaokolo."

Nest je zauzela odbrambeni stav, prekrstivši ruke na grudima. "Imala je srčani napad." Pokušala je da smisli još nešto da kaže. Skrenula je pogled sa Roberta, a onda ga ponovo vratila. "Pretpostavljam da ste čuli za pušku."

Robert slegnu ramenima. "Svi o tome pričaju, i možeš pretpostaviti šta neki od njih govore. Ali moj tata kaže da će ljudi pričati bez obzira na to ko si ili šta radiš, tako da se moraš na to navići."

"Ljudi su zli", primeti Brajana.

Niko više ništa nije rekao; samo su ćutke šarali pogledima, osećajući se nelagodno.

"Hvala vam što me sinoć niste ostavili", pokušala je Nest da promeni temu.

"Znate već, što ste otišli po dedu da me potraži."

Ispričala im je šta joj se dogodilo, izostavivši samo onaj deo o demonu, ali dodavši na kraju da je s njom sve bilo u redu, da nikakva šteta nije počinjena, i da bi svi trebalo to da zaborave.

"Šta je sa čovekom koji truže drveće?" upita Brajana, namrštivši se usled nelagodnosti.

Nest odmahnu glavom. "Ne znam. Još je tamo negde napolju."

"Deni Abot je seronja." Ljutito progundā Robert. "Trebalo je da me pustiš da ga tresnem kada sam imao priliku, Nest."

Kada je to čula, morala je da se osmehne. Izišla je napolje, i njih četvoro odoše u senovito dvorište i sedošē za stari izletnički sto. Gusti, sivi oblaci jezdili su im iznad glava, dolazeći sa zapada gde se nebo već smrkavalo. Spremala se kiša, u to nije bilo sumnje. U parku su počele prve utakmice softbola. Pristizala su puna kola ljudi, porodica koje su rasprostirale izletničke ručkove i smeštale se za događaje koji je trebalo da se odigraju tog dana, kao i za večernji vatomet. Nest je posmatrala povorku kola koja je puzila Sinisipi putem pored porodičnih kuća.

"Gde je Džered?" upitala je, zapitavši se prvi put zašto ga nema. Niko joj nije odgovorio. Nest primeti da im je neugodno. "Šta nije u redu? Gde je on?"

"On je u bolnici, Nest", reče Kas, podigavši pogled. "To smo došli da ti kažemo. Bilo je jutros na vestima, ali smo pomislili da možda nisi čula."

"Džordž Polsen ga je baš gadno isprebijao", tiho reče Brajana.

"Umalo ga nije ubio!" zareža Robert, agresivno zabacivši gustu, plavu kosu unazad. "Kakav kreten."

Nest oseti kako joj se stomak grči i grlo steže. Polako je odmahнула glavom, u neverici.

"Pretpostavljam da se to dogodilo neposredno pošto nas je tvoj deda poslao kućama", objasni Kas. Okruglo lice bilo joj je ispunjeno bolom, i brzo je treptala tannim očima. "Džered se pojavio na vratima, Džordž je poludeo zbog nečega i udario ga. Džered mu je uzvratio, a onda se Džordž stvarno otkacio."

"Aha, i pobegao je pre nego što je stigla policija." Robertovo lice bilo je rumeno od besa. "Ali ni to mu nije vredelo. Pao je pokušavši da preskoči ogradu groblja i rasparao grlo na iskidane krajeve. Iskrvario je na smrt pre nego što su ga našli. Moj tata kaže da je to najbolje što je moglo da mu se dogodi."

Nest je osetila kako joj se u utrobi stvara nepregledan prazan prostor. "Kako je Džered?"

Kas odmahnu glavom. "U komi je. Prilično je gadno."

"Mama kaže da bi mogao umreti", dodade Brajana.

Nest je progutala knedlu i pokušala da potisne suze. "On ne može umreti."

"To sam i ja rekao", žurno se složi Robert. "Ne Dažred. Samo je odlutao, kao što to ponekad čini. Vратиće se kada se bude bolje osećao." Brzo je pogledao u stranu, kao da se postideo onoga što je kazao.

Nest je obrisala oči, setivši se kako ju je Džered uvek stidljivo gledao. Trudila se da povрати kontrolu. "Zašto je Džordž Polsen uradio tako nešto?"

"Znaš već", frknu Robert. "Stara Enid i on pili su i glupirali se." Kas ga oštro pogleda. "E pa, jesu! Moj tata kaže da jesu."

"Tvoj tata ne zna baš sve, Roberte", primeti Kas.

"Ti mu to reci."

"Mama kaže da su u početku pokušali da lažu", umeša se Brajana, "Ali onda je gospođa Skot popustila i sve im ispričala. Nisu je uhapsili, ali su joj oduzeli decu i dali ih pod starateljstvo. Mislim da je u velikoj nevolji."

Svi u toj porodici su u velikoj nevolji, tužno pomisli Nest. Ali je Džered taj koji plaća za sve. Neko je trebalo odavno nešto da preduzme kako bi mu se pomoglo. Možda je to trebalo da bude ona. Pomogla je Benet kada se izgubila; zašto nije našla načina da pomogne Džeredu? Zašto nije uvidela da bi mu mogla zatrebati njena pomoć? Mogla je da zamisli Džordža Polsena kako ga udara, mogla je da vidi žderače kako ustaju iz senki da napujdaju Džordža. Mogla je da vidi i baku, kako stoji na tremu sa puškom uperenom u demona dok na stotine sjajnih očiju gladno zuri iz senki.

"To jednostavno nije pošteno", reče Brajana.

Još su malo popričali, sedeći napolju ispod hrastova u osami stražnjeg dvorišta dok se iza živice park i dalje punio izletnicima. Konačno im je Nest rekla da mora da uđe i pojede nešto. Roberta je zanimalo hoće li kasnije doći u park na

vatromet; Kas ga je prekorno pogledala i rekla mu da je idiot. Ali je Nest ipak odgovorila da će možda doći, da je razmišljala o tome i da nema nikakvog razloga da samo sedi u kući. Baka bi želela da ode. Pitaće dedu.

Sačekala je da prođu kroz živicu u park, a onda je ustala i polako se vratila do kuće. Imala je neobično, neprijatno osećanje da joj sve izmiče. Uvek je bila sigurna u svoj život, sposobna da se suoči sa svim nastalim promenama. Ali sada je osetila da joj izmiče, kao da više ni na šta neće moći da računa. Nije u pitanju bilo samo to što je izgubila baku i što će možda izgubiti Džereda; već mračan način na koji je svet s druge strane parka iznenada prodro u njen život. Pojavljivanje Džona Rosa i O'oliša Amaneha. Dolazak demona. Opasnost koja je pretila od oslobađanja mentroga iz njegovog stoletnog zatvora. Iznenadna pojava tako velikog broja žderača na mestima na kojima nikada ranije nisu bili viđeni, kao i Pikovo upozorenje da je došlo do pomeranja ravnoteže.

Oživljavanje tajne koja je obavijala njene majku i oca. Utvarino nepojavljivanje sinoć kada je trebalo da je zaštititi.

Ali najviše od svega, pomislila je, u pitanju su bili strah i nesigurnost koje je osećala zbog mogućnosti da će morati da se osloni na svoju magiju kako bi opstala - magiju u koju nije imala poverenja i koju nije volela, genetski dar koji se prenosio s kolena na koleno među ženskim članovima njene porodice i koji nikada nije u potpunosti razumela. Baka ju je ostavila samo sa jednim savetom. Kada dođe po tebe, upotrebi svoju magiju. Ne 'ako dođe' ili 'ako bi došao'.

Uopšte se nije postavljalo pitanje šta će se dogoditi ili šta se od nje tražilo, i Nest Frimark, četrnaestogodišnjakinja, rastrojena gubitkom, sumnjama i tajnama u koje nije mogla da pronikne, nije se osećala spremna da se uhvati s tim ukoštac. Još se rvala sa svojom ranjivošću, stojeći desetak stopa od stražnjih vrata, kada se demon pojavio.

27.

Demon je zakoračio iza garaže odakle je polazio prilazni put što je vodio naniže. Pojavio se iz senki koje je pravio stari američki orah grube kore. Nest se sledila kada ga je ugledala; misli koje su je morale namah iščezoše brzinom svitaca koje razgoni dan. Bila je toliko iznenađena njegovom pojavom da joj čak nije palo na pamet ni da vrisne. Samo je stajala i u šoku zurila u njega. Njegovo obično lice bilo je bezizražajno, kao da je ovakvo pojavljivanje pred njom bila sasvim uobičajena stvar. Proučavao ju je ispranim, plavim očima, a pogled mu je bio gotovo nežan. Kao da je u njoj video nešto što ni ona sama nije mogla da vidi; odmeravao je, vagao, posvećujući tome svu pažnju. Mogla je da čuje bakine reči kako joj urlaju u uhu. Kada dođe po tebe. Kada dođe po tebe. Reči su izbledele u prodornu zvonjavu koja ju je zaglušila. Pokušala je da se otrgne od njega, da pojuri u sigurnost kuće, ali je njegov pogled nije puštao. Bez obzira na to koliko se snažno opirala, nije mogla da utekne. Osećala je kako joj suze naviru u oči. Bes i osujećenost ključali su u njoj, ali čak ni oni nisu bili dovoljno moćni da je oslobode.

A onda je demon nakrivio glavu, kao da mu je nešto odvuklo pažnju. Osmehnuo joj se, na brzinu i prazno, kao odraz neke lične šale. Podigao je prste do usana i poslao joj poljubac. Trenutak kasnije, više ga nije bilo, vratio se u senke u zaklonu garaže i izbledeo.

Nest je stajala ukopana u mestu; šake su joj podrhtavale. Čekala je da se ponovo pojavi, da dođe po nju kao što je baka rekla da hoće. Ali ništa se nije dogodilo. Zvonjava u njenim ušima je utihnula, i ona ponovo začu zvuke ljudi u parku, crvendaće kako pevaju na drveću u dvorištu i kola koja prolaze Vudlon putem. Duboko je udahнула vazduh i zadržala ga, pokušavajući da se smiri.

"Nest!"

Džon Ros je polako dohramao kroz pukotinu u živici, došavši sa lokalnog puta. Preplavi je olakšanje. Bez razmišljanja je pojurila prema njemu, trčeći preko stražnjeg dvorišta. Jedva je zadržala uzvik zahvalnosti. Noge su joj letele, a ruke

ih pratile, i ona odbaci i poslednje karike lanaca koji su je sputavali. Trčala je ne bi li prestigla strah i gnušanje, ne bi li ih ostavila za sobom.

Kada je stigla do Džona Rosa, bacila mu se u naručje i privila uz njega.

"Hej, hej, sve je u redu", brzo je rekao, poduprevši se štapom i utešno je obgrlivši oko ramena. "Šta je bilo, Nest? Hej, prestani da plačeš."

Odmahivala je glavom na njegovim grudima, boreći se da savlada suze, pokušavajući da dođe do daha i da kaže nešto. Sve je izletelo iz nje u jednom gorućem dahu, sav bes, strah, užas i tuga od prethodne noći, isparili su poput kiše na vrelom betonu posle letnje oluje.

"Čuo sam za baku, i odmah sam došao", tiho je rekao. "Žao mi je, Nest. Žao mi je što nisam znao da će ovo učiniti. Pokušao bih da ga sprečim. Znam kako mora da se osećaš. Znam kako mora biti teško."

"Strašno me boli", konačno je kazala. Reči su joj izlazile kroz usta na mahove.

"Drugačije ni ne može biti", odvrati on. "Kada izgubiš nekoga koga toliko voliš."

Polako je odmahнула glavom, protrljavši mu lice o košulju, i dalje priljubljena uz njega. "Zašto se ovo dogodilo? Zašto je to uradio? Da li je samo pokušao da joj vrati za ono što se zbilo u njenoj mladosti? Je li to u pitanju?" Glas joj je postajao sve piskutaviji i govorila je sve brže. "Džone, upravo je bio ovde, stajao je tamo kod garaže, zurio u mene. Nisam mogla da se pomerim! Da nisi došao..."

"Nest, uspori, sve je u redu." Tapšao ju je po leđima pokušavajući da je smiri. Još ga je čvršće stegla. "Baka je ostavila belešku, Džone. Neposredno pre nego što je umrla. Zнала je šta će se dogoditi. U belešci stoji da će demon doći i po mene. Po mene! Zašto?"

Reči su ostale da lebde u tišini koja je usledila, oštre poput noža. Džon Ros ništa nije odgovorio, ali time je sve rekao. Nest je osetila kako se provalija koju se trudila da izbegne ponovo približava. Ros je znao, ali nije hteo da joj kaže. Isto kao i baka, i on je imao tajne koje je krio. Njena rešenost počela je da posustaje.

Čula je kako se vrata sa mrežom otvaraju i videla je dedu kako se pojavljuje, tražeći je. Osećala se opkoljena sa svih strana, sputana neznanjem i zbunjenošću. Morala je da sazna šta se događa. Morala je da sazna pre nego što bude suviše kasno.

Preplavio ju je nalet divlje odlučnosti i bespoštedne hrabrosti. "Džone", brzo je rekla, podigavši lice sa njegovih grudi kako bi ga pogledala. Srce joj je udaralo kao ludo. "Jesi li ti moj otac?"

Bol koji se pojavio u njegovim očima kada je izgovorila te reči bio je opipljiv. Zurio je u nju tako prodorno da je imala utisak kao da nije u stanju da pretoči u reči ono što oseća.

"Baka je bila toliko sumnjičava i odbojna prema tebi, zato pitam", požurila je Nest, pokušavši da mu olakša, da ga pusti da joj kaže ono što je već znala. "Čula sam je kako razgovara sa dedom. Rekla je neke stvari po kojima je bilo prilično jasno... Nisam ljuta, znaš. Samo... samo..."

Prineo je šaku njenom licu i spustio joj dlan na obraz. "Nest", nežno je rekao. "Ne znaš koliko bih želeo da sam tvoj otac. Bio bih ponosan na to da sam ti otac." Tužno je odmahnuo glavom. "Ali nisam."

Zurila je u njega u neverici, osećajući kako se očekivanja drobe u njoj i preobražavaju u očajanje. Bila je tako sigurna. Znala je da je on njen otac, znala je to po načinu na koji je baka reagovala na njega, po načinu na koji je pričao o njenoj majci, iz njegove priče, po njegovom glasu i očima, po svemu onome što je bio. Kako je moguće da nije? Kako je to moguće?

Deda im je prišao s leđa, i Nest se okrenula prema njemu. Primetio je povređenost u izrazu njenog lica, i vilica mu se ukočila. Odmah je skrenuo pogled na Džona Rosa.

"Dobro jutro, Džone", rekao je, primetno oporo. Zaštitnički je spustio šaku na Nestino rame.

"Dobro jutro, gospodine", odvratio je Ros, sklonivši ruku.

"Ovde nešto nije u redu?"

"Ne, gospodine. Samo sam svratio da izjavim saučešće. Veoma mi je žao zbog gospođe Frimark. Mislim da je bila izuzetna žena."

"Hvala ti na ljubaznim rečima i brizi." Starac je zastao. "Da li bi imao nešto protiv da mi kažeš šta ti se desilo s licem?"

Nest, koja je zurila u prazno, i dalje ošamućena saznanjem da joj Ros nije otac, brzo podiže pogled prema njemu i prvi put primeti modrice i posekotine.

"Napali su me neki ljudi iz Sredkona sinoć na igranci", odvrati Ros, jedva primetno slegnuvši ramenima. "Pobrkali su me s nekim. Mislili su da sam kompanijin uhoda."

"Kompanijin uhoda?" Nestin deda pogleda ga u neverici. "Kompanija nema uhode. Koga bi oni uhodili? Zbog čega?"

Ros ponovo slegnu ramenima. "Sada je sve to za nama. Dobro sam. Samo mi je žao što nisam bio ovde da pomognem vama i Nest."

Deda pogleda Nest. "Plakala si, Nest. Jesi li sada dobro?"

Nest klimnu, ne rekavši ništa, osećajući se mrtva iznutra. Pogledala je dedu, ali je hitro skrenula pogled.

Robert Frimark se isprsio i ponovo okrenuo ka Džonu Rosu. "Džone, moram nešto da ti kažem. Evelin ti baš nije bila naklonjena. Mislila je da nisi onaj za koga se izdaješ. Sumnjala je u tvoje pobude. Rekao sam joj da se ponaša budalasto, da smatram da si dobar čovek."

Polako je odmahnuo glavom. "Ali moram priznati da se dogodilo mnogo čudnih stvari od tvog dolaska. Nest je van sebe nekoliko dana. Možda misli da nisam primetio, ali jesam. Sinoćnji događaji naterali su me da se zamislim. Mnoge stvari se ne uklapaju. Moraću da te zamolim da neke od njih objasniš."

Ros je uzvratio na njegov iskren pogled svojim umornim i dalekim. Nekoliko trenutaka bio je zadubljen u misli pre nego što je odgovorio. "Mislim da vam toliko dugujem, gospodine Frimark."

Nestin deda klimnu. Nest je koraknula unazad kako bi mogla obojicu da vidi, osetivši da počinje nešto što se neće prijatno završiti.

"Tu je najpre neki čovek koji truže drveće u parku." Robert Frimark pročisti grlo. "Nestini prijatelji su mi rekli za njega kada su došli da me pozovu da im pomognem u potrazi za njom." Na brzinu je ispričao Džonu Rosu šta se dogodilo. "Rekoše da ih je prvo poslala u potragu za tobom, stavivši im prilično jasno do znanja, koliko sam shvatio, da ti znaš za tog čoveka."

Zastao je, čekajući. Džon Ros pogleda Nest. "Znam za njega. Došao sam u Dobru Nadu prateći ga."

"Pratio si ga?"

"Time se bavim."

"Pratiš ljude? Radiš li u policiji? Sprovodiš li zakon?"

Ros odmahnu glavom. "Radim sam."

Nestinin deda je zurio. "Da li ti to hoćeš da mi kažeš, Džone, da si privatni detektiv? Ili lovac na ucenjene?"

"Nešto treće."

Nastupila je poduža pauza tokom koje je Nestin deda proučavao sagovornika, sa šakama na bokovima. "Da li si uopšte poznao moju kćerku Ketlin, Džone? Da li je išta od tvoje priče istina?"

"Znao sam za nju, ali je nisam lično poznao. Nisam išao u školu s njom.

Nismo bili školski drugovi. Žao mi je. To sam izmislio. Morao sam da upoznam vas. Još tačnije, morao sam da upoznam Nest."

Nova pauza, ovaj put duža. "Zašto, Džone?"

"Iako nisam znao Nestinu majku, poznajem njenog oca."

Sada ga je i Nest prodorno gledala, a izraz užasa stao je da joj se širi licem.

Progutala je knedlu kroz bolno grlo i žurno pogledala dedu. Lice starog Boba bilo je bledo. "Možda će biti najbolje da nam sve kažeš u jednom dahu", reče on. Džon Ros klimnu, postavivši crni štap ispred sebe kako bi mogao da se osloni o njega, kao da ga je ovaj razgovor umarao na neki nevidljiv način. Na trenutak je pogledao svoje cipele, a onda pravo Nest u oči.

"Žao mi je, Nest, ovo će te mnogo zaboleti. Voleo bih da ne moram da ti kažem, ali moram. Nadam se da ćeš razumeti." Ponovo je pogledao njenog dedu.

"Mnogo se priča o tome kako je vaša žena umrla, gospodine. Neki govore da je bila luda starica koja je skončala pucajući na duhove. Mislim da to nije tačno. Mislim da je pucala na čoveka koga ja sledim, čoveka koga sam ovamo došao da pronađem. Pokušavala je da se odbrani. Ali on je krajnje vešt i opasan protivnik, a ona nije imala dovoljno snage da ga zaustavi. Prouzrokovao je mnogo nevolje i patnje i još nije završio s tim. Došao je u Dobru Nadu sa krajnje određenim ciljem. On to još ne shvata, ali ja znam koji je to cilj."

Nest je duboko udahнула vazduh kada su se njegove zelene oči ponovo zagledale u njene. "Došao je zbog tebe. Baka je to znala. Predstavljala je za njega pretnju, i on je se otarasio."

Pogled mu je bio nepokolebljiv. "On je tvoj otac, Nest."

U svom snu, Vitez Reči stoji sa šačicom preživelih na pošumljenoj uzvisini južno od grada u plamenu. Ljudi su uložili toliko vremena i snage da unište jedni druge da su se sasvim iscrpli, i sada demoni i nekadašnji ljudi lako odnose prevagu. U početku su njihova lovina bila nomadi u šatorskim naseljima, ali odskora su se napadi preneli na gradove okružene zidinama. Najslabiji su počeli da padaju, a protivnici da otkrivaju svoju pravu prirodu. Vitez se borio protiv demona sve vreme dok je trajalo uništavanje starog sveta, suprotstavljajući im se u svakoj prilici, pokušavajući da uspori propadanje civilizacije. Ali plima je neumoljiva i ne slabi, tako da je nastupilo novo mračno doba.

Vitez se osvrće unaokolo kako bi proverio da li su žene i deca odvedeni na sigurno dok on stražari. Većina ih je već nestala u noći, a i ostali blede brzinom duhova. Svega je nekolicina ostala s njim, šačica onih koja je prekasno otkrila da on nije neprijatelj. Ispod njih, grad gori, ljutito pucketajući. Odvode horde zarobljenika, one koji nisu pobjegli na vreme, koji se nisu obazirali na njegova upozorenja. Vitez sklapa oči, potiskujući tugu i očajanje koji naviru u njemu.

Ništa se ne menja. Ne može ih naterati da slušaju. Ne može ih naterati da poveruju.

Pogledaj! - kaže izborani čovek pored njega, tiho prosiktavši u besu. To je ona! Vidi tada ženu kako izlazi iz tame na svetlost, okružena muškarcima koji dobro paze da joj se suviše ne približe. Visoka je i kraljevskog držanja, hladnih crta lica. Nikada je ranije nije video, ali ipak ima u njoj nečeg poznatog. Odmah se zainteresovao. Iz nje zrači moć i ona predstavlja nepromenjivo prisustvo.

Očigledno je vođa onih oko nje, i oni se utrkuju da joj se dodvore. Izvode pred nju zatvorenika i teraju ga da klekne. On ne želi da je pogleda, tvrdoglavo držeći glavu pognutu između ramena. Ona ga hvata za kosu i divljački je povlači. Kada im se oči sretnu, on prolazi kroz užasnu promenu. Uvija se i trese, životinja uhvaćena u stupicu, pobesnena i užasnuta. Govori razne stvari, izvikuje ih, reči su nerazumljive, ali su zvuci jasni. Ona zatim završava s njim, a on se izvija kao da je naboden na koplje i umire koprcajući se u prašini.

Žena ga zaobilazi, više ga ni ne pogledavši, i nastavlja dalje, dok plamen grada obasjava svojim narandžastim sjajem isprazan izraz njenog lica.

Poznajesh li je? - pita Vitez čoveka koji mu se obratio.

Oh, da, poznajem je - šapuće čovek kao da bi noćni povetarac mogao da prenese njegove reči do nje. Lice mu je puno ožiljaka i umorno. Nekada je bila devojčica. Pre nego što je postala ono što jeste. Zvala se Nest Frimark. Živela je u malom gradu Dobroj Nadi u Ilionisu. Otac je došao po nju četvrtog jula kada joj je bilo samo četrnaest godina i zauvek je promenio. Njen otac, demon lično, učinio ju je posebnom. Čuo sam ga kako to kaže čoveku koga je poznao, neposredno pre nego što ga je ubio. Bilo je to u zatvoru. Njen bi otac ubio i mene, da je znao da slušam.

Pričaj mi o njoj - nežno kaže Vitez.

Zaputio se među drveće za ostalima koji su uspeali da umaknu na sigurno, bežeći od užasa koji se širio ravnica ispod. Čovek je krenuo za njim, otpočevi priču.

Kada se Džon Ros probudio tog jutra u krevetu Džosi Džekson, preplavio ga je silan bol. Svi mišići i zglobovi ukočili su mu se tokom noći, a modrice su se rascvetale u raznobojne mrlje na prsima i rebrima. Ležao je pored Džosi i pokušao da pomera delove tela, a da je ne probudi. Sve ga je bolelo i znao je da će proći dani pre nego što bude mogao ponovo normalno da dejstvuje.

Noćasnji san počivao je optočen koprenom zla u tamnim delovima njegova uma, užas koji nije mogao da odagna. Podsetio ga je na jedan stariji san, onaj koji mu je pružio prvi uvid u to kakvo će čudovište Nest Frimark postati.

Da li da joj kažem? - ponovo se zapitao. Dok još ima vremena? Hoće li joj pomoći ako zna?

Kada su ustali, Džosi mu je napunila kadu toplom vodom i ostavila ga da se namače dok je ona spremila doručak. Upravo se oblačio kada je ušla, donevši vest o smrti Evelin Frimark. Pojediniosti su bile na radiju, a nazvalo je i nekoliko Džosinih prijatelja. Ros je ćutke ušao u kuhinju da jede, dok je trenutna radost koju je pronašao tokom noći već počinjala da bleđi. Pokušao je da ne pokaže šta oseća. Demon ga je nadmudrio. Demon je sredio da ga sinoć napadnu ne zato što je on predstavljao pretnju njegovim planovima, već da bi ga sklonio s puta kako ne bi mogao da pomogne Evelin Frimark. Proveo je toliko vremena brinući zbog Nest da je zaboravio da se pozabavi ljudima koji su joj bili najbliži. Demon je lomio Nest tako što ju je lišavao ljudi na koje se oslanjala. Rosu je to potpuno promaklo.

Završio je doručak i rekao Džosi da ide da vidi starog Boba. Ona se ponudila da pođe s njim. Zahvalio joj se, ali je kazao kako smatra da će biti bolje da ovo obavi sam. Složila se, žurno skrenuvši pogled, dok joj se povređenost očitavala u tamnim očima. Otišla je do radne površine pokraj sudopere i zastala tamo, gledajući kroz kuhinjski prozor.

"Je li ovo zbogom, Džone?" upitala je posle kratke pauze. "Slobodno mi reci." Proučavao je meku krivinu njenih ramena ispod haljine. "Nisam siguran."

Ona klimnu, ne rekavši ništa. Prošla je šakom kroz zamršenu kosu i nastavila da zuri kroz prozor.

Hteo je još nešto da joj kaže, ali bilo je suviše kasno za objašnjenja. Narušio je vlastita pravila sinoć kada je dopustio da joj se približi. Vitez Reči nije smeo da se upušta sa drugim ljudima. Jedna je stvar rizikovati vlastiti život; ali je nešto sasvim drugo rizikovati tuđi život.

"Uskoro napuštam Dobru Nadu, možda čak i danas. Ne znam kada ću se vratiti."

Sreo je njene oči kada se okrenula da ga pogleda.

"Voleo bih da je moglo biti drugačije."

Nekoliko trenutaka pomno ga je proučavala. "Volela bih da mogu u to da poverujem. Smem li da ti pišem?"

Polako je odmahnuo glavom. "Nemam adresu."

Osmeh joj je bio neodređen i loman. "U redu. Hoćeš li ti meni ponekad pisati?"

Rekao joj je da će pokušati. Osećao je da je htela još nešto da kaže, da ga pita zašto je toliko težak, tako tajnovit. Ali nije to učinila. Samo je nastavila da ga gleda, kao da je negde duboko u sebi znala da bi bilo beskorisno, da ga nikada više neće videti.

Odvezla ga je nazad do hotela kako bi se presvukao, a potom ga je odbacila do Frimarkovih i ostavila na ulazu u park. Jedva da je progovorila koju reč celim putem. Ali kada se spremao da iziđe iz kola, ispružila je ruke, sklopila ih oko njegovog vrata i snažno ga poljubila u usta.

"Nemoj me zaboraviti", prošaputala je i uputila mu nagoveštaj osmeha koji ga je onog prvog dana privukao.

Zatim se ispravila za volanom dok je on zatvarao vrata kola i odvezla se, ne osvrnuvši se.

Tada je odlučio da kaže Nest Frimark za njenog oca.

Sada, dok je stajao i gledao Nestino lice skrhanu bolom, zapitao se da li je doneo ispravnu odluku. Mešavina šoka i užasa koja je preplavila njene oči bila je ošamućujuća. Ubrzano je treptala i video je da je želela da skrene pogled s

njega, da se sakrije od njegovog užasnog otkrovenja, ali nije mogla. Pokušala je nešto da kaže, ali nikakve reči nisu izišle iz njenih usta. I stari Bob je bio ošamućen, ali on i dalje nije znao celu istinu. On nije znao ono što je Nest znala. On nije znao da je njen otac demon.

"Moj otac?" konačno je prošaputala. "Jesi li siguran?"

Reči su lebdele među njima u novonastaloj tišini, otrovna i odvratna optužba.

"Nest", počeo deda, posegnuvši za njom.

"Ne, ništa nemoj reći", brzo je kazala, ućutkavši ga, povukavši se korak unazad.

S mukom je odvojila pogled od Džona Rosa i zagledala se u park. "Moram...

Jednostavno moram..."

Zaćutala je sva očajna, dok su joj se suze slivale niz lice, a onda je jurnula iz dvorišta, kroz živicu, ka parku. Protrčala je pored terena za bezbol iza kuće, nastavila lokalnim putem prema ulazu u park, a potom ka groblju. Džon Ros i njen deda ostali su bespomoćno da gledaju za njom, posmatrajući njenu kvrgavu priliku kako se smanjuje i nestaje među drvećem.

Stari Bob tada bezizražajno pogleda Rosa. "Jesi li siguran u to?"

Ros klimnu, osetivši kako ga sivilo dana prekriva poput mrtvačkog pokrova.

"Jesam, gospodine."

"Mislim da nije trebalo ovako da joj to saopštiš."

"Nisam siguran da je trebalo ovoliko da čekam."

"Sledio si ga dovde, njenog oca, do Dobre Nade?"

"Da, gospodine."

"Došao je po Nest?"

Ros uzdahnu. "Jeste, gospodine. Namerava da je povede sa sobom."

Stari Bob u neverici zavrte glavom. "Da je kidnapuje? Zar ne možeš da ga uhapsiš?"

Ros odmahnu glavom. "Nisam ovlašćen. Pored toga, ne mogu čak ni da ga pronađem. A kada bih ga pronašao, ne bih mogao da dokažem ništa od onoga što sam vam rekao. Jedino mogu da pokušam da ga sprečim."

Stari Bob gurnu krupne šake u džepove. "Kako si sve to otkrio?"

"To vam ne mogu reći."

Stari Bob skrenu pogled, pa ga ponovo vrati, dok mu je lice polako crvenelo od besa. "Dolaziš u Dobru Nadu s lažnom pričom o studentskim danima koje si proveo s Ketlin. Uspeva ti da budeš pozvan u naš dom, a skrivaš od nas istinu o tome šta stvarno ovde tražiš. Ne upozoravaš nas na Nestinog oca. Možda misliš da imaš valjane razloge za sve što si učinio, Džone, ali ja ti moram reći da je meni dosta svega toga. Više nisi ovde dobrodošao. Želim da napustiš moj posed i da se izgubiš iz naših života."

Džon Ros je izdržao starčev usahli pogled. "Ne krivim vas, gospodine. I ja bih se isto tako osećao. Žao mi je zbog svega." Zastao je. "Ali ništa od onoga što ste rekli ne menja činjenicu da je Nest i dalje u opasnosti i da ja najbolje mogu da joj pomognem."

"Nekako sumnjam u to, Džone. Nisi se baš iskazao kada je trebalo da zaštitiš bilo kog od nas, bar se meni tako čini."

Ros klimnu. "Izgleda da je tako. Ali ipak ja bolje od vas razumem kakva opasnost pretil Nest."

Stari Bob izvadi šake iz džepova. "Mislim da ti ne shvataš ništa o toj devojčici. A sada idi, Džone. Idi nađi Nestinog oca, ako je to ono što želiš. Ali ne vraćaj se ovamo."

Džon Ros je još trenutak postajao na mestu, gledajući starca, uzaludno pokušavajući da kaže još nešto. Zatim se bez reči okrenuo i othramao.

28.

Nest je odjurila u park u šoku i rastrojena, nesposobna da razmišlja. Da je znala kako, iskočila bi iz kože, iz svog tela, iz života. Lice demona stalno joj je bilo pred očima; taj lik bio je toliko duboko urezan u njen um da ga nije mogla izgnati, njegove obične crte lica koje se ničim nisu isticale, njegove bledoplave oči i prazan pogled.

Tvoj otac...

Tvoj otac...

Uletela je među tamne jele i smreke, uronivši među senke, očajnički želeći da se sakrije od svega, u mahnitom nastojanju da pobjegne. Hrapave grančice šibale su je po licu i rukama, izazivajući suze, ali bol je bio postojan i opipljiv i usporavao je njeno bežanje. Stala je da posrće i na kraju se zaustavila; nije imala razloga dalje da trči niti boljeg mesta na koje bi mogla otići. Besciljno je lutala prepletenim gajem, stežući pesnice, dok su joj suze navirale u oči. Ovo se nije događalo, pomislila je. Nemoguće je da se događa. Prošla je između četinara do masivnog starog hrasta, obgrlila rukama čvornovato deblo i priljubila se uz njega. Osetila je kako je gruba kora ujeda za ruke i noge, obraze i čelo, ali se priljublivala uz nju i dalje.

Tvoj otac...

Nije mogla da izgovori te reči, nije mogla da završi misao. Pritiskala je i pritiskala, primoravajući telo da se stopi sa drvetom. Postaće jedno s njim. Nestaće u njemu i nikada je niko više neće videti. Sada je već jecala, suze su joj klizile niz lice, telo joj se treslo. Čvrsto je zatvorila oči. Da li je njen otac zaista ubio baku? Da li je ubio i njenu majku? Hoće li sada pokušati da ubije i nju? Učini nešto!

Primorala je sebe da se smiri i suze su prestale. Jecaji su zamrli, završivši se kratkim udisajima vazduha kada je shvatila da od plakanja nema koristi, da joj neće nimalo pomoći. Odgurnula se od drveta i zagledala u park kroz pukotine između četinara, polako se pribirajući. Kroz igličaste grane razabrala je postojanje drugih života koji su ovde vođeni, ali svi su joj oni bili daleki. Bio je četvrti juli, Dan nezavisnosti Amerike. Koju slobodu da ona proslavlja? Pogledala je ruke i jake crvene tragove koje je ostavila kora hrasta na njima, tako da joj je koža izgledala umrljana i ljuspasta.

Prože je drhtaj. Hoće li ikada više moći da se pogleda na isti način kao do sada? Koliko je bila ljudsko biće, a koliko nešto drugo? Setila se da je pre samo

nekoliko dana pitala baku, umorna od godina provedenih u neznanju, da li bi njen otac mogao biti šumsko stvorenje. Setila se kako se posle toga pitala kako bi to izgledalo.

Sada je znala odgovor.

Zagledala se u svoju unutrašnjost, u ništa, i dalje ne verujući da je to istina.

Možda se Džon Ros prevario. Zašto da ne? Ali znala je da nema greške. Zato je baka tako odlučno izbegavala svaki razgovor o njenom ocu svih ovih godina.

Smučilo joj se dok je razmišljala o tome, od laži i poluistina, od mnogobrojnih varki. Preplavljena jadom i strahom, osećala se lišena svega i svih na koje je mogla da se osloni, uvučena u tok života koji joj je izmicao i napuštao je.

Vratila se do hrasta i sela, oslonivši se o grubo deblo, iznenada strašno umorna. I dalje je tamo sedela i zurila u drveće oko sebe, pokušavajući da odluči šta joj sada valja činiti, kada je Pik skočio sa drveta preko puta i pohitao ka njoj.

"Strašno, mislio sam da te nikada neću stići", zadahtao je, sručivši se na kolena ispred nje. "Da nije Denijela, nikada nikud ne bih stigao u ovom prokletom parku!"

Umorno je sklopila oči. "Šta ćeš ti ovde?"

"Šta ću ja ovde? Šta misliš da radim ovde? Je li to nekakavo trik pitanje?"

"Odlazi." Glas joj je bio ravnodušan, prazan šapat.

Pik je začutao i nije progovorio dok nije otvorila oči da vidi šta on radi. Sedeo je uspravno, pogleda uprtog u nju. "Pretvaraću se da to nisam čuo", tiho je rekao, "zato što znam koliko si uznemirena zbog oca."

Zaustila je da kaže nešto zajedljivo, a onda je uhvatila njegov pogled i na vreme se suzdržala. Osetila je kako joj se grlo steže. "Čuo si?"

Pik klimnu.

"Sve?"

"Sve." Pik je odbrambeno prekrstio ruke. "Učini mi uslugu. Nemoj mi reći da je trebalo odavno da ti kažem za njega. Ne teraj me da te podsećam na nešto što već znaš."

Stisnula je usne u tanku liniju kako bi obuzdala suze. "Šta, na primer?"

"Da nije na meni da ti pričam o tajnama tvoje porodice." Pik prekorno odmahnu glavom. "Žao mi je što si morala to da saznaš, ali mi nije žao što nisi saznala od mene. U svakom slučaju, to nije razlog da onako odjuriš. Nije kraj sveta."

"Tvog ne."

"Ni tvog!" obrecnuo se na nju. "Doživela si težak šok i imaš prava da budeš uznemirena, ali ne možeš sebi dozvoliti da se zbog toga raspadneš. Ne znam kako je Džon Ros to otkrio, i ne znam zašto je odlučio da ti kaže. Ali znam da stvari neće ništa bolje stajati ako se zavučješ u rupu u nameri da sačekaš dok sve ne prođe! Moraš nešto preduzeti u pogledu toga!"

Nest samo što se nije nasmejala. "Imaš neki predlog, Pik? Šta bi trebalo da uradim? Da se vratim u kuću i uzmem pušku? Baki je to baš mnogo pomoglo! On je demon! Zar nisi čuo? Demon! Moj otac je demon! Isuse! To mi zvuči kao loša šala!" Otrla je nove suze. "U svakom slučaju, neću s tobom o tome da razgovaram dok mi ne ispričaš istinu o njemu. Ti znaš istinu, zar ne? Oduvek si je znao. Nisi mi rekao dok je baka bila živa jer si smatrao da ne bi trebalo. U redu. To razumem. Ali ona je mrtva, i biće bolje da mi neko smesta kaže istinu jer ću inače najverovatnije i ja umreti!"

Borila se za vazduh između jecaja koji su navirali, ljuta, uplašena i jadna.

"Oh, pobogu!" Pik zgađeno podiže ruke i stade da čupka bradu. "Šta, zapravo, misliš da bi trebalo da ti kažem, Nest? Koji deo istine još nisi razabrala, a znamo da si bistra devojkica? Tvoja baka je bila divlja, mlada devojkica koja je zaobišla mnoga pravila, a nekoliko i prekršila. Onaj Indijanac prikazao ti je najveći deo te priče svojom igrom i vizijama. Trčala je sa žderačima u Sinisipi parku, ničega se nije plašila, i tako se spetljala sa demonom. Demon ju je želeo, da li je želeo nju samu ili njenu magiju, to ne znam. Pobesneo je kada je ona otkrila ko je on i kada mu je rekla da ne želi više da ima bilo kakve veze s njim. Pretio joj je, govorio joj da nije na njoj da bira. Ali ona je bila čvrsta i nije ga se plašila, tako

da nije poklekla. Rekla mu je šta će uraditi ako je ne ostavi na miru, i on je znao da to ozbiljno misli."

Šumsko stvorenje udari nogom o tle. "Pratiš li me? Dobro. Evo i ostatka. Vrebao je priliku da joj se osveti, onako kako to demoni čine. Uglavnom se sastojao od dima i mračne magije, tako da nije imao problema sa starenjem. Mogao je sebi da dozvoli da bude strpljiv. Čekao je da ti se baka uda i da rodi tvoju majku. Sačekao je da tvoja majka odraste. Mislim da je tvoja baka tada već verovala da ga više nikada neće videti, ali prevarila se. Sve vreme je čekao da joj se osveti. Učinio je to preko tvoje majke. Obrlatio ju je svojom magijom i svojim lažima, a onda ju je zaveo. Ne iz ljubavi, pa čak ni iz strasti. Iz mržnje. Iz želje da povredi tvoju baku. Namerno, zlobno, bezosećajno. Ti si bila plod toga. Baka u početku nije znala da je ona za to odgovorna, pa čak i da jeste, ne bi to rekla tvojoj majci. Demon je sačekao dok nisi napunila nekoliko meseci, a onda im je obema kazao."

Nest je užasnuta zurila u njega.

Lice mu se zbrčkalo. "Rekao im je i zašto. Veoma je uživao u tome. Bio sam prisutan. Tvoja majka je ubrzo potom pala sa litica. Mislim da je to možda učinila namerno, ali niko nije video, tako da ne mogu biti siguran."

Njegovo nerviranje zbog njenog držanja kao da je popuštalo. Glas mu je smekšao. "Ono što mene brine jeste činjenica da je demon želeo da povredi tvoju baku, kako bi joj se osvetio za ono što je ona njemu učinila. Zbog toga je uništio tvoju majku, ali mislim da tebe juri zbog nečeg sasvim drugog. Mislim da on veruje kako mu ti pripadaš, da si njegovo dete, njegova krv i njegovo meso. Zbog toga se vratio - da uzme ono što je njegovo."

Nest je privukla kolena do grudi, slušajući meko šuštanje grana omorika i borova koje je izazivao povetarac prolazeći kroz senoviti gaj. "Zašto misli da ću poći s njim? Ili ostati s njim ako me uzme? Ja uopšte nisam kao on."

Ali čim je to izgovorila, upitala se da li je baš tako. Izgledala je, pričala i ponašala se kao ljudsko biće, ali to isto je činio i demon, u svom ljudskom liku,

kada mu je to odgovaralo. Ispod se nalazilo jezgro od magije koje ih je oboje određivalo. Ona nije znala odakle ono u njoj. Ali ako ju je nasledila od oca, onda je možda bilo više njega u njoj nego što je to želela.

Pik uperi prst u nju. "Ne sumnjaj u sebe, Nest. To što imaš njega za oca samo je slučajnost rađanja, ništa više. To što imaš njegovu magiju ne znači ništa. Koji god njegov ljudski deo da je učestvovao u tvom stvaranju, odavno je mrtav i nestao, progutalo ga je ono što je postao. Ne traži nešto što ne postoji."

Tvrdoglavo je stisnula usne. "Ne tražim."

"O čemu onda razmišljaš, devojko?"

"O tome da neću poći s njim. Da ga mrzim zbog onoga što je učinio."

Pik je sumnjičavo pogleda. "Zar misliš da on to ne zna? Ali to mu ne sme biti važno. On mora misliti da te može naterati da pođeš, bez obzira na to želela ti to ili ne. Razmisli. Moraš biti veoma pažljiva. Moraš biti mudra."

Položio je bradu na šake, a laktove na kolena. "Cela ova stvar je veoma zbunjujuća, ako mene pitaš. Šta, na primer, Džon Ros radi baš u Dobroj Nadi od svih mesta. Zašto bi jedan Vitez Reči odabrao da vodi baš ovu bitku? Da bi tebe spasao? Zašto, kada ima na desetine drugih koji su izgubljeni gde god da se okreneš? Ti si moj najbolji prijatelj, Nest, i ja bih učinio sve da ti pomognem. Ali Džon Ros nije na taj način vezan s tobom. Tamo napolju vodi se pravi rat između Reči i Praznine, a ovo što se događa u Sinisipi parku sasvim je sitan, beznačajan okršaj. Prisutvo tvog oca ovde stoga je nerazumljivo. Mislim da mora postojati još nešto u svemu ovome, nešto o čemu ništa ne znamo."

"Misliš li da je baka znala?" oklevajući je upitala.

"Možda. Možda ju je demon zbog toga ubio. Ali ipak mislim da nije to bilo posredi. Mislim da je ubio tvoju baku jer je se plašio, plašio se da će mu se isprečiti na putu i pokvariti mu planove. A i zato što je hteo da joj vrati milo za drago. Ne, mislim da je Džon Ros taj koji zna. Mislim da je zbog toga ovde. Možda ga je smrt tvoje bake naterala da ti već sada kaže za oca - zbog onoga što on zna, a mi ne znamo."

Nest je sumnjičavo zavrtela glavom. "Zašto mi jednostavno ne kaže o čemu je reč?"

"Ne znam." Pik je ljutito čupkao bradu. "Voleo bih da znam."

Uputila mu je tužan osmeh. "To baš nije utešno."

Nakratko su ćutali, zureći jedno u drugo kroz sve gušće senke, dok su zvuci koji su dopirali iz parka bili daleki i prigušeni. Nekoliko samotnih kišnih kapi pade na Nestino lice, i ona podiže ruku da ih ukloni. Iznad njihovih glava prolazio je jedan taman oblak, ali su se zato na nebu iza njega nazirale provedrice. Možda ipak neće biti oluje.

"Ta beleška koju ti je baka ostavila podsetila me je na nešto", iznenada reče Pik, uspravivši se. "Sećaš li se one priče koju si mi ispričala o tome kako je baka prvi put videla Utvaru? Bile ste u parku, samo vas dve, i ona mu je smesta prišla.

Sećaš se? Stajao je na ivici senki, rekla si, nepokretan, i oni su dugo zurili jedno u drugo, kao da su na neki način opštili. Zatim se ona vratila i rekla ti da je on tu da bi te zaštitio." Zastao je. "Zar te to nije nagnalo da se zapitaš odakle Utvara potiče?"

Nest je zurila u njega, dok joj je um ubrzano radio, razmatrajući na šta cilja.

"Misliš da je baka stajala iza svega?"

"Tvoja baka posedovala je sopstvenu magiju, Nest, a od tvog oca je naučila neke stvari pre nego što je otkrila ko je on i prestala da ima bilo šta sa njim. Utvara se pojavio posle smrti tvoje majke, pošto je tvoj otac obelodanio ko je, pošto je postalo jasno da bi ti mogla biti u opasnosti. Štaviše, izgleda da se pojavio nekako u isto vreme kada je tvoja baka prestala da koristi magiju, magiju koju više nije posedovala, te nije mogla da se odbrani kada je tvoj otac sinoć došao po nju."

"Misliš da je baka stvorila Utvaru?"

"Mislim da je to moguće. Nije li Utvara bio tu da te štiti još od vremena kada si prohodala?" Pikove obrve se nakostrešiše. "On je stvorenje satkano od magije, a ne od krvi i mesa. Ko je drugi mogao da stoji iza njegove pojave?"

Na Nestinom licu pojaviše se neverica i zbunjenost. "Ali zašto mi baka to ne bi kazala? Zašto bi se pretvarala da nije sigurna?"

Pik sleže ramenima. "Ne znam odgovor na to, kao što ne znam ni zašto Džon Ros neće da ti kaže šta, zapravo, radi ovde. Ali ako sam u pravu, i ako je Utvara stvoren da bi tebe štitio, onda bi to objasnilo belešku, zar ne?"

"A ako grešiš?"

Pik nije odgovorio; samo je nastavio da zuri u nju, plamtećim očima. Ni na trenutak nije pomislio da nije u pravu, shvati ona. Bio je potpuno siguran da je u pravu. Dobri stari Pik.

"Razmisli o ovome, kad smo već kod toga", nastavi on, nagnuvši se napred.

"Recimo da je Džon Ros u pravu. Recimo da se tvoj otac vratio po tebe.

Pogledaj samo kako on to radi. Nije te jednostavno šćepao i odveo. Nikuda se ne žuri, poigrava se s tobom, iscrpljuje te. Pronašao te je u parku i zadirkirao zbog toga što ne možeš ni na koga da se osloniš. Došao je u tvoju crkvu i suprotstavio ti se. Upotrebio je svoju magiju na onoj jadnoj ženi kako bi ti pokazao šta ti se može dogoditi. Nagovorio je onog malog Abotovog da te kidnapuje i odnese dole u pećine, zatim te je još malo zadirkirao, govoreći ti koliko si bespomoćna. Ubio ti je baku, uputio na pogrešnu stranu Džona Rosa i tvog dedu, kao i mene. Šta misliš, gde sam bio cele noći? Bio sam napolju, pokušavajući da zadržim mentroga zatvorenog u onom drvetu, i u to sam morao da uložim sve što posedujem. Uviđaš, zar ne? Tvoj se otac i te kako potrudio da te navede da pomisliš kako on može da učini šta god poželi, zar ne?"

Ona klimnu glavom, proučavajući napeto njegovo isušeno lice. "I ti misliš da znaš zašto?"

"Mislim. Mislim da te se boji."

Pustio je da reči ostanu da lebde u tišini, fiksirajući je oštrim pogledom, čekajući da mu odgovori. "To nema nikakvog smisla", izusti ona konačno.

"Nema?" Pik izvi jednu trnovitu obrvu. "Znam da se plašiš zbog onoga što se dogodilo i misliš da se ni na koji način ne možeš zaštititi, ali možda možeš.

Baka ti je rekla šta da uradiš. Kazala ti je da upotrebiš magiju i da veruješ Utvari. Možda bi trebalo da je poslušаш."

Nest je ćutke razmišljala o tome, sedeći naspram silvana, sama u senkama gaja. Iza njenog trenutnog zaklona, svet je nastavljao sa svojim poslovima, ne mareći što nje nema. Ali nije hteo da joj dopusti da zaboravi gde pripada. Njegovi zvuci su je mamili, podsećajući je da mora da se vrati. Razmišljala je o tome koliko toga se promenilo u jednom jedinom danu. Baka je bila mrtva. Džered bi mogao umreti. Njen se otac vratio u njen život sa osvetom. Magija joj je postala mač i štiti na koje se mora osloniti.

"Pretpostavljam da bi trebalo nešto da učinim, zar ne?" tiho je upitala. "Još nešto pored bežanja i skrivanja." Stisnula je vilicu. "Izgleda da nemam mnogo izbora." Pik slegnu ramenima. "Pa, šta god da odlučiš da učiniš, ja ću biti uz tebe. Denijel i ja. Možda i Džon Ros. Bez obzira na njegove razloge, mislim da namerava da ostane do kraja."

Skeptično ga je pogledala. "Nadam se da je to dobra vest."

Čovečuljak ozbiljno klimnu. "I ja."

Deri Houv je stajao kraj prozora u svom malom stanu, odeven u majicu i farmerke, gledajući naoblačeno nebo i pitajući se hoće li vreme omesti večerašnji vatromet, kada je Junior Elvej stigao u džipu Čiroki. Junior se popeo na ivičnjak, pokušavajući da se parkira, a onda je nekako čudno ispravio točkove tako da se džip uz trzaj vratio nazad na ulicu. Deri je povukao dobar gutljaj pića i zgađeno odmahnuo glavom. Taj momak uopšte ne zna da vozi.

Ventilator na prozoru je škripao i landarao ispred njega, upućujući nešto malo mlakog vazduha na njegov stomak i grudi. U stanu je bilo toplo i skućeno. Deri je pokušao da ne obraća pažnju na ove neprijatnosti, ali prag njegove tolerancije bio je prekoraćen. Glavobolja koju ni četiri praška nisu uspela nimalo da umanje postojano je dobovala iza slepooćnica. Šaka ga je bolela tamo gde ju je juće posekao, ogoljujući žice kuhinjskim nožem. Najgore od svega, u ušima mu je neprestano zujalo od trenutka kada se probudio. Utvarni zvuk nikako nije

prestajao. U prvi mah je pomislio da gubi sluh, a onda je sve pripisao tome što je sinoć suviše popio, te je iz frižidera izvadio hladno pivo ne bi li presekao stvar. Tri piva kasnije, zujanje nije nimalo popustilo. Kao da je u glavi imao milion pčela. Poput desetina onih kosilica za travu.

Na trenutak je zatvorio oči i stao da pomera vilicu s jedne na drugu stranu, pokušavši sebi bar malo da olakša. Prokletstvo, buka se samo pojačala!

Sedeći udobno u stolici za ljuljanje koja je pripadala Derijevoj majci, demon, nevidljivo prisustvo, još je za trunku pojačao zujanje i osmehnuo se.

Deri je završio pivo i otišao do ulaznih vrata. Motrio je kroz ključaonicu dok se Junior nije pojavio na stepenicama, a onda je širom otvorio vrata i iskočio kao pajac iz kutije.

Junior je poskočio. "Proklet bio, ne čini to!" ljutito se obrecnuo, proguravši se unutra.

Deri se nervozno zakikotao. "Da nisi nervozan, a?"

Junior se nije obazirao na zadirkivanje. Čutke se osvrnuo oko sebe da proveri jesu li sami, bacio pogled na Derijevo pivo, te otišao u kuhinju da i sâm uzme jedno. "Ovde sam, zar ne?"

Deri prevrnu očima. "Ništa ne može da ti promakne, je li tako?" Malo je podigao glas. "Donesi i meni jedno hladno, kada se već sam služiš!"

Nestrpljivo je sačekao da se Junior ponovo pojavi, uzeo pivo iz njegove šake bez reči i pokazao mu na kauč. Zajedno su seli, držeći hladne konzerve, i zagledali se u ostake pice koja se stvrdnjavala u otvorenoj kartonskoj kutiji na oštećenom stočiću.

"Jesi gladan?" upita Deri, kome je zapravo bilo svejedno, ali je jedva čekao da nastavi.

Junior odmahnu glavom i dobrano povuče iz konzerve. Nije voleo da ga požuruju. "Pa, je li sve spremno?"

"To ti meni reci. Jesi li u noćnoj smeni?"

Junior klimnu. "Kao što smo planirali. Otišao sam juče, rekao im da mi je dosta štrajka, da želim da se vratim u proizvodnju i zatražio da me rasporede što je brže moguće. Trebalo je da ih vidiš. Samo su se cerili kao kakve budale. Rekoše da mogu da počnem smesta. Učinio sam kako si mi kazao, rekao sam im da bih voleo da budem u smeni od četiri do ponoći. Počinjem za..." Pogledao je na sat. "Nešto malo više od jednog sata. Sve je spremno. Vidiš?"

Pokazao je na svoje radne čizme sa metalnim vrhom. Deri mu zadovoljno klimnu. "Imamo ih u šaci, a da oni toga nisu svesni."

"Aha, nadajmo se." Junior nije bio baš toliko ubeđen.

Deri je pokušao da odagna iznerviranost iz glasa. "Nada s tim nema nikakve veze. Imamo plan, druškane, i taj plan će nam omogućiti da obavimo ovaj poseban zadatak." Značajno je pogledao Juniora. "Sačekaj ovde."

Ustao je i izišao iz sobe. Demon je posmatrao Juniora kako se meškolji na kauču, poigrava pivom, uzima kolut kobasice sa pice i ubacuje ga u usta, zureći u prastari prozorski ventilator kao da nikada do sada nije video ništa slično.

Deri se vratio, noseći metalnu kutiju za hranu sa kvačicama i drškom. Predao ju je Junioru, koji ju je mlitavo uzeo, zadržavši je na udaljenosti ruke.

"Opusti se", zafrkta Deri, ponovo sevši i povukavši iz konzerve s pivom. "Ništa se neće dogoditi dok ne pomeriš prekidač. Možeš je ispustiti, šutirati unaokolo, činiti s njom gotovo sve, bezbedno je dok ga ne uključiš Vidiš li metalni pomični zaklopac pozadi, ispod šarke? To je prekidač. Pomeriš ga sa zelenog na crveno i posle toga imaš pet minuta - dovoljno vremena. Unesi je sa sobom, ostavi je u svom ormaniću na početku smene, iznesi je na pauzi kao da hoćeš nešto da prezalogaš, a potom je gurni ispod kućišta glavnog pogona i iziđi. Kada grune, izgledaće kao da su se valjci motora pregrejali i eksplodirali. Jesi li razumeo?"

Junior klimnu. "Jesam."

"Ne zaboravi. Pet minuta. Programirano je."

Junior spusti kutiju za hranu na stočić pored pice. "Gde je tvoja?"

Deri slegnu ramenima. "U spavaćoj sobi. Hoćeš da je vidiš?"

Ustali su i uputili se u spavaću sobu, završavajući piva. Sada su već bili opušteni i šalili su se oko toga kako će biti sutra. Demon ih je ispratio pogledom iz sobe, otišao do stočića i podigao poklopac kutije za ručak. Sendviči, čips, keksi i termos skrivali su ono što se nalazilo ispod. Demon ih je izvadio. Deri je bio u pravu; podesio je satni mehanizam da aktivira eksploziv pet minuta pošto prekidač bude pomeren.

Demon odmahnu glavom u znak neslaganja i pomeri ga sa pet minuta na pet sekundi.

Deri i Junior iziđoše iz spavaće sobe i sedoše na kauč, popiše još po jedno pivo i ponovo pretresoše plan. Deri je hteo da se uveri da je njegov drugar sve upamtio. Onda je Junior uzeo kutiju za hranu i pošao u čeličanu. Kada je izišao, Deri je protrljao slepoočnice, a potom otišao u kupatilo po još nekoliko praškova za glavu, koje je progutao, zalivši ih novim pivom.

Biće bolje da uspori sa pivom, upozorio je sebe i odložio konzervu. Želeo je da bude trezan večeras. Želeo je da bude pribran.

Bacio je picu u kantu za otpatke, izvadio drugi uređaj, koji je bio malo drugačiji od prvog kako bi mogao da obavi ono čemu je bio namenjen, i završio povezivanje žica. Kada je to obavio, smestio ga je u plastični prenosivi frižider, pričvrstio ga i zatvorio poklopac. Zavalio se i ponosno se zagledao u njega. Ova bebica obaviće posao i te kako, pomislio je.

Demon mu je prišao i seo pored njega. Deri nije mogao da ga vidi, nije znao da je on tu. "Biće bolje da uzmeš pištolj", prošaputao je demon, glas u Derijevoj glavi.

Deri pogleda tandrakavi, stari, prozorski ventilator, upoređujući njegov umorni ritam sa zujanjem u svojoj glavi. "Biće bolje da uzmem pištolj", odsutno je ponovio.

"U slučaju da neko pokuša da te zaustavi."

"Neće mene niko zaustaviti."

Demon se tiho nasmejao. "Mogao bi Robert Frimark."

Deri Houv je zurio u prazno. "Mogao bi pokušati." Vilica mu se opustila.

"Rđavo će se provesti ako pokuša."

Kada je ustao i otišao u spavaću sobu po svoju četrdeset peticu koju je držao u ormanu, demon je otvorio frižider i resetovao i taj satni mehanizam.

Nest se vratila kroz park kući, sa Pikom na ramenu. Oboje su ćutali. Bilo je skoro četiri sata i park je bio pun ljudi. Zaobišla je porodice za izletničkim stolovima i na ćebadima rasprostrtim na otvorenom, idući rubom drveća koje se protezalo duž severnog dela Sinisipi puta. Nije pokušavala da se sakrije; jednostavno joj se nije ni sa kim pričalo. Čak je i Pik to uspeo da shvati, pa ju je ostavio na miru.

Žderači su je sledili poput senki; videla ih je krajičkom oka kako sevaju unaokolo i bezuspešno se trudila da ne obraća pažnju na njih.

Prošla je kroz ulaz u park i krenula niz lokalni put koji je prolazio iza njene kuće. Iznad njihovih glava, oblaci su promicali u gustim rojevima, a sunce se igralo žmurke kroz provedrice. Jarki zraci sunca mešali su se sa sivim senkama, tvoreći šare po tlu, a na zapadu su se gomilali tamni, olujni oblaci. Kiša će uskoro početi, u to nije bilo sumnje. Pogledala je put neba, a zatim je ponovo nezainteresovano spustila pogled, razmišljajući o tome šta joj valja činiti kako bi se zaštitila. Sve do sinoć pretpostavljala je da demon, Džon Ros i ludilo koje su oni doneli u Dobru Nadu nemaju nikakve veze s njom lično, da se ona nalazi na margini događanja, da je pre posmatrač nego učesnik. Sada je shvatala da je ne samo učesnik nego i središnji igrač, pa je zaključila da će joj biti najbolje da ne računa ni na čiju pomoć već da se uzda samo u sebe. Možda će Pik i Denijel biti u stanju nešto da učine. Možda će Džon Ros biti u blizini. Možda će je Utvara braniti kada to postane bitno. Ali je isto tako moguće da će ostati sama. Imala je puno razloga da tako misli. Demon je uspeo da je izoluje svaki put kada bi se pojavio, i morala je pretpostaviti kako će mu to ponovo poći za rukom.

Njen otac.

Ali ona o njemu nije mogla da razmišlja na taj način, znala je. On je demon i njen neprijatelj.

Razmišljala je o bakinoj belešci. Da li da se osloni na nju? Da li je Pik bio u pravu kada je pretpostavio da je baka stvorila Utvaru i odrekla se svoje magije zarad toga? Da li zato nije imala čime da se odbrani od demona? Veruj Utvari. Setila se kako joj je baka stalno ponavljala da je žderači nikada neće povrediti, da je posebna, da je zaštićena. Nikada to nije dovodila u pitanje, nikada u to nije posumnjala. Međutim, demon nije bio žderać, i možda baka ovog puta nije bila u pravu. Zašto joj baka nije rekla nešto više dok je još imala prilike za to? Zašto nije dala Nest nešto na šta bi mogla da se osloni?

Tako se bojim, pomislila je.

Provukla se kroz pukotinu u živici i ušla u stražnje dvorište. Kuća pred njom bila je u mraku i sumorna, i njoj se nije u nju ulazilo. Pik joj je nestao sa ramena, vratio se među drveće. Nakratko je oklevala, a zatim otišla do stražnjih vrata, napola očekujući da je demon zaskoči.

Ali umesto njega pojavio se njen deda, zakoračivši iz senke ulaza na trem. "Je li s tobom sve u redu, Nest?" tiho je upitao, stojeći na stepenicama, dok su mu krupne šake neobično visile uz telo. Delovao je izmoždeno i umorno.

Klimnula je. "Dobro sam."

"Bio je to užasan šok, saznati ko ti je otac na takav način", reče on, ispitujući kako će reagovati. Odmahnuo je glavom. "Još nisam siguran da li u to verujem." Odjednom se rastužila zbog njega, tog snažnog čoveka koji je toliko izgubio. Jedva primetno mu se osmehnula kao da želi da kaže: Ni ja.

"Oterao sam Džona", reče on. "Rekao sam mu da ne želim da mi dolazi u kuću pod lažnim izgovorima, bez obzira na to kakve razloge imao. Kazao sam mu još kako smatram da će biti najbolje da se ne vraća. Nadam se da mi ne zameraš na tome."

Nest se upiljila u njega, ne shvatajući. Želela je da ga upita da li je sišao s uma, ali se uzdržala. Njen deda nije znao ono što je ona znala o Džonu Rosu, pa stoga

nije bilo pošteno da ga osuđuje. Očigledno je to uradio zbog nje. Da li bi ona drugačije postupila na njegovom mestu?

"Idem malo da legnem, deda", reče ona i prođe pored njega, pope se stepenicama i uđe u kuću.

Prošla je hodnikom do svoje sobe i zatvorila za sobom vrata. Senke su prošarale zidove i tavanicu, vazduh je bio nepokretan i sparao. Odjednom se osetila kao u zamci, sama.

Hoće li je Džon Ros napustiti? Hoće li dići ruke od nje zbog dedinog odbojnog držanja? Još gore, zar je moguće da on više ništa ne može da učini?

Dok je ležala na krevetu, počela je da se grozničavo, očajnički moli da ne bude sama kada se demon naredni put pojavi.

29.

Popodne je preraslo u večer; lagano prolaženje minuta i časova bilo je mereno promenama osvetljenosti i izduživanjem senki. Kiša nije pala, ali su se zato oblaci i dalje gomilali na zapadu. Stari Bob lutao je kroz kuću poput kakvog nemirnog duha, osmatrajući stvari koje nije pogledao godinama, sećajući se starih prijatelja iz nekih drugih vremena i prizivajući spomene iz svoje davne prošlosti. Posetioци su dolazili sa posudama punim hrane i rečima saučešća, i odlazili. Pristizalo je cveće u buketima i saksijama, a male, bele posetnice, pažljivo stavljene u jednostavne, bele kovertе, sadržale su uredno ispisane reči žaljenja. Vest o smrti Evelin Frimark objavljena je preko radija i prenosila se od usta do usta; članak u novinama pojaviće se tek sutra. Novinar je telefonom zatražilo pojedinosti i stari Bob ih je spremno dao. Sve je već bilo sređeno oko pogreba. Lokalni ogranak Udruženja srčanih bolesnika ustanovio je fond na Evelinino ime koji će primati novčane priloge. Stari Bob je kroz sve to prošao bez mnogo udublјivanja, ali odlučno. Pobrинуo se oko pojedinosti jer je to trebalo uraditi, sve vreme pokušavajući da se saživi sa činjenicom da nje zaista više nema.

Nest je ostala u svojoj sobi iza zatvorenih vrata i ponovo se pojavila tek kada ju je stari Bob pozvao na večeru. Jeli su za kuhinjskim stolom, ćutke. Kasnije, kada je svetlost počela da slabi i da se spušta sumrak, nazvali su je njeni prijatelji da pitaju hoće li da se nađe s njima u parku kako bi gledali vatromet. Pitala ga je da li sme, i mada je želeo da kaže ne, kako bi je zadržao na bezbednom u kući i blizu sebe, shvatio je besmislenost takve odluke. Mogao bi da je skriva jedan dan ili čak jednu sedmicu, a šta onda? U nekom trenutku morao bi da je pusti napolje, a nije video nikakvog razloga da odlaže neizbežno. Nest je bila mudra i oprezna; neće ona rizikovati, naročito posle onoga što se zbilo sinoć. Da li se uopšte njen otac nalazio tamo napolju? Zapravo ga niko osim Džona Rosa nije video, a on sam više nije bio siguran da li veruje Rosu. Baku je brinula mogućnost da se Nestin otac vrati, ali ona nikada nije rekla da se stvarno vratio. Stari Bob je u prvi mah pomislio da bi trebalo da pozove policiju i upozna ih sa ovim sumnjama, ali kada je bolje razmislio, shvatio je da nema ništa konkretno u ruci; raspolagao je samo gomilom neodređenih sumnji, od kojih se većina zasnivala na reči Džona Rosa.

Na kraju je pustio da sve pođe svojim tokom, dozvolio je Nest da ide, a za uzvrat je dobio od nje čvrsto obećanje da će biti sa prijateljima na mestu gde ima puno ljudi i da nigde neće ići sama. Verovao je da je bezbedna u parku. Ceo život proživela je u njemu, lutala je njime s jednog na drugi kraj, igrala se u njemu, usvojila ga kao vlastito dvorište. Nije mogao da joj zabrani da ide tamo, naročito ne sada kada je trebalo da iziđe na kraj sa šokom koji je izazvala bakina smrt.

Pošto je otišla, stao je da rasprema kuhinju, sklanjajući donetu hranu. Frižider i frizer uskoro su bili do vrha puni, a još je ostalo na desetine porcija. Dohvatio je telefon i pozvao Ralfa Emerija. Kada se sveštenik javio, upitao ga je da li bi imao nešto protiv toga da sutra rano ujutro pošalje nekoga da pokupi svu tu hranu i odnese je u crkvu gde bi mogli da je podele onima koji će je bolje

iskoristiti. Sveštenik je rekao da će se pobrinuti za to, zahvalio mu se na velikodušnosti, nekoliko minuta popričao s njim o Evelin i poželio mu laku noć. Senke u kući stopile su se u crnu masu, a stari Bob je prošao kroz prazne sobe i upalio svetla pre nego što se vratio u kuhinju da završi spremanje. Pušku su odneli, uzela ju je policija, mada nije shvatio zbog čega; radi istrage, rekli su mu, a on je sada osećao neku čudnu nelagodnost bez nje. Čovek bi pomislio da će biti obrnuto, stalno je ponavljao sebi. Oprao je sudove, što dugo nije radio, zaključivši da mu je to pomoglo da se opusti. Sve vreme je mislio na Evelin. Više puta je bacio pogled na kuhinjski sto, zamišljajući je tamo, sa viskijem i vodom ispred sebe, sa cigaretom u ruci, lica okrenutog od svetla, zabludelog pogleda. O čemu je razmišljala, sve to vreme dok je tamo sedela? Da li se prisećala svog detinjstva u brvnari nekoliko kuća odavde? Da li je razmišljala o Nest? O Ketlin? O njemu? Da li je žalila što nije imala drugačiji život, što nije nešto više postigla? Da li je razmišljala o propuštenim prilikama i izgubljenim snovima? Osmeh mu je bio tužan. Sada je žalio što je to nikada nije pitao. Završio je pranje sudova, obrisao ih i sklonio na mesto. Pogledao je unaokolo, odjednom izgubljen. Kuća je bila puna uspomena na njegov život sa Evelin. Otišao je u dnevnu sobu i zagledao se u kamin, u slike na ispustu, u ugao pored lučnog prozora gde je uvek stajala jelka. Sećanja su se kovitlala oko njega, poneka udaljena i izbledela, neka nova i jasna poput bola što ju je izgubio. Uputio se do kauča i seo. Sutra će se njegovi prijatelji okupiti kod Džosi na kafi i uštipcima, i u njegovom odsustvu pričaće o Evelin na isti način na koji su pričali o onom službeniku pošte sa maskom gorile ili o momku koji je pobio svu onu decu. Neće to raditi zlonamerno, već zato što su je smatrali čudnom i što im se njena smrt činila nekako zloslutna. Konačno, umrla je ovde u Dobroj Nadi - a ne u nekom drugom gradu, u nekoj drugoj državi. Umrla je ovde, gde oni žive, i bila je neko koga su poznavali. Da, bila je neobična i, zapravo, nije nikakvo čudo što je umrla od srčanog udara pucajući na senke, jer je Evelin Frimark radila i neobičnije stvari. Ali negde duboko u sebi bili su ubeđeni da ona, u

stvari, i nije bila mnogo drugačija od njih, i da je, ako se to dogodilo njoj, ista sudbina mogla zadesiti i njih. U stvari, osećate nelagodnu srodnost čak i sa najnesrećnijim, otuđenim dušama; upoznali ste ih bar nekoliko u životu. Svi ste bili deca i imali dečje nade i snove. Mračna budućnost koja je šćepala tih nekoliko uvek je bila u blizini i svih ostalih. Znali ste to. Znali ste da bi jedna jedina nesreća mogla da vam promeni život zauvek, da ste ranjivi. Kako biste se zaštitili od nje, želeli ste da doznate sve što se moglo o tome zašto je nevolja snašla nekog drugog, a vas preskočila.

Stari Bob je osluškivao tišinu, dopustivši da parada sećanja odmaršira u pomrčinu. Blagi Bože, kako će mu samo nedostajati.

Posle izvesnog vremena prisetio se poziva Mela Riordena. Mel i Kerol svratili su tog jutra da izjave saučešće, obećavši da će ga pozvati na večeru posle pogreba, kada bude raspoložen za to. Stari Bob je prihvatio njihove pružene ruke, neobični obred među starim prijateljima, čije je živote nešto iz osnove promenilo i ostavilo ih bez reči kojima bi izrazili kako shvataju smisao toga. Kasnije ga je Mel pozvao telefonom, govoreći prigušenim glasom. Saopštio je starom Bobu kako postoji nešto što bi trebalo da zna. Izgleda da ga je Deri iznenada pozvao i izvinio se što ga je uplašio pričama o Sredkonu. Rekao je kako zaista ništa ozbiljno time nije mislio. Objasnio je kako se samo praznio, kao i da će biti zadovoljan svime što sindikat odluči. Pitaio je da li bi mogao da pođe na vatromet sa Melom i Kerol i njihovim društvom. Mel je svaki čas pravio pauze kako bi se uverio da ga stari Bob i dalje sluša. Glas mu je bio pun nade. Možda je pogrešio u pogledu sestrića, oprezno je završio. Možda se dečko konačno opametio. Samo je hteo to da javi starom Bobu.

Kada je Mel spustio slušalicu, stari Bob je ostao da stoji zagledan u telefon, pitajući se da li je prvobitno poverovao u bilo šta od te priče, kao i da li bi uopšte bilo važno da jeste. Potom je zaboravio na celu stvar, svršavajući vlastite poslove; morao je da se postara oko priprema za pogreb, kao i da se pobrine za Nest. Ali sada je to ponovo izbilo na površinu, i on najednom vide ovaj događaj

iz novog ugla. Pravo govoreći, nešto tu nije bilo kako treba. Nije ličilo na Derija Houva. Nije smatrao da će se taj momak promeniti ni za milion godina, a kamoli za dvadeset četiri sata. Ali možda nije bio pravedan prema njemu. Ljudi se menjaju, čak i oni za koje mislite da će uvek ostati onakvi kakvi su bili celog života. To se dešavalo.

Dobovao je prstima po doručju kauča, zureći u prazno. Ići će na vatromet sa Melom i Kerol, je li? Gde li mu je njegov drugar, Junior Elvej, kada se odlučio da provede večer sa starcima?

Ustao je sa sofe i otišao u kuhinju da potraži u frižideru konzervu piva. Uzeo ju je i otvorio, pa se vratio u dnevnu sobu i ponovo seo.

Vatromet. Ta reč mu nije dala mira, nagoveštavajući nešto drugo osim onog očiglednog, nešto što nije mogao da dokuči. Nisu li on i Deri još koliko juče pričali o vatrometu, kada je prišao momku s pitanjem kakvo to nepočinstvo planira? Deri Houv, veteran iz Vijetnama, stručnjak za eksploziv, pričao je o igranju šibicama usred gomile petardi, o tome kako su petarde osetljive ako čovek ne zna da postupa s njima, kako to može dovesti do nesreće...

Uspravio se. Šta je ono Deri rekao? Prirediću Sredkonu nezaboravni četvrti juli. Ali još nešto, nešto lično. Upozorenje. Ostani kod kuće četvrtog. Drži se podalje od vatrometa.

Stari Bob odloži konzervu piva na stočić, jedva svestan onoga što čini, dok mu je um ubrzano radio. Ono o čemu je razmišljao bilo je ludo. Nije imalo nikakvog smisla. Šta bi Deri Houv dobio sabotажom vatrometa za četvrti juli? Kako bi to uticalo na Sredkon? Razmatrao je mogućnosti, ne uočavajući ništa novo. Nigde nije video nikakvu vezu.

A onda mu je nešto palo na pamet, te je brzo ustao i izišao kroz vrata sa mrežom na trem gde je držao stare novine. Sagnuo se i stao da ih prelistava. Uglavnom su to bili stari primerci Čikago tribjuna, ali je našao i nekoliko Gazeta Dobre Nade među njima. One od petka završile su u đubretu, setio se. Pronašao je broj od četvrtka, izvukao ga i na brzinu ih prelistao. Nije bilo ničeg o četvrtom julu.

Ali činilo mu se da je nešto video, nekakav veliki oglas. Bilo mu je žao što nije obratio više pažnje, ali prošle su godine od kada se poslednji put zanimao za program u parku vezan za proslavu četvrtog jula. On i Evelin zanimali su se jedino za vatromet, tako nisu morali da se upućuju u ostale pojedinosti.

Bacio je u stranu novine od četvrtka, pitajući se šta se dogodilo sa jutarnjim subotnjim izdanjem. Otišao je hodnikom do svoje jazbine i tamo ga potražio, ali nije mogao da ga nađe. Nekoliko trenutaka nepokretno je stajao, pokušavajući da se seti šta je učinio s novinama. Potom se vratio u kuhinju. Pronašao je subotnje novine na radnoj površini ispod nekoliko posuda koje je pripremio za crkvu. Žurno ih je izvukao, raširio po stolu i stao da pregledava stranice. Smesta je pronašao ono što je tražio. Džejsiji su objavili oglas u kome su pobrojali sva događanja koja su bila u planu u Sinisipi parku u nedelju i ponedeljak, navevši da je ulaz slobodan, da su svi dobrodošli. Igre, hrana i zabava. Kulminacija događaja trebalo je da bude u ponedeljak, četvrtog, sa vatrometom u vreme zalaska sunca. Ove godine, objavljuvao je oglas krupnim slovima, vatromet je sponzoriso Sredkon.

Stari Bob je dugo zurio u taj oglas, ne verujući očima. Mora da greši, nije mu izbijalo iz glave. Ali baš su tako razmišljali momci poput Derija Houva, zar ne? Sabotirati vatromet koji sponzoriše Sredkon, možda dignuti u vazduh nekoliko posmatrača, izazvati ogorčenje. Šta onda, međutim? Svi će okriviti Sredkon. Sredkon mora učiniti nešto kako bi ponovo bio u milosti, pa će se nagoditi sa štrajkačima? Stvar je bila tako nategnuta da je na nekoliko trenutaka potpuno odbacio tu pomisao. Bilo je ludo! Ali Deri Houv ne bi to smatrao, zar ne? Stari Bob oseti kako mu se hladnoća širi grudima. Ne, ne Deri.

Pogledao je na sat. Prošlo je devet. Video je kroz prozor da se već smrklo. Vatromet će uskoro početi. Izenada se setio Nest. Ona će sedeti tamo sa svima ostalima i biće u opasnosti. Mogao je da čuje Evelin kako mu govori, kao i poslednje noći njenog života: "Roberte, smesta da si pošao da pronađeš to dete i dovedeš je kući."

Zgrabio je baterijsku svetiljku sa radne površine i žurno izišao.

Do sada je već najveći deo onih koji su došli na proslavu četvrtog jula napustio igrališta, terene i izletničke stolove i okupio se na travnatim padinama koje su oivičavale tobogan i spuštale se do reke. Petarde će biti ispaljivane iznad rukavca, sa postolja smeštenog na ravnom, otvorenom potezu rečne obale ispod. Razapet je konopac po sredini padine koji je branio pristup okupljenima u opasnu zonu. Sa njega su visile fluorescentne trake, i tu su patrolirali dobrovoljci sa baterijskim svetiljkama. Gledaoci su se okupili odmah iza konopca na padini brda, rasprostrli ćebad i postavili baštenske stolice; smejali su se i pričali dok se spuštao mrak. Posvuda su trčkarala deca, ostavljajući za sobom iskričavi trag nalik na rep komete. Tu i tamo pukla bi po koja zabranjena petarda među drvećem sa obe strane, nateravši starije da poskoče, a roditelje da se namršte. Senke su postale dublje, a obrisi parka i onih u njemu nerazgovetni. U tami pored reke, tri baterijske svetiljke plele su hirovita ustrojstva dok je ekipa na podijumu završavala pripreme za veliki događaj.

Nest Frimark je sedela sa prijateljima na ćebet, jedući lubenicu i pijući koku. Smestili su se visoko na padini, zapadno od tobogana, gde je tama bila najgušća i gde nisu dopirala svetla iz parka. Oko njih je bilo još porodica, ali Nest nije mogla da im vidi lica niti da im prepozna glasove. Tama je od svih pravila neznance, i Nest se osećala prijatno u tom okruženju. Osim prijatelja, nikoga drugog nije želela da sretne.

Stigla je u park kasno, kada je sumrak počeo da se pretapa u mrak, i kad već je bilo teško videti. Budno motreći, prešla je preko zadnjeg dvorišta, napola očekujući da demon iskoči iz senki. Kada joj je Pik skočio na rame, dok se probijala kroz grmlje, poskočila je sve i nehotice. Hteo je da je isprati do parka, obavestio ju je ozbljnim glasom. Patrolirao je parkom još od zalaska sunca, jašući kroz vrućinu bez vetra na Denijelu, krstareći šumama i igralištima u potrazi za znacima kakve nevolje. Čim se Nest bezbedno smesti kod prijatelja,

nastaviće da stražari. Trenutno je sve bilo mirno. Nigde nije bilo ni traga od demona. Takođe nije bilo ni traga od Džona Rosa. Mentrog, i dalje zatvoren u obolelom drvetu, bio je miran. Čak su se i žderači držali po strani. Pik slegnu ramenima. Možda se ipak ništa neće dogoditi.

Nest ga pogleda.

Pošto ju je Pik napustio kada su se približili prepunom paviljonu sa štandovima u kojima su se prodavali šećerna vate, kokice, viršle i bezalkoholna pića, ona brzo krenu ka mestu sastanka sa prijateljima. Nekoliko pogleda zaustavilo se na njoj dok je prolazila, ali niko je nije oslovio. Zastala je samo jednom, ugledavši bakinu prijateljicu Mildred Volker; slučajno se našla ispred nje, tako da je nije mogla izbeći. Gospođa Volker joj je rekla da joj je veoma žao zbog bake i njenog mladog prijatelja Džereda Skota, ali da za njega ne treba više da brine, ljudi iz socijalnog pobrinuće se oko toga da se ubuduće ništa ne desi toj deci. Izgovorila je to sa toliko osećanja i očigledne brižnosti da se Nest umalo nije rasplakala.

Kasnije im je Brajana svima poverila kako joj je majka rekla da ljudi iz socijalnog već traže privremene domove za male Skotove. Majka joj je takođe kazala da je Džered i dalje u komi i da to nije dobro.

Sada je Nest sedela u tami, pijuckajući koka-kolu iz konzerve i razmišljajući o tome kako život ume da bude nepravedan. Na reci, po traci crnila, šarala su crvena i zelena svetla motornih čamaca, nepokretnih na mirnoj vodi. Nije bilo vetra; vazduh je ponovo postao vruć i lepljiv, i povratio onaj ukus prašine i starog lišća. Ali zato je nebo bilo prekriveno oblacima, koji su zaklanjali mesec i zvezde. Spremala se kiša. Nest je želela da požuri i stigne ovamo. Možda bi pomogla da se stvari rashlade, da se pročiste i da svi postanu drugačiji. Možda bi mogla da pomogne da se spere deo ludila.

Zalutali svitac je na trenutak zatreperio ispred njenog lica i nestao u tami. Neko je kinuo u baštenskoj stolici, što je zazvučalo kao pseće lajanje. Začuo se smeh. Robert je primetio nešto o prirodi klica u ljudskim ustima, a Brajana mu je

kazala da je prost i odvratan. Robert je ustao i objavio da ide da kupi kokice i upitao da li ih još neko hoće? Niko ih ne želi, obavestili su ga, a Brajana mu je kazala da ne žuri sa povratkom, a može i da razmisli o tome da ode kući i proveriti usta u ogledalu. Robert se udaljio zviždućući.

Nest se osmehnula, osećajući se lagodno. Razmišljala je o tome kako joj je prijatno dok sedi ovde u tami, okružena svim tim ljudima. Osećala se zaklonjena i bezbedna, kao da ništa nije moglo da je dodirne, ništa da je ugrozi. Kako je to samo bilo prividno. Poželela je da pobegne u tamu i da se stopi sa noći, nevidljiva i bestelesna, nedostupna za bilo kakvu nesreću. Pitala se da li je Pik imao sreće. Pokušala je da zamisli šta bi silvan učinio da je zaštiti ako se za tim ukaže potreba. Zapitala se da li je demon tamo negde napolju, da li je vreba. Pitala se i da li je i Džon Ros negde u blizini.

Posle izvesnog vremena, počela je da razmišlja o Dva Medveda, žaleći što više nije tu da joj pomogne. Zračio je takvom snagom, snagom koju ona nije osećala u sebi, iako joj je on kazao da je poseduje. Imali su moćna imena, tako joj je kazao. Ali njeno je bilo snažnije, posedovalo je pravu magiju. Podario joj je ono što je mogao; ostalo mora doći iz nje.

Ali šta joj je on to dao? Kratku viziju bake kao mlade devojkice, kako divlje trči po parku sa žderačima i demonom? Uvid u delić njene zamršene i tragične porodične istorije? Nije znala. Moralo je tu biti još nešto, bila je uverena u to. Nešto dublje, ličnije. Razmišljaj. On je želeo da stupi u vezu sa duhovima svojih ljudi, Sinisipima, i ta ga je želja dovela u Dobru Nadu, ali su ga njene veze sa magijom privukle k njoj. Tvoj narod rizikuje da ga zadesi ista sudbina koja je snašla moj, upozorio ju je, želeći da ona zna, da razume. Niko ne zna ko je bio moj narod. Niko ne zna kako su nestali. To se može dogoditi i tvom narodu. Već se događa, bez njegovog znanja i uz njegovu i te kakvu pomoć. Tvoj narod uništava sam sebe.

Ne prepoznamo uvek ono što je došlo da nas uništi. To je nauk Sinisipija.

Ali je isto tako mogao govoriti i o njenom ocu.

Zurila je u tamu, izgubljena u mislima. Sve je bilo povezano. Mogla je da oseti u kostima. Sudbina njenih prijatelja, porodice, suseda i svih ljudi koje čak nije ni poznavala. Njena vlastita sudbina. Sudbine demona i Džona Rosa. I O'oliša Amaneha, možda. Sve ih je vezivala ista spona.

Nisam dovoljno jaka za ovo.

Plašim se.

Zurila je u prazno, a reči su bile sleđene u njenom umu, nepromenjive. A onda je začula jasan odgovor Dva Medveda, onaj koji joj je dao pre dve noći.

Strah je vatra koja kali hrabrost i odlučnost. Za to ga i upotrebi.

Sedela je sama u tami, i više joj nije bilo prijatno da se pretvara kako je nevidljiva. Pokušavala je da ustanovi da li bi mogla da se ponaša onako kako je to Dva Medveda očekivao.

Dvadeset koraka odatle, čovek u senci i sve gušćoj tami, Džon Ros, motrio je na nju.

Pošto mu je stari Bob rekao da je nepoželjan u njegovoj kući, uputio se u park u potragu za demonom, odlučan da ga se dočepa. Otišao je do pećina koje su bile jazbine žderača, sledio obalu reke ka istoku do tobogana, kao i duboke šume iza njega, a zatim se popeo do zatvora mentroga, do ostarelog, razorenog hrasta u kome se čudovište nalazilo sputano, ali demona nigde nije bilo.

Razmišljao je da li da se vrati do Nest Frimark, ali nije to učinio. Šta je mogao da joj kaže, a što već nije rekao - ili odlučio da ne kaže? Bilo je dovoljno to što joj je kazao istinu o njenom ocu. Ako bi joj rekao nešto više, rizikovao bi da podrije ono malo hrabrosti i odlučnosti koje je još mogla da prikupi. Najbolje što je mogao da učini bilo je da pazi na nju, da sačeka da demon dođe po nju, da bude tu kada se pojavi, i da tada učini sve što može kako bi je spasao.

Napustio je park i otišao do Linkolnovog autoputa na večeru u MekDonalds, a potom se vratio. Sedeći u gužvi gledalaca na nenatkrivenim tribinama terena najbližeg kući Frimarkovih, posmatrao je kako se sunce kreće ka zapadu prema obzorju. Kada se spustio sumrak, a utakmica bila pri kraju, otišao je do borova

koji su oivičavali lokalni put. Upotrebivši magiju kako bi se obezbedio da ga ne vide, izvesno vreme je proveo u zaklonu drveća, posmatrajući Pika i Denijela koji su kružili u visinama. Kada je Nest izašla u park, sledio ju je.

Sada je stajao i čekao, dovoljno blizu da dela kada se demon pojavi, dovoljno blizu da joj pomogne ako se ukaže potreba. Svuda oko njega, okupljeni gledaoci bili su obavijeni tamom, nejasni i bezizražajni u noći. Povici i smeh odzvanjali su sa prepune padine brda između bačenih petardi i zvižduka malih raketa.

Vazduh je bio vlažan i nepokretan, ispunjen pomamnim zujanjem insekata, kao i sirovim mirisom borovih iglica i dima drveta koje gori. Čvrsto je stegnuo štap, osećajući se nelagodno i nesigurno. Bila mu je potrebna samo jedna prilika da se suoči sa demonom, ali hoće li mu se makar ona ukazati? Koliko će jaka tada biti Nest Frimark? Pošao je na istok prema šumi iza paviljona, promenivši ponovo mesto, u pokušaju da izbegne da ga uoče okupljeni posmatrači, usredsredivši se na Nest. Mogao je da je vidi, sedela je sa prijateljima uz rub gomile.

A onda je primetio jedno poznato lice i okrenuo brzo glavu kada je Robert Hepler prošao pored njega vraćajući se od štanda sa kokicama.

"Pa, jesam li nešto propustio?" upita Robert devojčice kada se udobno spustio nazad na cebe, čvrsto držeći kesu sa kokicama. "Želiš li?" upitao je Brajanu Braun. "Samo sam malo duvao u njih. Zar ste slistile otpatke lubenice dok me nije bilo?"

Brajana napravi grimasu. "To je tvoj zadatak u životu, Roberte. Tako si dobar u tome."

Nest je zurila u prazno, jedva svesna razgovora koji su vodili. Robert pogleda prema njoj. "Hej, Nest, pogodi koga sam malo pre video kako stoji..."

Iz tame je izletelo neko dete i uletelo među njih, dečaćić koji je nasumce trčao kroz noć, mašući prskalicama koje je držao u obe šake. Video ih je prekasno, skrenuo je u stranu kada je već gotovo naleteo na njih, umalo nije izgubio ravnotežu i naleteo na Roberta. Robert je ljutito dreknuo na njega i iskrice

zalepršaše posvuda. Kas i Brajana skočiše na noge, gazeći ugarke koji su pali na ćebe.

Nest je ustala zajedno s njima, zakoračila unazad, pometena, a istog trena začula je Pikov vrisak. Odjeknuo je u njenoj glavi, tako da je samo ona mogla da ga čuje; glas mu je dopirao iz daljine i bio je slab i isprekidan. Ali bio je i pun užasa.

Nest, Nest... brzo, trči... ovamo, hrast se ruši... demon... zna da si ti... mentrog se oslobađa...

A onda je vrištanje prestalo, naglo, potpuno, ostavivši za sobom odjek koji joj je odzvanjao u ušima dok je stajala šokirana i sleđena među svojim prijateljima.

"Pik?" prošaputala je u tišinu koju je on ostavio za sobom. Naslepo ga je, pipkajući, potražila u vazduhu ispred sebe. "Pik?"

Prijatelji su se zbunjeno upiljili u nju. "Nest, šta je bilo?" žurno ju je upitala Kas. Ali Nest se već okrenula od nje i počela da trči. "Moram da idem", doviknula im je preko ramena i odjurila u noć.

30.

Učinila je to nagonski, uopšte ne razmišljajući, kao odgovor na sveprožimajući, užasavajući strah da još jedan njoj drag život može biti izgubljen. Nest nije oklevala kada je jurnula kroz gomilu. Razume se da ju je demon odvlačio. Da je ostala, bezbedna u gomili okupljenoj na padinama Sinisipi parka, ne bi tako lako mogao da dopre do nje. Ali Pik je bio u opasnosti, njen najbolji prijatelj na celom svetu, i ona ga neće napustiti čak ni da bi spasila vlastiti život.

Jurila je kroz gomilu kao da je postala jedno od neobuzdane dece koja su mahala prskalicama, provlačila se između baštenskih stolica i frižidera, izbegavala ćebad punu ljudi, hitala ka otvorenom crnilu šuma u pozadini. Znala je kuda treba da pođe, gde će demon čekati, gde će moći da nađe Pika; silvan je bar toliko uspeo da joj saopšti isprekidanim, mahnitim govorom. Duboka šuma. Mentrogov zatvor. Ostareli hrast iz koga je, kako se činilo, čudovište pretilo da se oslobodi.

Učinilo joj se da je čula povike kako se vuku za njom, kako je neko doziva, ali se nije obazirala, odlučna da ne uspori. Preskočila je poslednji frižider koji joj se našao na putu i pojurila prema drveću.

Na otvorenom, iza mnoštva baterijskih svetiljki i prskalica, usporila je taman toliko da joj se vid prilagodi promeni svetla. Ispred nje uzdizalo se drveće u tamnim, uspravnim linijama naspram mekšeg crnila noći. Zaobišla je izletničke stolove i otvorena ognjišta, trčeći prema ustalasanim brdima koja su gledala na duboku šumu. Zvuci gomile čileli su iza nje, smanjujući se sa udaljenošću; ostavljali su je samu sa njenim bučnim disanjem i otkucajima srca. Tada je jasno začula kako je neko doziva, ali je primorala sebe da nastavi dalje, pokušavši da ne obraća pažnju na nedobrodošle pozive, upinjući se da se što više udalji od njih. Kada dozivanje nije prestalo, i kada je sa sigurnošću utvrdila izvor, nevoljno je usporila i okrenula se da sačeka Roberta Heplera koji je trčao što je brže mogao.

"Stani, Nest!" doviknuo je, izronivši iz tame, plave kose zalizane ka temenu.

Odmahnula je glavom u neverici. "Roberte, šta to radiš? Vraćaj se!"

"Nema izgleda." Zaustavio se pred njom, teško dišući. "Idem s tobom."

"Ti čak ni ne znaš šta ja radim!"

"Nije važno. Nećeš to raditi sama."

"Roberte..."

"Poslednji put kada sam te pustio da sama odlutaš", žučno ju je prekinuo,

"završila si u pećinama, a ja sam morao da odem do tvog dede i zamolim ga da te pronađe! Neću ponovo da prolazim kroz to!"

Sklonio je zamršenu kosu, napućio usta i odlučno se zagledao u nju. Izgledao je ratoborno i izazivački. "Uputila si se do onog velikog hrasta, je li tako? Ovo ima neke veze sa tim drvetom, zar ne? Šta se dešava?"

"Roberte", obrecnu se ona, iznenada ljuta. "Gubi se odavde!"

Prkosno joj je uzvratio pogled. "Nema izgleda. Idem s tobom. Vezana si za mene."

"Roberte, ne raspravljaj se sa mnom! Ovo je suviše opasno! Ni ne znaš u šta se..." Začutila je, sva očajna. "Nalevo krug, Roberte! Smesta!"

Odbio je da je poslušna. Preteći je krenula prema njemu. "Ne plašim te se, Nest", brzo je rekao, stegavši pesnice. "A nisam ni Deni Abot. Ne možeš me naterati da učinim nešto što ne želim. Ne znam šta se to dešava, ali ja..."

Uhvatila je njegov pogled i ošinula ga svojom magijom, brzo i snažno. Robert Hepler je pao kao kamen, mišići su mu se pretvorili u želatin, a govor postao nerazgovetan. Trgnuo se jednom tamo gde je ležao u retkoj travi šume, duboko uzdahnuo i onesvestio se.

Potisnula je osećanje krivice koje ju je odmah obuzelo, okrenula se i nastavila da trči. Bolje je ovako. Poznavala je Roberta; ne bi se vratio. Kasnije će pokušati da mu objasni. Ako uopšte bude kasnije. Očajanje i bes naterali su je da prestane da smišlja izvinjenje. Uradila je ono što je morala da uradi. Nije važno što je obećala da neće koristiti magiju, što je mrzela da je koristi, što se zbog onog što je učinila osećala ukaljano i iscedeno. Buke više nije bilo, a kroz nekoliko trenutaka suočiće se sa njenim ubicom i jedino na šta je mogla da se osloni bila je magija koju je upravo primenila na Robertu.

Proželo ju je žestoko likovanje, neko čudno osećanje kao da su lanci odbačeni i da se oslobodila. Prkos izazvan okolnošću da je učinila nešto zabranjeno doneo joj je izvesno zadovoljenje. Magija je bila deo nje. Zašto bi bilo pogrešno koristiti je?

Jurnula je niz padinu u usek koji je delio izletišta od duboke šume, osetivši da joj stopala proklizavaju pri odronjavanju zemlje i po visokoj travi. Uhvatila se šakama da ne bi pala, uspravila se kada je stigla do dna useka i nastavila da trči. Most koji je vodio preko malog potoka izronio je iz mraka, i ona zatutnja preko njega, dobujući patikama ka suprotnom kraju, a onda stade da se penje uz padinu prema šumi.

Kada je stigla do vrha uzvisine, ponovo je usporila. Ispred nje je slabo pulsirala zloslutna zelena svetlost između drveća, poput srca nečeg živog. Odagnala je tu

pomisao i nastavila, postojanim trkom, sporije dišući, šarajući pomno pogledom s jedne na drugu stranu, pokušavajući da prodre kroz zid od senki. Staza se suzila, zagušena grmljem i obrubljena drvećem, uvijajuća kičma zmijske. Ovde je vladala tama, bilo je tako mračno da se samo ona zelenkasta svetlost probijala kroz noć. Privlačila ju je; nije mogla da se pretvara da nije. Ponovljala je reči iz bakine beleške, poput kakve litanije koja treba da joj ulije hrabrost. Šakama je terala insekte koji su zujeći naletali na nju, čitave oblake insekata koji su joj uletali u oči i usta. Strah joj se vratio u iznenadnom talasu dok je zamišljala šta je čeka tamo ispred. Ipak nije odustala. Nije mogla. Ovo se ni po čemu nije razlikovalo od spasavanja Benet Skot iz ruku žderača. Uopšte se nije razlikovalo.

Molim te, Pik, nemoj se predati. Dolazim.

Nekoliko trenutaka kasnije, izišla je iz šume na čistinu gde se nalazio veliki hrast. To je drvo predstavljalo neizmerno, izuvijano čudovište u tami; kora mu je delovala vlažno i razoreno, poput kože odvojene od kostiju i mišića leša. Iznutra je dopirala ogavna zelena svetlost, sporo i postojano pulsirajući u tami. Nest je obeshrabreno zurila. Drvo je još bilo nedirnuto, ali je izgledalo kao kakvo stvorenje na umoru. Podsetilo ju je na slike životinja uhvaćenih u čelične zamke, koje je videla, staklastog pogleda od straha i bola.

Demon je stajao pored drveta, netremice je gledajući mirnim očima. Kao da je mislio da je sve normalno, da ništa nije naopako. Jedino što je mogla da učini bilo je da natera sebe da se suoči sa njegovim pogledom.

"Gde je Pik?" upitala je.

Glas joj je zvučao kao u kakvog deteta, i videla je sebe onako kako mora da ju je demon video, kao devojčicu, bez oružja i očajnu pred moći koju još čak ne može ni da počne da shvata.

Demon joj se osmehnuo. "Eno ga, tamo" odvratio je i pokazao.

Na nekih pet stopa od tla, sa grana trešnje visio je mali metalni kavez. U njegovoj mračnoj unutrašnjosti Nest je uspela nakako da nazre neku skljojkanu priliku.

"Sklonjen na sigurno", reče demon. "Kako se ne bi mešao u ono što ga se ne tiče. Leteo je unaokolo na onoj sovi, pokušavajući da vidi šta smeram, ali nije bio baš mudar." Zastao je. "Za sovu mi nije bio potreban kavez."

Pernata gomilica ležala je uz ivicu drveća, širom raširenih krila: Denijel.

"Obrušio se pravo na mene kada sam oborio silvana s njegovih leđa", promrmlja demon. "Možeš li to zamisliti?"

Neodređeno je pokazao prema kavezu. "Znaš ono za silvane i kaveze, zar ne? Pa, možda i ne znaš. Silvani ne podnose da budu zatvoreni. To im iscrpljuje duh. Događa se, zapravo, prilično brzo. Nekoliko časova, i gotovo. Takva će sudbina snaći i tvog prijatelja ako ga neko ne oslobodi."

Nest! - zadahta Pik u mahnitom pokušaju da joj da znak. Potom je ponovo utihnuo, ostavši bez glasa.

"Ubeđen sam da bi tvoj mali prijatelj želeo da ti kaže nešto o svom stanju", nežno izgovori demon, "ali mislim da je za njega najbolje da štedi snagu."

Nest se osećala usamljeno i ranjivo, kao da joj je sve oduzeto. Ali to i jeste bio plan, zar ne? "Pusti ga!" naredi ona, zureći u demona kao da želi da ga istopi vrelinom svoga besa.

Demon klimnu. "Pošto ti učiniš ono što ti kažem." Zastao je. "Dete moje."

Prodoše je žmarci od zvuka ovih reči, a onda je zapahnu novi talas besa. "Ne zovi me tako!"

Demon se osmehnu, a u očima mu zaiskri zadovoljstvo. "Znači, znaš, je li tako? Ko ti je kazao? Evelin, pre nego što je umrla? Silvan? Slegnuo je ramenima.

"No, to i nije važno. Bitno je da znaš. Da ceniš tu posebnu prirodu našeg odnosa. Ono što jesi odrediće ono što ćeš postati, i ovde smo da o tome odlučimo."

Pogledao je pored nje i izraz lica mu se promeni. Nagoveštaj nervoze sevnu u očima. "Ah, evo baksuza. Konačno se ipak pojavio."

Džon Ros je izišao iz zaklona drveća, obliven znojem i tvrda pogleda. Delovao je viši i širi nego što ga se sećala, a crni štap sijao je srebrnom svetlošću. "Skloni se iza mene", smesta joj je kazao, netremice motreći demona zelenim očima.

"Oh, ona ne želi to da učini!" frknu demon i hitnu nešto tamno i svetlucavo ka posustalom hrastu.

Istog časa, drvo se rasprsnu u mlazu kore i iverja, a zelena svetlost koja je unutra bila zarobljena suknu napolje.

Stari Bob je stigao od svog doma do mesta na kome će biti ispaljivan vatromet pravom linijom, ne gubeći vreme na lokalne puteve ili utabane staze i osvetljavajući tamu snopom baterijske svetiljke. Umor koji je ranije osećao iščileo je pred strahom; nivo adrenalina naglo je porastao u njegovom telu, snabdevši ga novom snagom. Zvuci smeha i razgovora i iskričenje prskalica vodili su ga preko širokog prostranstva travnatih zaravni, tako da je brzo stigao do začelja gomile.

Odmah je počeo da se raspituje da li je neko video Mela Riordena. Poznavao je većinu okupljenih, tako da, kada bi se dovoljno primakao i bio u stanju da im razazna lica, jednostavno bi ih na brzinu pozdravio i pitao za Mela. Bio je krupan čovek i nije važio za osobu koja se zamajava glupostima, a uz to je i upravo pretrpeo veliki gubitak, tako da su mu oni kojima se obratio smesta odgovarali. Čim bi dobio odgovor, žurno je nastavljao dalje, probijajući se kroz gužvu prema ograđenom području zapadno od tobogana. Obilato se znojio, pazuh i leđa bili su mu vlažni, lice rumeno od napora. Nije imao nikakav jasan plan. Nije čak bio siguran ni da mu je bilo kakav plan potreban. Možda je grešio u pogledu Derija Houva. Možda je preterao. Ako jeste, dobro. Osećaće se glupo, ali će mu i laknuti. S tim je mogao da živi. Pronaći će Derija, porazgovarati s njim, možda ga suočiti sa svojim sumnjama, a kasnije se pozabaviti svojim osećanjima.

Vijugao je između okupljenih ljudi opruženih po ćebadima i smeštenih u baštenske stolice, između dece koja su jurcala i omladinaca koji su se tromo

vukli unaokolo. Najbolja mesta bila su pretrpana. Neki su ga prepoznali, a nekolicina mu se obratila. Sa nekima je sâm zastao da porazgovara i oni su ga zadržali da mu izjave saučešće zbog gubitka, ali je većina ipak samo odgovorila na njegovo pitanje o Melu i puštala ga da produži svojim putem. Sevaio je pogledom levo-desno idući dalje, pretražujući tamu. Više nije mogao jasno da vidi obalu reke, a drveće se slilo u crni zid. Vatromet će početi svakog trenutka. Konačno je ugledao Mela i Kerol koji su zajedno sedeli na ćebetu na samoj ivici okupljenog mnoštva sa skupinom članova porodice i prijatelja. Među njima je bila i Melova sestra, ali ne i njen sin. Stari Bob je sve pozdravio, pa odveo Mela u stranu kako bi porazgovarali u četiri oka.

"Da li je Deri došao s vama na vatromet?" tiho je upitao. Nastojao je da mu glas bude staložen, kako ne bi otkrio strah.

"Svakako, mimoišli ste se", odgovorio mu je prijatelj. "Celo večer bio je ovde s nama. Nešto nije u redu?"

"Ne, ne, samo sam hteo na trenutak da popričam s njim. Gde je on?"

"Odneo je piće momcima koji ispaljuju vatromet. Poznaje jednog od njih." Mel pogleda preko ramena. "Rekao sam mu da ne znam hoće li ga pustiti tamo dole, ali je on, izgleda, mislio da hoće."

Stari Bob je strpljivo klimnuo. "Odneo im je piće?"

"Aha, pivo i koka-kolu, tako nešto. Doneo je sa sobom frižider. Hej, o čemu je reč, Roberte?"

Stari Bob je osetio kako spokoj ističe iz njega u iznenadnom naletu i kako se strahovi koji su ga podbadali i šaputali u njemu iz senki iznenada pojavljuju poput grabljivica. "Ništa", odvrati on. Pogledao je prema reci i baterijskim svetiljkama koje su šarale unaokolo. "Još je tamo dole?"

"Aha, samo što je otišao." Mel nakrivi glavu i stade brzo da trepće. "U čemu je stvar?"

Stari Bob odmahnu glavom i počeo da se udaljava. "Reći ću ti kada se vratim."

Sada se kretao mnogo brže, sledeći konopac koji je razdvajao područje sa podijumom što se spuštalo prema reci. Prošao je pored nekoliko članova Džejsija koji su tu patrolirali, mlađih ljudi koje nije dobro poznao ili ih nije uopšte znao, i svakog je priupitao nije li video Derija Houva. Treći čovek pored koga je prošao rekao mu je da je Deri upravo ušao unutar konopaca, i da mu je to bilo dopušteno samo zato što je prepoznao jednog izvođača na podijumu za koga je tvrdio da mu je prijatelj. Stari Bob klimnu i primeti da je to narušavanje sporazuma o sponzorstvu nad ovom proslavom, koji su Džejsiji potpisali sa upravom parka, ali da će zaboraviti da to prijavi ako mu se smesta omogući da ode tamo dole i vrati Derija pre nego što se bilo šta dogodi. Ostavio je utisak, mada to nije kazao, da je čuvar parka. Mlađi čovek s kojim je razgovarao bio je dovoljno zaplašen tom pretnjom i izrazom njegova lica, tako da se sklonio u stranu i pustio ga da prođe.

Nekoliko trenutaka kasnije, stari Bob se obreo s druge strane konopca i nastavio niz padinu prema svetlosti baterijskih svetiljki koje su koristili ljudi što su se spremali da otpočnu vatromet. Morao je da požuri. Bilo je predviđeno da vatromet krene tačno u deset, a već je bilo devet i pedeset. Isključio je svoju baterijsku svetiljku, pustivši da mu se oči priviknu na tamu. Dok se približavao, uspeo je da razazna obrise ljudi koji su se kretali između platformi za ispaljivanje, obavljajući poslednje pripreme.

A onda je ugledao Derija Houva, njegovu visoku, mršavu priliku, lako prepoznatljivu čak i u tami, kako stoji sa jednim članom ekipe, zadubljen u razgovor. Kada se stari Bob uputio ka njemu, onaj drugi počeo je da se udaljava. Stari Bob je sačekao nekoliko otkucaja srca, a onda je uključio baterijsku svetiljku.

"Deri!" odlučno ga je pozvao. Deri Houv se okrenu ka svetlosti, žmirkajući. Stari Bob uspori. "Svuda sam te tražio."

Derijeve oči sevnuše levo, pa desno. Držao je mali frižider u levoj ruci. Osmeh mu je bio slab i usiljen. "Šta tražiš ovde, Roberte? Ne bi trebalo da budeš na ovom mestu."

"Kao ni ti." Stari Bob mu se blagonaklono osmehnu. Bio je udaljen manje od petnaest stopa i nastavio je da se približava. "Jesi li završio ovde? Da li si svima podelio piće? Imaš li jedno za mene?"

Deri žurno podiže šaku. "Odmah da si stao. Smesta, Bobe Frimark."

Stari Bob je stao i uputio mu miran, postojan pogled. "Šta je u frižideru, Deri?" Lice Derija Houva se obli rumenilom i steže od iznenadnog besa. "Gubi se odavde!" ljutito je pljunuo. "Dalje od mene!"

Stari Bob odmahnu glavom. "Ne mogu. Osim ako i ti ne podeš sa mnom."

Deri žurno zakorači unazad. "Neću ja nikuda s tobom! Gubi mi se s očiju!"

"Šta ćeš ovde dole, Deri?" navaljivao je stari Bob, ponovo krenuvši napred.

Mogao je da vidi očajanje u netremičnim očima mlađeg čoveka. Bio je uhvaćen, nadmudren. Iznenada se nasmejao. "Zanima te šta radim?" Povlačio se dok je govorio, idući duž ivice platformi i skela, što dalje od postojanog snopa baterijske svetiljke. Naglo se zaustavio. "U redu, pokazaću ti."

Okrenuo se na trenutak od njega, dok mu je pokrete skrivala tama. Kada se ponovo okrenuo prema njemu, u ruci je držao pištolj.

Zujanje u Derijevoj glavi postalo je prigušena tutnjava, Nijagarini vodopadi bele buke koja udara poput čekića. Uperio je pištolj u Roberta Frimarka i prst čvrsto oslonio o okidač.

"Ugasi bateriju, starče."

Stari Bob pogleda ulevo gde se ekipa okupila oko postolja sa zastavama. Ali oni su bili suviše daleko da bi videli šta se dešava. Odatle nije mogao očekivati pomoć. Stari Bob ponovo pogleda Derija i isključi bateriju.

Deri klimnu. "Prva pametna stvar koju si do sada uradio." Oblizao je suve usne.

"Kreni ka meni. Stani, to je dovoljno. Želiš da saznaš šta smeram? Dobro, kazaću ti. Sve ću ti reći. Znaš li zašto? Ne, ne govori ništa, proklet da si, samo

slušaj! Reći ću ti jer imaš prava da znaš. Vidiš, znao sam da ćeš doći. Znao sam. Iako sam ti rekao da se držiš po strani, znao sam da ćeš biti ovde. Velika greška, starče."

"Deri, slušaj..." počeo stari Bob.

"Zaveži!" Derijevo lice iskrivi se od besa. "Rekao sam ti da ništa ne govoriš, i ozbiljno to mislim! Slušaj ti mene! Dok ste ti i ostale matore prdonje samo sedeli i čekali neko čudo da okonča ovaj prokleti štrajk, ja sam smislio način da do čuda dođe!"

Povlačio se prema skupini radnika koji će uskoro lansirati vatrometne rakete. Frižider mu se ljuljao u ruci. Nije skidao pogled sa starog Boba, udaljenog desetak stopa. Držao je pištolj uperen u starca, pazeći da ne skrene cev. Nije želeo da stari Bob učini bilo šta glupo i time sve upropasti, pre nego što on bude spreman. Oh, svakako, pucaće u gospodina Roberta Frimarka, u to nije bilo sumnje. Ali ne još. Dok se ne nađe negde gde ga niko neće videti niti čuti. Pogledao je prema mestu gde su momci iz ekipe šarali baterijskim svetiljkama po izloženim zastavama, proverivši da li su još zabavljeni svojim poslom. Iscerio se. Sve je teklo po planu.

Kleknuo je u senku i spustio frižider iza sebe, blizu platforme za lansiranje. "Da se nisi pomerio", tiho je rekao starom Bobu. "Samo ti tu stoj. Ne nosiš pištolj, zar ne?"

Stari Bob odmahnu glavom. Krupne šake mlitavo su mu visile, a telo mu se opustilo. "Ne čini to, Deri. Tamo gore ima žena i dece. Mogli bi biti povređeni." "Niko neće biti povređen, starče. Misliš li da sam glup?"

I dalje je držao uperen pištolj dok je podizao frižider na platformu i gurao ga u senku između sanduka sa raketama gde ga niko nije mogao videti osim ako bi ga baš tražio. Pa, dobro, možda će nekolicina i biti povređena, pogodiće ih otpaci i krhotine. Konačno, to je i bio deo plana, zar ne? Ako neko bude povređen, Sredkon će se naći u većoj neprilici. Deri nevidljivo slegnu ramenima. Cilj je da štrajk bude okončan, i na duge staze svi će biti srećni.

Posegao je rukom iza frižidera gde je postavio prekidač i aktivirao ga. Imao je pet minuta. Ustao je, osećao se dobro. "Vidiš, prosto k'o pasulj. Sada se lepo okreni i pođi duž obale reke, Roberte Frimark, samo polako. Biću odmah iza..." A onda se sve oblilo belim sjajem oko njega i u magnovenju mu se javio utisak da ga je neka džinovska pesnica tresnula po leđima.

Silina eksplozije bacila je Derija Houva na starog Boba i ponela obojicu petnaest stopa kroz vazduh pre nego što ih je u gomili tresnula o tle. Stari Bob se našao sklopčan u travi, a jedna ruka mu je bila čudno iskrivljena. Deri je ležao preko njega, napola ga prekrivši. U starčevim ušima je zvonilo, u glavi mu je tutnjalo, a uskoro je počeo i da oseća bol. Umirem, pomislio je. Svuda oko njega eksplodirao je vatromet. Rakete su nekontrolisano izletele iz lansirnih cevi, pomahnitalo se potom okrećući. Nestale bi načas u tami, a onda se rasprskavale povrh drveća ili iznad reke. Cela platforma za lansiranje bila je u plamenu, a postolje sa zastavama i sve ostalo unaokolo bilo je raskomadano i napola izgorelo. Gledaoci su trčali i vrištali u svim pravcima, ćebad su ostala razbacana, baštenske stolice prevrnutе, frižideri zaboravljeni. Duboka tutnjava i prodorni zvižduci pratili su eksploziju za eksplozijom iz belog, usijanog pakla ispod. Stari Bob osetio je krv na grudima i licu, ali nije znao da li je njegova ili Derijeve. Mogao je da je oseti i u ustima, kao i kako mu curi niz grlo. Kada je pokušao da se oslobodi Derija, shvatio je da ne može da se pokrene.

Sklopio je oči pred bolom i klonulošću. Pa, to je to, to je ono što je napisala.

Imao je tek toliko vremena da se zapita šta će biti sa Nest, a onda je sve nestalo.

31.

Stvorenje koje se pojavilo iz raznetih ostataka starog hrasta bilo je tako odvratno da se nije moglo uporediti ni sa čim što je Džon Ros ikada video. Mlitavo se izvuklo iz dima i razderotina, otelotvorujući se dok se pulsirajuća zelena svetlost rastakala, košmar koji oživljava. Hodalo je uspravno na dve noge, ali je bilo presamićeno, grbavih leđa, kao da mu ogromna ramena nisu dozvoljavala da se

ispravi. Snopovi grube crne dlake mestimično su mu prekrivali krljušastu površinu; imalo je zmijski nadsvođene žute oči i račvasti jezik. Trokraki prsti nicali su mu iz stopala i šaka, završavajući se kandžama koje bi više odgovarale kakvoj velikoj mački. Lice mu je bilo izduženo, usko i bez osobnosti osim dva proreza koji su mu služili kao oči i usta, a glava mu je predstavljala gladak, nalegli produžetak žilavog vrata. Bilo je veliko, punih deset stopa u visinu, čak i ovako pogrbljeno, a masivnost mu je nagoveštavala da teži mnogo više od pet stotina funti. Oprezno se osvrnulo unaokolo kada je iskoračilo na čistinu, osmotrivši praznim pogledom nepoznati svet u kome se obrelo.

Posle nekoliko vekova zatočeništva, mentrog je ponovo bio slobodan.

Džon Ros se upiljio u čudovište. Delovao je prekrupan u odnosu na staro drvo, tako da se on upitao kako je bilo moguće utamničiti ga unutra. To, doduše, više nije bilo značajno. Jedino je bilo važno šta Ros može da preduzme u pogledu toga što se čudovište našlo na slobodi. Svrha njegovog dolaska u Dobru Nadu nije imala nikakve veze sa mentrogom. Mentrog je predstavljao suvišno i opasno skretanje pažnje. Znao je šta bi trebalo da uradi, šta je poslat da uradi. Trebalo je da pusti čudovište da ode svojim putem, da uradi šta želi, da pusti nekog drugog da se pobrine za njega. Ali nije bilo nikog drugog, razume se. Postojao je samo on. Dok se ne okupi dovoljna sila, mentrog će pobiti polovinu grada. Bio je to berseker, mašina za ubijanje koja nije imala nikakvu drugu svrhu u životu. Nije ubijao zbog gladi ili u samoodbrani, već iz primarne potrebe. Ros za to nije bio odgovoran, ali je znao da ga ne može tek tako pustiti.

A demon je upravo na to i računao, to je bio razlog zbog koga je oslobodio mentroga. Džonu Rosu je ponuđeno da bira, a činjenica da je on ljudsko biće, a ne šumsko stvorenje, učinila je da njegov izbor bude unapred poznat.

Okrenuo se prema Nest Frimark, koja je stajala kao opčinjena iza njega, širom otvorenih očiju, razbarušene kovrdžave kose zalepljene za rumeno lice. "Skloni se od mene", nežno joj je rekao.

"Džone, ne, suviše je veliki", prošaputala je očiju punih straha i užasa.

"Skloni se, Nest."

Nevoljno ga je poslušala, polako se povlačeći prema zidu drveća. Čistina je bila osvetljena ostacima hrasta, razbacanim delićima koji su još zračili zelenom svetlošću, prianjajući za grane i visoku travu. Iznad njih, nebo je bilo tamno i zagušeno oblacima, a mesec i zvezde skriveni. Ros je u daljini čuo sporo valjanje groma. Obrvan tugom, pomirio se sa sudbinom. Iz ovog se nije mogao izvući. Crni orahov štap pulsirao je svetlošću u njegovim rukama.

Ne obraćajući pažnju na demona, koji se povukao do linije drveća, lica ozarenog iščekivanjem, Ros istupi napred. Nije skidao oči sa mentroga, koji ga je tek sada ugledao, shvatajući da je na pomolu sukob. Stvorenje se spusti na sve četiri, grčeći mišiće i palacajući jezikom. Kada bi mu se usta razdvojila pomolilo bi se nekoliko redova zašiljenih zuba. Neman duboko i polagano zasikta u znak upozorenja.

Ros prizva magiju iz štapa i ona ga obuhvati poput tečne svetlosti, napravivši oklop oko njega, pruživši mu zaštitu za predstojeću bitku. Mentrog se zgrči od odvratnosti kada se Ros polagano preobratio. Prestao je da liči na sebe, postavši manje ljudsko biće, zasijavši i očvrstnuvši unutar oklopa od magije. Crte lica mu se stopiše, izgladivši se unutar svetlosti, a kada je počeo sporo, gotovo senzualno da klizi, njegovo hramanje potpuno je nestalo.

U senkama na čistini, vreme kao da se usporilo, a svaki zvuk zamro.

A onda se mentrog ustremio na svog protivnika, napavši ga zapanjujućom brzinom, sa ispruženim kandžama. Ali Vitez Reči se s lakoćom sklonio u stranu, a sjajni crni štap zabio se u čudovište koje je protutnjalo pored njega. Zapalila se vatra kao kada se topi čelik, i stvorenje je zauralalo, prodorno, isprekidano, vrat mu se izvio, telo stalo da se uvija. Okrenulo se u času kada je bilo pogodeno, jednom rukom zamahnuvši na Viteza, koji nije bio dovoljno brz da je izbegne. Udarac ga je odbacio preko čistine, i on oseti bol pri padu čak i kroz štit svoje magije.

Podigao se na noge kada je stvorenje jurnulo na njega po drugi put. Ponovo je izbegao napad, upotrebivši štap da osujeti smrtonosne kandže. Magija štapa plamtela je i buktala, razdirući krzave trake reptilske kože i odbacivši mentroga u stranu.

Vitez Reči se ispravio i približio središtu čistine, našavši se u blizini ostataka mentrogovog uništenog zatvora. Krajičkom oka video je Nest kako čuči na obodu drveća, spremna da jurne. Ali neće ona potrčati. Neće ostaviti Pika. Baš kao ni njega, bio je uveren u to. Šta god da se dogodi, ona neće otići. Možda je samo još devojčica, ali ima srce i dušu ratnika. Toliko je naučio o njoj. Ponovo je zažalio što ne može nešto više da joj kaže, što ne može da joj pruži nešto čime bi mogla da se odbrani. Ali to je bilo uzaludno žaljenje; bez obzira na to da li će umreti ili preživeti, učinio je sve što je mogao za nju.

Krenuo je ulevo prema demonu. Tamo se nalazio njegov stvarni neprijatelj. Kada bi mu mentrog pružio makar trenutak predaha, mogao bi... Ali ne, za to je bilo prekasno, prekasno za bilo šta drugo osim da dopusti da stvari idu svojim tokom. Osetio je veliko očajanje zbog sputanosti kojoj je bio izložen, zbog ograničenih mogućnosti koje su mu bile date, zbog teških istina koje nije mogao ni sa kim da podeli.

Mentrog se još jednom ustremi na njega, tela priljubljenog uz tle, očiju sjajnih i iskričavih. Neće se zaustaviti dok jedan od njih ne bude mrtav. Vitez je razumeo prirodu svog protivnika i znao je da ovde neće biti pošteđenih. Ta zver je ubila i jača stvorenja u svoje vreme, i nije se plašila. Gonjena pomamom i besom, znala je za samo jedan put.

Fintirala je nekoliko puta ne bi li oslabila Vitezovu pažnju, a zatim se bacila preko čistine, nezaustavljiva gromada mišića, kandži i zuba. Vitez Reči ostao je na mestu i zadao strašan udarac, zamahnuvši takvom snagom da je vatra magije sasvim obavila mentroga. Međutim, čudovište je takođe napalo svom silinom, probivši sve vitezove odbrane i naleteвши na njega. Vitez se našao oboren na tlu, a svetlosni oklop koji ga je štitio bio je smrskan kao da je od plastike. Otkotrljao

se u stranu kada je mentrog zamlatarao unutar vatrenog ogrtača, pokušavajući da ga dosegne, ali uspevši samo da zapara zemlju. Udarao ga je bez prestanka štapom po masivnom telu, dok je vatra izbijala celom njegovom uglačanom dužinom. Mentrog je urlao i upinjao se da protivnika ponovo prikuje za tle, uvijajući se i grčeći u besu. Vitez je još dvaput bio oboren. U oba navrata vazduh mu je izbijen iz pluća, bol mu se rasprsnuo celim telom, snaga ga je na trenutak napustila. Ali oba puta se povratio, odbivši da se povuče. Više nije mogao da vidi ni demona ni Nest. Jedva je razaznavao gde se i sam nalazi, čistina je bila ispunjena dimom i čađi, a krhotine svetlosti iz uništenog drveta su zgasle. Prešao je u svet zvuka i nasumičnog kretanja, oslanjajući se na instinkte i munjevite reakcije. I najmanje oklevanje tu je moglo da značiti smrt.

Načas se odvojio od mentroga, klizeći kroz gustu tamu poput kakvog duha, svestan da mora sačekati povoljnu priliku. Snaga je počela da mu kopni, a magija da mu slabi. Ako ubrzo ne okonča bitku, izgubiće je. Već je bio toliko izubijan da se bolno kretao, noge su mu klecale, a ruke bile teške poput olova. Nije bio neki borac ni pre nego što je postao Vitez Reči, tako da se u svemu ovome nije, zapravo, najbolje snalazio. Ono malo što je znao naučio je iz svojih snova o budućnosti, kao i iz sukoba koji su se odvijali u sadašnjosti. U svakom slučaju, bio je neiskusn u poređenju sa ovom nemani sa kojom se sukobio. Magija je to do sada pokrivala, ali i njegova magija imala je granica i bila je skrojena za drugačiju svrhu.

A onda je mentrog zamahnuo prema njemu iz dima i prašine i oborio ga. U trenutku, stvorenje se našlo na njemu, pritisnuvši ga prednjim nogama, prikovavši ga o tle. Škljocnuo je čeljustima u pravcu njegove glave, zaparavši magični oklop od svetlosti, razderavši mu tkanje. Vitez je zabio stopala u grudi čudovišta, vatra je eksplodirala pri tom sudaru, ali nije mogao da se oslobodi. U tom trenutku, iz dima i tame izjuri Nest Frimark, besno urlajući, jer više nije bila u stanju samo da stoji i posmatra. Držeći oveći komad mrtvog drveta, zamahnula je njime na mentroga, pokušavši da mu odvuče pažnju, očajnički

želeći da pomogne. Vitez joj doviknu da se vrati, ali ga ona nije poslušala. Iznenaden, mentrog zamahnu prema njoj masivnom prednjom šapom i odbaci je nazad u noć.

Rukom koja mu se našla oslobođena, Vitez zari crni štap duboko u grlo životinje i stavi u dejstvo magiju. Vatra suknu kroz telo čudovišta, paleći i proždirući sve oko sebe, i mentrog se prope unazad u bolu, pokušavajući da se oslobodi. Ali vitez nije popuštao, iako je mentrog mahnito udarao po njegovim rukama i razdirao ga kandžama, vrišteći. Imao je utisak da se u njemu sve raspada, ali štap je ipak ostao zariven u grlo zveri, a vatra nastavila da suklja iz njega. Mentrog se najzad zateturao i pao, ostavši da leži na tlu i da se koprcu; grozničavo se upinjao da se pridigne, da se oslobodi vatre koja mu je pržila utrobu. Vitez je uz trzaj izvukao štap iz njegovog grla i zario ga u jedno zlokobno oko, osetivši kako se mentrova glava zatresla od udarca. Udario je i drugi put, pa treći, dok je vatra plamteći šikljala, a dim u talasima kuljao u noć. Kada više nije mogao da podigne štap da bi napao, pokušao je da se izvuče ispod bezoblične mase, ali su mu noge odbile poslušnost.

Ne ostavljaj Nest samu! - zavrištao je u nemom očajanju, a onda ga je snaga potpuno izdala i on se skljkao.

Na čistini prekrivenoj dimom nastupio je mir.

Kišne kapi stadoše da padaju na lice Nest Frimark, meke, hladne mrljice na njenoj vreloj koži. Dopirale su iz tame, bile su retke, a onda su počele da se umnožavaju. Nest ih je odsutno uklanjala dok je ležala na tlu na ivici čistine, ne skidajući pogled sa zastora od dima i tame koji se uzdizao pred njom. Nije mogla da vidi šta se dešava. U poslednjim očajničkim trenucima bitke između Džona Rosa i čudovišta sve je nestalo. Vatra je bljuvala na sve strane i neljudski krici parali su vazduh, a onda je najednom nastupila tišina.

"Džone", tiho je pozvala, prošaputavši njegovo ime tako da ga je samo ona mogla čuti.

Iznenadni povetarac digao se sa Stenovite reke, dolebddevši kroz duboku šumu, i stao da razgoni izmaglicu. Kada se noćni vazduh razbistrio, ugledala je oba ratnika, ispružena na tlu, nepomična. Polako je ustala. Para se dizala sa mentroga, i on na njene oči počeo da se rastače, urušavajući se kao da je kakva ljuštura u koju je vazduh najpre uduvan, a potom iz nje ispušten. Masivno telo raspalo se u oblaku prašine i pepela, da bi posle svega nekoliko sekundi za njim ostao samo obris, tamna senka na razderanoj i okrvavljenoj zemlji.

Džon Ros je ostao gde jeste, nepokretan i slomljen. Crni štap više nije sijao. Nest ode do mesta na kome je ležao i u užasu se zagleda u njega.

Jedna iznenadna, snažna eksplozija naruši tišinu. Njena silina bila je tolika da je udarni talas zaljuljao devojčicu prilikom prolaska. Doprla je negde iz daljine.

Osvrnula se da utvrdi gde se stvar odigrala i ugledala neverovatan vatromet. Ali rakete nisu eksplodirale po nekom određenom planu, a boje koje su označavale mesto njihovog rasprskavanja nisu se videle samo u visini, već i na nivou tla.

Okrenula se natrag i ugledala demona na samo desetak stopa odatle, kako izlazi iz tame i kreće prema njoj. Šok i iznenađenje je potresoše.

"Ostali smo samo ti i ja", tiho je kazao. Imao je veseo izraz lica, a ruke su mu bile lagodno prekrštene na prsima. "Podozrevao sam bi se gospodin Ros mogao umešati u ovo, pa sam sredio malo odvratanje pažnje. Čini mi se da je uspelo. Želiš li sama da se uveriš?"

Ispravila se, nateravši sebe da ostane na istom mestu. Upinjala se da prikrije osećanja kako ih on ne bi video. "Šta želiš od mene?" upitala je ravnim glasom.

"Želim tebe, dete. Kćeri moja. Želim da budeš sa mnom, jer meni i pripadaš."

Potisnula je poriv da zaurla u besu. "Rekla sam ti da me ne zoveš tako. Nisam ja tvoja kćerka. Uopšte ti nisam slična. Nemam nameru bilo gde da pođem s tobom. Ni sada, niti bilo kada. Ako me na to nateraš, pobeći ću od tebe čim mi se ukaže prilika."

On prekorno zavrte glavom. "Sve poričeš, Nest. Ali znaš li šta to znači? Možeš se pretvarati koliko god hoćeš, ali kada se sve sabere i oduzme, ja sam i dalje

tvoj otac. To ne možeš promeniti. Ništa ne može. Ja sam te stvorio. Ja sam ti podario život. Ne možeš jednostavno odbaciti činjenicu da postojim."

Nest se nasmeja. Osetila je nalet adrenalina. "Podario si mi život jer si mrzeo moju majku i moju baku. Podario si mi život iz sasvim pogrešnih razloga. Moja majka je mrtva zbog tebe. Ne znam da li si je ti ubio ili se sama ubila, ali u oba slučaja ti si odgovoran."

"Sama se ubila", umeša se demon, slegnuvši ramenima. "Bila je slaba i budalasta."

Nest oseti kako joj je lice buknuo. "Ali baka se nije sama ubila, zar ne?"

"Bila je opasna. Da sam je ostavio u životu, mogla je ona mene ubiti."

"I tako je sada meni mesto uz tebe?" upita Nest sa nevericom. "Kako uopšte može da ti padne na pamet da ću makar i na trenutak ozbiljno uzeti u obzir tu mogućnost?"

Demonove bezizražajne crte lica se ukočiše. "Nema ko drugi da brine o tebi."

"O čemu ti to pričaš. Šta je sa dedom?" Preteći je uprla prst u njega. "Gubi se odavde! Ostavi me na miru!"

"Nemaš nikoga. Tvoj deda je mrtav. Ili ako nije, uskoro će biti."

"Lažeš!"

Demon ponovo slegnu ramenima. "Misliš? U svakom slučaju, niko od njih nije bitan. Samo sam ja bitan."

Nest se tresla od besa. "Uopšte mi ne ide u glavu kako možeš da pomisliš da ću posle svega što si učinio, ja učiniti bilo šta od onoga što ti želiš. Mrzim te.

Mrzim ono što jesi. Mrzim što sam delić tebe. Ti meni nisi bitan. Uopšte!"

"Nest." Izgovorio je njeno ime smireno i ravnim glasom. "Možeš reći ili učiniti šta god želiš, ali to neće izmeniti ništa od onoga što će se dogoditi."

Duboko je udahнула, ne bi li se smirila. "Ništa se neće dogoditi."

"Ti si moja krv i moje meso, Nest. Isti smo."

"Nismo isti. Nikada nećemo biti isti."

"Zaista?" Demon se osmehnu. "Pretpostavljam da želiš da veruješ u to. Ali nisi sigurna, je li tako? Kako bi mogla biti? Zar se ne pitaš koliko mene je u tebi?" Zastao je. "Zar ne duguješ sebi da to saznaš?"

Krenuo je napred. "Ne dodiruj me!" odbrusi Nest, stegnuvši pesnice.

Demon zastade, smejući se. "Ali moram. Moram te dodirnuti ako želim da ti pomognem da uvidiš ko možeš postati, ko si ti, zapravo. Moram, ako želim da oslobodiš onaj deo mene koji čuvaš zaptiven u sebi."

Brzo je odmahнула glavom. "Drži se podalje od mene."

Pogledao je put neba, kao da je tek tada shvatio da pada kiša. Padala je sve jače, šumno dobujući po lišću drveća, šireći tamnu vlagu po golom tlu. Nest je pogledala Džona Rosa, ali on se i dalje nije pomerao. Pogledala je prema Piku, skljojkanom na dnu gvozdеног kaveza.

Moraš im pomoći.

Tada je, prvi put te noći, ugledala žderače. Okružili su čistinu, bilo ih je na stotine - možda hiljade - zbijena tela unutar senki koje je bacalo drveće, očiju svetlih od iščekivanja. Svetlele su poput mačjih očiju u tami. Nikada ih nije videla toliko na jednom mestu, nikada u tolikom broju. Činilo se, kada se pogleda unaokolo, kao da su se žderači iz celog sveta okupili u ovim šumama.

"Ti pripadaš meni", ponovio je demon, pomno je posmatrajući. "Dete moje."

Na trenutak je zatvorila oči, pokušavši da treptanjem potisne suze koje su pretile da se pojave. Znala je da je sasvim sama. On se za to pobrinuo. On joj je to učinio. Zlokobno je zurila u njega, izazivajući ga da priđe bliže, mrzeći ga kao što nikada nikoga nije mrzela. Njen otac. Demon. Demon. Demon.

"Skloni se od gospodina Rosa, molim te", blago joj je naložio.

Izazovno je ostala da stoji na istom mestu. "Neću."

Demon se hladno osmehnuo. "Nećeš?"

Gotovo nehajno je pokazao rukom prema njoj, i nju spopade takav strah da su joj noge zaklecale, a dah joj zastao u grlu. Posrnula je pod težinom napada, i u tom trenutku se sa svih strana na nju okomiše žderači. Načinila je pituetu da

dočeka njihov napad, na brzinu zarobivši poglede svojih napadača i pretvorivši ih magijom u kašu. Jedan za drugim su padali ispred nje, rušeći se na natopljenu zemlju i rasplinjujući se. Ali na mesto jednog uništenog dolazila su dvojica novih. Siktala je na njih poput mačke, pobesnula i užasnuta njihovom blizinom i njihovim brojem. Sada su je već dodirivali, kačili se o nju; bilo ih je suviše da bi mogla sasvim da se odbrani, i ponovo kao da se vratila u tamu pećina ispod parka, uvezana izolir trakom i nesposobna da pomogne samoj sebi. Nastavila je da se bori, divlje se bacakajući. Uništavajući svakog žderača koji bi je pogledao, primoravši neke da se povuku kada se okrenula prema njima, mlateći one koji su pokušali da puze po njoj.

Ali bilo ih je tako mnogo. Suviše! Suviše!

Zaštitila je glavu rukama i zatvorila oči, prkosno vrišteći.

A onda su se žderači iznenada vratili u noć, i ona je ponovo bila sama. Podigla je glavu i videla da je demon posmatra, videla je u njegovim bledim očima da ga sve ovo zabavlja.

Ponovo se zagledao u nju, polako krenuvši kroz praznu tamu i meko rominjanje kiše.

"Utvaro!" povikala je u očajanju.

Veliki duh-vuk iznenada se pojavio. Izronio je između drveća iza demona i zakoračio na razrovanu čistinu, pognute masivne glave i sa podignutim grebenjačama. Nest oseti kako joj je srce poskočilo kada je njen džinovski zaštitnik krenuo na demona.

Demon se zaustavio i nehajno pogledao preko ramena. Utvara je takođe stao.

Demon se okrenuo nazad prema Nest, osmehujući se. "Moram nešto da ti priznam", reče on. "Nešto sam krio od tebe. Da li te zanima šta? Prilično je važno." Nest ništa nije odgovorila jer ju je odjednom obuzeo užas. On je uživao u ovom trenutku. "Reč je o ovom stvorenju. Tvom zaštitniku. On je rudimentaran, stvoren od magije i elemenata, nekako kao kućni duh zaštitnik.

Verovatno misliš da ga je tvoja baka stvorila; možda ti je čak i rekla da jeste. Ali nije. Ja sam."

Njegove reči su zaparale kroz tišinu poput nazubljene testere, odsecajući ono što je ostalo od Nestine hrabrosti i odlučnosti. Zurila je u njega u neverici. "Lažeš." On odmahnu glavom. "Razmisli. Ostavio sam te pošto si se rodila. Da li bih to učinio da sam mislio da ti se može bilo šta loše desiti? Bila si moje dete; sasvim je bilo moguće da ćeš posedovati magiju kojom ćeš moći da upravljaš. Privući ćeš žderače. Povremeno ćeš biti u opasnosti." Slegnuo je ramenima. "I tako sam stvorio zaštitnika da pazi na tebe, da te štiti od zla."

Polako je odmahнула glavom. "Ne verujem ti."

"Ne?" Tiho se nasmejao. "Gledaj."

Okrenuo se ponovo prema Utvari i načinio brz pokret rukom. Utvara poslušno sede. Demon se osmehnu Nest. Napravio je još jedan pokret, i Utvara leže i gurnu glavu među šape, umiljat i poslušan.

Demon ponovo pogleda Nest. "Vidiš?" Namignuo joj je.

Nest oseti kako čile i poslednje njene nade. Nemoćno je gledala kako njena poslednja prilika da preživi nestaje u noći. Upotrebi magiju. Veruj Utvari. Ali utvara je bio njegovo stvorenje. Njegovo. Istina joj je palila grlo, izazivajući vrtoglavicu i mučninu.

Oh, moj Bože, moj Bože! Šta sada da radim?

Demon raširi ruke kao da je hteo da kaže kako saoseća s njom. "Sasvim si sama, Nest. Nije ostao niko kome bi mogla da se obratiš za pomoć osim mene. Ali možda to i nije tako loše kao što misliš. Dozvoli mi da uzmem tvoje šake u svoje. Samo na nekoliko trenutaka. Dozvoli da te dodirnem. Mogu učiniti da vidiš stvari na drugačiji način. Mogu ti pomoći da shvatiš ko si ti, zapravo. Kakva šteta može biti od toga? Ako ti se ne dopadne ono što budeš videla, otići ću."

Ali neće, znala je da neće. Nikada on neće otići. A ako mu dozvoli da je dodirne kao što je želeo, biće uništena zauvek. Biće zavedena na načine koje još uopšte

nije mogla da zamisli. Otac je za nju bio anatema. Kao što je to bio i za svako ljudsko biće. Bio je demon, i ništa dobro nije moglo proisteći od prihvatanja bilo čega što je on nudio.

"Dalje od mene", reče mu ona po drugi put te večeri.

Ali on je ipak nastavio prema njoj, siguran u sebe, ubeđen da drži njenu sudbinu u svojim rukama, da ne postoji ništa čime bi mogla da ga zaustavi. Nest se tresla od straha i bespomoćnog besa, ali nije uzmakla. Ranije ili kasnije, on će je pronaći. Žderači su počeli ponovo da se pojavljuju iz senki, blistavih očiju.

Osetila je da kiša postojano pada po njenom licu i shvatila je da joj je odeća natopljena. Tamo pozadi, između drveća duboke šume, vatrometne rakete i dalje su se sporadično rasprskavale

Neću postati isto što i on, reče ona sama sebi. Nikada neću dozvoliti da se to dogodi. Radije ću umreti.

Sačekala je da joj priđe toliko blizu da je mogla da razazna crte njegovog lica u tami, a onda ga je napala svojom magijom. Nastupila je s divljom odlučnošću, upotrebivši svaki delić moći koji je mogla da prizove. Otvoreno se zagledala u njegove oči, prikovala svoj pogled za njegov i krenula za njim. Nije to očekivao. Silina njenog napada odbacila ga je korak unazad, uzdrimala ga od glave do pete. Iznenadeno je zinuo i razrogačio oči. Ali nije se srušio poput Denija Abota ili Roberta Heplera. Ostao je na nogama. Lice mu je pretrpelo zastašujuću promenu, i na trenutak je mogla jasno da vidi dubinu njegovog zla.

"Ti budalasta devojčice!" zasikta on u neskrivenom besu.

Ponovo je krenuo na nju, ovog puta silovitije, probivši njenu odbranu, pokretom ruke otklonivši njen napad. Stala je da se povlači pred njim, pokušavši da sakupi više moći, da ga uspori, da ga zadrži na odstojanju. Žderači su pomahnitalo puzali i poskakivali, približavajući se, stežući obruč. Osećala je njihovo iščekivanje, njihovu spremnost. Uskoro će jesti. Ješće nju.

A onda je ugledala Utvaru. Odlepio se od tla kao da je bio izbačen iz katapulte. Njegovo ogromno, namreškano telo se ispravilo, mišići su mu se opružili.

Prevalio je prazan prostor između njih za desetak otkucaja srca, šapama razdirući zemlju, širom razjapljenih čeljusti. Iz grla mu se prolomilo prodorno režanje, tako mračno i užasno da se na trenutak izgledalo kao da se sve sledilo od tog zvuka.

U toj sekundi, Nest je bila ubeđena da je krenuo na nju i da joj je kraj neumitan. Žurno je podigla ruke da se zaštiti i kleknula na jedno koleno.

Ali Utvara se okomio na demona. Poleteo je kroz vazduh u kovitlacu crnih i sivih tigrastih pruga, naletевši na svog tvorca, oborivši ga na tle i sevnuvši belim zubima. Demon je nestao ispod mase zveri, telo mu se uvijalo, a ruke mlatarale dok se upinjao da se izbavi. Nest se posrćući odmakla od njih, gotovo pavši, ne shvatajući šta se dogodilo. Zašto je Utvara napao demona? Demon je vrištao u besu i bolu dok ga je duh-vuk komadao. Zver kao da je bila pomahnitala, napadala je takvom silinom da ga ništa nije moglo zaustaviti. Žderači su preplavili obojicu, koprcajući se i uvijajući pobjednički u znak odgovora na bitku, poludeli od želje da se nahrane. Na trenutak su se razbežali kada je demon zbacio Utvaru, uloživši u to nadljudsku snagu, i teturavo se uspravio na noge, rastrzan, okrvavljen i izubijan. Ali već u narednom trenutku Utvara je ponovo bio na njemu, škljocajući čeljustima.

Demon je tada nešto vrisnuo, samo jednom, ime koje je Nest jasno čula.

"Evelin!" U tom uzviku očitavalo se prepoznavanje; u njemu je bilo besa i užasa. Evelin!

A onda ga je Utvara spopao sa svih strana, povukavši ga na tle i komadajući ga. Krv i meso leteli su na sve strane, a demonovi krici preobratiše se u prigušeno stenjanje. Ruke i noge se raskrečiše u mlitavom predavanju, i demon počе da se raspada. Na grlu i grudima zjapili su mu otvori, a utroba mu se prosipala. Žderači su ga gladno komadali, u buljucima nadirujući iz noći. Demonovo rastrgnuto telo najednom suknu uvis, kao da ga je pogodila struja, i nešto tamno, krilato i neopisivo pokuša da se oslobodi iz krvi. Ali čim se pojavilo, Utvara ga

je ščepao i resko škljocnuo vilicama. Nest ču jedan jedini užasan krik, a onda nastupi tišina.

Utvara se odmaknu od demonovog tela, povijene glave, vilica tamnih i vlažnih od krvi. Demon je ležao nepokretan na gomili ispred nje, i u njemu niko više ne bi mogao prepoznati bilo šta ljudsko. Bio je sveden na nešto bezoblično i ogavno. Nakratko je zurila u njega, gledajući kako se urušava u sebe baš kao i mentrog, kako se utapa u zemlju, čili i za sobom ostavlja samo obris, a potom potpuno nestaje.

Kiša je sada već lila, i grom zapara tamu, dolazeći sa zapada. Žderači su izbledeli nazad u noć, i za njima su ostale samo raštrkane oči nalik na sijalice koje su se gasile jedna za drugom poput baterijskih svetiljki. Utvara se stresao, a taj pokret gotovo da je značio opuštanje. Njegovo ogromno lice, izbrazdano tigrastim šarama, podiže se u mraku i njegove se sjajne oči usredsrediše na Nest. Samo na trenutak - Nest nikada nije mogla zasigurno reći da li je to bilo stvarno ili je sve samo uobrazila - učinilo joj se da vidi bakine oštroume, stare oči kako je gledaju iz glave duha-vuka.

Potom se Utvara okrenuo i vratio među drveće, stopivši se sa tamom, postavši jedno sa vazduhom.

Nest je prvo otišla do Pika, razvalila rezicu koja je zatvarala vrata kaveza i nežno iznela silvana napolje. Pik je ošamućeno seo i nekoliko trenutaka se tresao na njenom dlanu, pridržavajući glavu šakama dok se pribirao. Zatim je zalizao lišće razbarušeno na vrhu glave, doterao drvene ruke i noge i, uopšte je ne pogledavši, upitao za Denijela. Kada mu je kazala, suzdržavajući suze, tužno je zavrteo glavom i rekao joj staloženim glasom da ne plače, već da upamti da je Denijel bio dobar prijatelj i da ga nikada ne zaboravi.

Tada se zagledao pravo u nju, pribranog, uskog lica i mirnih, dugmastih očiju. Glas mu je bio hrapav poput šmirgle. "Razumeš li šta se dogodilo ovde, Nest? Znaš li šta je baka učinila za tebe?"

Nest je polako odmahнула glavom. "Nisam sigurna. Čula sam kako demon izgovara njeno ime. I mislim da sam videla njene oči u Utvarinim, pri kraju." Klonula je na kolena u tami i na kiši. "Mislim da je na neki način bila tu sa njim."

Silvan klimnu glavom. "Bila je, tačno je. Ali ne onako kako sam mislio.

Pogrešio sam, priznajem. Mislio sam da je stvorila Utvaru da te štiti. Ali demon je bio taj koji je stvorio Utvaru. Tvoja baka je malo uzmuvala magiju. Mora da je shvatila odakle Utvara dolazi kada si joj prvi put rekla da si ga videla. Mora da je smesta shvatila da demon jednog dana namerava da se vrati po tebe. I znala je da možda neće biti dovoljno jaka da ga spreči kada dođe! Bila je domišljata tvoja baka. I zato je upotrebila celu svoju magiju da njegovu vlastitu tvorevinu okrene protiv njega. To je bio tajni sastojak koji je magija tvoje bake dodala mešavini. Demon to nikada nije otkrio, ali zato je baka ostala bez magije kojom bi se zaštitila kada je došao po nju. Svu ju je upotrebila da izmeni Utvaru."

"Ali zašto me je Utvara ovog puta zaštitio, a ranije to nije učinio?" brzo je upitala Nest. "Zašto nije napao demona u parku, tamo dole kod pećina ili čak u crkvi?"

Pik podiže prst ispred svog zrnastog lica i polako mahnu njime. "Upotrebi mozak. Baka je želela da bude sigurna da se utvara neće umešati dok ne bude krajnje neophodno. Nije želela nikakve greške, nikakvo petljanje. Utvara je trebalo da te zaštiti tek kada sama pokušaš to da uradiš! Moram li da ti nacrtam? U pitanju je bila tvoja magija, Nest! Baka je smatrala da ćeš je upotrebiti samo ako se nađeš u najvećoj opasnosti. Sećaš se kako te je upozoravala da je ne koristiš budalasto? Podsećala te je ona na to neprekidno, zar ne? Činila je to kako bi je ti sačuvala za onaj trenutak kada ti zaista bude potrebna. Razmisli! Zbog toga ti je ostavila belešku! Upozorila te je da ne odstupaš i da se boriš! Ako bi demon krenuo na tebe, a ti prizvala makar trunčicu magije da se spaseš, Utvara bi morao da pomogne!"

Živnuo je, podstaknut uverenosti u ono što govori. "Oh, znam ja da bi ti to ionako učinila. Svakako, znam ja to. Ali baka nije htela da rizikuje. Bila je to lukava zamka, Nest. Strašno! Kada ti je Utvara pritekao u pomoć, demon se suočio sa kombinacijom vlastite magije i bakine magije. To je za njega bilo previše." Duboko je udahnuo vazduh i polako ga izdahnuo. "To je žrtva koju je baka podnela radi tebe."

Nest je ćutala, pometena. Bilo joj je teško da zamisli kako baka čini ono što je Pik upravo opisao. Ali baka je bila njen neustrašivi prvak, i Nest je znala da je silvan u pravu. Baka se odrekla magije, pa stoga i života radi unuke.

Spustila je Pika i nagnula se nad Džonom Rosom. Konačno se promeškoltio, pokušavši da se uspravi. Uperio je u nju bledozelene oči, i ona je na trenutak ugledala u njima mešavinu očajanja i odlučnosti koja ju je prepala. Upitao ju je šta se dogodilo, i ona mu je ispričala. Kada je završila, posegao je za štapom i polako i teturavo osovio se na noge.

"Spasla si nas, Nest", reče on. Pokušao je da očisti odeću, a ličio je na blatnjavo i izgužvano strašilo u kišnoj tami.

"Brinula sam za tebe", nežno je uzvratila. "Mislila sam da je mentrog možda..." Zaćutala je, nesposobna da završi, a on ju je zagrlio i privukao k sebi. "Žao mi je što je ovo moralo da ti se dogodi, Nest. Voleo bih da je moglo ispasti drugačije. Ali ponekad život bira umesto nas, a nama preostaje samo da prihvatimo ono što se događa i da prebrodimo to na najbolji mogući način."

Klimnula je glavom, lica zarivenog u njegovu košulju. "Ni u jednom trenutku nisam imala utisak da mi je otac", prošaputala je. "Nikada nisam osetila da je deo mene."

"On je bio deo onoga što je loše u svetu, ali deo koji je slučajno bliži tebi nego drugima." Ros ju je milovao po mokroj kosi. "Zaboravi na sve to, Nest. To nećeš moći odjednom, ali ako budeš uporna, na kraju ćeš uspeti."

"Znam. Pokušaću." Zahvalno ga je zagrlila. "Drago mi je što si bio tu da mi pomogneš."

Nastupila je neprijatna pauza. Prestao je da joj miluje kosu.

"Šta nije u redu?"

Zamišljeno ju je posmatrao nekoliko časaka. "Šta misliš da bi se dogodilo, Nest, da te je otac dodirnuo?"

"Ne znam", uzvratila je posle kratke pauze.

Čula je kako je uzdahnuo. "Reći ću ti nešto što sam do sada krio. Reći ću ti jer treba da znaš. Jer ti jednog dana to može spasiti život."

Spustio je lice u njenu kosu. "Ja sanjam budućnost, Nest. Sanjam je svake noći svoga života. Sanjam o tome kako će stvari stajati ako se sve slomi i žderači nas preplave. Sanjam o kraju civilizacije, kraju sveta. Snovi su stvarni, nisu lažni.

To je cena koju plaćam zato što sam Vitez Reči. To je podsetnik šta će se dogoditi ako ne uspem. Što je još važnije, to je prozor u vreme koji mi omogućava da tačno otkrijem šta je to što moram da sprečim."

Odvojio se od nje, zadržavši joj šake na ramenima. Kiša mu se presijavala na mršavom licu i u blatnjavoj kosi. "Za tebe sam saznao kroz snove. Saznao sam da ti je demon otac. Ali najvažnije od svega, video sam šta si postala zbog toga što te je dodirnuo ovde noćas, na ovom mestu, u ovom parku. Došao sam u Dobru Nadu da to sprečim."

"Šta sam postala?" upitala je drhtavim glasom.

On odmahnu glavom. "Nije važno. Sada se to ne može dogoditi. Ta mogućnost je prošlost. Demona nema više. Događaji ne mogu da se ponove. Ti nećeš postati ono što sam video u snu. Postać ćeš ono što sama stvoriš od sebe, ali to neće biti ništa loše. Ne, posle onoga što si učinila večeras. Ne, pošto si čula ono što sam imao da kažem."

Gorko se osmehnuo. "Nešto od onoga što radim kao Vitez Reči teško mi pada. Ne mogu uvek da izmenim budućnost rečima i znanjem. Demoni koje progonim lukavi su i pametni, i ne pronalazim ih uvek. Ponekad im uspeva da postignu ono što su naumili, a meni ostaje da se nosim sa posledicama. A pošto,

zahvaljujući svojim snovima, znam šta te posledice znače, moram ih izmeniti po svaku cenu."

Veđe mu se nakostrešiše usled skrivenog bola. "Bilo je neophodno da se suočiš sa svojim ocem i da ga odbaciš. Došao sam u Dobru Nadu da vidim da li ti to možeš. Uništio bih ga i ranije da sam mogao, ali od početka sam znao da su mi izgledi mali. Znao sam da će najverovatnije sve zavisiti od tebe. Pružio sam ti onoliko pomoći koliko sam mogao, ali u svom srcu, Nest, u svojoj duši, znao sam da će sve zavisiti od tebe."

Uspravio se pred njom u punoj visini, odjednom nedokučiv, neprobojan poput tame koja ih je oboje obavijala.

"Razumeš li?" upitao je nežno. "Da nisi uspela u onome što se od tebe tražilo, da te je demon dodirnuo i da si postala ono što mu je bila namera, da nisi bila u stanju da mu se odupreš i da je tvoja magija potpala pod njegovu vlast..."

Sklonio je šake sa njenih ramena, dok mu je glas zamirao. Pogledi su im se sreli. "Svrha mog dolaska ovamo, Nest, bila je da sprečim da postaneš stvorenje koje sam video u svojim snovima." Zastao je, pustivši da se puno značenje njegovih reči slegne. "Učinio bih sve što je bilo potrebno da to osujetim."

Kada je shvatila šta je hteo da kaže, osetila je kako joj kroz telo prolaze ledene igle, i zagledala se u njega u užasu i neverici. Sve što je bilo potrebno. Pokušala je nešto da odgovori, da mu stavi do znanja šta oseća, ali nije mogla da pronađe reči. Ponor koji je on otvorio između njih bio je tako neizmeran da nije umela da ga premosti.

"Zbogom, Nest", konačno je kazao, odvojivši se od nje i izvivši usne u iskrivljen, setan osmeh. "Voleo bih da sam ti ja otac."

Postajao je još trenutak, vitka, pogrbljena prilika u kišnoj noći. Njen spasilac. Njen dželat. Osetila je da joj je srce prepuklo kada je to shvatila.

Zatim se okrenuo, dok mu je crni štap sijao, i nestao u noći.

UTORAK, 5. JULI

32.

Do jutra su već sve medijske kuće čak do Čikaga prenele priču. Izuzme li se različita terminologija i drugačiji uglovi predstavljanja stvari, sve su uglavnom napisale isto. Nezadovoljan radnik sindikata u čeličani Sredkon u Dobroj Nadi, država Ilinois, pokušao je da sabotira vatromet koji je sponzorovala kompanija. Deri Houv, trideset osam godina star, iz Dobre Nade, nastradao je kada je bomba koju je pokušao da postavi na postolje za lansiranje raketa pre vremena eksplodirala. Tom prilikom povređeni su Robert Frimark, šezdeset pet godina star, takođe iz Dobre Nade, član istog sindikata, u penziji, dvojica članova ekipe za vatromet, kao i nekoliko gledalaca. U nesrećnom slučaju koji je bio povezan sa ovim, drugi čovek, Junior Elvej, trideset sedam godina star, iz Dobre Nade, nastradao je kada je pokušao da postavi bombu u pogon za proizvodnju čeličnih ploča od četrnaest inča u Sredkonu, za vreme pauze u svojoj smeni. Smatra se da su dvojica poginulih, inače dugogodišnji prijatelji i aktivisti sindikata, radili zajedno, i da je cilj podmetanja bombi bio da se spreči nastojanje Sredkona da ponovo otvori pogon za proizvodnju ploča od četrnaest inča protivno planovima štrajkača i da se kompanija natera da otpočne novu rundu pregovora. Policija i dalje istražuje.

U drugom, mnogo manjem članku, metereološka služba je prijavila da je oluja nanela velike štete delovima Sinisipi parka kada je prošla pokraj Dobre Nade negde oko ponoći. Jaki vetrovi i munje oborili su beli hrast za koji se smatra da je imao više od dve stotine godina, kao i nekoliko manjih stabala u gusto pošumljenoj oblasti parka. Oluja je napustila dotičnu oblast rano ujutro, ali su telefonske veze bile i dalje u prekidu u pojedinim delovima grada koji su ostali i bez struje.

Nest je najveći deo ovoga čula iz televizijskih izveštaja dok je koračala napred-nazad između predvorja gradske bolnice i trpezarije, čekajući da joj se deda

probudi. Bila je skoro ponoć kada je otišla kući po pljusk, iz napuštenog parka u kome je ostalo još samo nekoliko patrolnih kola parkiranih ispred paviljona i tobogana, sa uključenim crvenim i plavim trepćućim svetlima. Policajci u žutim, nepromočivim kišnim mantilima ogradili su oblast trakama i ispitivali tle, ali ona nije tome poklonila neku naročitu pažnju dok nije stigla kući i zatekla još jedno vozilo parkirano na prilaznom putu i nekoliko policajaca koji su pretraživali njen dom. Tada joj je rečeno da je deda odveden u bolnicu sa polomljenim ramenom, naprslim rebrima i mogućim unutarnjim povredama koje je zaradio prilikom eksplozije bombe u parku, kao i da je prijavljen njen nestanak i nagovešteno da je možda kidnapovana.

Pošto su utvrdili da je s njom sve u redu, odvezli su je u bolnicu da bude sa dedom. Povrede starog Boba već su bile obrađene i dati su mu sedativi, a dežurne bolničarke kazale su joj da će najverovatnije spavati do jutra. Bila je dovoljno prisebna da pozove Kas Minter i obavesti je da je s njom sve u redu i da joj kaže gde se nalazi. Brajana je bila kod Kas, gde je nameravala da prespava, a Robert je kod kuće takođe čekao vesti. Robert je bio taj koji je pozvao policiju i ispričao im o čoveku koji truže drveće u parku, uporno tvrdeći da se on mogao dočepati Nest. Čak je napomenuo, što je bilo krajnje bizarno, da čovek možda ima pištolj za ošamućivanje.

Nest je dremala, budeći se svaki čas tokom cele noći, dok joj je deda čvrsto spavao pod sedativima. Kas je došla s majkom da je obiđe narednog jutra, i kada je gospođa Minter videla u kakvom je stanju, odveli su je kući da se istušira i presvuče, spremili joj topao obrok, a zatim je vratili nazad.

Kada su otišle negde oko podneva, pozvala je hotel Linkoln i zatražila Džona Rosa, ali joj je rečeno da se odjavio rano jutros i odvezao se autobusom na zapad. Nije ostavio nikakvu adresu.

Deda joj je još spavao, te se ona smestila u mirni deo predvorja da čeka. Dok je čitala časopise ili zurila u prazno, misli su joj se stalno vraćale na događaje od nekoliko prethodnih dana. Lica i glasovi nasumično su je posećivali, poput

duhova koji se pojavljuju iz senki. Demon. Džon Ros. Utvara. Dva Medveda. Pik. Pokušala je da ih sluša, da shvati šta su joj govorili, da uklopi u mozaik deliće iskrzanog sećanja koje je ležalo razbacano u njenom umu. Pokušala je da se razabere u onome što je doživela. Često je mislila na baku, i tada bi se rastužila i postajala filozofski raspložena. Izgledalo je, u svetlosti noćasnijih događaja, kao da bake već dugo nema. Vest o njenoj smrti, tako sveža juče ujutro, već je bila stara i čilela je iz svesti ljudi. Današnja vest bili su Deri Houv, Junior Elvej i eksplozije. Sutrašnja vest dana biće nešto drugo. To je umanjivalo važnost onoga što se dogodilo, pomisli ona. Razume se, to je bilo u prirodi stvari. Život se nastavljao dalje. Najbolje što čovek može da učini jeste da se drži sećanja koja su mu važna, tako da čak i ako svi ostali zaborave, ona nastave da žive. Toliko je mogla da učini za baku.

Dremala je u predvorju, napola slušajući televizijski izveštaj o tome kako policija pretražuje Stenovitu reku uzvodno od Sinisipi parka u potrazi za nestalim žiteljom Dobre Nade, kada se pojavila jedna od sestara da joj kaže da joj se deda probudio i da je traži. Ustala je i brzo otišla do njegove sobe. Sedeo je u krevetu, sa rukom i ramenom u gipsu, sa rebrima utegnutim zavojem i sa cevčicama koje su mu izlazile iz ruke. Seda kosa bila mu je razbarušena i štrčala je kada je okrenuo glavu da je pogleda. Hrabro mu je uzvratila osmeh.

"Zdravo, deda", reče ona.

"Gadna noć, zar ne?" odvrati on, primetivši zabrinutost u njenom pogledu. "Jesi li dobro, Nest?"

"Dobro sam." Sela je pored njega na krevet. "Kako si ti?"

"Ukočen i izubijan, ali preživeću. Pretpostavljam da si čula šta se dogodilo?"

Ona klimnu. "Taj momak je pokušao da dignu u vazduh vatrometnu platformu i ti si ga sprečio." Uzela je njegovu šaku u svoju. "Moj deda, junak."

"U stvari, nisam ga sprečio. Sam je sebe sprečio. Sve što sam uradio, kada se sve svede, bilo je to da sam se pobrinuo da ljudi saznaju istinu o tome šta je pokušao

da uradi. Možda će to pomoći da se napetost malo smanji." Zastao je. "Jesu li ti kazali koliko dugo ću biti ovde?"

Odmahnula je glavom. "Ništa mi nisu rekli."

"Pa, i nema šta mnogo da se kaže. Biće mi dobro kroz dan ili dva, ali mogu me zadržati i celu nedelju. Pretpostavljam da planiraju da me puste za bakinu sahranu. Bar je doktor tako kazao." Zastao je. "Hoćeš li moći bez mene? Želiš li nekoga da pozovem? Možda bi mogla da budeš kod Minterovih."

"Deda, ne brini, ja sam dobro", brzo je kazala. "Umem da vodim računa o sebi."

Proučavao ju je nekoliko trenutaka. "Znam ja to." Pogledao je prema noćnom ormaniću. "Da li bi mi dodala malo vode, molim te?"

Učinila je to, i on je dobrano otpio, tek malo podigavši glavu sa jastuka. Soba je bila bela i tiha, i mogla je da čuje mrmor glasova iz hodnika. Kroz proreze u šaluzinama videla je plavo nebo i sunčevu svetlost.

Kada je deda popio vodu, ponovo se zagledao u nju, nemirnim očima. "Jesi li videla svog oca sinoć?"

Grlo joj se steglo. Klimnula je.

"Je li te učinio nešto?"

Odmahnula je glavom. "Pokušao je da me ubedi da pođem s njim, kao što je Džon Ros i rekao da hoće. Pretio mi je. Ali ja sam mu kazala da neću da pođem i nije mogao da me natera." Obrve su joj se nakostrešile. "Odustao je i otišao."

Deda ju je proučavao. "Samo tako? Otišao je da i dalje truje drveće u parku?"

"Ovaj, ne." Shvatila je kako je njeno objašnjenje zvučalo blesavo. Pogledala je kroz prozor, razmišljajući. "Nije jednostavno otišao. U stvari, to je teško objasniti." Oklevala je, nesigurna šta da kaže. "Imala sam pomoć."

Deda je i dalje zurio u nju, ali ona nije imala šta da doda. Konačno je klimnuo.

"Možda ćeš mi jednom sve potanko ispričati. Kada budeš smatrala da sam tome dorastao."

Uzvratila mu je pogled. "Nešto sam zaboravila. Ispričao mi je za baku. Rekao je da je pokušao da dopre do mene, a ona ga je oterala puškom." Posmatrala je dedine oči. "Što znači da nije pucala u prazno."

Ponovo je klimnuo, ozbiljno, zamišljeno. "To je utešno znati, Nest. Hvala ti što si mi kazala. I sâm sam mislio da je moralo biti posredi nešto slično. Bio sam prilično siguran."

Na trenutak je sklopio oči, i Nest je polako izdahnula vazduh. Niko ništa nije rekao izvesno vreme. Tada se oglasi Nest. "Deda, pitala sam se nešto." Sačekala je da ponovo otvori oči. "Znaš za Džereda Skota?" Deda klimnu. "Odveli su i njegovu braću i sestre. Gospođa Volker kaže da će ih dati kod staratelja. Pitala sam se da li bi, možda, kada se vratiš kući, Benet Skot mogla da dođe kod nas." Ugrizla je usnu ne bi li se odbranila od iznenadne vlage u očima. "Suviše je mala da bude sa nepoznatima, deda."

Starac klimnu i steže šaku oko njene. "Mislim da bi to bilo u redu, Nest", tiho je kazao. "Pobrinućemo se da je dobijemo."

Vratila se kući kada je deda ponovo zaspao, pešice prevalivši celi put od bolnice, jer joj je bilo potrebno da bude sama. Sunce je veselo sijalo sa neba bez oblačka, a temperatura se spustila tek toliko da je vazduh bio topao, ali bez vlage. Pitala se da li je ovako i tamo gde je Džon Ros otišao.

Kuća je bila tiha i prazna kada je stigla. Posuđe i hrana nestali su iz kuhinje; uzeo je ih je velečasni Emeri, koji je ostavio ljubaznu belešku za nju na radnoj površini, dodavši na kraju da će svratiti doveče do bolnice da poseti dedu. Uzela je koka-kolu i sela na stepenike koji su vodili sa trema, pokraj gospodina Češala, koji je samo ležao ispružen, ništa i nikoga ne primećujući. Često je pogledavala prema parku, ali tamo joj se nije išlo. Pik sigurno ima pune ruke posla, obnavljajući oštećen predeo u dubokoj šumi. Možda će ga sutra potražiti.

Kada je počelo da se smrkava, napravila je sendvič i smestila se za kuhinjski sto da ga pojede, na mesto gde je tako često sedela sa bakom. Napola je bila pojela sendvič kada je začula neko mače. Ostala je još trenutak da sedi, a onda je ustala

i otišla do stražnjih vrata. Tamo je bio Spuk, mače Benet Skot; bio je sav ofucan i mršav, ali u jednom komadu. Nest je izišla napolje i podigla mače, privivši ga na grudi. Odakle li se stvorilo? Nigde nije bilo ni traga od Pika. Ali Spuk nije mogao sasvim sam da pronađe put dovde.

Sipala je mleko u činiju i spustila je na trem. Mače je halapljivo lokalno, a iz krznatih grudi počelo je da dopire pređenje. Nest ga je u tišini posmatrala, razmišljajući.

Posle izvesnog vremena, podigla je slušalicu i nazvala Roberta.

"Zdravo", reče ona.

"Nest?"

"Želiš li da se provozamo biciklima i posetimo Džereda?"

Nastupila je duga pauza. "Šta si mi ono učinila sinoć?"

"Ništa. Želiš li da pođeš sa mnom ili ne?"

"Ne možeš posetiti Džereda. Nikoga ne puštaju kod njega. Drže ga na intenzivnoj."

Nest je bacila pogled prema parku, primetivši kako se senke izdužuju. "Hajde ipak da pokušamo."

Spustila je slušalicu, a kada je telefon uskoro zazvonio, nije se javila. Sa Robertom je najbolje bilo ne raspravljati se niti objašnjavati.

Dvadeset minuta kasnije dovezao se njenim prilaznim putem, spustio bicikl u travu i došao do stepenika trema na kome je sedela. Zagladio je neposlušnu plavu kosu, prkosno poskakujući.

"Zašto si mi spustila slušalicu?" upitao je.

"Ja sam devojčica", reče ona slegnuvši ramenima. "One čine takve stvari. Želiš li koka-kolu?"

"Oho. Još me i podmićuješ." Sledio ju je u kuhinju. "Kako ti je deda?"

"Dobro. Neće moći izvesno vreme da se vrati kući, možda celu nedelju. Ali dobro je."

"Drago mi je. Voleo bih da mogu da kažem da sam i ja dobro."

Zamišljeno je izvila obrvu. "Šta je bilo? Jesam li te sinoć povredila?"

"Aha! Priznajesh!" Robert se oduševio. "Znao sam da si nešto uradila! Znao sam! Šta je to bilo? Hajde, kaži mi!"

Posegnula je u frižider, izvadila konzervu koka-kole i pružila mu je. "Upotrebila sam ošamućivač."

Zagledao se u nju otvorenih usta. A onda je pocrveneo. "Ne, nisi. Ti to samo kažeš zato što sam ja isto rekao policijacima! Odakle tebi ošamućivač? Ma hajde! Šta si uradila?"

Nakrivila je glavu. "Hoćeš da kažeš da si lagao policiju?"

Nastavio je da zuri u nju, a na uskom licu počeo je mu da se javlja izraz osujećenosti. Kratko je uzdahnuo pre no što je kazao: "U redu."

Potom je krenuo iz kuhinje i sišao niz stepenice u dvorište. Promućkao je konzervu koka-kole što je jače mogao, uperio je u nju i otvorio. Hladan tuš kapljica poprskao ju je od glave do pete. Sačekao je da otvori oči i zagleda se u njega, a zatim je otpio jedan poveći gutljaj iz konzerve i rekao: "U redu, sada smo kvit."

Vratila se unutra da se umije i presvuče majicu, ponovo izišla i zatekla ga kako maše kanapom Spuku ispred nosa. Mače ga je gledalo s mešavinom znatiželje i nepoverenja. "Jesi li spreman?" upitala je, podigavši mače i odnevši ga u kuću. On slegnu ramenima. "Zašto uopšte ovo radimo?" Ispustio je kanap i otišao po bicikl.

Šutnula mu je guma u prolazu. "Zato što se bojim da se Džered možda neće vratiti, gde god da je otišao, ako neko od nas ne ode po njega."

Odgurali su bicikle do kraja prilaznog puta, popeli se na njih i krenuli u sumrak. Vozili su se Sinisipi putem i preko Linkolnovog autoputa do sporednih ulica koje su vodile do bolnice. Napredovali su se u tišini, posmatrajući kako se na grad oko njih spušta veče, kako se ljudi smeštaju iza osvetljenih prozora i ispred upaljenih televizora. Deca su se igrala po dvorištima, brektale su kosačice za

travu. Čvorci su bučno i razuzdano pevali, a stariji parovi tromo su se šetali pločnicima, istom brzinom kojom su i živeli.

Kada su stigli do bolnice, Nest i Robert privezaše lancima bicikle za šipku pored glavnog ulaza i uđoše. Bilo je prošlo devet, i u čekaonici je bilo tiho zato što je većina posetilaca već otišla. Jedno pored drugog, otišli su najpre da obiđu Nestinog dedu, ali on je opet spavao, tako da se tu nisu zadržali. Uskoro su pronašli stepenište koje je povezivalo šest spratova bolnice i zastali kod njega, kradomice posmatrajući unaokolo.

"Kakav je, onda, plan?" upita on, podigavši obrvu.

"On je u petsto četrnaest", odvrati Nest. "Odmah pored stepeništa. Ti se popni liftom i popričaj sa dežurnim za pultom. Raspitaj se o Džeredu ili pitaj nešto drugo. Ja ću se popeti stepenicama i šmugnuti u njegovu sobu dok su oni zabavljeni tobom."

Robert se zasmeljio. "I to ti je ceo plan?"

"Pod pretpostavkom da želiš da pomogneš."

Zurio je u nju. "Evo kako ćemo. Pomoći ću ti ako mi kažeš šta si mi sinoć uradila. Ovog puta hoću istinu."

Uzvratila mu je pogled, ništa ne odgovorivši, razmišljajući. Zatim reče.

"Upotrebila sam magiju."

Oklevao je. Bilo joj je jasno da joj je na tren poverovao. A onda se zasmeljio kao da odbacuje tu mogućnost. "Ti si uvrnutija od mene, Nest. Znaš li to?"

Dobro, idemo."

Sačekala je dok nije stigao do lifta; zatim je krenula stepeništem. Stigla je do petog sprata, odškrinula vrata i provirila u hodnik. Bio je prazan. Soba 514 bila je preko puta nje. Kada je Robert izišao iz lifta trenutak kasnije i uputio se ka bolničarskom pultu, skliznula je iz skloništa.

Trenutak potom, bila je u Džeredovoj sobi.

Džered Skot je ležao nepokretno u bolničkom krevetu; delovao je sitno i izgubljeno među gomilom opreme, zureći u prazno iza napola spuštenih kapaka,

ispruženih ruku i nogu ispod prekrivača, bledog i ispoštenog lica. U sobi je bio mrak, videla su se samo svetla na monitorima i bila je upaljena mala noćna svetiljka pored vrata. Šaluzine prema ulici bile su spuštene, a rashladni uređaj je tiho zujao. Nest se obazrela po sobi, a onda se ponovo okrenula prema Džeredu. Zavoj mu je prekrivao gornji deo glave, a lice mu je bilo puno velikih masnica, baš kao i ruke, od batina koje je dobio. Zurila je u njega u očajanju, prelazeći pogledom od lica do treperavih zelenih svetiljkica monitora i nazad.

Celo popodne razmišljala je o tome da dođe da ga vidi, još od kada je otišla od dede. Spuk je odlučio umesto nje. Upotrebiće svoju magiju da pomogne Džeredu. Razume se, nije uopšte bila sigurna da može. Nikada nije upotrebila magiju na taj način. Ali shvatala je moć kojom je u stanju da deluje na ljudsko telo, tako da je postojala mogućnost da mu pomogne. Morala je da proba, koliko zbog sebe toliko i zbog njega. Morala je da iskorači iz očeve senke, iz mračnog nasleđa njegovog života, a to nikada neće moći da uradi dok ne prihvati ono što joj je podario i ne upotrebi to na način koji njemu nikada ne bi pao na pamet. Počeće odavde.

Otišla je do Džeredovog kreveta i spustila ogradu kako bi mogla da sedne pored njega. "Zdravo, Džerede", tiho je rekla.

Dodirnula mu je šaku, zadržala je u svojoj kao što je držala dedinu tog popodneva i ispružila drugu da mu pomiluje lice. Koža mu je bila topla i meka. Sačekala je da vidi da li će reagovati, ali nije. Samo je ležao i zurio. Jedva je uspela da savlada suze.

Znala je da će ovo biti opasno. Biće rizično. Ako je magija izda, mogla bi ubiti Džereda. Ali je isto tako znala, negde duboko u sebi, da će ga, ako ništa ne preduzme, svejedno izgubiti. On se neće sam vratiti sa mesta na koje je otišao. Čekao je da ona dođe po njega.

Nagnula se nad njim, i dalje ga držeći za ruku, i zagledala se u njegove oči koje ništa nisu videle. "Džerede, to sam ja, Nest", prošaputala je.

Pomerila se još malo kako bi se našla u liniji njegovog vida, tako da joj je lice bilo na svega nekoliko inča od njegovog. U sobi je vladala tišina koju je remetilo samo tiho brujanje i kuckanje uređaja obavijenih tamom.

"Pogledaj me, Džerede", prošaputala je.

Posegnula je ka njemu svojom magijom, paukovim pipcima zvuka i kretanja koji su prošli kroz njegove prazne oči i prodrli unutra. "Gde si, Džerede?" nežno je upitala. "Nedostaješ nam. Meni, Kas, Robertu i Brajani. Nedostaješ nam."

Nežno ga je pogurnula, pokušavši da dosegne još dublje. Mogla je da oseti kako joj se nešto duboko u njemu odupire, mogla je da oseti kako se povlači, kako se zastor zgušnjava. Strpljivo je čekala da se taj zastor olabavi. Ako bude suviše navaljivala, mogla bi ga povrediti. Iskusila je iznenadni nalet nesigurnosti.

Strašno je rizikovala time što na ovaj način koristi magiju, što eksperimentiše.

Možda greši što misli da može da pomogne, da magija može da uradi ono što ona od nje očekuje. Možda bi trebalo sada da prestane i pusti prirodu da ide svojim putem, neometana njenim uplitanjem.

A onda je osetila da se opustio, i ponovo je probala, milujući ga, nežno dodirujući njegovu krhku svest, onaj deo koji je zaptio duboko u sebi, na mestu gde je bilo mračno i bezbedno.

Magija je u njenom telu pevušila i vibrirala, kao živa. Nikada joj se nije toliko približila i toliko dugo ostala u njenoj blizini. Mogla je da oseti kako joj snaga raste, kako se probija kroz nju, toplota, zvuk i kretanje. Ličilo je na usmeravanje pokreta kakve mačke; osećate da svakog trenutka može odskočiti u stranu.

"Džerede, pogledaj me", prošaputala je.

Pažljivo, pažljivo. Magija je prodirala nežno, uporno. Znoj je orosio Nestino čelo, a grudi i grlo su joj se stegli od napora.

"Ovde sam, Džerede. Da li me čuješ?"

Minuti su prolazili. Izgubila je pojam o vremenu, usredsredivši se na stvaranje veze s njim, na prodiranje kroz ljušturu u koju se povukao. Jednom je čula kako se neko približava, ali su koraci skrenuli pre nego što su stigli do Džeredove

sobe. Pojačala je usredsređenost. Zaboravila je na Roberta, medicinske sestre, na sve. Nije se pomerala s mesta, nije podigla pogled, nije skretala oči sa Džereda, čak ni na trenutak. Odbijala je da se preda. Nastavila je da mu priča, izgovarajući njegovo ime, koristeći magiju da ga nežno podstakne, da odškrine makar malo vrata njegovog skloništa.

"Džerede", nije prestajala da ponavlja. "To sam ja, Nest."

Konačno, on je pomerio oči da bi pronašao njene, i odgovorio promuklim šapatom. "Zdravo, Nest." Tek tok časa je znala da će s njim sve biti u redu. Vozeći se autobusom na zapad između Denvera i Solt Lejk Sitija, Džon Ros je zurio u noć, posmatrajući svetla rančeva i gradova šćućurenih u pustim ravninama ispod Stenovitih planina koje su promicale u tami. Sedeo je sam u stražnjem delu vozila; štap je oslonio o sedište do svoga; tutnjava motora i škripa točkova prigušivali su hrkanje njegovih saputnika. Bližila se ponoć, i on je bio jedini budan.

Umorno je zevnuo. I on će uskoro zaspati. Jer će morati. Jer mu zahtevi tela neće pružiti mogućnost da bira.

Prošla su skoro dva dana od kada je ostavio Nest Frimark na kiši u Sinisipi parku. Vratio se u hotel, pokupio stvari i sačekao u predvorju rani jutarnji autobus. Kada je ovaj stigao, popeo se i odvezao, bez osvrtanja. Njegovo sećanje na Dobru Nadu i njene žitelje već je počelo da bleđi, krupne slike smanjile su se u sitnije, u svetle trenutke koje je mogao da skloni negde i ponese ih sa sobom. Stari Bob, kako ga pozdravlja onog prvog dana kod Džosi, poverovavši da je Ketlinin prijatelj. Baka, koja je svojim ostrim, staračkim pogledom grabuljala po njemu kao da je htela da pronikne kroz fasadu koju je stvorio. Džosi Džekson, snenog pogleda i topla, kako leži pored njega poslednjeg dana. Pik, silvan, čuvar Sinisipi parka. Denijel. Utvara. Demon.

Ali uglavnom je tu bila Nest Frimark, četrnaestogodišnja devojčica koja je posedovala magiju. Uz pomoć magije uspeła da dokuči istinu o svojoj porodici, u trenutku kada bi je sve manje od toga uništilo. Jasno je mogao da vidi njeno

lice, njene pegice, njen vragolast osmeh i mrku kosu punu uvojaka. Pamtiće njene dugačke, ravnomerne korake prilikom trčanja i njeno nepokolebljivo držanje kada je to bilo važno. U svetu u kome je toliko toga što je sretao samo pojačavalo njegove strahove da je budućnost iz njegovih snova neizbežna, Nest mu je dala nadu. Tamo gde su toliki drugi mogli da podlegnu strahovima i očajanju, Nest nije. Izvojevala je malu pobedu u poređenju sa veličinom bitke koju su vojevali Reč i Praznina, ali ponekad su male pobede odlučujuće. Male pobede, poput nevažnih događaja koji učine da tas u ravnoteži života prevagne na jednu ili drugu stranu, zaista mogu da promene svet.

Žao mi je što ti nisam otac, rekao je, ozbiljno to misleći.

Pitao se da li će je ikada više videti.

Ispravio se na sedištu, pogledavši niz prolaz pored otromboljenih, usnulih putnika ka vozaču koji se pogrbi nad volanom, očiju uprtih u put. U prodornom sjaju farova, autoput je predstavljao beskonačnu betonsku traku koja se razmotavala iz crnila. Jutro je bilo još daleko; bilo je vreme za spavanje. Nije spavao od kada je napustio Dobru Nadu, i to više nije mogao da odlaže.

Nehotice se stresao pri pomisli na ono što predstoji. Biće loše, znao je. Biće užasno. Biće lišen magije, plaćajući u snu naknadu za njeno prekomerno korišćenje u borbi protiv mentroga. Biće primoran da beži i da se skriva dok ga neprijatelji progone; biće sam i bespomoćan protiv njih. Možda će ga noćas pronaći. Možda će ga ubiti. U svetu njegovih snova, sve je bilo moguće.

Umoran i skrhan, podigao je bolnu nogu na tapacirano sedište i oslonio se leđima između naslona i zida autobusa. Plašio se, ali neće dozvoliti strahu da ovlada njime. On je bio Vitez Reči i pronaći će već način da preživi.

Džon Ros je sklopio oči, ratnik koji putuje kroz vreme, i utonuo u san o budućnosti za koji se nadao da se nikada neće ostvariti.